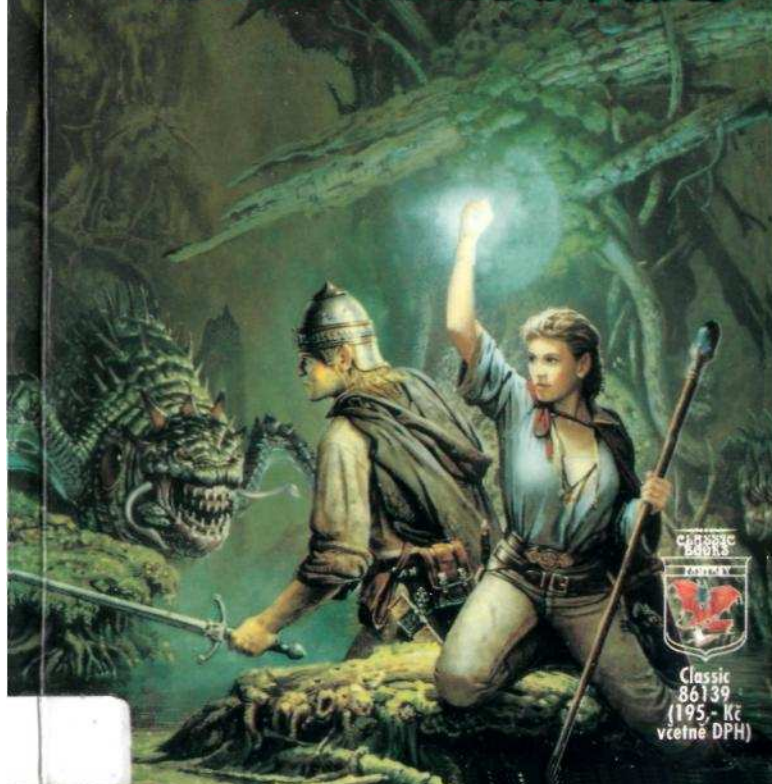

TERRY BROOKS

EPICKÁ FANTASY

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Shannarova Elfi královna

The Elf Queen of Shannara

Copyright © 1992 Terry Brooks

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

Translation © Zdeněk Žáček. 2000

Cover Art © Keith Parkinson

ISBN: 80-86139-32-8

Distribuce - 02/83882490

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s, r. o.

Terry Brooks

Shannarova Elfí královna

Série Shannarovo dědictví – díl č. 3

Kapitola 1

OHEŇ.

Prskal v olejových lampách, které visely vzdálené a osamělé v oknech a vchodech domovů jejího lidu. Prskal a syčel, zatímco se olizoval ve smolných pochodních spojujících silniční křižovatky a brány. Prozařoval mezerami v olistěných větvích letitého dubu a hikory tam, kde skleněné lucerny lemovaly alejové cesty. Ty plameny, zlomky a útržky mihotavého světla, se podobaly nepatrným tvorečkům, které noc hrozí vypátrat a pohltit.

Jako nás, pomyslela si.

Jako elfy.

Vzhlédla a její pohled putoval za budovy a hradby města k místu, kde se ve výparech vařila sopka Killeshan.

Oheň.

Rudě žhnul z rozeklaného ústí vulkánu a zář z roztaveného jádra se odrážela v oblacích sopečného popela, který se táhl v ponurých valech přes prázdnou oblohu. Killeshan se nad nimi nejasně rýsovala, ohromná a nezkrotná, přírodní úkaz, jemuž žádné Elfské kouzlo nedokázalo odolat. Už týdny znělo z hlubin země hřmění. Nespokojené a záměrné. Vzrůstající tlak, který si nakonec vyžádá uvolnění.

Ted' si láva klestila cestu trhlinami a spárami ve stěnách a stékala do vod oceánu v dlouhých kroutících se stuhách, jež spalovaly prales a vše živé v něm. Už včera věděla, že tento druhotný průchod nebude stačit, takže Killeshan exploduje vzplanutím, které je všechny zahubí.

Pokud někdo z nich do té doby zůstane.

Stála na okraji Zahrady života poblíž místa, kde rostl Ellcrys. Starobylý strom se zvedal k obloze, jakoby se prodíral smogem k nadýchnutí svěžejšího vzduchu zapečetěného nad ním. Stříbrné větve se matně třpytily světlem luceren a pochodní. Temnější záři vulkánu odrážely šarlatové listy. Ohnivé útržky tančily v podivných vzorech mezerami v listoví, jakoby se pokoušely vytvořit obraz. Pozorovala jejich zjevování a mizení, jakési zrcadlo vlastních myšlenek a cítila, jak ji hrozí zaplavit Sklíčenost.

Co mám dělat? pomyslela si zoufale. *Jaké možnosti mi zbývají?*

Věděla, že žádné. Nic, než čekat.

Je Ellenroh Elessedil, Královnou Elfů, ale zmůže se jen na čekání.

Pevně sevřela Žezlo Ruhk a s úšklebkem vzhlédla k obloze. Noc byla bezhvězdná a bezměsíčná. Trvalo to už týdny. Jen popílek, hustý a neproniknutelný — rubáš, který čeká na sestup, aby pokryl jejich těla, aby je všechny navždy zahalil.

Stála strnule, zatímco se kolem ní proháněl horký vánek a čechlal jí jemné plátno oděvu. Byla vysoká, měla hranaté tělo a dlouhé údy. Měla nápadné obličejové kosti. Tvarovaly rysy, které byly ihned patrné. Lícní kosti vysedlé, čelo široké a brada pod širokými tenkými ústy ostře zašpičatělá a hladká. Kůži obličeje měla pevně napjatou, což jí propůjčovalo jakoby vyřezané vzezření. Lněné vlasy jí spadaly na ramena v hustých nepoddajných kadeřích. Měla zvláštní oči. Byly pronikavě modré, takže se vždy zdálo, že vidí věci, které jiným hned zjevné nejsou. Na svých padesát neobvyklých let vypadala mnohem mladší. Když se usmála, což bylo často, téměř bez námahy vyvolala úsměvy i na tvářích ostatních.

Ted' se neusmívala. Bylo pozdě, dost po půlnoci a její únava se podobala řetězu, který jí brání v odchodu. Nemohla spát a do Zahrady se zašla projít, aby naslouchala noci, aby byla sama se svými myšlenkami a pokusila se najít alespoň trochu klidu. Ale klid byl prchavý, její myšlenky jako malí démoni popichovaly a dráždily a noc byla velikým hladovým černým mrakem, jenž trpělivě čeká na chvíli, až konečně vyhasne křehounká

jiskérka jejich života.

Zase oheň. Oheň, který dává život a oheň, který ho bere. Ta představa se jí zákeřně vemlouvala.

Prudce se odvrátila a začala se procházet Zahradou. Cort se opoždřoval za ní jako tichá neviditelná přítomnost. Kdyby se ho snažila hledat, nebude tam. Dovedla si ho v duchu představit. Malý podsaditý mladík s neuvěřitelnou hbitostí a silou. Patřil ke Královské gardě, k ochráncům elfských vladařů, ke zbraním, které je hájily, k životům, které se vzdaly vlastní sebezáchovy. Cort byl jejím stínem. A pokud ne on, tak Dal. Vždy tam jeden nebo druhý byl, aby zajišťoval její bezpečnost. Cestou po pěšině se jí rychle míhaly myšlenky, jedna za druhou. Přes tenké lemování pantoflí vnímala drsnost země. Arborlon, hlavní město Elfů, její domov, vyvstal ze Západního území před více než sto lety — tady pro tento...

Ponechala myšlenku nedokončenou. K tomu jí scházela slova.

Elfské kouzlo, vyvolané nanovo z pohádkové doby, město skrylo, ale začínalo selhávat. Smíšené vůně květin v Zahradách zastíňoval štiplavý zápach plynu z Killeshanského vulkánu tam, kde pronikal vnější bariérou Keelu. Noční ptáci něžně prozpěvovali ze stromů a zákrytů, ale dokonce i tady byl jejich zpěv podemílán hrdelními zvuky temných tvorů, kteří číhali za městskými hradbami v pralesích a bažinách, kteří se tlačili na Keel a vyčkávali.

Příšery.

Cesta, po níž se ubírala, končila na severním nejzazším okraji Zahrad výspou s vyhlídkou na domov. Okna paláce byla temná, všichni za nimi spali, až na ni. Město se rozkládalo opodál. Shluky domů a krámku zastrčených za ochrannou bariérou Keelu jako poděšená zvířata, která dřepí ve svých doupatech. Nic se nehýbalo, jakoby strach pohyb znemožnil, jakoby jim byl pohyb odebrán. Zasmušile potřásla hlavou. Arborlon byl ostrovem obklopeným nepřáteli.

Vzadu, směrem na východ, byla Killeshan. Zvedala se nad městem — ohromná rozeklaná hora vytvořená z lávy staletí trvajících erupcí, které ustaly teprve před dvaceti lety. Nyní opět ožívá a znepokojená. Na severu a jihu bujel prales. Hustý a neproniknutelný se v zelené zvěti prostíral daleko k břehům oceánu. Na západě, tam, kde se na svazích rozkládal Arborlon, ležel Rowen a dále hradba Blackledge. Nic z toho nepatří elfům. Kdysi, před příchodem člověka, jim náležel celý svět. Kdysi neexistovalo místo, kam by se nemohli vydat. Ještě za časů druida Allanona, právě před třemi sty lety, jim patřilo celé Západní území. Teď byli omezeni na tento malý prostor, obleženi ze všech stran, uvězněni za hradbou vlastního selhávajícího kouzla. Všichni, všichni, kteří zůstali, ocitli se v pasti.

Pohlédla do temnoty za Keelem a v duchu si představovala, co tam čeká. Okamžitě se jí vybavila ironie jejich osudu — elfové se stali obětí vlastního kouzla, vlastních chytrých a na omylu založených plánů i obav, na něž se nikdy nemělo dbát. Jak mohli být tak pošetilí?

Daleko dole od místa, na kterém stála, se poblíž konce Keelu, tam, kde podpíral ztuhlou lávu nějakého dávno minulého výronu, náhle objevila zář světla. Ohnivá sprška, po níž následovala rychlá úchvatná exploze a jakýsi křik. Krátké výkřiky a pak ticho. Další pokus o průlom hradeb a další smrt. Tohle se teď dělo každou noc. Ti tvorové byli stále drzejší a kouzlo nadále selhávalo.

Rychle se ohlédla na nejvyšší větve Ellcysu, které se zvedaly nad ostatními stromy Zahrad jako baldachýn života. Ten strom už elfy ochránil tolikrát a po tak dlouhou dobu. Znovu ožíval a regeneroval. Plodil mír a pokoj. Teď je ale chránit nemohl, ne proti tomu, co hrozí tentokrát.

Ne proti jim samým.

Vzdorně sevřela žezlo Ruhk a pocítila uvnitř magický nápor, hřejivé teplo mezi dlaní a prsty. Žezlo bylo silné, pokroucené a vyleštěné do skvělého lesku. Bylo vytesané z

černého ořechu a prosycené kouzlem jejího lidu. Na jeho konci byl upevněn Loden, bíle zářivý proti noční temnotě. Mohla se vidět v odrazu jeho broušených plošek. Dokázala vnímat jeho dosah. Více než uplynulé století dodávalo žezlo Ruhk vládcům Arborlonu sílu.

Ale ani žezlo nemohlo elfy ochránit.

"Corte?" zavolala tiše.

Královský strážce se vedle ní zhmotnil.

"Zůstaň se mnou chvíli." řekla.

Stáli beze slov a dívali se na město. Cítila se nemožně osamělá. Jejímu lidu hrozilo vyhubení. Měla by něco podniknout. Cokoliv. A co když se věštby mýlily? Co když byly vidiny Eowen Ceriseové chybné? Jistě, nikdy se to ještě nestalo, ale v sázce bylo tolik! Ústa se jí zlobně stáhla. Musí věřit. Je nutné, aby věřila. Ty vize se naplní. Zjeví se jim dívka, jak slíbila, krev její krve. Zjeví se ta dívka.

Bude ale její příchod stačit?

Zaplašila tu otázku. Neměla by si ji, připouštět. Neměla by svému zoufalství ustupovat.

Otočila se a rychle se Zahradou vracela zpět k pěšině vedoucí zase dolů. Cort s ní chvíli zůstal a potom se rozplynul ve stínech. Neviděla ho odcházet. Přemítala o budoucnosti, o Eoweniných věštbách a o osudu elfů. Rozhodla se pro přežití svého lidu. Bude na dívku čekat tak dlouho, dokud kouzlo nepřátele zadrží. Bude se modlit, aby se Eoweniny vize uskutečnily.

Je Ellenroh Elessedil, Královna Elfů, tedy udělá, co musí.

Oheň.

Hořel i v jejím nitru.

Obměna vlastním přesvědčením vyšla v loudavých hodinách časného jitra ze Zahrady života a uložila se ke spánku.

Kapitola 2

WREN OHMSFORDOVÁ ZÍVLA. Seděla na kolmém útesu, přehlížela Modrý předěl a zády se opírala o hladký kmen staré vrby. Před ní se do daleka rozkládal oceán, třpytivý kaleidoskop barev při okraji horizontu, kde zapadající slunce žíhalo vodu rudými, zlatými a purpurovými sprškami a kde nízko zavěšené mraky vytvářely proti temnějšímu nebi podivné obrazce. Soumrak se pohodlně usazoval na svém místě. Šeřilo se, nad vodou ševelil večerní vánek a dolů sestupoval chlad. Cvrčci se rozcvrčeli a do výhledu blikaly světlušky.

Wren si přitáhla kolena k hrudi a s námahou zůstávala vzpřímená, protože ve skutečnosti se toužila natáhnout. Už skoro dva dny nespala, takže na ni dopadala únava. Pod vrbovým příkrovem, pod nímž seděla, se setmělo a ochladilo. Bývalo by snadné všeho nechat, sklouznout, schoulit se pod plášť a usnout. Mimoděk nad tou vyhlídkou zavřela oči a pak je zase rychle otevřela. Věděla, že nemůže spát, dokud se Garth nevrátí. Musí zůstat bdělá.

Vstala a zašla na okraj strmého útesu. Na tváři cítila vánek a dopřávala smyslům, aby se nasytily mořských vůní. Jeřábi a rackové půvabné a zvolna plachtily a střemhlav se snášeli nad vodou. V dálce, příliš daleko, aby to bylo vidět jasně, zčeřila nějaká ryba vodu ohromným šplouchnutím a zmizela. Nechala pohled bezcílně bloumat. Pobřežní linie se bez přerušení táhla od místa, kde stála, kam až oko dohlédlo, rozeklaná stromy porostlými útesy, jejichž pozadí vytvářela pustá pohoří s bílými vrcholy. Na severu Kamenná ostruha, na jihu Irrybis. Rada kamenitých pláží oddělených od vody strmými útesy, jejichž prostor byl zanesen naplaveným dřevem, lasturami a chomáči mořských chaluh.

Za plážemi se rozkládala jen prázdná rozloha Modrého předělu. Dospěla na konec známého světa, pomyslela si s trpkou ironií, a přesto její pátrání po elfech pokračuje.

V hlubokých hvozdech za ní zahoukala sova, což ji přimělo, aby se otočila. Chvilí ostražitě pátrala po pohybu, po jakémkoliv rušivém náznaku, ale nic nezjistila. Po Garthovi ani známka. Stále byl pryč a na stopě...

Zvolna se vrátila k chladnoucemu popelu táborového ohně a zbytky udusala vysokou botou. Garth nedovolil žádný opravdový oheň, dokud se neujistil, že jsou bezpeční. Celý den byl nervózní a podezřívavý. Starost mu dělalo něco, co žádný z nich nemohl vidět. Tušení, že je cosi v nepořádku. Wren jeho nervozitu přisuzovala nedostatku spánku. Na druhou stranu byla Garthova tušení zřídka mylná. Věděla, že je lepší se ho nevyptávat, je-li znepokojený.

Kéž by se už vrátil, pomyslela si.

Hned mezi stromy za strmým útesem se rozkládalo jezírko. Zašla k němu, poklekla a opláchla si vodou tvář. Při doteku jejích rukou se hladina jezírka rozčeřila a vyčistila. Mohla se pozorovat v jeho odrazu. Zkreslený obraz se vyrovnával až byl téměř zrcadlový. Zírala na něj — na sotva vyspělou dívku, na rozhodně Elfské rysy s ostře zašpičatělými ušima a šikmým obočím, na tvář s vysedlými lícními kostmi a na ořechově hnědou kůži. Viděla oříškově hnědé oči, které zřídka zůstávaly upřené, nesouměrný úsměv, jenž naznačoval, že se baví nějakým důvěrným žertem a zkrácené a těsně svinuté popelavě světlé vlasy. Je ve mně jakási nervozita, pomyslela si — napětí, které se nerozptýlí, ať bude vynaložené úsilí jakkoliv hrdinské.

Zhoupla se zase na paty a dopřála si ironické pousmání. Vlastní podoba ji docela uspokojila. Usoudila, že stojí za to ještě s ní chvíli žít.

Složila ruce do klína a sklonila hlavu. Hledání elfů — jak dlouho už trvá? Jak dlouho od chvíle, kdy za ní přišel ten stařec, co tvrdil, že je Cogle, a pověděl jí o těch věštbách? Týdny? Ale kolik? Ztratila přehled. Ten stařec znal věštby a vyzval ji, aby v nich pro sebe

odhalila pravdu. Rozhodla se to přijmout, vydat se do Hadeshornu v Břidlicovém údolí a setkat se s Allanonovým duchem. Proč by ne? Třeba zjistí něco o svém původu, o rodičích, které nikdy nepoznala, o své minulosti.

Zvláštní. Až do starcova příchodu se o svůj původ nezajímala. Namlouvala si, že na tom nesejde. Ale cosi ve způsobu, jakým s ní mluvil, ve slovech, která používal, to cosi ji změnilo.

Zvedla ruku a prsty se sebevědomě dotkla koženého váčku, který měla kolem krku. Vnímala pevný obrys pomalovaných kamenu, elfských hracích kamenů, svůj jediný spojovací článek s minulostí. Odkud pocházely? Proč byly dány jí?

Elfské rysy, Ohmsfordská krev, srdce a šikovnost tuláka — to vše jí náleželo. Ale jak k tomu všemu přišla?

Co je zač?

V Hadeshornu to nezjistila. Allanon se podle slibu dostavil. Temný a hrozivý dokonce i ve smrti. Ale neřekl jí nic. Místo toho ji pověřil jako každého z nich. Nazýval je shannarskými dětmi. Para, Walkera a ji. Ale jí? Dobrá. Zavrtěla hlavou při té vzpomínce. Měla se vydat pátrat po elfech, najít je a přivést opět do světa lidí. Elfy, které nikdo po staletí nespatriil, o nichž se většinou myslelo, že už ani neexistují, že jsou dětskou pohádkou — ty měla hledat.

Zprvu neměla žádný plán. Mátlu ji, co už vyslechla. Nechtělo se jí do toho, nechtěla riskovat kvůli něčemu, čemu nerozuměla a co ji nezajímalo. Opustila ostatní a znovu se vydala na Západní území se svým jediným průvodcem Garthem. Domnívala se, že znovu začne žít životem tuláka. Přízračných se nebála. Rasové problémy se jí netýkaly. Ale Druidova výzva s ní zůstávala, a aniž by si to téměř uvědomovala, začala konečně hledat. Začala s několika otázkami, na něž se tu a tam vypytovala. Neslyšel někdo o skutečné existenci elfů? Viděl někdo nějakého? Věděl by někdo, kde by se dali najít? Zpočátku byly kladeny opatrně a rozpačitě, ale postupem času s rostoucí zvědavostí a pak téměř naléhavě.

Co když měl Allanon pravdu? Co když elfové pořád někde existují? Co když jako jediní mají něco, co je nezbytné k přemožení moru přízračných?

Ale odpovědi na její otázky byly stále stejné. Nikdo nic o elfech nevěděl. Nikoho to nezajímalo.

A potom je někdo začal sledovat — někdo nebo něco — jejich stín, jak mu počali říkat. Natolik prohnáný, že je sledoval vzdor jejich opatrnosti a natolik nepozorovaný, že se vyhýbal polapení. Dvakrát mysleli, že ho dopadli, ale bez úspěchu. Mnohokrát se pokoušeli ustoupit, obejít ho a dostat se za něj, ale nedařilo se. Nikdy nespatriili jeho tvář a nikdy ho ani letmo nezahlédli. Vůbec nevěděli o koho nebo o co jde.

Když dospěli k Divočině a sešli do Ztracené varty, bylo to s nimi pořád. Před dvěma dny tam našli Addershag. O stařeně jim řekl jeden tulák. Vyprávěl, že je to věštyně, která zná tajemství, takže by snad něco mohla o elfech vědět. Našli ji ve sklepení jedné pivnice, spoutanou řetězy a vězněnou bandou chlapů, kteří si mysleli, že z jejího nadání vytlučou peníze. Wren muže přiměla, aby ji nechali se stařenou, bytostí daleko nebezpečnější a prohnanější než ti chlapi tušili, promluvit.

Vzpomínka na to setkání byla stále živá a děsivá.

Stařena se podobala vysušenému lusku, tvář měla svráštělou v labyrint vrásek a brázd. Rozcuchané vlasy jí spadaly kolem křehkých ramen. Wren přistoupila a poklekla před ní. Stará hlava se zvedla a odhalila slepé oči. Mléčné a strnulé.

"Matko, jsi vědma, které říkají Addershag?" zeptala se Wren tiše.

Upřené oči zamrkaly a tenký hlas zaskřípal. "Kdo to chce vědět? Řekni mi své jméno."

"Jmenuju se Wren Ohmsfordová."

Věkovité ruce se zvedly, dotkly se jí tváře a zkoumaly její obrysy a prohlubiny. Otíraly se o kůži jako suché listy. Pak se zase odtáhly.

"Tys elfka."

"Mám elfskou krev."

"Elfka!" Stařenin hlas byl drsný a naléhavý, sykot proti tichu sklepa tě pivnice. Svraštlá tvář se stočila stranou, jakoby přemýšlela. "Jsem Addershag. Co ode mne chceš?"

Wren se zase mírně zhoupla na podrážkách svých vysokých bot. "Hledám elfy ze Západní země. Před týdnem mi bylo řečeno, že bys snad mohla vědět, kde je najít, existují-li ještě."

Addershag se zachichotala. "Ach, ovšem, jsou. Na mou věru. Ale ne každému se ukazují — už mnoho let vůbec nikomu. Je pro tebe elfská dívka tak důležité, abys je viděla? Hledáš je z touhy po vlastním druhu?" Mléčné oči zíraly nevidomě na Wreninu tvář. "Ne, ty ne. Proč tedy?"

"Protože jsem tím byla pověřena. Rozhodla jsem se ten úkol přijmout, " odpověděla Wren opatrně.

"Takže úkol?" Vrásky a rýhy na stařenině obličeji se prohloubily. "Nakloň se ke mně, elfská dívka."

Wren otálela, ale pak se váhavě naklonila. Ruce Addershag se opět zvedly a její prsty zkoumaly. Znovu přejížděly po Wrenině tváři, pak dolů po krku a po těle. Když se dotkly přední části dívčiny blůzy, ucukly zpět jako popálené a stařena zasupěla.

"Kouzlo!" zaskučela.

Wren sebou trhla a mimoděk sevřela stařenina zápěstí. „Jaké kouzlo? Co to říkáš?"

Ale stařena divoce vrtěla hlavou, rty pevně semknuté. Pak jí hlava klesla na scvrklou hrud. Wren ji ještě chvíli držela a potom stisk uvolnila.

"Elfská dívka," zašeptala stařena, „kdo tě posílá hledat elfy ze Západní země?"

Wren se zhluboka nadechla, aby překonala strach a odpověděla: „Allanonův duch."

Věkovitá hlava se šubavě zvedla. „Allanon!" Vydechla to jméno jako kletbu. „A ták! Druidovo pověření, že? Velmi dobře. Poslyš mě tedy. Divočinou projdi na jih, pak se dej přes pohory Irrybis a sleduj pobřeží Modrého předělu. Až se dostaneš k jeskyním Rochů, rozdělej oheň a udržuj ho tři dny a tři noci. Dostaví se ten, jenž ti může pomoci. Rozumíš?"

"Ano," odpověděla Wren a současně přemítala, zda to opravdu pochopila.

"Dej si pozor elfská dívka." varovala ji stařena a pozvedla ruku tenkou jak hůlku. "Vidím, před tebou nebezpečí, těžké časy, zradu a zlo mimo všechnu představivost. V hlavě mám víze, pravdy, jež mě děsí svou šíleností. Dej tedy na mě. Drž se svého záměru, děvče. Nikomu nevěř!"

Nikomu nevěř!

Wren pak stařenu opustila, nabádána, aby odešla, i když se nabízela, že zůstane a pomůže. Znovu se připojila ke Garthovi, pak se je samozřejmě pokusili zabít ti muži, protože to stejně měli po celou dobu v plánu. Jejich pokus selhal a za svou pošetilost zaplatili — snad i životem, pokud již Addershag omrzeli.

Hladce vyklouzli ze Ztracené varty. Cestou na jih se drželi pokynů staré vědmy a stále pátrali po zmizelých elfech. Dva dny cestovali bez zastávky ke spánku. Toužili se co nejvíc vzdálit od Ztracené varty a také se znovu pokusit setřást svůj stín. Že by to měli podniknout, na to Wren myslela už na počátku toho dne. Garth si zdarem tak jistý nebyl. Jeho nervozita se nerozptylovala. A tak, když na noc zastavili, aby se konečně vyspali a nabrali nových sil, Garth se znovu vydal zpět po vlastních stopách. Řekl jí, že se mu třeba podaří najít něco, co tu záležitost vyřeší. Ale možná také ne. Chtěl to zkusit.

To byl celý Garth. Nikdy nic neponechával náhodě.

V lese za ní zahrabal nohou neklidně kůň a stále to opakoval. Garth zvířata před odchodem skryl za stromy. Wren chvíli počkala, aby se ujistila, že je vše v pořádku, pak vstala a vrátila se pod vrbu. Ztratila se v hlubokých stínech, jež vytvářela její konina, sedla si a opřela se o její široký kmen. V dálce na západě, tam, kde se voda potkávala s oblohou, přecházelo světlo ve stříbřitý třpyt.

Kouzlo, říkala Addershag. Ale jak by mělo fungovat?

Pokud elfové stále existují a pokud je dokáže najít, budou jí schopni sdělit to, co stařena

ne?

Opřela se a zavřela na okamžik oči. Cítila, jak se poddává spánku a oddala se mu.

Když se s trhnutím probudila, soumrak ustoupil noci, takže už všude byla tma, až na místa, kde měsíc a hvězdy koupaly nekrytý prostor ve stříbrném svitu. Táborový oheň už vychladl a Wren se zachvěla chladem, jenž opanoval pobřežní vzduch. Vstala a přešla ke svému tlumoku. Vyndala cestovní plášť a zabalila se do něj, aby se zahřála. Vrátila se pod vrbu a znovu se posadila.

Tys usnula, plísnila se. Co by tomu řekl Garth, kdyby to zjistil?

Pak už zůstala vzhůru, dokud se nevrátil. Blížila se půlnoc, svět kolem ní ztichlý, až na konejšivý příliv mořských vln, které omývaly pláž dole. Garth se objevil nehlučně, i když Wren jeho příchod vycítila dřív, než ho spatřila, což ji naplnilo malým uspokojením. Vynořil se z lesa a směřoval přímo tam, kde se skrývala, ve tmě nehybná, součást staré vrby. Posadil se před ni ohromný a ponurý, v temnotě anonymní. Zvedl velké ruce a začal posunkovat. Prsty se mu hbitě pohybovaly.

Jejich stín byl stále za nimi, sledoval je. Wren pocítila chlad a pevněji se křížmo objala.

"Viděl si to?" zeptala se a při řeči posunkovala.

Ne.

"Víš ale už, co to je?"

Ne.

„Nic? Vůbec nic o tom?"

Zavrtěl hlavou. Popudil ji zřejmý pocit marnosti, kterému dovolila, aby se jí vloudil do hlasu. Kéž by byla tak klidná jako Garth a měla stejně bystré uvažování, jakému jí učil. Chtěla mu být dobrou žákyní.

Položila mu ruku na rameno a stiskla. "Garthe, už si pro nás jde? Nebo pořád vyčkává?"

Čeká, naznačil posunkem.

Pokrčil rameny. Rozcuchanou vousatou tvář měl bezvýraznou a naprosto vyrovnanou. Jeho lovecký výraz. Wren ho znala. Objevoval se, když se Garth cítil ohrožený, maska skrývající dění uvnitř.

Čeká, opakovala si v duchu. Proč? Na co?

Garth povstal, zašel ke svému tlumoku, vyndal kus sýra, světlé pivo a zase se posadil. Wren si k němu přisedla. Jedl a pil, aniž by na ni pohlédl. Strnule zíral na černou rozlohu Modrého předělu, zdánlivě jakoby na všechno zapomněl. Wren ho zamyšleně pozorovala. Byl to lidský obr, silný jako ze železa, mrštný jako kočka, šikovný lovec a stopař, ten nejlepší, jakého v dosavadním životě poznala. Byl jejím ochráncem a učitelem už od dětství, kdy ji opět přivedli na Západní území a svěřili do péče tulákům, po krátké trvajícím pobytu u rodiny Ohmsfordových. Jak se to všechno přihodilo? Otec byl Ohmsford, matka tulačka, ale ona si nedokázala vzpomenout ani na jednoho z nich. Proč byla vrácena tulákům a nedovolili jí zůstat u Ohmsfordových? Kdo o tom rozhodl? Tohle se nikdy opravdu nevysvětlilo: Garth prohlašoval, že to neví. Říkal, že ví jen to, co mu řekli jiní, což nebylo mnoho, a že přijal jediný úkol — postarat se o ni. A staral se. Prospíval jí svými znalostmi, cvičil ji v dovednostech, které sám mistrovsky ovládal, a věnoval se jí jako sám sobě. Byl přísný, aby měl jistotu, že se jeho lekcím opravdu učí. Učila se výborně. Hned všechno zvládala a především, jak přežít. Garth se o tom přesvědčil. Nešlo ale o výcvik pro obyčejné dítě tuláků, zvláště ne pro děvče. A Wren toho už od počátku uměla tolik. Přivedlo ji to na myšlenku, že Garth ví víc, než říká. Časem o tom byla přesvědčená.

Přesto Garth nic neprozradil, když se na ty věci ptala. Zavrtěl prostě hlavou a posunkem naznačil, že byla opuštěným sirotkem a že musí být silnější a bystřejší než ostatní. Tohle prohlašoval, ale odmítal to vysvětlit.

V tom si uvědomila, že Garth dojídá a pozoruje ji. Tvář s rozevlátým plnovousem už neskrývala tma. Mohla vidět všechny její rysy jasně a čist, co tam objevila. V obočí viděla vyleptanou obavu. V očích se zrcadlila laskavost. Celkově vnímala rozhodnost. Zvláštní,

pomyslela si, jak vždycky dokáže říci více jediným letmým pohledem, než jiní spoustou slov.

„Nelíbí se mi způsob, jakým jsme pronásledováni," řekla a současně to vyjadřovala posunky. "Nerada čekám, jak to dopadne."

Přikývl, tmavé oči se mu leskly.

„Má to něco společného s elfy," pokračovala vznětlivě. „Nevím proč, ale vnímám to tak. Cítím jistotu."

Brzy bychom se tedy měli něco dozvědět, odpověděl.

„Až se dostaneme k jeskyním Rochů." souhlasila. "Ano. Protože potom se dozvíme, mluvila-li Addershag pravdu, jestli elfové pořád existují."

To, co nás sleduje, to asi taky bude chtít zjistit.

Stísněně se usmála. Němě si chvíli hleděli do očí a odhadovali, co v nich vidí. Zvažovali své budoucí možnosti.

Pak se Garth zvedl a ukázal na les. Pobrali výstroj a vrátili se pod vrbu. Když se zabydleli u paty jejího kmenu, rozprostřeli pokrývky a zabalili se do cestovních plášťů. Vzdor únavě se Wren nabídla držet hlídku jako první, s čímž Garth souhlasil. Zabalil se do pláště, pak si vedle ní lehl a ve chvílce spal.

Wren naslouchala jeho poklidnému dechu a potom soustředila pozornost na noční zvuky kolem. Na vrcholu strmého útesu bylo stále ticho, ptáci i hmyz ztichli. Bylo slyšet jen šepot větní a vzdálený konejšivý šum oceánu. To, co po nich slídilo, se zdálo být na hony daleko. To je jen zdání, varovala se a její obezřetnost vzrostla.

Dotkla se váčku s hracími kostkami elfů, jenž jí spočíval na prsou. Je to můj talisman pro štěstí, pomyslela si, talisman proti zlu, na ochranu před nebezpečím a průvodce při jakémkoliv úkolu, který podstoupím. Tři barvou natřené kostky, které byly symbolem nějakého kouzla, kdysi reálného, ale nyní ztraceného jako elfové, jako její minulost. Uvažovala, zda by se alespoň něco z toho dalo odhalit.

Či by mělo být odhaleno.

Opřela se o vrbový kmen, zírala do tmy a marně hledala své odpovědi.

Kapitola 3

ZA ÚSVITU následujícího rána pokračovali Wren s Garthem v cestě na jih a hledání jeskyní Rochů. Byla to pouť založená na víře, protože po dobu, kterou oba cestovali pobřežními úseky, nenarazili ani na dostatečně rozsáhlé jeskyně, po nichž pátrali, ani žádné rochy nezahlédli. Oba slýchali zkazky o těch legendárních ptácích — ohromných okřídlených tvorech, kteří kdysi přepravovali lidské bytosti. Ale báchorky jsou jen báchorkami, příběhy od táborových ohňů, které plynou časem a vyvolávají představy o věcech, které snad existovaly, ale spíše nikoliv. Jistě, existovala zamčená pozorování, stejně jako kolem každé povídačky o obludách. Ale nic z toho nebylo věrohodné. Tak jako elfové i Rochové byli zjevně neviditelní.

Přesto — k existenci elfů nebylo třeba Rochů. Addershagina věštba se beztak měla vyplnit. Musí jen objevit ty jeskyně, možná i Rochy, založit signální oheň a tři dny vyčkat. Pak poznají pravdu. Stále tu byla možnost, že je pravda zklame, samozřejmě, ale protože to oba věděli a přijímali, nebylo proč nepokračovat. Pokud šlo o nepříznivé vyhlídky, jejich jedinou výsadou bylo přísně se hovořit o nich vyhýbat.

Začátek dne byl jasný a svěží, modrá obloha bez mráčku, východ slunce jako jasná sprška na východním obzoru, jenž v holém rozeklaném reliéfu rýsoval pohoří. Vzduch byl plný smíšené vůně moře a lesa, ze stromu zazníval zpěv špačků a drozdů. Sluneční paprsky rychle zaháněly zbylý noční chlad a oteplovaly souš. Ve vnitrozemí nastalo horko, dusné a parné tam, kde ho zachycovaly hory, spalovalo travnatý porost planin a pahorku v prašnou hněd' jako po celé léto, zatímco pobřeží zůstávalo chladné a příjemné, protože nad vodou povíval stálý větrík. Wren s Garthem udržovali koně v kroku a vedli je úzkými pobřežními cestami, které spojovaly strmé srázy a pláže v popředí horstev na východě. Nespěchali. K cíli měli všechen čas, který potřebovali.

Dost času na opatrnost při průchodu neznámou krajinou, dost času dávat si pozor na svůj stín pro případ, že jim je neustále v patách.

Ale i o něm se rozhodli nemluvit.

Což neznamenalo, že by o něm Wren přestala přemýšlet. Za jízdy přemítala o možnostech jeho totožnosti. Rozhlížela se po Modrém předělu a koně ponechala, aby si sám vybíral cestu. Mysl jí volně tékala. Chmurnější dohady jí vnukaly představu, že by je mohlo stopovat něco podobného jako Para a Colla při jejich cestě z Posledního přístavu do Kamenného krbu, když se vydali pátrat po Walkeru Bohovi — něco jako Hryz. Ale dokázal by se jim i Hryz vyhýbat tak dokonale jako se to dařilo jejich stínu? Mohlo by je cosi, co bylo vlastně zvířetem, zas a zas nacházet, když se ho tak pracně pokoušeli setrást? Zdálo se pravděpodobnější, že je tím stopařem nějaký člověk s lidskou prohnalostí, inteligencí a dovedností: snad nějaký Hledač, kterého vyslal Rimmer Dall, nějaký Stopař mimořádných schopností či úkladný vrah, který by ale musel být víc než to, aby s nimi dokázal udržet kontakt.

Uvažovala také o možnosti, že vůbec nejde o nepřítele, ale o něco jiného. „Přítel“ je sotva to správné slovo, pomyslela si, ale možná někdo, kdo se o elfy zajímá, někdo, kdo...

Zarazila se. Takový, který se stále skrývá, i když ví, že o jeho sledování s Garthem vědí? Takový, který si s nimi pořád úmyslně zahrává jako kočka s myší?

Znovu převládl chmurnější pohled, který ostatní možnosti vylučoval.

Do poledního času dosáhli severního okraje pohoří Irrybis. Rozdělovalo se dvěma směry, souběžně se severní Skalní ostruhou se východně stácel vysoký masiv, jenž obemykal Divočinu, nížinu prostírající se jižním směrem podél pobřeží, po kterém putovali. Pobřežní část Irrybisu byla hustě zalesněná, méně hrozivá a ve shlucích roztroušená podél Modrého předělu. Skrývala údolí a hřebeny vytvářející průsmyky, které spojovaly

vnitrozemskou pahorkatinu s plážemi. Přesto se tempo zpomalilo, protože cesty byly hůře vymezené a často se na dlouhé úseky úplně ztrácely. Zároveň se pohoří táhlo i přímo k vodě, kde spadalo ve strmých a nepřístupných srážech, což Wren s Garthem nutilo se vracet a obcházet je, aby našli další cestu. Jejich postup vpřed blokovaly mocné zátaras padlých stromů, které musely rovněž obcházet. Vzdalovali se od pláží do výše položených horských průsmyků, kde byla krajina otevřenější a schůdnější. Postupovali vpřed zvolna a pozorovali, jak se slunce sklání k západu, aby se pohroužilo do moře.

Noc proběhla nerušeně. Za rozbřesku vstali a pokračovali v další cestě. Ranní chlad opět postoupil zemi polednímu parnu. V průsmycích byly chladné mořské vánky z předešlého dne méně znatelné a Wren zjistila, že se vydatně potí. Stáhla si rozčuchané vlasy dozadu, ovázala kolem hlavy šátek, tvář postříkala vodou a přiměla se myslet na jiné věci. Rekapitulovala si vzpomínky z dětství v Břidlicovém údolí a znovu se snažila rozpomenout na své rodiče. Jako obvykle zjistila, že to nedokáže. To, na co si vzpomínala, bylo mlhavé a útržkovité — částečky a útržky rozhovorů, nepatrné chvílky mimo čas nebo slova či věty mimo kontext. Vše, na co si vzpomínala, se dalo tak snadno ztotožnit s Párovými rodiči jako s jejími vlastními. Pocházelo něco z toho od jejích rodičů nebo to všechno mělo původ u Jaralana a Mirianny Ohmsfordových? Poznala někdy své rodiče opravdu? Byli s ní někdy v Břidlicovém údolí? Řekli jí to. Řekli jí, že rodiče zemřeli. Přesto si na to vůbec nepamatovala. Proč? Proč si na ně nezachovala žádnou vzpomínku?

Letmo se ohlédla na Gartha, v očích se jí zrcadlila podrážděnost. Pak se zase odvrátila. Vysvětlení si tentokrát odepřela.

V poledne se zastavili, něco pojedli a pokračovali dál. Wren se Gartha krátce zeptala na jejich stín. Je stále za námi? Vycítil Garth něco? Ten pokrčil rameny a posunky naznačil, že už nemá jistotu a nedůvěřuje v tom ani sám sobě. Wren se nejistě zakabonila, ale Garth už nic dalšího nesdělil, jeho ponurá vousatá tvář byla nečitelná.

Odpoledne strávili překračováním hřebenu, přes který se před rokem přehnal prudký lesní požár. Srovnal území tak důkladně, že zůstaly jen zčernalé pahýly původního a první zelené výhonky nového porostu. Z vrcholu hřebenu mohla Wren krajinu za sebou přehlížet na míle daleko, aniž by jí výhled cokoliv narušilo. Nebylo tam nikde žádné místo, kde by se jejich stín mohl ukrývat, žádný prostor, který by mohl přejít, aniž by nebyl zpozorován. Wren po něm pozorně pátrala, ale nic nezahlédla.

Přesto se nedokázala zbavit pocitu, že tam kdesi za nimi je.

Soumrak se jim připomněl na okraji vysokého úzkého a strmého srázu, který prudce spadl do moře. Dole, pod místem, kudy projížděli, narážely s hukotem na útesy vody Modrého předělu a nad bílou pěnou kroužili a pokřikovali mořští ptáci. Utábořili se v olšině, poblíž pramene, který tryskal ze skály a poskytl jim pitnou vodu. K Wreninu překvapení rozdělal Garth oheň, takže mohli pojist teplé jídlo. Když k němu Wren tázavě vzhlédla, zvedl obří tulák hlavu a posunky naznačil, že když je stín stále jen sleduje, bude také pořád jen vyčkávat. Zatím se nemají čeho obávat. Wren si tím tak jistá nebyla, ale Garth se zdál přesvědčený, a tak to pustila z hlavy.

Té noci se jí zdálo o matce, o matce, na kterou si nedokázala vzpomenout a ani s jistotou nevěděla, zda ji někdy poznala. Matka v tom snu neměla žádné jméno. Byla to malá a čilá žena. Měla Wreniny popelavě světlé vlasy a horlivé oříškově hnědé oči, tvář srdečnou, upřímnou a starostlivou. Matka jí říkala: "*Vzpomeň si na mě*". To ovšem Wren nemohla. Neměla nic, podle čeho by si ji upamatovala. Přesto matka ta slova stále a stále opakovala. *Vzpomeň si na mě. Vzpomeň si na mě.*

Když Wren procitla, matčin obraz a zvuk jejích slov zůstaly. Zdálo se, že si Garth jejího rozrušení nevšiml. Oblékli se, nasnídali, sbalili věci a znovu vyrazili. Vzpomínka na sen přetrvávala.

Wren začala přemítat, zda by sen nemohl být třeba jakýmsi znovuvzkříšením pravdy, kterou v sobě měla léta tak nějak pohřbenou. Možná v tom snu opravdu byla její matka, její tvář, na níž se po všech těch letech rozpomněla. Zdráhala se tomu uvěřit, ale

současně ani neuvěřit.

Jela na koni mlčky a marně se pokoušela rozhodnout, která možnost skončí horším trápením.

UPLYNULO dopoledne a horko se stalo nesnesitelné. Jak slunce vystoupilo nad vrcholky hor, vítr od moře zcela ustal. Vzduch znehybněl. Wren s Garthem šli vedle koní, aby je nechali odpočinout. Kráčeli podél strmého srázu, dokud úplně nezmizel. Ocitli se na kamenité stezce vedoucí vzhůru k ohromnému útesu. Na kůži se jim při chůzi perlil a osychal pot a začínali mít bolavé a unavené nohy. Mořské ptactvo zmizelo. Odletělo hřadovat a čekat na večerní chládek, kdy si zase troufne na rybolov. Země a její skrytý život ztichly. Jediným zvukem bylo netečné pleskání vody Modrého předělu proti skalnatému pobřeží o pomalé a znavené kadenci. V dálce na obzoru se začaly tvořit mraky, ponuré a hrozivé. Wren pohlédla na Gartha. Do soumraku bude bouřka.

Stezka, po níž šli, se hadovitě vinula vzhůru k vrcholu útesu. Stromy zmizely, nejprve smrk, jedle a cedr, pak dokonce i malé přizpůsobivé olšiny. Skála byla holá a vystavená slunci. Vyzařovala teplo v hustých a mdlých vlnách. Wren se začaly dělat před očima mžitky, a proto zastavila, aby si namočila šátek kolem hlavy. Garth se obrátil a netečně na ni čekal. Když kývla, znovu se dali do výstupu. Už to chtěli mít za sebou.

Blížilo se poledne, když se jim to konečně podařilo. Slunce přímo nad hlavou, doběla rozpálené a žhnoucí. Mračna, která se už dříve začala kupit, rychle postupovala do vnitrozemí a ticho v prostoru bylo téměř hmatatelné. Při odpočinku na vrcholu stezky se Wren s Garthem zadumaně rozhlíželi. Stáli na kraji horské plošiny rdoušené těžkými travinami a tečkované pásy pokřivených větrem ohýbaných stromů, které se podobaly nějaké odrůdě jedle. Plošina se do nedohledna prostírala na jih mezi vysokými horskými vrcholy a oceánem, široký a nesourodý soubor planin, nad nimiž visel hutný, nehybný a dusný vzduch.

Wren s Garthem na sebe utrmáceně pohlédli a vydali se přes ni. Mraky nad nimi se posouvaly blíže ke slunci. Nakonec ho zcela zahalily a zvedl se mírný vítr. Žár odumřel a zem počaly zakrývat stíny. Wren strčila šátek do kapsy a čekala na ochlazení.

To údolí objevili krátce poté, hlubokou rozsedlinu skrytou až do chvíle, než se člověk ocitl na jejím okraji. Mělo šířku bezmála pul míle a proti počasí je chránil pahorkatý lem, který se prostíral na východě. Na západě pak útesový zdvih porostlý širokými stromovými pásy, které jej vyplňovaly jako hradba za hradbou. Údolím protékaly potoky. Jejich zurčení slyšela Wren dokonce i shora. Klikatily se dolů skalními průrvami. S Garthem, který se plahočil za ní, sestupovala do údolí, zvědavá, co tam snad objeví. Zakrátko narazili na mýtinu. Byla hustě zarostlá býlím a zakrslými stromy, ale ne letitým porostem. Rychlý průzkum odhalil suť kamenných základů pohroužených v zemi. Starý porost byl vykácen, aby se vytvořil prostor pro domy. Kdysi tady žili lidé — mnoho lidí.

Wren se zadumaně rozhlížela. Tak tohle hledali? Zavrtěla hlavou. Žádné jeskyně — alespoň ne tady, ale...

Myšlenku nedokončila. Chvatně kývla na Gartha, nasedla na koně a vyrazila k útesům na západě.

Vyjeli z údolí ke skaliskům, které je dělily od oceánu. Vlastně na nich nerostly žádné stromy, ale z každé trhliny a spáry vyrůstaly traviny a křoviska. Wren vedla koně tak, aby se dostala do nejvyššího bodu plošiny, která čněla nad útesem a oceánem. Když tam dorazila, sesedla z koně a dál se vydala pěšky. Skála tu byla holá, široká proláklina, na níž asi nic růst nedokázalo. Chvíli si ji prohlížela. Připomínala jí ohnivou jámu smýčenou a čištěnou ohněm. Vyhnula se pohledu na Gartha a přistoupila k okraji. Zatímco zírala dolů, vítr teď vál pravidelně a v náhlých poryvech ji bičoval do tváře. Garth se k ní mlčky připojil. Útesy prudce spadaly dolu. Ze skalní stěny vyrůstaly křovinaté shluky v řadě hustých trsů. Podivně tam kvetly drobné modré a žluté květiny. Daleko v hlubině naráželo moře na úzké pusté pobřeží a jeho vlny začínaly sílit s blížící se bouří. Při nárazu o skály se měnily v

pěnu.

Wren sráz dlouhou chvíli zkoumala. Narůstající tma znesnadňovala jasný výhled. Vše překrývaly stíny a pohyb mraků měnil světlo na skalní stěně.

Wren se zachmuřila. Dívala se na něco, co nebylo v pořádku; cosi tam chybělo. Nemohla na to přijít. Dřepěla na patách a čekala na odpověď.

Konečně ji měla. Nikde tam nebyli ptáci — ani jeden.

Chvíli přemýšlela proč a pak se otočila ke Garthovi a posunkem naznačila, aby počkal. Doběhla ke svému koni, vytáhla z tlumoku provaz a vrátila se. Posunkovala rychle a rozčileně.

Chtěla, aby ji spustil přes výčnělek. Chtěla si to tam dole prohlédnout.

Pracovali mlčky. Jeden konec provazu přivázali Wren smyčkou pod pažemi a druhý kolem výstupku těsně na okraji útesu. Wren vyzkoušela úvazy a přikývla. Garth se zapřel a začal dívku pomalu spouštět přes okraj. Wren sestupovala opatrně, vybírala si úchyty pro ruce a oporu pro nohy. Brzy ztratila Gartha z dohledu a začala se s ním domlouvat předem smluvenými záškuby za provaz. Dorážel na ni vítr. Byl teď silnější a zuřivě na ni dotíral. Objímala skálu, aby ji vítr neodvál. Mraky už zcela zatáhly oblohu. Kupily se na sebe. Začaly dopadat první zbloudilé dešťové kapky.

Zaťala zuby. Nestála o to, aby ji tam zastihla bouře. Průzkum a návrat musela rychle ukončit. Pozadu se spouštěla do křovinatého ložiska. Tmy jí rozdíraly nohy i ruce a tak je zuřivě odstrkovala. Když se z křoviska pracně dostala, pokračovala v dalším sestupu. Ohlédla se přes rameno. Neviděla nic, co bylo zjevné dřív, jen nějaký temný otvor na skalní stěně, nějakou prohlubinu. S námahou potlačovala vzrušení. Signalizovala Garthovi, aby jí povolil další kus provazu a rychle se spouštěla podél skály. Temný otvor se zvětšoval. Byl větší než se domnívala, velký černý otvor ve skále. Nahlížela do jeho přítmí. Dovnitř vidět nemohla, ale byly tam ještě další otvory, tam, kousek stranou dva a támhle další, částečně zastřené křovím, zakryté skálou...

Jeskyně!

Vyžádala si další popuštění provazu. Stalo se a ona zvolna klouzala k nejbližšímu z otvorů, klesala k jeho černotě, přivírala oči...

Pak pod sebou zaslechla zvuk, šelest, který vycházel z otvoru. Překvapil ji, takže na chvíli ztuhla. Znovu se podívala dolů. Všechno se halilo do stínu, do vrstev temnoty. Neviděla nic. Vál pronikavý vítr, který ostatní zvuky tlumil.

Že by se byla spletla?

Znejistělá sestoupila o několik dalších stop.

Něco tam...

Zuřivě trhla provazem, aby sestup zastavila. Visela několik palců nad temným vchodem.

Do výhledu pod ní vyrazil Roch, vypálil z temnoty jako vystřelený z katapultu. Zdálo se, že zaplnil prostor. Jeho doširoka roztažené perutě proti šedé vodě Modrého předělu zakryly stíny i mraky. Proletěl tak těsně, že se jí tělem otřel o nohy a roztočil ji jako do pavučiny zamotaný kousek bavlny. Instinktivně se sbalila do klubka, držela se provazu jakoby záchranného lana, narážela na drsný povrch skály a pokoušela se nevykřiknout. Celou tu dobu se modlila, aby ji pták nezahlédl. Pak nabral výšku a odletěl. Buď si jí nevšiml nebo mu byla lhostejná. Trup měl zlatavý a hlavu barvy ohně. Vyhlížel divoce a hrůzostrašně, peří rozčepýřené, křídla kropenatá a zjizvená. Prudce se vznesl do bouří zaplněné oblohy na západě a zmizel.

Tak proto tu nikde nejsou mořští ptáci, potvrdila si Wren v ustrašeném omámení.

Dlouhou chvíli visela na skalní stěně ochromená. Vyčkávala, dokud neměla jistotu, že se Roch nevrátí. Potom obezřetně trhla za provaz a nechala Gartha, aby ji vytáhl do bezpečí.

PO NÁVRATU na vrchol začalo pršet. Garth ji zabalil do svého pláště a pospíšil s ní do údolí, kde si našli dočasný úkryt v jedlovém porostu. Garth rozdělal oheň a uvařil jí pro

zahřátí polévku. Dlouho zůstávala prochladlá a chvěla se při vzpomínce na to, jak bezmocně tam visela, když pod ní Roch prudce vylétl, tak blízko, že ji mohl chňapnout a skončit s ní. Měla otupělou mysl. Předpokládala, že na jeskyně Rochů při sestupu přijde, ale ani se jí nesnilo, že také na Rochy.

Když se po polévce, která jí z těla vyhnala chlad, dostatečně zotavila, aby se zase mohla hýbat, začala posunky rozmítat s Garthem.

"Jsou-li tam Rochové, mohli by tam být i elfové." řekla a zároveň překládala do řeči prstu. "Co myslíš?"

Garth se zašklebil. *Myslím, že ses skoro zabila.*

"Já vím," připustila nerada. „Nemůžeme to pro tentokrát přejít? Cítím se dostatečně hloupě."

Dobrá, naznačil apaticky.

"Má-li Addershag pravdu s jeskyněmi Rochů, nemyslíš, že je velká šance, že se neplete ani s elfy?" Poposedla vpřed. „Já myslím, že ano. Domnívám se, že se po zapálení signálního ohně někdo dostaví. Tam nahoře, na té skalní římse. V té prohlubině. Už dřív tam byly ohně. Viděl si. Tohle údolí bylo zřejmě kdysi pro elfy domovem. Možná je pořád. Zítra postavíme signální oheň a uvidíme, co se bude dít."

Ignorovala jeho pokrčení a pohodlně se zase usadila, zabalena těsně do pokrývek, oči zjasnělé rozhodností. Příhoda s Rochem se jí už začínala vytrácet do zadních koutů mysli.

Spala hodně přes půlnoc a hlídku převzala pozdě, protože se ji Garth rozhodl nebudit. Zbytek noci probděla. Neustále myslela na to, co přijde. Přestalo pršet a po rozbřesku se opět vrátilo horko, parné a dusné. Vyhledali suché dřevo, nasekali ho na malé kusy, aby je mohli naložit, postavili si jakési sáňky a koně využili k odtažení nasekaného dříví na okraj útesu. V horku pracovali rovnoměrně, dbali, aby nepřemáhali sebe ani koně, a proto často odpočívali a pili dostatek vody, aby předešli úpalu. Od vody občas zaletěl vánek, ale ochlazoval jen málo. Moře se od pevniny prostíralo do daleka. Jeho povrch byl hladký a skelný, takže se z útesových výšin zdál plochý a tvrdý jako kov.

Žádného dalšího Rocha nespatriili. Garth si myslel, že jde o noční ptáky, o dravce, kteří se na lov odvažují raději až pod rouškou tmy. Jednou nebo dvakrát se Wren domnívala, že zaslechla jejich volání, neurčité a tlumené. Byla by se ráda dozvěděla, kolik jich v jeskyních hnízdí a zda tam mají mláďata. Ale jedno setkání s obřím ptákem stačilo, takže jí nečinilo potíže ponechat zvědavost neukojenou.

Postavili signální vatru ve skalní prohlubni na okraji srázu, který čněl nad Modrým předělem. Když se blížil západ slunce, zapálil Garth třísky svým pazourkem, takže se brzy rozhořely také větší kusy dřeva. Plameny se zvedaly vysoko k obloze, rudozlatá zář proti skomírajícímu dennímu světlu praskající v tichu. Wren se spokojeně rozhlížela. Z téhle výšky se oheň dal vidět ve všech směrech a na míle daleko. Bude-li se někdo dívat, spatří ho.

Večeřeli mlčky. Usadili se kousek od ohně, oči upírali do plamenu a mysli byli kdesi jinde. Wren přemýšlela o svých příbuzných, o Parovi, Collovi a Walkera Bohovi. Uvažovala, zda byli tak jako ona přemlouváni, aby se ujali Allanova úkolu. Najdi shannarský Meč, řekl stín Parovi. Vyhledej druidy a ztracený Paranor, řekl Walkerovi. A jí, aby našla ztracené elfy. Pokud by se toho neujali, pokud by selhali, pak jim stín předvedl vizi zpustošeného a prázdného světa, který přijde, aby pominul, a lidé všech ras se stanou hračkami přízračných. Skloněný obličej se jí napjal a nepřítomně si uhladila zbloudilou kadeř. Přízrační — jací jsou? Cogline o nich mluvil, aniž by vlastně moc prozradil. Příběh, který jim vyprávěl tu noc v Hadeshornu, byl překvapivě nejasný.

Tvorové se vytvořily ve vakuu, které zbylo při selhání kouzla za Allanova skonu. Tvorové zrození z porušeného kouzla. Co to znamenalo?

Dojedla, vstala a zašla na okraj útesu. Noc byla jasná a obloha plná spousty hvězd, jejich bílé světlo se třpytilo na mořské hladině a vytvářelo mihotavý stříbřitý gobelín. V té nádheře koupající se ve večerním chladu se Wren na chvíli ztratila, chvilkově se oprostila

od chmurnějších myšlenek. Kéž bych věděla, kam jdu, pomyslela si, když se zase vzpamatovala. Kdysi velmi jistá a strukturovaná existence se překvapivě změnila v donkichotskou nejistotu.

Vrátila se k ohni a znovu se přidružila ke Garthovi. Obr připravoval pokrývky vynesené z údolí. Chystali se spát u ohně a udržovat jej po tři dny, dokud někdo nepřijde. Koně byli uvázáni za stromy na okraji údolí. Jakmile přestalo pršet, mohli spát pohodlně pod širým nebem.

Garth se nabídl držet hlídku první a Wren souhlasila. Zachumlala se do pokrývek na okraji tepelné zóny ohně a položila se na znak. Pozorovala tanec plamenů proti temnotě a ztrácela se v jejich hypnotickém pohybu. Nechala se unášet do spánku. Znovu pomyslela na matku, na její tvář a hlas ve snu, přemítala, zda je z toho něco reálné.

Vzpomeň si na mě.

Proč to nedokáže?

Dumala nad tím, dokud neusnula.

ZNOVU SE vzbudila s Garthovou rukou na rameni. Protože ji tak léta nesčetněkrát budil, naučila se jen podle jeho doteku rozeznávat, co cítí. Teď jí jeho dotek sděloval, že má starost.

Ihned se vysoukala na nohy, spánek zapomenut. Bylo ještě brzy; tolik mohla rozeznat letným pohledem na oblohu. Vedle nich stále a s nezmenšeným jasně hořel oheň. Garth byl odvrácený a hleděl do údolí. Wren slyšela, jak se cosi blíží — škrábání a klapání, zvuk drápů na skále. Ať to bylo cokoli, neobtěžovalo se to svůj příchod skrývat.

Garth se k ní obrátil a posunkoval, že donedávna byl všude naprostý klid. Jejich návštěvník se zprvu nepochybně přibližoval na kočičích nohách, pak se rozhodl. Wren o jeho sdělení nepochybovala. Garth "slyšel" nosem, prsty a především svým instinktem. Slyšel lépe než ona, i když byl hluchoněmý.

Nějaký Roch? naznačila rychle, když si připomněla jejich pařáty. Garth zavrtěl hlavou. *Tedy snad někdo, jehož příchod předpovídá Addershag?* Garth neodpověděl. Nemusel. Blížilo se něco jiného, něco nebezpečného...

Jejich zraky se na sebe upřeně zahleděly a v tom pochopila. Byl to jejich stín, konečně se přicházel ukázat. Škrábavé zvuky byly stále hlasitější a trvaly déle, jakoby se blížící vlekl. Wren s Garthem ustoupili od ohně na několik kroků, aby mezi nimi a návštěvníkem bylo něco světla a záda jim kryla tma.

Wren hmátla po dlouhém noži u zápěstí. Zbraň nic moc. Garth sevřel svou palici zesílenou křemenem. Kéž by si byla vzala také svou, ale nechala ji u koní. A pak se do světla vynořila znetvořená tvář. Vyhlížela ze tmy jakoby od něčeho odtržená. Následovalo svalnaté tělo. Wren zatrnulo do morku kostí. Stanulo před ní cosi neskutečného. Mělo to vzezření obřího vlka, všude zježené šedé chlupy, tmavý čenich a oči, které se třpytily září z ohně. Ale zároveň to také bylo groteskně lidské. Mělo to lidské paže s rukama a prsty, i když je porůstala srst a prsty zesílené znetvořenými mozoly zakončovaly drápy. Hlava měla rovněž něco z lidské podoby — jakoby ji někdo přizpůsobil vlčí masce a opracoval hlinou, aby dobře padla.

Tvorova hlava se otočila k ohni a zase se odvrátila. Jeho krutý zrak se na ně upřeně zahleděl.

Tak tohle je jejich stín. Wren se pomalu nadechla. Tohle je bytost, která je neúnavně sledovala přes Západní území, bytost, která je týdně pronásledovala. Proč se teď ukazuje?

Hleděla na vzad staženou mordku, která odhalovala dlouhé řady hákovitých zubů. Zdálo se, že se tvorovy třpytivé oči rozjasnily. Stál před nimi a nevydal ani hlásku.

Teď se ukázal, protože se nás rozhodl zabit, uvědomila si Wren v náhlém zděšení.

Garthův rychlý pohled, který na ni vrhl, říkal vše. O příštích chvílích si nedělal žádné iluze. Pokročil k bestii.

Okamžitě na něj zaútočila skokem, kterým se na obřího tuláka přenesla téměř dřív, než

se mohl zapřít. Garth ucukl hlavou vzad právě včas, aby mu bestie nerozpárala ramena, roztočil křemennou palici a odhodil útočníka stranou. Vlíčí potvora se zachroptěním dosedla, znovu se vyškrábala na drápaté nohy, otáčela se a cenila zuby. Podruhé se vrhla na Gartha, Wren úplně ignorovala. Garth byl tentokrát připraven a udeřil do zkrouceného těla křemenným koncem své těžké palice. Wren zaslechla zvuk praskajících kostí. Vlíčí bytost odpadla, znovu se zvedla a začala se pohybovat v kruhu. Wren stále nevěnovala žádnou pozornost, jen se ujišťovala, co právě dělá. Zjevně usoudila, že Garth je větší hrozbou, s níž se musí vypořádat nejdřív.

Co si zač? chtělo se Wren vykřiknout. *Jaký druh bytosti?* Bestie znovu vyrazila na Gartha a hnala se neohroženě po čekajícím mlatu. Zdálo se, že ji bolest netrápí. Garth ji odmrští stranou a ona okamžitě, cvakaje zuby, zaútočila nanovo. Vracela se zas a zas, zdálo se, že Garth ji dosud ničím neodradil. Wren se krčila a vyčkávala, bezmocná zasáhnout, aby svého přítele neohrozila. Bestie jí neumožňovala žádný průlom, nedávala jí žádnou šanci k útoku. A byla rychlá, tak hbitá, že nikdy neležela víc než okamžik. Pohybovala se s prchavým půvabem, který naznačoval lidské i vlčí vlohy. Wren věděla, že tak se jistě nikdy žádný vlk nepohybuje.

Boj neustával. Oba zápasníci utrpěli zranění, ale zatímco Garth z utržených ran krvácel, bestii se zřejmě hojily okamžitě. Její zlomená žebra by ji měla zpomalit, vadit jí v pohybu, ale to se nedělo. Krev se jí z ran ihned vytrácela. Zdálo se, že si z nich nic nedělá, skoro jakoby...

A v tom si Wren vzpomněla na Parovu historku o přízračném, s nímž se on, Coll a Morgan Leah střetli během cesty do Posledního přístavu, s děsivou lidskou bytostí, které se znovu přihojila zmrzačená paže, jakoby pro ni bolest nic neznamenal.

Je to přízračný!

To prozření ji téměř bezmyšlenkovitě pohnalo vpřed. Vyrazila na tvora s taseným dlouhým nožem, rozezlená a rozhodná. Bestie, odvedená chvilkově od Gartha, se obrátila. V očích se jí odrážel náznak překvapení. Wren se k ní dostala současně s Garthem, takže *ji měli mezi* sebou. Garthův kyj dopadl na její lebku, která se silou nárazu tříštila. Čepel Wrenina nože se hladce hroužila do její zježené hrudi. Tvor se zazmítal a poprvé vydal zvuk. Zaječel, jako když žena pláče bolestí. Pak se prudce otočil, zaútočil na Wren a povalil ji. Byl nesmírně silný. Wren padla na znak a kopala nohama v úporné snaze zabránit, aby jí hákovité zuby nepotrhalý tvář. Pohybová energie bestie Wren zachránila. Poslala ji přemetem vzad do tmy. Wren se vyškrábala na nohy. Dlouhý nůž byl pryč. Stále vězel v těle bestie. Garthův mlat byl zničený. Už se chopil krátkého meče.

Vlíčí zrůda se zase vrátila do světla. Pohybovala se bezbolestně, bez námahy, vyceněné zuby v příšerném šklebu.

Vlíčí bestie.

Přízračný.

Wren si náhle uvědomila, že ho zabít nedokážou, že to on zabije je.

Rychle se vrátila ke Garthovi, nyní zběsilá, jen s námahou klidnila rozum. Garth vytáhl svůj dlouhý nůž a podal jí ho. Slyšela chraptivý zvuk jeho dechu. K pohledu na něj se nedokázala přinutit.

A přízračný zaútočil, vpřed se řítit v jakémsi náporu. V posledním okamžiku se stočil ke Garthovi. Obr jeho útok zachytil a odvrátil, ale jeho síla ho srazila k zemi. Přízračný se na něj s rozevřenými čelistmi ihned vrhl. Garth byl silnější než všichni muži, které Wren kdy poznala. Ale ne tak jako tahle obluda. Už viděla, jak mu ubývá síl.

Garthe!

Vyrazila k bestii a bodala ji do těla dlouhým nožem. Zdálo se, že si toho nevšímá. Wren ji popadla a s námahou se ji pokoušela vytlačit. Pod ní dokázala letmo zahlédnout Garthovu ponurou tvář. Byla zbrcená potem a strnulá. Zuřivě zaječela.

Tehdy se přízračný oklepal, až Wren odletěla. Rozplácla se jak dlouhá tak široká, odzbrojená a bezmocná. Vytáhla se s námahou na kolena a v tom si uvědomila, že se

popálila žárem z ohně. To pálení uprostřed hrudi — jak dlouho už? — bylo intenzívní. Ohmatávala se, protože myslela, že nějak chytila od ohně. Ne, žádné plameny, zjistila, vůbec žádné, jen...

Prsty jí ucukly, když nahmataly kožený váček s malovanými kostkami. Žár vycházel odtud!

Prudce váček vytrhla, a aniž by si své počínání téměř uvědomovala, vysypala si kostky do dlaně. Okamžitě se oslnivě a děsivě rozzářily. Zjistila, že je nemůže pustit. Barevný nátěr na kostkách zmizel a kostky se staly... Nedokázala si to slovo vybavit. V každém případě nebylo na přemýšlení kdy. To světlo se vzdouvalo a sbíralo jako živá bytost. Přes mýtinu viděla, jak se vlčí hlava přízračného škubavě zdvihla. Viděla lesk v jeho očích. Mají s Garthem šanci přežít, pokud...

Počínala si instinktivně. Vyslala svištící světlo vpřed jedinou myšlenkou. Vystřelilo děsivou rychlostí a udeřilo do přízračného. Obludu to od Gartha odmrštilo. Svíjela se a ječela. Světlo ji obalilo. Všude byl oheň, jenž spaloval a pohlcoval. A Wren jej ovládala nataženou rukou. To kouzlo ji děsilo, ale přiměla se svou hrůzu potlačit. Probíhala jí energie, temná i radostná současně. Přízračný se bránil, bojoval se světlem, pokoušel se osvobodit. Ale nedokázal to. Po skonu přízračného Wren vítězoslavně vykřikla a sledovala při tom, jak exploduje, mění se v prach a mizí. Tehdy zmizelo i světlo. Wren s Garthem osaměli.

Kapitola 4

WREN HBITĚ PRACOVALA na obvazování Garthových zranění. Kosti zlomené neměl, ale utrpěl řadu hlubokých tržných ran na předloktích a hrudi. Od hlavy k patě byl samá odřenina a podlitina. Ležel na zádech a Wren mu v pokleku přikládala hojivé masti a bylinky, které tuláci stále nosili při sobě. Ponurou tvář měl ledově klidnou. Železný Garth. Jeho hřmotné svalnaté tělo sebou při očištění a obvazování párkrát škublo, ale to bylo všechno. Ve tváři ani v očích nebylo znát nic, žádné zakoušené utrpení či bolest.

Chvilkově jí oči zalily slzy, takže sešla hlavu, aby to neviděl. Nejdůvěrnější přítel a málem o něj přišla.

Kdyby nebylo těch elfských kostek...

I oni byli Elfské kostky. Opravdové.

Nemyslí na to.

Aby zamezila znepokojivým a děsivým myšlenkám, soustředila se na svou činnost intenzivněji. Signální oheň hořel dál. Ve tmě poskakovaly plameny a dřevo rozpadající se žářem praskalo. Pracovala v tichu, ale přesto kolem slyšela hukot ohně, šepot větru nad skalisky, pleskot vln o pobřeží, bzukot hmyzu ve vzdáleném údolí a sykot vlastního dechu. Jakoby se všechny zvuky mnohonásobně zvětšily, jakoby byla v rozlehlém pustém kaňonu, kde má svou ozvěnu i sebemenší šelest.

Dokončila ošetření Garthových ran a chvilku měla pocit, že se jí před očima vznášejí a rojí obrazy. Znovu viděla vlčí bytost, přízračného, všechny ty zuby, drápy a zježenou srst. Viděla Garthův boj s příšerou. Viděla se, jak mu v marné snaze spěchá na pomoc. Viděla zář ohně, která je všechny zalévala jako krev. Viděla, jak ožily Elfské kostky, zář jejich bílého světla, onu prasičku zaplňující noc svým jasným jasem. Viděla, jak vyrazila a udeřila do přízračného, jak ho spalovala, zatímco se snažil osvobodit...

Pokusila se postavit, ale upadla. Garth, který se nějak dostal na kolena, ji zachytil a položil na zem. Chvilí ji držel a konejšil jako děčko. Nechala se, hlavu zabořenou do jeho těla. Pak se lehce vymanila a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Zvedla se, zašla pro pláště a vrátila se s nimi k čekajícímu Garthovi. Zachumlali se do nich, aby zahnali noční chlad, usedli a mlčky na sebe strnule hleděli.

Konečně Wren zvedla ruce a začala posunkovat. *Věděl jsi o těch elfských kostkách?* zeptala se. Garthův pohled se nezměnil. *Ne.*

Ani o jejich skutečné existenci, ani o jejich moci, nic?

Ne.

Chvilí bez pohnutí zkoumala jeho tvář. Pak sáhla za blůzu a vyndala kožený váček zavěšený na krku. Když spěchala na pomoc Garthovi, dala kostky dovnitř.

Chtěla zjistit, zda se zase změnily, jestli se z nich opět staly pomalované kostky jako dřív. Uvažovala i možnost, že prožité vnímala nějak zkresleně. Obrátila váček a zatřepala s ním nad dlaní. Vypadly tři modré kostky, nyní již ne pomalované kameny, ale zářící Elfské kostky — Elfské kostky, které před pěti sty lety dostal Shea Ohmsford od Allanona, a které od té doby rodu Ohmsfordových náležely. Zírala na ně, okouzlená jejich krásou, naplněná bázní, že by je měla vlastnit. Při vzpomínce na jejich moc se zachvěla.

„Garthe.“ zašeptala. Odložila kostky do klína. Prsty se jí pohybovaly. „Něco musíš vědět. Musíš. Svěřili mě do tvé péče Garthe. Ty kostky jsem měla i tenkrát. Pověz. Jaký je jejich skutečný původ?“

Už to víš. Dostala jsi je od rodičů.

Moji rodiče. Cítila, jak ji zaplavují hoře a beznaděj.

„Vyprávěj mi o nich. Všechno. Garthe, je kolem nich tolik tajemství. Vždycky bylo. Teď je musím poznat. Povídej.“

Garth měl strnulou tvář. Otálel. Pak posunky sdělil, že její matka pocházela z tuláků, a že otec byl Ohmsford. V dětském věku ji světili tulákům. Než prý odešli, dali jí kolem krku ten kožený váček s malovanými kostkami.

„Ty jsi mou matku neviděl? Ani otce“

Garth zavrtěl hlavou. Přišli před ním, a když se vrátil, byli už pryč. Nikdy se nevrátili. Odvedli Wren do Břidlicového údolí. Na vychování do rodiny Jaralana a Mirianny Ohmsfordových. V pěti letech si ji zase převzali tuláci. Tak se s Ohmsfordovými dohodli. Její rodiče na tom trvali.

"Ale proč?" přerušila ho ohromená Wren.

Garth to nevěděl. Nikdy mu nikdo neřekl, kdo tu dohodu za tuláky uzavřel. Wren mu dal do péče stařec, který krátce poté zemřel. Nikdo mu nikdy nevysvětlil, proč ji má učit, dostal jen pokyny, co má dělat. Měla být hbitější, silnější, bystřejší a schopnější přežít, než kdokoliv jiný. K tomu ji měl Garth vést.

Wren se zklamaně opřela. Všechno, co jí Garth řekl, už věděla. Tohle už jí řekl dávno. Spodní čelist se jí zlobně napjala. Musí přece existovat něco víc, nějaké vysvětlení, které objasní její původ a proč jí dali Elfské kostky.

„Garthe,“ pokusila se znovu, nyní naléhavě. "Co jsi mi ještě neřekl? Něco o matce? Zdálo se mi o ní. Viděla jsem její tvář. Řekni mi, co tajíš!" Obrova tvář neměla žádný výraz, ale v očích se mu zračila bolest. Wren se už natahovala, aby ho uklidnila, ale zabránila jí v tom touha po poznání. Garth na ni dlouho zíral bez odezvy. Pak krátce pohnul prsty.

Nemohu ti povědět nic, co nepochopíš sama. Trhla sebou. „Jak to myslíš?“

Máš Elfské rysy, Wren. Víc, než kterýkoliv Ohmsford. Proč myslíš, že to tak je?

Zavrtěla hlavou. Odpověď neznala.

Garthovo čelo se zbrázdilo. *Protože oba tví rodiče byli elfové.*

Wren nevěřícně civěla. Vůbec se nepamatovala, že by rodiče vypadali jako elfové, prostě se vždycky považovala za děvče tuláků.

„Jak to víš? zeptala se omráčeně.

Řekl mi to člověk, který je viděl. Taky prohlásil, že ví, že to pro tebe bude nebezpečné.

„A přesto ses mi to teď rozhodl povědět?“

Garth pokrčil rameny. Co na tom sejde po všem, co se stalo. Záleží na tom, bude-li ve větším nebezpečí a ví to? Wren přikývla. Matka z tuláků. Otec z Ohmsfordů. Ale oba elfové. Jak by to tak mohlo být? Tuláci nejsou elfové.

„Jsi si tím jistý? opakovala. "Elfové, ne lidé s elfskou krví, ale elfové?“

Garth rozhodne přikývl a posunky vyjádřil: *Bylo to řečeno zcela jasně.*

Každému, až na ni, pomyslela si. Jak se její rodiče stali elfy? Nikdo z Ohmsfordů elf nebyl, měli jen elfský původ s určitým podílem Elfské krve. Znamená to, že z nich vzešli? Proto vyslal Allanon pátrat po elfech ji, jednu z nich? Chvíli ji ty úvahy zmohly a tak se zahleděla do dálky. Opět, stejně jako ve snu, spatřila matčinu tvář — dívčí obličej a lidské nikoliv Elfské rysy. Nápadnější znaky jejího Elfského podílu zřetelné nebyly. Že by je prostě přehlédla? A co otec? Zábavné, pomyslela si. V jejím přemítání o minulosti nebyl nikdy důležitý, vždy jakoby neskutečný. Netušila proč. Byl pro ni anonymní, neviditelný.

Vrátila se pohledem zase zpět. Garth trpělivě čekal. "Věděl jsi, že jsou ty malované kameny Elfské kostky?" zeptala se konečně. , Věděl jsi, jak to s nimi je?"

Vůbec ne.

A co kdybych je byla poztrácela? pomyslela si mrzutě. A co rodičovské záměry, ať už jakékoliv, které s ní měli? Na tuhle otázku si odpovědět uměla. Malovaných kostek se nikdy nehodlá vzdát. Je to její jediné pojítko s minulostí, všechno, co má po rodičích na památku. Na tohle spoléhali? Kvůli čemu jí kostky dali především? Aby ji ochraňovaly? Proti čemu? Proti přízračným? Nebo něčemu jinému? Něčemu, co ještě ani nebylo, když se narodila?

„Proč myslíš, že jsem ty kostky dostala?“ zeptala opravdu popletená.

Garth se chvíli díval do země a pak vzhlédl. Nadzvedl obří trup. Posunkoval. *Snad aby*

tě chránily při hledání elfů.

Wren netečně zírala. Nepovažovala to za možné. Jak by mohli rodiče vědět, že bude elfy hledat? Nebo prostě předpokládali, že bude jednou pátrat po svém dědictví, že bude trvat na zjištění svého původu a ke kterému národu patří?

„Garthe, já tomu nerozumím,” přiznala se mu. „Co to všechno znamená?”

Ale obr prostě zavrtěl hlavou a vyhlížel zasmušile.

Celou noc drželi hlídku společně. Jeden dřímал, zatímco druhý bděl, dokud světlo úsvitu konečně nerozjasnilo východní oblohu. Tehdy vyčerpaný Garth usnul a spal až do poledne. Wren seděla a strnule přehlížela širokou rozlohu Modrého předělu. Přemítala o důsledcích odhalení elfských kostek. Soudila, že jde o kameny Shea Ohmsforda. Dost často o nich slyšela vyprávět, naslouchala příběhům z jejich historie. Patřily komusi, kdo je dostal a dal rodu Ohmsfordů — potom se údajně opět ztratily. Asi. Ale možná, že ne. Třeba byly v nějakém okamžiku odneseny. Možné to bylo. Během tří set let následovalo po Brianovi a Jairovi mnoho Ohmsfordů, mezi nimiž se stopa kouzla ztrácela — dokonce i kouzla tak důvěrného a mocného, jakým byly Elfské kostky. Vybavovala si, že bylo období, kdy ho nikdo neuměl použít. Jen ti s dostatečným množstvím Elfské krve dokázali kouzlo beztréstně vyvolat. Tak byl zničen Wil Ohmsford. Jeho používání kostek způsobilo, že něco z kouzla vstřebal. Když se mu narodily děti, Brian a Jair, změnilo se kouzlo ve Píseň přání. A proto se zřejmě některý z Ohmsfordů rozhodl vrátit kostky těm, kteří s nimi uměli bezpečně zacházet — elfům. Tak se snad dostaly k jejím rodičům?

Otázky přetrvávaly. Nepřekonatelné, tvrdošíjné a nezodpovězené. Co jí to řekl Cogline, když ji poprvé vyhledal v Tirfingu a přemluvil ji, aby ho doprovodila do Hadeshornu na schůzku s Allanonem? *Není ani tak důležité vědět, kdo jsi, jako to, kdo bys třeba mohla být.* Začínala chápat, že by to mohla být do určité míry pravda, kterou nikdy nepředvíдалa.

Garth se vzbudil v poledne a snědl dušenou zeleninu s čerstvým chlebem, kterou mu uchystala. Byl ztuhlý a rozbolavělý, síla se mu dosud nevrátila. Ale považoval za nezbytné prohledat celou oblast, aby se ujistil, že se tam nevyskytuje další vlčí bytost. Wren to vylučovala. Oba útočníka určili jako přízračného — bytost kdysi lidskou, která se částečně stala zvířetem, bytost, která uměla stopovat a lovit, která se dokázala skrývat a plížit a která také dovedla myslet jako oni a zabíjet bez výčitek svědomí. Není divu, že je sledovala tak snadno. Wren se domnívala, že přišla sama. Ale na takový předpoklad se spoléhat nedalo. Řekla Garthovi, že půjde sama. Byla v té chvíli způsobilejší než on a měla Elfské kostky. Ochrání ji.

Nesvětila mu, jak ji Elfské kouzlo děsí a jak obtížně se k němu bude uchylovat, bude-li ho nucena znovu vyvolat.

Procházela terén v jižním a východním směru. Pátrala po stopách, po náznacích či po čemkoliv mimořádném. Spoléhala při tom, že ji na nebezpečí upozorní především její instinkt a přemýšlela o významu vlastnění kouzelných kostek. Vzpomněla si, jak ji Par pobaveně vyprávěl o těch snech. Říkal, že má stejnou elfskou krev jako on a snad i část toho kouzla. Tehdy se tomu zasmála. Odpověděla, že má jen malované kostky. Vzpomínala na Addershagin spontánní výkřik „Kouzlo!”, když se dotkla místa na prsou, kde měla váček s kostkami. Tehdy na pomalované kostky ani nepomyslela. Celý život věděla o odkazu Ohmsfordových, o kouzlu, které jim náleželo jako potomkům Elfské Shannary. Ale nikdy nepomyslela, že magické kouzlo sama použije, nikdy po tom ani nezatoužila. Nyní ho vlastnila jako ty kostky, ale co si s tím má počít? Nepřála si reagovat na kostky ani na jejich kouzlo. O nic z odkazu nestála. To dědictví bylo jakýmsi milníkem, jež ji bude vyčerpávat. Cítila se tulačkou, svobodně zrozenou a vychovávanou, ničím z toho ostatního. Elfské rysy přijímala bez dotazu, jež snad v sobě mohly zahrnovat. Byly její součástí, ale v menšině. Neznamenaly vůbec nic proti tulákovi, jímž byla. Odhalení kostek vnímala jako obrácená naruby, jakoby jí kouzlo nějak odebíralo životní energii a zmáhalo ji. Ten pocit se jí nezamlouval. Netoužila se proměnit v něco jiného než byla.

Na svou Sklíčenost myslela po celý den, aniž by se při návratu do tábora dostala blíž k

jejímu vyřešení. Signální oheň byl jako maják, takže se držela jeho záře až k místu, kde čekal Garth. Měl o ni strach — viděla mu ho na očích. Ale neřekl nic. Podal jí jídlo a pití, sedl si, pohodlně se opřel a mlčky ji při jídle pozoroval. Sdělila mu, že žádnou stopu po dalším přízračném nenašla. Zamlčela, že ji začaly napadat další myšlenky v souvislosti s celou touhle záležitostí. Už kdysi dřív, v době, kdy se rozhodla zjistit něco o svém původu, ptala se sama sebe, co pak, nebude-li se jí poznané zamlouvat? Tenkrát tu možnost pustila z hlavy. Teď se obávala, že se dopustila velké chyby.

Druhá noc proběhla klidně. Rovnoměrně udržovali signální oheň. Když se původní dřevo spálilo, přikládali nové a trpělivě čekali. Uplynul další den a stále se nikdo neobjevoval. Pátrali po obloze i souši, od obzoru k obzoru, ale nezaznamenali nic. Se soumrakem oba znervózněli. Garth, jemuž se už povrchová zranění zahojila a hlubší se hojit začínala, přecházel tábořem jako zvíře v kleci a zaměstnával se opakováním nesmyslných úkonů, aby si nemusel sednout. Wren seděla, aby nemusela přecházet. Spali co nejčastěji a odpočívali, protože to potřebovali, a protože je to rozptylovalo. Wren začala o Addershag pochybovat, přemýšlela o stařeniných slovech. Jak dlouho ji ve sklepe, spoutanou v řetězech věznili ti chlapi? Třeba jí nějak selhala paměť. Možná se nějak pomátla. Ale na zmatenou a nepřičetnou nevypadala. Spíš na nebezpečnou. A co přízračný, který je sledoval celou cestu přes Západní území? Celé týdny zůstával skrytý, sledoval je z povzdálí. Ukázal se teprve po zapálení signálního ohně. Tehdy se ukázal, aby je zničil. Nebylo rozumné spojovat jeho příchod s jejich činností, kterou pozoroval? Nemyslel si, že signální oheň představuje hrozbu, které musí zamezit? Proč by si jinak k útoku vybral právě tuhle chvíli?

No tak, nevzdávej to! opakovala si Wren ta slova jako litanii víry, aby si zachovala alespoň trochu naděje. *Nevzdávej to.*

Třetí noc se vlekla, minuta za minutou, hodina za hodinou. Často se na hlídce střídali, protože teď už stejně nedokázali usnout, aniž by se zakrátko neprobouzeli. Častěji drželi hlídku současně — nervózní, naplnění obavami a napětím. Přikládali do ohně suché dřevo a pozorovali tanec plamenů proti temnotě. Strnule přehlíželi černou pustinu nad Modrým předělem. Prověřovali noční zvuky a vlastní roztěkané myšlenky.

Nic se nedělo. Nikdo nepřicházel.

Blížilo se jitro, když Wren proti své vůli na chvíli zaspala v průběhu závěrečné hodiny své hlídky. Dál seděla vzpřímeně, nohy křížem, paže podle kolen a hlavu pokleslou. Když se opět s trhnutím probudila, zdálo se, že uplynula pouhá chvílka. Rychle se kolem obezřetně rozhlédla. Garth, zabalený do svého velkého cestovního pláště, spal jen několik stop od ní. Oheň dál divoce plál. Souš se halila do jíním zdobené pokrývky ze stínů a polosvětla. Vycházející slunce, ne víc než mdlý stříbřitý svit, stále zjasňovalo západní oblohu, i když měsíc měl zmizet teprve za dlouho. Wren zazívala a zvedla se. Mraky se hroužily a vynořovaly z oceánu, nízko zavěšené a zlověstné...

Wren se upřeně zahleděla. Uvědomila si, že vidí něco jiného, něco tmavšího a rychlejšího. Pohybovalo se to z temnoty k útesům, mířilo to přímo k ní. Pro jistotu zamžikala, pak spěšně couvla a sešla se ke Garthovi. Obr byl ihned na nohou. Společně hleděli přes předěl a pozorovali, jak ta černá věc nabývá tvar. O chvíli později zjistili, že jde o Rocha. Letěl k ohni jako mūra přitahovaná plameny. Přeletěl nad útesem a otočil se nazpět. Jeho obrys byl v kalném světle sotva viditelný. Dvakrát nad nimi přeletěl, pokaždé se obrátil a přelet opakoval, jakoby zkoumal terén pod sebou. Wren s Garthem to sledovali mlčky, neschopní jakékoliv jiné činnosti.

Konečně se Roch střemhlav spustil k nim, jeho masivní trup nad nimi prosvítl tak těsně, že kdyby byl chtěl, mohl je uchvátit do obrovských pařátů. Wren s Garthem si v obraně lehli na skálu a zírali, jak pták ladně přistává na okraji útesu. Tělo měl černé, hlavu šarlatovou jako oheň a křídla větší než ten, jemuž Wren sotva unikla před pár dny.

Wren s Garthem se opět zvedli a oprašovali se.

Na Rochové hřbetě seděl nějaký člověk. Byl na něm připoutaný řemeny koženého

postroje. Sledovali, jak muž uvolnil řemení a hladce sklouzl na zem. Stanul vedle ptáka, chvíli je pozoroval a pak se vydal k nim. Byl malého vzrůstu a sehnutý, na sobě měl tuniku, vysoké boty a kožené rukavice. Pohyboval se podivně kolébavou chůzí jakoby mu byla nepohodlná. Měl Elfské rysy, úzké a ostré. Krátce zastřižené hnědé vlasy prokvétaly šediny. Krutá černá očka na ně mrkala znepokojivou rychlostí. Zastavil se od nich na vzdálenost tuctu stop.

"To vy jste zapálili ten oheň?" zeptal se. Měl vysoký trochu chraptivý hlas.

"Ano." odpověděla Wren.

„A proč?"

"Protože jsme tím byli pověřeni."

"Někdo vám to tedy řekl? A kdo, pokud vám nevadí, že se tak vyptávám?"

„Vůbec ne. Byla to Addershag."

Jeho oči zamžikaly dvakrát tak rychle. "Kdo že to?"

„Jedna stařena, vědma, s níž jsem mluvila ve Ztracené vartě. Jmenuje se Addershag."

Mužík zachrochtal. "Ztracená varta. Uf! Nikdo, kdo má zdravý rozum, se tam nevydává." Sevrhel ústa. "A proč vám tahle Addershag řekla, abyste zapálili oheň, he?"

Wren netrpělivě povzdychla. Tři dny čekala na čísi příchod. Potřebovala zjistit, zda ten pokřivený človíček je či není osobou, na níž čeká. "Dovolte, abych se vás nejprve na něco zeptala." odpověděla. „Máte nějaké jméno?"

Mužíkuv hněvivý zlý výraz se prohloubil. „Ano. Proč mi nepovíte nejprve svoje?"

Wren si vyzývavě dala ruce v bok. „Jmenuji se Wren Ohmsfordová. A tohle je můj přítel Garth. Jsme z tuláků."

„Ach, tak je to tedy? Tuláci?" Človíček se rozchechtal jakoby se bavil nad nějakým košilatým žertem.

"Zdá se, že je ve vás také trochu z elfa."

„I ve vás," odpověděla. „Jak se jmenujete?"

„Tygr Taj," řekl drahý. „Alespoň mi tak všichni říkají. Dobrá, slečno Wren. Představili jsme se a pozdravili. Přesto, co tu děláte? Proč jste zapálili ten oheň?"

Wren se usmála. "Možná proto, abychom přivedli vás a vašeho opeřence, jste-li ten, který nás může zavést k elfům."

Tygr Taj zachrchlal a odplivl si. "Ten opeřenec je Roch, slečno Wren. Jmenuje se Spirit. Je ze všech nejlepší. A žádní elfové neexistují. Každý to ví."

Wren přikývla. „Ne každý. Někteří se domnívají, že ano. Poslali mě, abych zjistila, je-li to tak. Nemůžete nám se Spiritem pomoci?"

Následovala dlouhá odmlka, zatímco Tygr Taj zmuchlal tvář do tuctu různých výrazů. "Ten obří brach, váš přítel Garth, že? Vidím, že ho o naší rozmluvě informujete posunky. Vsadím se, že slyší lépe než my, ať se propadnu."

Odmlčel se. "Co jste zač slečno Wren, když vás zajímá elfí existence?"

Ted' už si byla jistá, že je tím pravým, kvůli kterému oheň zapalovali. Je prostě jen opatrný, aby se neprozradil, dokud se neujistí, s kým má co do činění. Proto se dala do vyprávění. Prozradila svůj původ, uvedla, že má elfskou matku a otce z tuláků a řekla, že hledá pojitka se svou minulostí. Vyprávěla mužíkovi o svém setkání s duchem Allanona. O druidově pověření vyhledat zmizelé elfy, zjistit, co se s nimi stalo a přivést je zpět do světa lidí, aby se mohli podílet na boji proti přízračným.

O elfských kostkách se nezmínila. Zatím o nich s nikým mluvit nehodlala.

Tygr Taj při jejím vyprávění popocházel, vrtěl se a neustále měnil výraz tváře. Zdálo se, že si Gartha nevšímá, že se soustředí výhradně na Wren. Neměl u sebe žádnou zbraň až na dlouhý nůž, ale se Spiritem ve střehu, domýšlela si Wren, vlastně žádnou nepotřeboval. Jasně byl jeho ochráncem Roch.

"Posaďme se," řekl Tygr Taj, když skončila, a stáhl si kožené rukavice. "Nemáte něco k zakousnutí?"

Usadili se u již zapomenutého signálního ohně a Wren nabídla sbírku sušeného ovoce,

kousek chleba a trochu světlého piva. Jedli a popíjeli mlčky, Wren s Garthem si občas vyměnili letmý pohled zatímco Tygr Taj je ignoroval, soustředěn výhradně na jídlo. Když dojedli. Tygr Taj se poprvé usmál.

"Dobrý začátek pro den, slečno Wren. Tisíceré díky."

Wren přikývla. „Není zač. A teď povězte vy mně. Byl náš oheň určen vám?"

Kožená tvář se mu zvrásnila. "Inu, to záleží na vašich vědomostech. Dovolte otázku, slečno Wren. Víte něco o Nebeských jezdcích?"

Wren zavrtěla hlavou.

"Protože, víte, to jsem já." vysvětloval druhý. "Nebeský jezdec, letec z oblačných výšin, strážce nad pobřežím Západního území. Spirit je můj Roch. Vycvičil a daroval mi ho otec, když jsem byl dost stár. Jednou přejde na mého syna, pokud to dopadne dobře. Zrovna teď nad tím visí otazník. Pošetilý hoch, létá pořád, kam by neměl. Na mé domluvy nedbá. Je zbrklý. Nicméně, Nebeští jezdci létají nad Modrým předělem už stovky let. Tady tohle místo, právě zde a tam vzadu v údolí, bývalo kdysi naším domovem. Říkalo se mu Horské hnízdo. Bylo to za času druida Allanona. Víte, vím toho jen málo."

"Znáte jméno Ohmsford?" zeptala se Wren z náhlého podnětu.

"O nějakém Ohmsfordovi existovala před pár set lety legenda. Elfové tehdy válčili s démony, kteří se osvobodili ze Zakázaného. Nebeští jezdci prý v té válce také bojovali. Tam se prý nějaký Ohmsford vyskytoval. Váš příbuzný?"

"Ano," řekla. „Vzdálený přes dvanáct generací."

Zamyšleně přikývl. „Tak to jste vy, že? Potomek ze Shannary?"

Wren přikývla. „Domnívám se Tygře Taji, že právě proto vyslali hledat elfy mě."

Tygr Taj vyhlížel nejistě. "Víte. Nebeští jezdci jsou elfové." řekl opatrně. „Nejsme ale ti, po nichž pátráte. Vy hledáte Pozemské ne Nebeské elfy. Chápete ten rozdíl?"

Několikrát zavrtěla hlavou. Tygr Taj tedy říkal, že příslušníci z Horského hnízda jsou Nebeští elfové, kteří se považují za oddělenou rasu. Většina elfů si říkala Pozemští, protože neovládali Rochy a nedokázali proto létat.

"Proto nás při odchodu nevzali," končil s pozvedlým obočím. "Protože bychom s nimi stejně nešli."

Wren cítila, jak se jí zrychluje tep. "Znamená to tedy, že elfové kdesi stále existují, že? Tygře Taji, kde?"

Pokřivený mužík zamrkal a svažtil kožený obličej. „Nevím, jestli jsem vám to měl říkat. Nevím, zda jsem měl vůbec něco povídat. Snad jste ta, za níž se prohlašujete. Ale taky třeba nikoliv. A pokud ano, možná vám nepřísluší, abyste se o těch elfech dozvěděla. Říkáte, že vás poslal druid Allanon? Řekl vám, abyste elfy našla a přivedla je zpět? Tvrdý oříšek, jestli dovolíte."

"Měla bych využít malé pomoci," připustila Wren. "Co vám Tygře Taji brání, abyste mi ji poskytl?"

Přestal hloubat a zase se zamyšleně rozkýval. "Nu, slečno Wren, teď jste se dostala k podstatnému." odpověděl a souhlasně si přikyvoval. „A mimo to se mi jaksi zamlouvá, co ve vás vidím. Kapánek z toho by se hodilo mému synovi. Na druhou stranu má právě toho až dost. Uff!" Zvedl hlavu a upřel na ni pronikavý zrak. "Tam." řekl a ukázal na Modlý" předěl. "Tam jsou ti zbývající." Se zaškareděním se odmlčel. „Je to dlouhá historie, a proto se připravte dobře poslouchat. Nehodlám se opakovat. Vy též obří brachu." Naznačil Garthovi varovným prstem. Potom se zhluboka nadechl a zase se posadil.

"Už velmi dávno, před více než sto lety, svolali Pozemští elfové Radu, na níž se usnesli, že opustí Západní území. Neptejte se mne proč; nepředstírám, že to vím. Tuším, že především kvůli Federaci. Kvůli Federaci, která se vnucuje, okupuje a předstírá, že vše, co kdy bylo nebo bude, patří jí. Která si stěžuje na všechno magické a prohlašuje, že jsou za to odpovědní elfové. Spousta nesmyslů. Pozemním elfům se to stejně nelíbilo, rozhodli se odejít. Problém byl kam. Ale přestěhovat celý národ jen tak kamkoliv, aniž by to nebylo na úkor někoho již usazeného, nešlo. Východní, Jižní i Severní území — všechna obsazena.

A tak požádali nás. Nebeští elfové se stále vydávají na dlouhé lety, vidí místa, o jejichž existenci nemají ostatní ani potuchy. Řekli jsme jim ano, v Modrém předělu jsou neobydlené ostrovy. Promýšleli to, debatovali, uskutečnili několik letů na Roších s Nebeskými jezdci a dospěli k rozhodnutí. Vybrali si shromaždiště, postavili si čluny, stovky člunů, vše v tajnosti, a odpluli."

"Všichni?"

"Prý do posledního. Odpluli."

"Aby žili na těch ostrovech?" Zeptala se Wren nedůvěřivě.

"Na jednom ostrově." Tygr Taj vztyčil na zdůrazněnou jeden prst.

"Na Morrowindlu."

"Tak se jmenuje? Morrowindl?"

Druhý přikývl. „Největší ze všech těch ostrovů, přes sto mil napříč, ideální pro farmaření, něco jako osazený Sarandanon. Ovoce, zelenina, stromy, kvalitní půda, záštita, prostě všechno. Vhodný rovněž pro lov. Pozemští elfové věděli, že budou začínat nanovo, vytrženi ze Starého světa. Že se zase izolují, což mezitím jiným umožní splnit si vlastní přání. Chtěli také vrátit své kouzlo, které bylo jejich součástí."

Odkáshal si. "Jak už jsem řekl, je to už dávno. Po čase jsme se také odstěhovali. Víte, ne tak daleko — jen na ostrovy nedaleko od pevniny, jen tak daleko, abychom se uchránili před štvanicemi, které na nás Federace pořádala. Pro ně je elf jako elf. Už jsme takového způsobu myšlení měli dost. Potřebovali jsme menší prostor, a proto jsme se mohli usídlit na menších ostrovech. A tam žijeme dodnes slečno Wren. Tam, pár mil od pobřeží. Do vnitrozemí zalétáme pouze je-li to nezbytné — třeba když někdo zapálí signální oheň. Uzavřeli jsme takovou dohodu.

"Dohodu s kým?"

"S Pozemskými elfy. Malý počet, který zůstal, věděl, že nás v případě potřeby přivolá signální oheň. Několik se jich po letech vrátilo, takže o úmluvě někteří z nich jistě věděli. Ale většina od té doby zemřela. Ta Addershag, nevím, jak to zjistila."

"Vraťme se chvíli zpět Tygre Taji," požádala Wren a smířlivě vztáhla ruce. „Dokončete nejprve vyprávění o Pozemských elfech. Co se s nimi stalo? Říkal jste, že se odstěhovali před více než sto lety. Co se s nimi tedy dělo pak?"

Tygr Taj pokrčil rameny. „Usadili se, vytvořili si domov, založili rodiny a měli se dobře. Vše šlo podle jejich představ — zpočátku. Potom, asi před dvaceti lety, začali mít potíže. Těžko se dalo říci, o co jde; nemluvili o tom s námi. Víte, tu a tam jsme se s nimi vídali. Ale ani po naší migraci jsme se navzájem moc nemísili. Na Morrowindlu se jaksi všechno začalo měnit. Začalo to sopkou Killeshan. Po staletí byla v klidu a náhle se znovu probudila. Rozdýmala se, prskala a jednou či dvakrát vybuchla. Nebe počala zaplňovat mračna sopečného popílků. Vzduch, země a voda, vše se měnilo." Odmlčel se, tvář mu zachmuřil tvrdý pohled. "Také se změnili — Pozemští elfové. Nepřipouštěli si to, ale my ten rozdíl vnímali. Mohla jste ho pozorovat na způsobu jejich chování v naší přítomnosti. Ve všem opatrnost a tajnost. Po zuby ozbrojení, kamkoliv se vydali. A na ostrově se začali objevovat podivní tvorové, obludy, které se tam nikdy dřív nevyskytovaly. Objeví se jen tak, zčista jasna. Krajina začala chřadnout a měnila se jako všechno ostatní."

Povzdechl. "Potom začali Pozemští elfové vymírat, nenápadně v krátkém a nápadně v dlouhém Časovém úseku. Kdysi žili po celém ostrově: upouštěli od toho a stěhovali se do hlavního města, namačkání pohromadě jako krysy v potápějící se lodi. Vybudovali hradby a zpevnili je kouzlem. Víte, starým kouzlem vyvolaným z dávných dob. Nebeští elfové s tím nechtěli nic mít. Kouzla jsme stejně nikdy jako oni nevyužívali."

Posadil se. „Před deseti lety zmizeli úplně."

Wren sebou trhla. „Zmizeli?"

"Zmizeli. Pořád na Morrowindlu, míním. Ale byli pryč. Tehdy se ovšem ostrov stal masou popílků, mlhy a pařícího horka. Změnil se tak úplně jakoby to bylo docela jiné místo." Zakabonil se. "Nemohli jsme se tam dostat, abychom zjistili, co se děje. Bylo

vysláno půl tuctu Nebeských jezdců. Ani jeden se nevrátil. Dokonce ani ptáci. Nikdo se nevrátil. Nikdo, slečno Wren. Za celou dobu nikdo."

Wren chvíli nepromluvila. Uvažovala. Slunce už vyšlo. Jeho hřejivé světlo kaskádovitě spadalo z vrcholu pohoří Irrybis. Bezmračná ranní obloha byla jasná a přátelská. Spirit nadále seděl na okraji útesu, aniž by jim věnoval pozornost. Podobal se soše strnulé na svém místě. Život prozrazoval pouze jeho pronikavý a pátravý zrak.

"Pokud tedy nějací elfové zůstali," pronesla Wren konečně, "myslím Pozemští elfové, jsou stále kdesi na Morrowindlu. Tygře Taji, jste si tím jistý?"

Nebeský jezdec pokrčil rameny. "Jistý, jak jen mohu. Předpokládám, že se mohli vytratit někam jinam, je ale zvláštní, že by se nám ani nezmínili."

Wren zhluboka nadechla. "Můžete nás na Morrowindl dopravit?" zeptala se.

Byla to žádost impulzivní, zrozená z divokého a donkichotského rozhodnutí zjistit pravdu, která se očividně skrývala nejen před ní, ale také před všemi ostatními. Zpětně si uvědomila svou sobeckost. Ani ji nenapadlo zeptat se na Garthův názor; úplně zapomněla, jak ošklivě byl zraněn v zápase s přízračným. Teď se k pohledu na něj nedokázala přimět. Dál upírala zrak na Tygra Taje.

O jeho reakci nebylo pochyb. Mužík se vztekle škaredil. "Mohl bych vás na Morrowindl vzít," řekl, "ale nechci."

"Musím se dozvědět, jestli nějací elfové zůstali," naléhala Wren a snažila se o vyrovnaný hlas. Teď se odvážila rychlého pohledu na Gartha. Jeho tvář nevyjadřovala žádnou myšlenku. "Musím zjistit, zda-li je bude možné znovu přivést do světa lidí. Je to můj úkol od Allanona a já tuším a věřím, že svým významem stojí za provedení."

"Zase Allanon!" vybafl podrážděně. "Budete riskovat život za slovo nějakého ducha? Máte představu, jak Morrowindl vypadá? Ne, jistě, že ne! Proč se vůbec ptám? Neposlouchala jste z mého vyprávění ani slovo, že? Myslíte si, že se tam jenom projdete, porozhlédnete a zase odejdete? To tedy nepůjde! Slečno Wren, ani kdybyste měli dvacet nohou — vy i váš velký přítel dohromady! Celý ostrov je smrtelná past! Močál a prales, popílek, který všechno dusí. Killeshan, která plive oheň. A co tamní bytosti, ty obludy? Jakou proti nim máte šanci? Když nedokázal přistát a zase odletět Nebeský jezdec s Rochem, kde berete tu jistotu, že se vám to nestane také!"

"Snad," souhlasila Wren. "Ale pokusit se musím." Opět pohlédla na Gartha, který krátce bez výtky, ale výstražně zaposunkoval. *Jsi si tím jistá?* Rozhodně kývla a Tygru Tajovi řekla: "Nechcete se dozvědět, co se jim přihodilo? Co když potřebují pomoc?"

"A když ano?" zavrčel. "Co se očekává od Nebeských elfů? Je nás pouhá hrstka. Jich tam bylo na tisíce. Jestliže se s tím na ostrově nedokázali vypořádat, jakou šanci budeme mít my? Nebo vy, slečno Spasitelko?"

"Vezmete nás?" zopakovala.

"Ne, nevezmu! Na celou tu věc zapomeňte!"

Nakvašeně se zvedl.

"Dobrá. Postavíme si tedy člun a na Morrowindl doplujeme. A když na to přijde, přeplavíme je." Tygr Taj se vztekal. "U všech bláznivých a paličatých...!"

Rozzuřeně vyrazil ke Spiritovi, pak se zarazil, kopl do země, otočil se a zase se vrátil. Vrásčitý obličej měl zrudlý, ruce zaťaté v pěsti.

"Uděláte to, že?" zeptal se. "Ať pomohu nebo ne?"

"Musím." odpověděla Wren s ledovým klidem.

"Ale jste pouhá, jste jen," zadrmolil, zdánlivě neschopen tu myšlenku dokončit.

Věděla, co se snažil říci a nelíbilo se jí to.

"Jsem silnější než si myslíte." řekla nyní trochu zdrsňelým hlasem. "Nebojím se."

Tygr Taj se na ni dlouho a upřeně zahleděl, krátce pohlédl na Gartha a rozhodil rukama. "Tak dobře."

Upřel na Wren spalující pohled. "Vezmu vás. Ale jen na pobřeží, protože jsem na rozdíl od vás hodný a ustrašený a nerad riskuji svůj nebo Spiritův krk jenom proto, abych ukojil

zvědavost!"

Wren jeho pohled chladně opětovala. „Tygře Taji, tohle s ukojením zvědavosti nemá nic společného. A vy to víte.“

Podřekl před ní, takže se jeho sluncem do hněda osmahlá tvář ocitla několik palců od její. „Snad. Ale poslyšte. Chci, abyste mi slíbila, že si to nerozmyslíte, až zase přijdete k rozumu. Protože i přes vaši neuváženost se mi nějak zamlouváte a mě se přičí představa, že by se vám mohlo přihodit cokoliv ošklivého. Ale způsob vašeho uvažování to nezmění. Brzy to dostatečně poznáte. Takže slibujete? Dohodnuto?“

Wren slavnostně přikývla. "Dohodnuto."

Tygr Taj vstal, ruce v bok, vzdorný až do konce. "Pospěšte tedy," zamumlal. "Ať to máme z krku."

Kapitola 5

TYGR TAJ TOUŽIL ODLETĚT, ale byl nucen skoro hodinu počkat, protože Wren s Garthem se vrátili do údolí, aby dali dohromady výstroj a zbraně na cestu a zaopatřili koně. Byli přivázaní, a tak je Garth osvobodil, aby se mohli volně popásat a napájet. Údolí poskytovalo dost trávy a vody pro přežití a koně byli cvičeni tak, aby se netoulali. Wren se probírala vybavením a vybírala, co budou potřebovat a co budou schopni unést. Většina zásob byla neskladná, a proto je uschovala do doby návratu.

Pokud se vrátí, pomyslela si chmurně.

Co to udělala? Mysl jí vířila nad obludností závazku, který učinila. Stále, i když jen v soukromí vlastních úvah, přemítala, zda své drzosti nebude litovat.

Když se vrátili na útesy, Tygr Taj už netrpělivě čekal. Prikázal Spiritovi, aby se postavil, a pomohl na něj Wren s Garthem vyšplhat a připoutat se řemeny postroje. Pro nohy smyčky, pro ruce sukovitá držadla a kolem pasu řemen, vše konstruováno tak, aby se tam bezpečně udrželi. Nebeský jezdec jim dlouho vykládal, jak se bude Roch za letu chovat a jak se budou při něm cítit. Dal každému požvýkat kousek hořce chutnajícího kořene a řekl jim, že je to učivání před nevolností.

„Ne, že by se něčím takovým měl zatěžovat párek zralých veteránů s životním stylem tuláků,“ Zaburácel a vyloudil škleb, který byl horší než jeho mračení. Vyšplhal se nahoru před ně, pohodlně se uvelebil, natáhl si těžké rukavice, bez varování vykřikl a poplácal Spiritu po krku. Obrovský pták reagoval zavřeštěním, rozestřel křídla a zvedl se do vzduchu. Těsně minuli okraj útesů, slétali prudce střemhlav, zachytili vzdušný proud a vznesli se k obloze. Wren cítila chvění žaludku. Zavřela před tím pocitem oči a zase je otevřela, když zjistila, že se na ni Tygr Taj dívá přes rameno a pochechtává se. Statečně mu úsměv oplátila. Spirit se stabilizoval nad Modrým předělem. Křídla se mu sotva pohybovala, nechával práci na větru. Pobřeží za nimi se zmenšovalo, pak ztratilo obrysy. Brzy se stalo jen tenkou tmavou čarou na obzoru.

Čas ubíhal. Pod sebou neviděli nic, kromě hrstky skalnatých atolů a občasného šplouchnutí nějaké velké ryby. V malých bílých záblescích kroužili a střemhlav se snášeli mořští ptáci. Na západním obzoru ležely pospolu oblaky jako pruhy gázy. Oceán se prostíral do dále, ohromná modrá plocha proužkovaná zpěněnými hřebeny vln, které se bez ustání valily ke vzdáleným pobřežím. Po chvíli mohla Wren počáteční nervozitu pustit z hlavy a opět se soustředit. Garth se tak úspěšně nepřizpůsobil. Seděl hned za ní a kdykoliv se na něj obrátila, viděla, že je v ponurém obličejí napjatý a ruce má sevřené kolem bezpečnostních řemenů. Přestala se na něj dívat a soustředila se na široký zakřivený pás oceánu vpředu.

Brzy začala přemýšlet o Morrowindlu a elfech. Zdálo se, že Tygr Taj není typ, který přehání nebezpečí, jemuž bude čelit, pokud vytrvá ve snaze na ostrov proniknout. Že se rozhodla zjistit, co se stalo s elfy, bylo dostatečně jasné: zřejmě také bylo, že by její zjištění posloužilo malému účelu, kdyby nepřežila. Co vlastně hodlá podniknout? Předpokládá, že se elfové zdržují pořád na Morrowindlu? Předpokládá, že jsou naživu? Jestliže se už roky nikdo nedostal tam ani ven, jak chce svým příchodem na ostrov něco změnit? Proč, ať už jsou jejich současné podmínky jakékoliv, by elfové i jen uvažovali o Allanonově návrhu, s nímž ji za nimi vyslal — aby opustili život mimo Čtyřzemí a vrátili se?

Ovšem, neměla na tyto otázky žádné odpovědi. Marná snaha některou hledat. Svá rozhodnutí dosud prováděla výhradně na základě instinktu — nejprve hledání elfů, vyhledání Addershag ve Ztracené vartě, pak sledování jejích rad, přesvědčení Tygra Taje, aby je přepravil na Morrowindl. Nedalo jí, aby nepomyslela, že ji instinkt svádí na scestí. Garth s ní zůstával vlastně bez souhlasu, ale Garth to mohl dělat ze solidarity a přátelství.

Byl by snad mohl celou věc promyslet, ale to neznamenal, že je na tom se smyslem prohledané lépe než ona. Obhlížela širokou rozlohu Modrého předělu a cítila se malá a zranitelná. Morrowindl byl ostrovem uprostřed oceánu, nepatrné zrnko země ve vodních spoustách. Až se tam s Garthem dostanou, budou od všeho důvěrně známého odděleni. Bez pomoci Rocha nebo člunu nebude cesty zpět. Nebylo ani jisté, zda bude na ostrově někdo, kdo by jim mohl pomoci. Možná, že už ani elfové ne. Možná jen ty obludy...

Obludy. Uvažovala chvíli o jaké druhy příšer jde. Tygr Taj se o tom nezmínil. Jsou stejně nebezpečné jako přízračný? A pokud ano, vysvětlovalo by to zmizení elfů? Uvažovala, že by je dostatečné množství příšer dokázalo pochytat nebo i zničit. Ale jak by elfové mohli něco takového dopustit? A jestliže je obludy nepochytaly, proč na Morrowindlu nadále setrvávají? Proč žádný neuprchl, aby vyhledal pomoc?

Opět celá spousta otazníků. Zavřela oči a vědomě je zapudila.

Blížilo se poledne, když právě přelétali nad shlukem malých ostrovů, které se podobaly smaragdům plujícím v moři. Proti modři byly zářivě zelené. Na pokyn Tygra Taje Spirit chvíli kroužil a potom sestoupil k největšímu. Pro přistání si vybral úzký útes hustě zarostlý trávou. Když se obrovský pták usadil, povolili si jeho pasažéři bezpečnostní řemení a spustili se na zem. Wren s Garthem už byli ztuhlí a rozbolavělé a proto jim chvíli trvalo než zase rozhýbali údy. Wren si třela bolavé klouby a rozhlížela se. Zdálo se, že ostrov tvoří tmavá porózní hornina, na níž rostla vegetace jako na úrodné půdě. Hornina se prostírala všude a při chůzi jim křúpala pod nohama. Wren se sehla a kousek zvedla. Zjistila, že je překvapivě lehký.

„Pemza.“ zabručel Tygr Taj, když si všiml jejího překvapeného výrazu. „Všechny tyhle ostrovy jsou součástí řetězce vytvořeného vulkány před staletími, možná i tisíciletími.“ Odmlčel se a pak ukázal. „Ostrovy, na nichž žijí Nebeští elfové, jsou zrovna tam na jihu. Ovšem, jistě chápete, že tam nepoletíme. Nechci, aby se někdo dozvěděl, že vás dopravuji na Morrowindl. Nechci, aby věděli, jaký jsem hlupec.“

Přešel k travnaté vyvýšenině a posadil se. Když si stáhl rukavice a vysoké boty, začal si masírovat nohy. „Hned něco sníme a popijeme.“ zamumlal.

Wren nepromluvila. Garth ležel natažený v trávě, oči zavřené. Je rád, pomyslela si Wren, že je zase na zemi. Odložila kámen, který si prohlížela a šla se posadit vedle Tygra Taje.

„Zmínil jste se o těch obludách na Morrowindlu.“ řekla po chvíli. Lehký větřík jí čuchal a foukal kadeře přes tvář. „Můžete mi o nich něco povědět?“

Upřel na ni ostrá očka. „Slečno Wren, jsou všeho druhu. Velké a malé, čtyřnohé i dvounohé, létající, lezoucí i plazivé. Vyskytují se tam druhy srstnaté, šupinaté i s kůží lysou. Některé se vám nezjeví ani v nejděsivějších snech. Některé prý nejsou ani živými bytostmi. Některé z nich loví ve smečkách. Jiné zase vyčkávají zahrabány v zemi.“ Potřásl prošedivělou hlavou. „Sám jsem jich pár viděl. O většině jsem se doslechl z vyprávění. A ta jsou dostatečně opravdová.“ Odmlčel se a zamyslel. „Ale je zvláštní, že se tam vyskytuje tolik různých druhů, ne? Je rovněž s podivem, že se tam zpočátku nevyskytoval ani jeden a pak se najednou začaly objevovat všechny.“

„Myslíte, že to má nějakou souvislost s elfy.“ Wren to řekla jako konstatování faktu.

Tygr Taj našpulil zamyšleně rty. „Musím tak uvažovat. Někak to musí souviset s obnovením toho jejich kouzla, s jejich návratem ke starým způsobům. Ti, s nimiž jsem o tom mluvil, o tom takhle nemluvili, ani se o tom nezmínili. Bylo to před deseti lety. Nebo i před více. Říkali, že to vše souvisí s tou sopkou, s pozemskými a klimatickými změnami. Považte.“

Vyloudil odzbrojující úsměv. „Vidíte, tak je to. Nikdo vám nechce sdělit pravdu. Všichni chtějí zachovat tajemství.“ Odmlčel se a mnul si bradu. „Tak třeba vy. Myslím, že mi nehodláte vyprávět o tom, co se odehrálo tam u Horského hnízda, že? Zatímco jste čekali, až zahlédnu váš oheň?“ Pozoroval Wreninu tvář. „Víte, umím si dát věci rychle dohromady. Moc se nepletu. Třeba támhle váš velký přítel. Je celý zafačovaný.“

Poškrábaný a poznamenaný nějakým bojem, nedávným a ošklivým. Sama máte několik známek. A tam na skalách byla jakási temná jizva. Taková, jakou způsobí velmi žhavý oheň. Nikoliv v místě, kde obvykle hoříva signální oheň, úplně čerstvá. A skála byla na několika místech dost poškrábaná. Řekl bych, jako když se vláčí něco kovového. Nebo drápy.“

Wren se proti své vůli musela usmát. Hleděla na Tygra Taje s nově poznáním obdivem. „Máte pravdu, příliš se nemýlíte. Došlo tam k zápasu, Tygře Taji. Týdny nás cosi stopovalo, bytost, které říkáme přízračný.“ Ihned v jeho zraku rozeznela záblesk pochopení. "Po zapálení signálního ohně na nás zaútočil. Zabili jsme ho."

„To vy tedy?“ odfrkl mužik. „Jenom vy dva. Přízračný. Něco málo o přízračných vím. Jak já tomu rozumím, na likvidaci jednoho z nich by bylo třeba něčeho speciálního. Oheň možná. Ten, který pochází z Elfského kouzla. Ten by objasňoval tu spáleninu na skále, že?“

Vyčkával. Wren zvolna přikývla. „Snad ano.“

Tygr Taj se předklonil. „Jste beztak jako ti ostatní, nemám pravdu slečno Wren? Jste Ohmsfordová jako ostatní. Také máte to kouzlo.“

Pronášel to tiše a hloubavě. V očích se mu zrcadlila zvědavost, která tam dřív nebyla.

Jistě, opět se nemýlil. Skutečně to kouzlo má, zjištění, na které se záměrně vyhýbá pomyslet už od té doby, co ho použila, protože by si jinak za jeho vlastnění a používání musela přiznat odpovědnost. Pořád si opakovala, že jí vlastně Elfské kostky nepatří, že je jen jejich strážcem a navíc nedobrovolným. Ano, zachránili Garthovi život. I její vlastní. Ovšem, byla za to vděčná. Ale jejich moc byla nebezpečná. Každý to věděl. Celý život ji učili soběstačnosti, spoléhání na vlastní instinkty a výcvik, vědomí, že přežití závisí především na vašich vlastních schopnostech a rozumu. Nechtěla, aby tyhle zásady podkopalo spoléhání na Elfské kostky.

Tygr Taj na ni stále hleděl, čekal, zda odpoví. Wren jeho pohled neohroženě opětovala a neodpověděla.

"Nu," pronesl nakonec a pokrčením ramen dal najevo, že na odpovědi netrvá. "Je čas něco si zakousnout."

Na ostrově rostly hojně ovocné stromy poskytující uspokojivou potravu kdekoliv si natrhali. Nakonec se napili ze sladkovodního pramene, který objevili ve vnitrozemí. Všude byla spousta květin — bougainvilleje, oleahdry, ibišky, orchideje a mnoho jiných druhů — jejich květy zaplňovaly hustá křoviska baňami zářícími v zeleni. Vzduchem se ze všech stran linuly vůně. Rostly tam palmy, akácie, banyány a cosi zvané ginkgo. Na větvích posedávali zvláštní ptáci s duhovým peřím. Tygr Taj jim to při chůzi všechno popisoval. Ukazoval, určoval a vyprávěl. Wren se v úžasu rozhlížela, aniž by pohledu popřála víc než pár vteřin, protože si nepřála nic opomenout. Nikdy takovou nádheru neviděla, takovou bohatost podivuhodných živočichů. Bylo to téměř zdrcující.

"Takhle vypadal Morrowindl?" zeptala se Tygra Taje v jedné chvíli. Krátce na ni pohlédl. "Kdysi," řekl a dál to nerozváděl.

Krátce poté se zase vyšplhali na Spirita a pokračovali v letu. Ten byl teď klidnější a všednější, dokonce se zdálo, že i Garth našel způsob, jak si ho udělat snesitelnějším. Letěli na západ a sever, odbočovali šikmo od slunce, které jim míjelo nad hlavou. V moři se vyskytovaly další ostrovy, malé a skalnaté, které si i přesto udržovaly alespoň trochu vegetace. Vzduch byl hřejivý a na kůži hladivý. Slunce sálalo z bezmračné oblohy a rozjasňovalo Modrý předěl až se třpytil. Spatřili velká zvířata, které Tygr Taj nazýval velrybami a prohlásil, že jsou v oceánu největšími tvory. Vyskytovali se tam ptáci všech velikostí a tvarů. Ryby, které plavaly v hejnech a ve formaci vyskakovaly z vody, jejich stříbrná těla opisovala proti slunci stříbrný oblouk. Let se pro Wren stal neuvěřitelně poučnou zkušeností a ona se pohroužila do jejích lekcí.

"Ještě nikdy jsem nic podobného neviděla!" zvolala nadšeně na Tygra Taje.

„Počkejte až budete na Morrowindlu.“ zabručel v odpověď.

PODRUHÉ ke krátkému odpočinku sestoupili v polovině odpoledne. Vybrali si osamělý ostrov s širokými bělopíščitými plážemi a zátokami tak mělkými, že měla voda světle tyrkysové zbarvení. Wren si povšimla, že Spirit po celý den nežral a zeptala se na to. Tygr Taj odpověděl, že se Roch živí masem, které si sám uloví. Vyžaduje potravu pouze jednou týdně.

„Roch je velmi soběstačný pták," řekl Nebeský jezdec s neskryvaným obdivem. „Vyžaduje pouze jedno: aby byl ponechán o samotě. Což se o většině lidí říci nedá."

V dalším letu pokračovali mlčky. Gartha s Wren už začínala zmáhat únava, byli celí ztuhlí od neměnného celodenního posedu a od svírání sukovitých madel dostávali do prstu křeče. Voda Modrého předělu pod nimi plynula rovnoměrně, v nekonečném postupu vln. Byli na hodiny mimo dohled jakékoliv pevniny. Zdálo se, že se oceán prostírá do nekonečna. Wren se z něj cítila jako trpaslík, umenšená jeho velikostí v cosi tak nevýznamného, až hrozilo, že se vytratí docela. S míjením hodin vytrvale vzrůstal její předešlý pocit osamocení a poprvé ji napadlo, zda ještě někdy uvidí domov.

Schylovalo se k západu slunce, když se konečně dostali na dohled Morrowindlu. Slunce se k západu snášelo po okraji obzoru, jeho svit byl tlumenější a přecházel z bílé do světle oranžové. Nachové a stříbrné žíhání lemovalo dlouhou linii podivně tvarovaných mraků, které maširovaly po obloze jako zvláštní zvířata. V nejasných obrysech proti této scénérii se tyčil Morrowindl. Ponurý, zahalený v mlze a zlověstný. Byl mnohem rozměrnější než kterákoliv pevnina, s níž se cestou setkali. Jak se blížili, zvedal se vzhůru jako hradba. Killeshan zvedala k obloze rozeklané ústí. Z jejího jícnu unikala pára a svahy mizely v husté pokrývce mlhy a popílku na stovky stop, aby se opět vynořily v pobřežní linii, jíž tvořily skalnaté výčnělky a zubaté útesy. Vlny narážely do skal jako doběla zpěněné kotle vrhající své spršky k obloze.

Spirit přilétal blíž, snášel se do smogového rubáše. Vzduch naplňoval odporný zápach, pach síry unikající ze země tam, kde vulkanický oheň taval skálu na popel. Skrze mraky mohli vidět údolí a skalní římsy, průsmyky a soutěsky, vše hustě zalesněné rdousícím pralesem. Tygr Taj se ohlédl přes rameno a zagestikuloval. Budou ostrov obléhat v kruhu. Na jeho povel se Spirit stočil doprava. Severní cíp ostrova byl zachvácen vytrvalým lijákem, monsunem, který vše zaplavoval. Vytvářel vodopády, které padaly z útesu na tisíce stop vysokých. Na západě byl ostrov tak pustý jako poušť. Až na hrstky zářivé kvetoucích keřů a zakrsklých, pokrivených a větrem ohýbaných stromů všude vyčníval pemzový podklad. Na jihu a východě se ostrov stával masou jedinečných skalních formací a pláží s černým pískem, kde se pobřeží stýkalo s vodou Modrého předělu dříve, než se zvedlo a zmizelo v pralesu a mlze.

Wren na Morrowindl shlížela s neblahou předtuchou. Bylo to zlověstné nehostinné místo, v ostrém protikladu s ostrovy, které cestou viděli. Různé typy počasí se srážely a trhaly. Každá část ostrova poskytovala jiný typ podmínek. Celý byl zastíněný a zahalený do mraků. Jakoby byla Killeshan zlým démonem vydechujícím oheň a halícím se do pláště vlastního dusivého dechu.

Tygr Taj provedl se Spiritem poslední oblet a navedl ho k sestupu. Roch opatrně dosedl na okraji široké pláže s černým pískem. Drápy zanořil hluboko do pemzy a Zdráhavě složil křídla. Otočil se k pralesu a pronikavý zrak upíral do mlhy. Tygr Taj dal pokyn, aby sestoupili. Uvolnili se z bezpečnostního postroje a sklouzli na pláž. Wren se zahleděla do vnitrozemí. Ostrov se před ní zvedal. Samá skála, stromy a mlžný opar. Slunce už zahlédnout nedokázali. Na všem spočívaly stíny a polosvětlo.

Nebeský jezdec se zadíval na dívku. „Předpokládám, že jste svůj názor nezměnila? Stále stejně tvrdohlavá?"

Mlčky přikývla, bez zájmu vyjádřit se slovy.

„Poslyšte tedy a uvažujte při tom o změně svého názoru. Záměrně jsem vám předvedl všechny čtyři strany Morrowindlu. Na severu stále prší, každý den, v každou denní hodinu.

Někdy lije jako z konve, jindy jen mrholí. Ale voda je všude. Bažiny, jezírka, vodopády a kaluže. Neumíte-li plavat, utonete. I tak jsou tam hnízda tvorů, kteří číhají, aby vás stáhli pod vodu."

Pokynul rukou. „Západ je jedna velká pustina. Viděli jste. Nic než nechráněná krajina, horká, vyschlá a pustá. Myslíte si, že byste ji mohli přejít až na vrchol hon. Smůla je v tom, že byste neurazili ani míli, aby vám cestu nezkřížily bytosti, které žijí pod kamenitým povrchem. Polapili by vás než byste řekli švec. Jejich tam spousta, všech velikostí a tvarů, většinou s jedem, který vás rychle usmrtí. Nic tudy neprojde."

Zamračené vzezření mu vrásky v obličeji ještě prohloubilo. "Zbývá jih a východ, které se náhodou velmi podobají. Skála a prales, popílek a mnoho velice nepříjemných tvorů, kteří tam žijí. Jakmile tuhle pláž opustíte, nebudete v bezpečí dokud se nevrátíte. Už jednou jsem vám řekl, že je to tam smrtelná past. Opakuji to pro případ, že jste mě neposlouchala."

Slečno Wren." řekl tiše. "Nedělejte to. Nemáte žádnou naději."

Mimoděk se naklonila a vzala jeho pokřivené ruce do vlastních. "Dáme na sebe s Garthem navzájem pozor." slibovala. „Děláme to tak už dlouho."

Zavrtěl hlavou. „To nebude dost."

Zesílila stisk. „Jak daleko je třeba zajít, abychom narazili na elfy? Můžete nám nějak poradit?"

Vyprostil se a ukázal do vnitrozemí. „Pokud tam jejich město dosud stojí, rozkládá se v polovině cesty svahem hory, v jakési kotlině chráněné před proudy lávy. Většina jich stéká na východě a některé z nich stékají tunely pod skálou až do moře. Odtud je to asi třicet mil. Vůbec nevím, jaký je tam dál terén. Za deset let se toho mnoho změní."

„Najdeme si cestu," řekla. Nabrala dech, aby si dodala kuráž. Věděla, jak marné se zřejmě tohle úsilí ukáže. Letmo pohlédla na Gartha, který zíral do její kamenné tváře. Vrátila se pohledem k Tygru Tajovi.

„Ještě se vás musím zeptat na jedno. Vráťte se pro nás? Dáte nám dost času k průzkumu a návratu?"

Tygr Taj si založil ruce na prsou. Jeho tvář měla strohý i smutný výraz současně. „Přiletím, slečno Wren. Vyčkám tři týdny. Dost času, abyste se stihli vrátit. Pak po vás budu pátrat v průběhu dalších čtyř týdnů jednou za týden." Zavrtěl hlavou. „Ale musím říci, že to bude plýtvání časem. Nevrátíte se. Nikdy vás už neuvidím."

Wren se statečně usmála. "Tygře Taj, najdu cestu."

Oči Nebeského jezdce se zúžily. „Je pouze jediná cesta. Raději buďte obratnější a silnější než cokoli, na co narazíte. A..." šťouchl do ní kostnatým prstem, „raději buďte připravena na použití svého kouzla!"

Obrátil se a přešel k čekajícímu Spiritovi. Bez prodlení se vytáhl do smyček postroje a usadil se. Když skončil se zajištěním, ohlédl se k nim.

„Nesnažte se cestovat v noci." radil. „Alespoň první den se vydejte na cestu za světla. Při výstupu si držte ústí Killeshan napravo."

Rozhodil rukama. Zatraceně, děláte takovou bláznivinu!"

"Nezapomeňte na nás Tygře Taj!" Zvolala Wren. Nebeský jezdec se na ni okamžik škaredil a pak nohou lehce pobídl Spirita. Roch se vznesl do vzduchu, křídla rozestřená proti větru. Stoupal zvolna a stácel se k jihu. Ve chvíli nebyl obrovský pták v blednoucím světle ničím víc než zrnkem.

Wren s Garthem stálí mlčky na pusté pláži a dívali se dokud, zrnko nezmizelo.

Kapitola 6

PRVNÍ NOC DBALI RADY Tygra Taje a zůstali na pláži, aby před cestou vyčkali do rozbřesku. K táboření si vybrali prostor asi čtvrt míle severně od místa, kde je vysadil Nebeský jezdec. Bylo to široké nechráněné prostranství s černým pískem, v místech, kde končila čára přílivu, přes sto stop vzdálené od okraje pralesa. Do té doby se už zešeřilo. Slunce zašlo za obzor, jeho skomírající světlo bylo jen nejasným třpytem na mořských vlnách. Když nastala tma, zalilo prázdnou pláž bledavé stříbřité světlo měsíce. Odráželo se od písku jakoby byl potřísněn diamanty a ozařovalo pobřeží kam až oko dohlédlo. Rozdělení ohně rychle zavrhl. Světla ani tepla nebylo třeba. Z tábořiště mohli uvidět cokoliv, co by se pokoušelo přiblížit, a vzduch byl teplý a příjemný jako balzám. Oheň by na ně mohl upoutat nežádoucí pozornost.

Snědli studené jídlo, které sestávalo ze sušeného masa, chleba, sýru a vše zapíjeli lehkým nadkvašeným pivem. Seděli čelem k pralesu, zády k moři, naslouchali a hlídkovali. S příchodem noci ztratil Morrowindl obrysy. Zakřivené obrysy pralesa, útesu a pustiny se vytrácely do tmy, až se ostrov nakonec stal ne více než siluetou proti obloze. Konečně i ta se rozplynula a zbyla jen neutuchající kakofonie zvuku. Ty byly vesměs nerozlišené, neurčité a tlumené. Občasné zvolání, zahoukání a bzukot ptactva, hmyzu a zvířat, vše skryté pod ochranou tmy. Voda Modrého předělu se pohupovala v konejšivém rytmu proti ostrovním břehům. Pravidelné a pomalé pleskání. Zvedl se hebký a lehký vánek, který odstraňoval zbytky denního parna.

Po jídle chvíli mlčky zírali před sebe — na nebe, pláž, moře a také vůbec na nic.

Morrowindl už Wren zneklidnil. I teď, kdy byl ostrov zahalen v temnotě, neviditelný a spící, byl hroživou přítomností. V duchu si ho představila. Killeshan tyčící se proti obloze s rozeklaným ústím, pralesní změt' porůstající svahy, čnějící útesy, pusté pouště, spoutaného giganta zahaleného v popílků a mlze, jenž vyčkává. Na tváři vnímala jeho dech, zachtivý a nenasytný. Slyšela, jak jí syčí na pozdrav.

Cítila, že je pozorována.

Děsila ji víc než si připouštěla. Zřejmě svou obavu rozptýlit nedokáže. Ta sopka byla zákeřným stínem, který se kradl chodbami její mysli a našeptával jí slova, jejichž význam byl nesrozumitelný, ale záměr jasný. Cítila se podivně oloupená o své dovednosti a výuku jakoby se to s ní všechno slouplo ve chvíli, kdy stanula na ostrově. Dokonce i její instinkty byly otupené. Nedokázala si to vysvětlit. Přesto, že se nic nedělo, její sebedůvěra byla potrhána a rozptýlená jako otýpka slámy. Jinou ženu by možná uklidnilo, že je majitelkou legendárních elfských kostek, ale Wren ne. To kouzlo jí bylo cizí, nedůvěřovala mu. Náleželo minulosti, o níž pouze slýchala, historii, která byla po generace ztracena. Patřilo komusi jinému, někomu, koho nezná. S elfskými kostkami, pomyslela si zasmušile, nemá nic společného.

Ta slova jí sevřela žaludek. Byla samozřejmě nepravdivá.

Zakryla si rukama tvář. Ze všech stran ji zaplavovaly pochyby. Krátce a neurčitě jí proběhlo hlavou, zda rozhodnutím vydat se na Morrowindl nepochybyla.

Konečně sňala ruce z tváře a naklonila se ve tmě co nejbližší ke Garthově vousatému obličejí. Obr bez pohnutí sledoval, jak zvedá ruce a začíná posunkovat.

Myslíš, že jsem chybila, když jsem trvala na cestě sem?

Chvíli si ji prohlížel a pak zavrtěl hlavou. *Nikdy není chybou udělat to, co se ti zdá nezbytné.*

Cítila jsem to tak.

Já vím.

„Já ale nepřišla jen kvůli zjištění, jsou-li elfové dosud naživu,“ řekla současně s pohyby

svých prstu. „Také proto, abych se dozvěděla něco o rodičích, abych zjistila, kdo byli a co se s nimi stalo.“

Bez odpovědi přikývl.

„Ty víš, že jsem se o to nezajímala,“ pokračovala ve snaze o vysvětlení. „Dřív na tom nezáleželo. Byla jsem z tuláků a dost. Ani když mě vyhledal Cogline a my se vydali na východ do Hadeshornu, kde jsme se setkali s Allanonovým duchem, ani když jsem se začala vyptávat na elfy a doufala, že se dozvím něco o tom, co se s nimi stalo, ani tenkrát jsem na rodiče nepomyslela. Netušila jsem, kam až to všechno povede. Jen jsem spolupracovala a vyptávala se, až jsem se doslechla o Addershag a od ní o signálním ohni. Pouze jsem sledovala stopu a byla zvědavá, kam povede.“

Odmlčela se. „Ale ty Elfské kostky Garthe — to bylo něco, s čím jsem nepočítala. Po zjištění, že jsou skutečné, že jde o Elfské kostky Shea a Wila Ohmsfordových, se všechno změnilo. Taková moc a patřila mým rodičům. Proč? A hlavně, jak k nim rodiče přišli? Vždyť víš, ne? Pokud se o rodičích nic nedozvím, nikdy žádnou odpověď nezáískám.“

Garth zaposunkoval. *Chápu. Kdybych nechtěl, nebyl bych tu s tebou.*

„Já vím,“ zašeptala staženým hrdlem. „Jen jsem to od tebe chtěla slyšet.“

Na chvíli se odmlčeli, zraky odvrácené. Kdesi v dáli šplouchlo ve vodě něco ohromného. Než vymizel, okamžik ten zvuk dozníval. Wren pohnula v drsném písku vysokou botou.

Garthe, posunkovala a zahleděla se mu do očí. *Je něco, co jsi mi ještě o rodičích neřekl?*

Garth neodpovídal. Tvář měl bezvýraznou.

„Protože jestli ano,“ posunkovala, „teď mi to povědět musíš. Nemůžeš mě při tomhle pátrání ponechávat v nevědomosti.“

Garth změnil polohu a hlava se mu snížila do stínu. Když ji zvedl, začal pohybovat prsty. *Netajil bych před tebou nic, co by nebylo nutné. O rodičích už nic. Řekl jsem ti vše, co vím. Věř mi.*

„Věřím,“ přisvědčila tiše. Přesto ji ta odpověď neuspokojovala. Je tedy něco jiného, co považuje za nutné tajit? Má právo to vědět?

Potřásla hlavou. Nikdy by jí neublížil. To bylo podstatné. Ne, Garth ne.

Dozvíme se pravdu o tvých rodičích, zaposunkoval pojednou. *Slibuji.*

Trochu se naklonila, vzala ho za ruce a zase je pustila. „Garthe.“ řekla. „jsi ten nejlepší přítel, jakého mám.“

Pak držela hřídku, zatímco Garth spal. Jeho slova ji uklidnila, ujistila ji, že konec konců není sama, že jsou oba ve svém záměru jednotní. Morrowindl se dál ponuře zvedal, zlověstný a výhružný. Ale Wren se už necítila tak zastrašená, její rozhodnutí se posílilo, cíl byl jasný. Jako už tolik let — ona a Garth proti čemukoliv, co je očekává. To bude stačit. Když se Garth o půlnoci vzbudil, rychle se uložila ke spánku.

VYCHÁZEJÍCÍ SLUNCE rozjasnilo oblohu bledavým stříbrem, ale Morrowindl byl jako černá hradba, která světlo zakrývala. Ostrov čněl mezi svítáním na jedné straně a Garthem s Wren na druhé jakoby se oba tuláky pokoušel na stálo uzavřít v temnotě. Pláž byla tichá a pustá. Černá linie, která se táhla do dálky jako rozbalená role smutečního krepdešinu. Ze zelené pralesní změti vyčnívala skaliska. Vystrkovala své vrcholky jako polapení tvorové snažící se nadechnout. Killeshan se k obloze tyčila v němé nehybnosti. Podél její pemzové kůže se dolů ze štěrbin vlnila pára. V dálce na severu se třpytila část ostrovní pouště, drsný rozrušený povrch, nad nímž byla rozptýlena pokrývka ze sirné mlhy.

Tulácké děvče a její přítel se opláchli a rychle posnídali, aby se mohli vydat na cestu. Denní parno se už začínalo usazovat. Vyhánělo mořský vánek zpět nad vodu. Kolem nich plachtily a střemhlav za potravou se snášeli mořští ptáci. Kolem skalín opatrně cupitali krabi a hledali ukryt ve štěrbinách a spárách. Celý ostrov se probouzel.

Wren s Garthem vzali na záda své tlumoky, přehlédli připravenost zbraní, krátce na sebe pohlédli a vyrazili.

Pláž přecházela v krátký úsek s vysokou trávou, který postupně ustupoval háji věžovitých akácií. Kmeny letitých stromů se zvedaly k nebi jako pilíře a vzdálenost jim při zpětném pohledu propůjčovala iluzi stěny. Lesní půda zde byla bez porostu a křovisek. Bouře a skočné přílivy odplavovaly vše, vyjma stromových velikánů. Mezi akáciemi bylo ticho. Slunce na východě stále zastřené, takže všechno pokrývaly stíny. Wren s Garthem postupovali zvolna a rovnoměrně, ostražití vůči jakémukoliv nebezpečí. Vyšli z akáciového lesa a vnořili se do bambusového háje. Procházeli jím, dokud nenarazili na úzký zarostlý průchod. Cestu si prosekávali krátkými meči. Odtud pak dál pokračovali po louce, kde tráva sahala do pasu a mezi ní rostla hojnost pestrých květin. Před nimi se na svazích Killeshan zvedal prales. Stromy a křoviska mezi zvláštními pemzovými útvary, které se nakonec ztrácely ve smogové mlze.

První den uplynul bez zvláštních příhod. Procházeli otevřenou krajinou všude tam, kde na ni narazili. Vybírali si takovou stezku, která jim umožňovala přehled. Tu noc se utábořili na lučině prostírající se na vyvýšeném podkladu, který jim opět poskytl vyhlídku všemi směry. Druhý den uběhl stejně jako první. Urazili značný kus cesty. Drželi se řek a potoků, bez obtíží zlézali rokliny a úpatí. Po obludách, před nimiž je varoval Tygr Taj, nebylo ani vidu. Vyskytovali se tam hadi a pavouci jasných barev, vesměs jedovatí, ale tuláci se s nimi v jiných částech světa uměli vyrovnat a věděli dost, aby se s nimi vyvarovali jakéhokoliv kontaktu. Slyšeli drsné mručení bažinných koček, ale žádnou nespátřili. Několikrát jim nad hlavami přeletěli draví ptáci, ale po sérii zkusmých přeletů tito lovci odletěli pátrat po snazší kořisti. Pršelo často a vydatně, ale nikdy nepřetržitě. Až na hrozbu nečekané bleskové záplavy v suchých říčních kontech či možnost pádu do stále vznikajících vodních jímek je déšť jenom ochlazoval.

Po celou dobu se mlha pokrývající svahy Killeshan stahovala blíž jako příslib drsnějších záležitostí.

Třetí den začal podobně jako oba předešlé, ztemnělý, tichý a zádumčivý. Vyšlo slunce, které bylo možné nakrátko zahlédnout vpředu mezi stromy jako hřejivý a zvoucí maják. Pak, když se snesl spodní okraj mlžného smogu, náhle zašlo. Mlha byla zpočátku řídká a žádné obtíže nečinila. Měla menší hustotu než vzduch, ne víc než šerosvit. Ale pozvolna začala houstnout tak, že místy všechno před nimi zahalovala asi na vzdálenost třiceti stop. Krajina zdrsňela, když travnatá úpatí ustoupila svahům a srázům, kde se pemza drolila a uvolňovala. Chůze začala být nejistá a zvolnila se.

Spěšně, mlčky a v obavách pojedli a obezřetně pokračovali v další cestě. Na ochranu proti hadům si stehna ovinuli hroší kůží. Navlékli si cestovní pláště a těsně se do nich zabalili. Zde nebylo takové teplo jako na níže položených svazích a vzduch, o němž se domnívali, že se bude s přiblížováním ke Killeshan ohřívat, se ochladil. Garth šel záměrně první, aby chránil Wren. Všude kolem nich se v mlze pohybovaly stíny, jakési bytosti sice bez tvaru a vzhledu, ale přítomné. Důvěrně známé zvuky ptáků a hmyzu slábly a přecházely v napjaté očekávající ztišení. Brzy padl soumrak jako světelný odliv a rozpršel se nepřetržitý liják.

Utábořili se u paty staré akácie, která rostla před malou mýtinou. Opírali se zády o strom, večereli a pozorovali, jak světlo přechází z kouřového do uhlavě černého zabarvení. Déšť zvolnil v nesouvislé mrholení a z horského úbočí se zkusmými úponkami začala přikrádat mlha. Les se již počínal měnit v prales, stromy rostly v husté spleti s liánami, terén pod nohama byl mokrý, měkký a poddajný.

Přes křoviska a tlející kmeny přelézali brouci a slimáci. Půda pod akácií byla suchá, ale vzdušná vlhkost se zdála pronikat vším. Oheň se založit nedal. Wren s Garthem se choulili v pláštích a tiskli se těsněji k sobě. Kolem nich se usazovala noc měnící svět v inkoustovou černotu.

Wren se nabídl držet hlídku jako první. Na spánek byla příliš rozjitřená. Garth bez

odmluvy souhlasil. Přitáhl si kolena k hrudi, hlavu položil na zkřížené paže a téměř ihned usnul.

Wren seděla a upřeně zírala do tmy. Stromy a mlžný opar zastíraly svit měsíce a hvězd, a i poté, když se jí zrak přizpůsobil, neviděla než na několik stop před sebe. Na periférii vidění se jí míhaly stíny. Krátké, hbité a sugestivní. Z mlhy vyrážely zvuky, vyzývavé a trýznivé — vřeštění nočního ptactva, hmyzí klapoty, škrábání a šelestem, šupot a prskot. Odkudsi z dále se neslo tiché předení lovících koček. Cítila mdle sirné výpary Killeshan, které se linuly vzduchem a mísily se s pronikavějšími pralesními pachy. Kolem ní se právě probouzel neviditelný svět.

Nevšímej si toho, pomyslela si vzdorně.

Vzduch zmrtněl stejně jako mrhnutí a zůstávala jen mlha. Čas plynul. Zvuky ustávaly a utišovaly se. Budilo to dojem, že je tam vše na číhané a ve střehu. Uvědomila si, že už zmizely ty stíny na pokraji pronikající mlhy. Garth tiše pochrupeval. Přesunula křečí ztuhlé tělo, ale vstát se nesnažila. Bylo jí příjemné cítit za zády kmen stromu a vedle těsně přimknutého Gartha. Nenáviděla pocit, jenž v ní ten ostrov vyvolával. Pocit bezbrannosti a zranitelnosti. To je tím neznámým prostředím, říkala si. Cizím prostředím, odloučením od domovské krajiny, vzpomínkou na varování Tygra Taje před zdejšími obludami. Chvilí potrvá než si zvykne...

Úvahu nedokončila, protože zahlédla nějakou ohromnou siluetu, která se zjevila na okraji mlhy.

Chvilí kráčela vzpřímeně po dvou a pak klesla na všechny čtyři. Zastavila se a Wren si uvědomila, že ji pozoruje. Chloupky v zátylí se jí naježily. Pomalu sunula ruku dolů, až se prsty sevřely na dlouhém noži za pasem. Vyčkávala.

Číhající bytost se nehýbala. Zdálo se, že vyčkává jako ona.

Pak uviděla, jak se vynořuje další stín, podobný prvnímu. A další. A čtvrtý. Shlukly se ve tmě a znehybněly. Neviditelné oči se jim třpytily. Wren dýchala zvolna a zhluboka. Uvažovala o probuzení Gartha, ale stále si namlouvala, že ještě chvíli počká. Jen tak dlouho, dokud nezjistí, co se bude dít.

Ale nedělo se nic. Minuty se vlekly a stíny zůstávaly nepohnuté. Wren by ráda věděla, kolik jich tam asi je. Pak ji napadlo, že mohou být také za ní, kam neviděla, že se možná přikrádají a až se dostanou dost blízko, že...

Prudce se otočila. Nic. Alespoň nic v omezeném dosahu jejího zraku. Zase se odvrátila. Pojednou měla jistý pocit, že ty bytosti čekají, co udělá, aby si ověřily míru její nebezpečnosti. Bude-li tam takhle pořád sedět, ztratí stíny trpělivost a ověří si to samy. Byla by ráda věděla, kolik má času. Co má podniknout, aby je odradila? Jestliže tu už obludy byly, pouhé tři noci od pláže, budou se nyní zjevovat každou další noc, budou vyčkávat a číhat. A budou se zjevovat další. Jednou se to stát muselo. Wren cítila, jak jí v žilách koluje krev takovým úprkem jako vlastní myšlenky. Pro většinu bytostí byli s Garthem sehraným párem. Ale bojovat s každým na setkání, to si dovolit nemohou.

Stíny se zase netrpělivě rozhýbaly. Zaslechla jakési drmolání, vlastně ne slova, ale cosi. Vnímala kolem pohyb něčeho jiného než těch stínů, nějaké bytosti, kterou nemohla zahlédnout. Pralesní obyvatelé je objevili a shromažďovali se. Zaslechla zachrochtání, tiché a výhrůžné. Garth se ve spánku pohnul. Obracel se.

Wren cítila, jak jí hoří tvář.

Udělej něco, zašeptala si. Musíš něco udělat. Aniž by se podívala, věděla, že jsou teď stíny i za ní.

Ucítila pálení na prsou.

Skoro bezmyšlenkovitě sáhla do tuniky a vyjmula kožený váček s elfskými kostkami. Rychle, aniž by si uvědomovala své počínání, vytřepala kostky do dlaně a sevřela je v prstech. Cítila, jak ji stíny pozorují.

Jen naznačit, co dovedou, říkala si. To by mělo stačit. Natáhla paži a trochu rozevřela prsty. Modré světlo elfských kostek se rozzářilo. Sbíralo se jako studený oheň a v tenkých

pramíncích se vydalo vpřed, aby prozkoumalo tmu.

Stíny okamžitě zmizely. Zmizely tak rychle a tak zcela jakoby tam snad ani nebyly. Zvuky se ztrácely v sykotu. Svět se stal jakýmsi vzduchoprázdňem a ona s Garthem byli jediní, kteří v něm setrvali.

Wren pevně zaťala prsty a paži zase stáhla. Stíny, ať už jakékoliv, poznali něco z Elfského kouzla.

Instinkt jí napovídal, že ano.

Náhle ji zaplavila trpkost. Trvá přece na tom, že Elfské kostky nejsou součástí jejího života. Ach ne, ne jejího. Patří komusi jinému, nikoliv jí. Jak snadno si to namluvila. A jak snadno se k nim uchýlila, když se cítila ohrožená.

Vložila kostky zase do váčku a zastrčila jej do tuniky. Noc byla mírumilovná a tichá. Mlha znehybněla. Bytosti z Morrowindlu odešly pátrat po snadnější kořisti. Po půlnoci vzbudila Gartha. Nic nového, co by je ohrozilo, se neobjevilo. O svém zážitku se Garthovi nezmínila. Zabalila se do pláště a zády se opřela o Gartha.

Trvalo dlouho než usnula.

ZA ÚSVITU SE OPĚT VYDALI na cestu. Nad svahy Killeshan ležel hustý smog. Světlo bylo slabé a šeré. Vzduch naplňovala vlhkost: prosakovala zemí, po níž kráčeli, pronikala oděvem a rozechvívala je.

Po čase slunce začalo propalovat mlžným oparem a chlad se poněkud vytratil. Cesta byla pomalá a obtížná. Terén nerovný a rozrušený, řada roklí a skalních říms rdoušených pralesní vegetací. Klid z uplynulé noci přetrvával. Byl ponurý, oba poutníky izoloval a spřádal kolem nich pavučinu neklidu.

Na periférii jejich vidění zůstávaly stíny. Kradmé a obezřetné, shromáždění hbitých a beztvarych duchů, kteří tam byli až do chvíle, kdy jste se po nich ohlédli a tehdy zmizeli.

Zdalo se, že Garth na jejich přítomnost zapomněl, ale Wren věděla, že ne. Když na jeho ponuru tvář občas nenápadně pohlédla, viděla mu v očích zrcadlení klidu. Obdivovala, jak její obří přítel dovede všechno pečlivě skrýt. Zrakem neúnavně pátrala v mlze, protože ani teď neměla jistotu, kolik z bytostí, jež se tam skrývají, se bude elfských kostek obávat. A také, jak dlouho je kouzlo udrží v patřičných mezích. Prsty stále sjížděly k tunice a koženému váčku pod ní. Ujišťovaly ji, že je ochrana pořád na svém místě.

Pomalou končil den. Procházeli háji akácií a banyánu — letitých a střípatých mechem a popínavými rostlinami. Putovali po svazích, na nichž se pemza drolila a rozpadala na drobnou drť, jež křupala a smekala se, když se snažili najít oporu pro nohy. Sestupovali do strží s trnitými křovisky a překonávali údolí, nad nimiž se v neproniknutelné pokrývce šedi táhla těžká mračna. Po celý ten čas neustále stoupali. Klopotně si klestili cestu do svahu Killeshan, jejíž krátké záblesky zachytávali trhlinami ve smogové mlze. Vrchol tyčící se v nedohlednu, který se zdánlivě vůbec neblížil.

Začali rozpoznávat stále nová ostrovní nebezpečí. Vyskytovaly se tam rostliny se zářivým zbarvením a tak rafinovaně utvářené, že zlákaly a polapily vše, co se jim dostalo na dosah. Byly tam jámy, jež vás dokázaly pohltit ve zlomku sekundy, pokud jste měli tu smůlu a do některé vkročili. A také spousta různých podivných živočichů, kteří se nakrátko zjevili a opět zmizeli. Všechno dravci: šupinatí, bodlinatí, s drápy a ostrými zuby. Žádné obludy se neobjevily, ale Wren jejich přítomnost tušila. Vyčkávající a číhající přízraky šeptající z mlhy.

Přišla noc. Spali klidně, protože se stíny tentokrát nepřiblížily. Setrvaly jen obezřetně ve skrytu. Jedna bažinná kočka se připlížila blíž přivábena pískotem, který Garth vyloudil na stéblo trávy, ale zase se bez zájmu ztratila v tichu. Wren se zdálo o domově, o Západním území z časů, kdy byla děckem a všechno bylo neotřelé. Probudila se s jasnou a čistou myslí.

„Garthe, zase jsem použila Elfské kostky.“ řekla mu při snídani. Oba se těsně choulili proti mrazivému šeru. „Před dvěma dny, když se ty přízraky objevily poprvé.“

Já vím, odpověděl. Při posunkování jí hleděl do očí. Byl jsem vzhůru.

"Co všechno jsi viděl?" zašeptala a vrtěla nevěřícně hlavou.

Dost. To kouzlo tě děsí, vid'?

Melancholicky se pousmála. „Děsí mě všechno, co podnikáme.“

Kráčeli tichem svítání, ztracení ve vlastních úvahách.

Terén před nimi se zplošťoval a prales se prostíral do daleka. Smog tu byl hustší, rovnoměrný a bez pohybu. Vzduch nehybný. Přešli jeden nechráněný úsek a ocitli se na okraji bažiny. Opatrně procházeli její hranice lemované rákosím a hledali pevnější pudu. Když ji našli, pokračovali dál. Močál stále nekončil. Občas byli při hledání bezpečnějšího průchodu nuceni měnit směr.

Bažina byla monotónní. Plochá třpytivá mokřina. Prostírala se do dále masou travin, býlí a stromů, které z ní vykukovaly jako údy utonulých gigantů. Kolem bzučel okřídlený hmyz, třpytivý a hrající duhovými barvami. Garth připravil ošklivě páchnoucí mast, kterou si potřeli tváře a paže na ochranu proti štípancům a žihadlům. V bahně se plazili hadi. Všude bylo plno pavouků, někteří větší než Garthova pěst. Z větví a křovisek visely pavučiny, mech a liány. Přítulné a vražedné. S ostrým a mrazivým hvízdodem prolétali chrámovou klenbou stromových korun netopýři.

V jednom místě narazili na obrovskou pavučinu skrytou nad hlavou, která byla nastavena jako past dopadající na vše, co pod ní projde. Méně zkušený párek lovců by ji snad i přehlédli a byl polapen, ale Garth ji objevil okamžitě. Její vlákna měla tloušťku Wreniných prstů a byla tak průsvitná, že byla skoro neviditelná, když jste jim nevěnovali cílenou pozornost. Wren do jednoho vlákna šťouchla stéblem rákosy a to se pevně přilepilo. Oba ji chvíli opatrně a nehybně obhlíželi. S tvůrcem pavučiny se rozhodně setkat netoužili.

Když se ubezpečili, že není nablízku, pospíšili dál.

Blížilo se poledne, když zaslechli nějaké škrábání. Zpomalili a pak se zastavili. Byl to zvuk drsný a horečný. Až příliš hlasitý na klid panující v bažině, skoro jako hluk výprasku. Doléhal k nim zleva, kde stín překrýval hustý keř se zářivě rudými květy. S Garthem vpředu přešli ke křovisku po pravici, drželi se hřebenu pevné pudy a došli k akáciové světlině. Pohybovali se tiše a naslouchali neustávajícímu škrábavému zvuku. Skoro ihned spatřili vlákna průhledné pavučiny spadající k zemi z vrcholů stromů. Vlákna se zachvívala, jak se v nich cosi divoce zmítalo. Hned bylo zjevné, k čemu došlo. Garth kývl Wren na znamení. Opatrně postupovali dál.

Mezi akáciemi se opět zastavili. Mezi stromy byla nastražena řada pastí. Jedna velká a několik malých. Jedna z menších byla spuštěná a škrábání vycházelo od tvora, který se do ní zaplétal, zatímco se úporně snažil osvobodit. Ten živočich se lišil od všeho, co kdy Wren s Garthem viděli. Byl velký asi jako malý lovecký pes, zdálo se, že je to kříženec dikobraza a kočky. Sudovité tělo pokrývaly černohnědě žíhané ostny. Stálo na čtyřech krátkých silných končetinách. Téměř čtvercová hlava vmáčklá mezi ramena, vlastní bezkrká, se náhle zužovala v tupou srstnatou kočičí tvář. Svrasklé tlapky zakončovaly silné prsty s drápy, jež hrabaly v pudě ve zběsilé snaze popadnout okraje pavučiny, která tvora obalovala.

To úsilí bylo marné. Čím víc sebou zmítal, tím víc ho pavučina obalovala. Konečně tvor ustal, zvedl hlavu a uviděl je. Wren užasla nad jeho očima. Měly víčka, řasy a zářivě modrou barvu. Nebyly to zvířecí oči: podobali se jejich vlastním.

Tvorovo tělo vyčerpané zápasem ochablo. Ostny mu ležely zplihle vzad a zvláštní oči mžikaly.

"Pffttt!" zapraskal tvor — velmi podobně jako kočka, přinejmenším ji ten zvuk částečně připomínal. "Myslím, že mi nehodláte pomoci," zaskřehotal tvor skřípavě. "Ale určitou odpovědnost za mé potíže stejně nesete."

Wren sebou trhla a pak rychle pohlédla na Gartha, který se pro jednou zdál stejně překvapený jako ona. Jak to, že umí mluvit? Znovu se otočila. "Co tím myslíš, že mám

určitou odpovědnost?"

"Rrrowwwggg. To, že jste elfka, ne"

"Inu, ne, vlastně nejsem. Jsem..." Zaváhala. Chtěla povědět, že je z tuláků. Pravdou ale bylo, že částečně elfkou je. Jak jí ten tvor poznal? Podle elfských rysů? Zamračila se. Jak vůbec ví o elfech?

„Kdo jsi?" zeptala se.

Tvor ji chvíli mlčky odhadoval, aniž by okem mrkl. Když promluvil, zněl jeho hlas tiše a váhavě. „Jsem Stresa."

„Stresa." opakovala Wren. „Tak se jmenuješ?"

Tvor přikývl.

„Já jsem Wren. A tohle je můj přítel Garth."

„Hssttt. Jsi elfka." opakoval Stresa a kočičí obličej se mu sraštil. „Ale ne z Morrowindlu."

„Ne," odpověděla. Založila si ruce v bok; cítila se popletená. „Jak víš tohle?"

Modré oči mu trochu zamžouraly. „Nic o mě nevíte. Nevíte, co jsem zač. Hrrrowwl. Kdybyste žili na Morrowindlu, věděli byste to."

Wren kývnutím přisvědčila. „Kdo tedy jsi?"

„Ostnokot," odpovědělo zvíře. Ponuře hrdelně zamručelo. „Tak se říká těm nemnoha z nás, kteří ještě zbývají. Trochu od toho a trochu z onoho, ale vesměs něco docela jiného. Puurfft."

"A jak to, že znáš elfy? Ještě tu jsou?"

Ostnokot ji chladně pozoroval. Své uvěznění snášel trpělivě. "Když mě osvobodíte." řekl drsným hlasem, jenž přecházel v tiché předení, „odpovím na všechny vaše otázky."

Wren váhala. Byla nerozhodná.

„Fffpptt! Raději byste si měla pospíšit." řekl. „Dokud se neobjeví wisteron."

Wisteron? Wren se opět podívala na Gartha a posunky mu sdělila obsah Stresovy řeči. Garth odpověděl stručně. Wren se zase obrátila. "Jak poznáme, že nám neublížíš?" zeptala se ostnokota.

"Jtfrrowl. Jestliže nejste z Morrowindlu a došli jste tak daleko, pak jste mocnější než já." odpověděl a přiblížil se, zřejmě jak nejlépe to dokázal, ke smíchu.

„Pospěšte si už. Přeřežte pavučiny svými dlouhými noži. Jen okrají čepele; nože držte tupou hranou od sebe." Podivný živočich se odmlčel a Wren v jeho pohledu poprvé zahlédla známku zoufalství.

„Není moc času. Když mi pomůžete — hrroww — snad vám na oplátku pomohu já."

Wren to posunky sdělila Garthovi a oba přešli k místu, kde byl zapletený ostnokot. Pohybovali se opatrně, aby nespustili některou ze stále nastražených pastí. Pracovali rychle. Prořezávali se pavučinám, do něhož byl tvor zapleten. Potom odstoupili. Stresa velice opatrně překročil spadlou pavučinu a přesunul se k nim na pevnou zem. Rozestřel ostny a prudce se otřepal. Wren s Garthem při tom nečekaném pohybu uskočili stranou, ale žádný z ostnů na ně nevystřelil. Ostnokot se jen zbavoval zbytků pavučin, které mu lnulo k tělu. Začal se upravovat, a když si uvědomil, že ho pozorují, ustal.

„Děkuju vám," řekl tichým drsným hlasem. „Kdybyste mě nevysvobodili, byl bych zahynul. Grrwwll. Wisteron by mě sežral."

„Wisteron?" zeptala se Wren.

Ostnokot přiložil ostny k tělu, otázku ignoroval. „Ani vy byste už neměli být naživu," prohlásil. „Pffftt!" vyprskl. „Buď máte velké štěstí nebo vás chrání kouzlo. Čím je to?"

Wren si dala s odpovědí chvíli na čas. „Streso, slíbil jsi, že mi odpovíš na mé otázky. Pověz mi o elfech."

Ostnokot se přikrčil a posadil. Byl větší než jak vyhlížel v pasti. Spíš jako větší pes než kočka nebo dikobraz. „Elfové," řekl a do hlasu se mu opět vloudilo předení. "Žijí ve vnitrozemí, vysoko na svazích Killeshan, ve městě Arborlon — hrrowggh — v němž je vězní démoni."

"Démoni?" zeptala se Wren a ihned si vzpomněla na ty, které uvěznil v Zakázaném Ellcrys. Už jednou se dostali na svobodu. Bylo to za doby Wila Ohmsforda. Takže se jim to zase podařilo? „Jak ti démoni vypadají?" zeptala se naléhavě.

"Sssssttt! Mají podobu spousty různých bytostí. Ale co na tom sejde? Podstatné je, že je stvořili elfové a teď se jich nedokážou zbavit. Pfft! Příliš zlé pro elfy. Kouzlo Keelu nyní selhává. Nepotrvá dlouho a všechno pomine."

Ostnokot čekal než se Wren s nečerstvějšími zprávami vyrovná. Stále spoustě věcí nerozuměla. "Ty demony *stvořili elfové*?" Opakovala zmateně.

"Před lety. Když nevěděli nic lepšího."

„Ale...z čeho je stvořili?"

Stresa vyplázl jazyk. V kontrastu s jeho hnědým obličejem byl tmavě fialový. „Proč jste sem přišli — grrwl? Proč elfy hledáte?"

Wren ucítila na rameni Garthovu varující ruku. Obrátila se a viděla, že ukazuje do pralesa.

„Hssttt, ano, také to slyším," oznámil Stresa a spěšné se zvedl. "Wisteron. Vychází na lov. Kontroluje svoje pasti, zda se mu chytla nějaká potrava. Musíme rychle pryč. Až zjistí, že jsem unikl, bude po mě pátrat." Ostnokot zježil ostny. "Hhgggt. Protože se zdá, že cestu neznáte, raději mě následujte."

Prudce vyrazil. Wren se rozběhla, aby ho dohonila. Garth v patách za ní. "Počkej chvíli! Ten wisteron, co je to za tvora?" zeptala se.

"Bude lepší, když se to nikdy nedozvíte," odpověděl Stresa nevyzpytatelně a vztyčil všechny ostny. „Tenhle močál se jmenuje In Ju. Wisteron se v něm zabydluje. In Ju se táhne až k pohoří Blackledge a to je daleká cesta. Phffagtt."

Trhl sebou a pohyboval se daleko rychleji než Wren čekala. "Pořád nechápu, jak to, že toho o elfech tolik víš." řekla a spěchala za ním. "Nebo jak to, že mluvíš. To na Morrowindlu každý tvor?"

Stresa se rychle ohlédl. Kočičí pohled. Bystrý a vědoucí. "Rrrarggh — já vám to neřekl? Mluvím, protože elfové stvořili i mě. Hsssstt." Ostnokot se odvrátil. „A teď už dost vyptávání. Raději se budeme chvíli chovat tiše." Tiše jako dým se rychle pohroužil mezi stromy. Wren z Garthem nechal za sebou. Wren ve zmatených myšlenkách a nevěře.

Kapitola 7

RYCHLE A MLČKY PRCHALI bažinou In Ju Ostnokot vedl. Jeho hnědavé ostnité tělo se prodíralo trnitými šlahouny a přelézalo klády jakoby šlo o jedinou překážku, jejíž překonání vyžaduje stejnou námahu. Za ním Garth nucený se pohybovat po hustším vegetačním krytu. Cestu si vybíral opatrněji, než někam vstoupil, podklad si vyzkoušel. Tempo se jim dařilo udržet jen proto, že byl Stresa natolik při smyslech, aby se za nimi ohlížel a tu a tam počkal, až ho doženou.

Nikdo z nich za toho chvatného postupu nepromluvil, všichni jen bedlivě naslouchali zvukům wisteronova pronásledování.

Prales potměl a všude se začaly objevovat pavučiny. Mnohé z nich byly pouhé plandavé zbytky dávno již sklaplých nebo opotřebovaných pastí, i když stejný počet vykazovaly spouštěče k sítím rozestřeným mezi vrcholky stromu, přes křoviska a dokonce i přes jámy v zemi. Pavučiny byly průhledné a neviditelné. Obrys a tvar dostávaly jen tam, kde se na ně přilepil prach nebo listí, ale ani pak je nebylo snadné rozeznat. Wren brzy přestala sledovat cokoliv jiného a soustředila se výhradně na nebezpečné síť. Uvažovala, že takové síť by utkal pavouk a tak si také v duchu wisterona představovala.

Prchali teprve krátkou dobu, když Wren konečně zaslechla zvuk pohybu. Doléhal k ní zřetelně — zvuk něčeho, co se prodírá houštím, s praskotem láme větve, odírá se o kůru a rozstříkává a karbuje vodu. Wisteron byl ohromný a svůj příchod se zastírat nepokoušel. Znělo to jakoby se přes všechno valil nějaký neúprosný moloch, jemuž se nelze vyhnout. In Ju působila jako monstrózní zelená katedrála, v níž je náhle porušen klid.

Kráčeli přes širokou mýtinu, na které se vytvořilo jezero, což je donutilo ke změně směru. Po chvilkovém váhání se dali napravo, podél nízkého hřebenu, na němž rostla trnitá houština. Stresa nedbal a vnořil se do ní. Wren s Garthem statečně za ním. Nevšímal si škrábanců ani oděrek. Zvuky wisteronova pronásledování za nimi sílily. Pak náhle ustaly.

Stresa se okamžitě zastavil, na místě ztuhl. Tuláci se zachovali stejně. Wren bez hnutí naslouchala. Garth položil ruce na zem. Všude bylo ticho. Kolem nich se nehybně klenuly stromy, mlhavé polosvětlo podobné mulovému závěsu. Jediným zvukem byl šepot větru... až na to, že žádný vítr nebyl. Wren strnula. Vzduch klidný jako smrt. Rychle pohlédla na Stresu. Ostnokot se díval vzhůru.

Wisteron se pohyboval po stromech.

Garth už stál zase na nohou a měl vytasený dlouhý nůž. Wren pátrala v baldachýnu z kmenů a větví nad hlavou v horečné a marné snaze zachytit něco pohledem. Šramot byl blíž a znatelnější. Už ne šepot větru v listoví, ale pohyb čehosi obrovského.

Stresa se dal do běhu jako podivně vytvarovaný ostnatý kus země a pádil k akáciovému háji. Byl tak nějak tichý, ale také horečný. Wren s Garthem bez pobídky a bez dotazů za ním. Wren se pod oděvem vydatně potila a tělo měla bolavé, jak se je snažila přimět, aby nepodlehlo panice. Pohybovala se přikrčeně, bála se teď i ohlédnout či se vůbec někam podívat. Hleděla jen stále vpřed, na paty prchajícího ostnokota. Šramot a praskot větví ji ohlušoval. Ptáci, spršky barev a pohybu, prudce prolétali lesem jako nějakou jeskynní soustavou a mizeli mžiknutím oka. Prales v jejím okolí se třpytil vlhkostí a tuhl. Život bez pohybu, v němž se pohybovali pouze oni. Před nimi se tyčily akácie s masivními kmeny ověšené yardy mechatých lián. Vysoké a úctyhodné kolosy kořenící v čase.

Wren sebou najednou trhla. Elfské kostky na jejích prsou se počaly nečekaně rozpalovat.

Ne, znovu ne, pomyslela si zoufale. Nechci kouzla znovu použít, ale i přesto věděla, že ano.

Dosáhli akáciového krytu a chvatně jím proběhli do jakési dvorany sestávající z kmenů a stínů. Wren vzhlédla. Hledala pasti. Vidět nebyly žádné. Sledovala, jak Stresa odcupital k jedné straně, směrem ke shluku keřů, a klestí si jimi cestu. Oba se do něj rovněž vrhli. Za chůze se shýbali, aby se vyhnuli větvoví. Pevně k sobě tiskli své tlumoky, aby zastřeli jakýkoliv hluk.

Krčili se ve tmě, ztěžka oddychovali, klečeli na pralesní půdě a čekali. Minuly ubíhaly. Olistěné větve jejich útočiště tlumily veškeré zvuky zvenčí, takže už ten šramot nedokázali zaslechnout. Bylo tam těsno a ze země vyvěral odporný pach tlejícího dřeva. Wren se cítila jako v pasti. Lépe by vyhovoval otevřený prostor, kde by mohla běžet, kde by měla výhled. Cítila naléhavou potřebu vzít do zaječích. Ale když pohlédla na Gartha, spatřila v obrově tváři ledový klid a ovládla se. Stresa se opatrně vsunul do otvoru, přitiskl se k zemi, vztyčil hlavu a našpicoval ježaté kočičí uši.

Wren se posunula vedle něj a vyhlédla ven.

Ostnokot zježil ostny.

Ve stejném okamžiku zahlédla Wisterona. Byl stále na stromech, natolik vzdálen od místa, na kterém se skrývali, že se proti smogové cloně jevil jen o trochu víc než stínem. Ale i tak nebylo pochyb. Leze po větvích jako nějaký obrovský přízrak... Ne, opravila se. Neleze. Plíží se. Ne jako kočka, ale jako něco daleko drzejšího, daleko rozhodnějšího. Jak postupoval, kradl ze vzduchu život. Přízrak pohlcující zvuk i pohyb. Měl čtyři končetiny a ocas. Všech pět údů používal k úchopu stromových větví při pohybu vpřed. Kdysi snad mohl být zvířetem; stále měl jeho vzhled. Pohyboval se ale jako hmyz. Byl celý znetvořený a pokřivený. Tělesné části měl otočně spojené v podobě obřích drapáků, které mu dovozovaly volné otáčení v každém směru. Byl vychrtlý a šlachovitý a dokonce grotesknější než vlčí přišera, která je sledovala ze Staré varty. Wisteron se zastavil. Rozhlížel se.

Wren se v hrdle zadrhl dech a ona jej tam zadržovala s jediným záměrem — aby jí přestalo bít srdce. Wisteron visel proti šedi jako ohromný děsivý přízrak. A pak náhle vyrazil pryč. Míjel nad Wren jako příslib jejího vlastního skonu a při tom naznačoval, zneklidňoval a šeptal výhrůžky. Přesto ji nespapřil. Nezpomalil. To odpoledne si bude muset vynutit jiné oběti.

Poté zmizel.

Po nějaké době úkryt opustili a pokračovali dál nervózně a kradmo. Bylo nutné jít dál, pokud se kdy chtěli dostat z In Ju. I tak se jim to nepodařilo, a když nastala tma, strávili noc v močále. Stresa objevil velkou dutinu v kmenu jednoho banyánu a tuláci do ní na ostnokotovu výzvu neochotně vlezli. Uzavřený prostor jim nevyhovoval, ale bylo to lepší než nocovat pod širým nebem, kde se k nim mohli přiblížit obyvatelé z bažin. V dutině bylo sucho a noční chlad méně znatelný. Tuláci se zachumlali do cestovních plášťů, posadili se čelem k otvoru a upřeně zírali do mlhavé tmy páchnoucí hnilobou, plísní a vlhkem. Pozorovali všudypřítomně se vznášející duchy.

„Co je to tam venku za pohyb?“ zeptala se konečně Wren ostnokota, protože už nedokázala ovládnout zvědavost. Právě dojídali. Vypadalo to, že je ostnokot schopen spořádat všechno kolem — sýr, chléb i sušené maso, které donesli ve stejném poměru s larvami a hmyzem, po nichž se pídil. Seděl v té chvíli vedle otvoru v banyánu a ohlodával nějaký kořen.

Čile vzhlédl. „Tam venku?“ opakoval. Zadrmolil ta slova tak, že jim Wren sotva rozuměla. „Grrrsst. Nic moc, vážně. Ohyzdní tvorečkové, kteří se za jiných okolností neodvažují vystrčit obličej. Teď se tu potulují — hhhrrgg — protože všechny opravdu nebezpečné bytosti, kromě wwwsst, wisterona, jsou u Arborlonu, kde čekají na vyhasnutí Keelu.“

„Řekni mi něco o Keelu,“ řekla Wren naléhavě. Prsty sdělovala Garthovi překlad ostnokotových slov.

Stresa odložil kořen. Do hrubého hlasu se mu opět vrátilo ono předení. „Keel je hradba,

kteřá obepíná město. Byla vytvořena z kouzla a právě ono zadržuje démony před hradbami. Hggghhhh. Ale kouzlo slábne a démoni sílí. Zdá se, že elfové jsou proti tomu bezmocní." Ostnokot se odmlčel. „Jak jste se vlastně o démonech dozvěděli? Hsstt. Jakže se jmenujete? Grrllwren? Wren? Kdo vám řekl o Morrowindlu?"

Wren se opřela o kmen banyánu. „To je dlouhý příběh, Streso. Sem nás dopravil jeden Nebeský jezdec.

Právě on nás varoval před démony, jen jim říkal obludy. Znáš Nebeské jezdce?"

„Sstppft! Elfové s ohromnými opeřenci — ano, znám. Celou dobu sem zalétali. Teď už ne. Když přiletí dnes, démoni vyčkávají. Stáhnou je dolu a zabijí. Fffftt — rychle. I vám by se to bylo stalo, kdyby všichni nebyli u Arborlonu — nebo alespoň většina. Wisterona takové věci nezajímají."

Arborlon, uvažovala Wren, bylo domovské město elfů v době, kdy žili na Západním území. Když odešli, zmizelo. Vybudovali ho na Morrowindlu znovu? Co udělali s Ellcrysem? Vzali ho sebou? Nebo odumřel tak jako za času Wila Ohmsforda? Proto se na Morrowindlu vyskytovali démoni?

„Jak jsme od města daleko?" zeptala se a své úvahy odložila.

„Ještě dalekou cestu," odpověděl Stresa. Pozvedl kočičí obličej. „Bažina In Ju sahá k horskému řetězci, který se nazývá Blackledge. A ten se táhne celým jižním cípem ostrova. Za ním leží údolí, jímž protéká řeka Rowen. Rrrrrwn. Za ní, vysoko na útesu pod ústím Killeshan, je Arborlon. Tam se snažíte dojít?"

Wren přikývla.

„Ppffahh! A proč?"

„Kvůli setkání s elfy," odpověděla Wren. „Byla jsem vyslána, abych jim předala poselství."

Stresa vrtěl hlavou a ostny rozestřel asi na palec od těla. „Doufám, že jde o důležitou zprávu. Nevím, jak se vám ji podaří doručit, když jsou démoni všude kolem města — pokud tam vůbec ještě je. Ssstt."

„Něco vymyslíme." Wren chtěla přejít na jiné téma. "Streso, říkal jsi, že tě stvořili elfové. A také démony. Nevysvětlil jsi ale jak."

Ostnokot na ni netrpělivě pohlédl. "Kouzlo, samozřejmě!" zabručel. „Hrrrrwwll! Elfské kouzlo vám umožňuje provést snad cokoli. Já byl jedním z prvních, dávno před tím, než se rozhodli pro démony či cokoli z toho ostatního. Bylo to už skoro před padesáti lety. Ostnokoti mají dlouhý život. Sppptt. Stvořili mě, abych hlídal farmy, zaháněl mrchožrouty a k podobným věcem. Mám pro to vlohy. My všichni jsme je měli. Pffft. Dovedli jsme se o sebe postarat. Vyžadovali jsme jen nemnoho péče a týdný jsme pobývali venku v přírodě. Ale pak se objevili démoni a většinu z nás pobili. Farmy se rozpadly a byly opuštěny. To bylo ono. Nechali nás sobě napospas — grrrrssst — což nám nevadilo, protože jsme na to byli zvyklí. Dokázali jsme samostatně přežívat. Tenhle životní styl byl vlastně lepší. Nelíbilo by se mi, kdybych byl uvězněný ve městě — hssstt — s těmi démony všude kolem." Tvor tiše zavrňel. "Nerad na to i jen pomýšlím."

Wren se stále pokoušela zjistit, co elfy k opětovnému použití kouzla vedlo. Odkud pocházelo? Na Západním území ho nepoužívali. Už od pohádkových časů ne, vyjma svých léčivých schopností. Opravdové kouzlo bylo po léta ztraceno. Nyní se zase nějak vrátilo. A to v tak dostatečné míře, že jim umožnilo stvoření démonů. Nebo možná jejich vyvolání. Spatná volba, byla-li kdy nějaká. Co je mohlo posednout, že se toho dopustili?

V tom ji napadlo, jak se s tím vším museli vyrovnávat její rodiče. Byli nějak s používáním kouzla spojeni? A pokud ano, proč tedy dali Elfské kostky — nejmocnější z kouzel — právě jí?

„Když elfové... démony stvořili vlastním kouzlem, proč je zase nedovedou zničit?" zeptala se. Stále ji zajímalo odkud se démoni vzali a zda to vůbec démoni jsou. „Proč kouzla nepoužijí ke svému osvobození?"

Stresa zavrtěl hlavou a vzal si zase kořen. „Vůbec netuším. Nikdo z nich mi z toho nikdy

nic nevysvětlil. Nikdy jsem ve městě nebyl. Už roky jsem s žádným elfem nemluvil. Jste první — a to nejste čistokrevná elfka, že? Prruufrt. Máte smíšenou krev. A váš přítel je docela jiný."

„Je člověk," řekla.

"Ssspttt. Když to říkáte. Nikdy dřív jsem podobného neviděl. Odkud pochází?"

Wren si poprvé uvědomila, že Stresa asi neví o existenci jiných ras než elfů a Nebeských jezdců, že zřejmě nezná ani jiná místa než ostrovy.

"Oba pocházíme ze Západního území, které je součástí země zvané Čtyřzemí. Právě odtud před lety přišli elfové. Je tam mnoho různých národů. Já a Garth jsme jedni z nich." Stresa si ji zadumaně prohlížel. Jak k sobě přiblížil tlapky, ostnitě tělo se schoulilo. "Až elfy najdete — rrrgggghh — a předáte jim svoje poselství, co budete dělat pak? Vráťte se tam, odkud jste přišli?"

Wren přikývla.

„Západní území tomu říkáte. Je to něco jako Morrowindl?"

„Ne, Streso. Ale i tam existují nebezpečné bytosti. Přesto se Západní území Morrowindlu ničím nepodobá." Při řeči si pomyslela: Ještě ne, ale jak dlouho, když jsou přízrační stále silnější?

Ostnokot chvíli přežvykoval kořen a pak poznamenal. "Pfftt. Myslím, že se sami do Arborlonu nedostanete." Upřel na Wren své zvláštní modré oči.

"Ne?" odpověděla.

„Pft, pft. Nevím jak. Nemáte ponětí, jak překonat pohoří Blackledge. V každém případě se musíte vyplout území hrrrwwll Harrow, ve kterém žijí drakulové. A dole v údolí duchounům. Patří mezi démony k těm nehorším. Je tam ale také spousta dalších druhů. Sssptt. Když vás objeví..."

Ostnitě tělo ze mu naježilo a zase zplihlo. Wren byla v pokušení vyptát se na drakuly a duchouny. Místo toho ale pohlédla na Gartha, má-li nějaký názor. Ten sotva pokrčil rameny, aby nějak vyjádřil svou lhostejnost. Byl zvyklý hledat si vlastní cesty.

"Dobře. Co tedy máme dělat?" zeptala se ostnokota.

Oči mu zamžikaly. Z hrdla se mu vydralo zamručení. "Navrhoval bych mezi námi dohodu. Doprovodím vás do města. Až přejdete přes démony, doručíte poselství a vrátíte se, zase vás doprovodím zpátky. Hrrrwwll." Stresa se odmlčel. „A vy mě na oplátku vezmete sebou, až ostrov opustíte."

Wren se zachmuřila. „Na Západní území? Ty chceš opustit Morrowindl?"

Ostnokot přikývl. "Sppppttt. Už se mi to tady moc nezamlouvá. Vlastně si na sebe nemohu stěžovat. Už dlouho přežívám na základě rozumu, zkušeností a instinktu, ale hlavně díky štěstěně. Dneska mě opustila. Kdybyste náhodou nešli kolem, byl bych po smrti. Takový život mě unavuje. Chtěl bych se vrátit ke starým Časům. Možná se mi to podaří tam, kde žijete."

Možná ano, pomyslela si Wren. Možná ne.

Pohlédla na Gartha. Obrovy prsty se hbitě pohybovaly. *Nic o tom tvorovi nevíme. Rozhoduj opatrně.*

Wren přikývla. Typický Garth. Samozřejmě, že se mýlí. Jedno si neuvědomuje. Ostnokot je zachránil před wisteronem tak samozřejmě jako oni jeho. A mohl být užitečný, zvláště proto, že znal nebezpečí Morrowindlu mnohem lépe než oni. A souhlas, že ho po opuštění ostrova vezmou sebou, byl dost zanedbatelnou odplatou.

Pokud se neukáže oprávněnost Garthovy nedůvěry a ostnokot nehraje nějakou nekalou roli.

Nikomu nevěř, varovala ji Addershag.

Chvíli váhala. Celou věc zvažovala. Ale pak pustila varování z hlavy. "Dohodnuto." oznámila stroze. "Myslím, že je to dobrý návrh."

Ostnokot potěšené rozestřel ostny. „Hrrrwwll. Myslel jsem, že na to přistoupíte." řekl a zažíval. Pak se před nimi v celé délce natáhl a hlavu si pohodlně položil na přední tlapky.

"Ve spánku se mě nedotýkejte." upozornil. "Kdybyste to zkusili, skončíte s obličejem plným ostnů. Měl bych ošklivý pocit, kdyby naše partnerství dopadlo takhle. Phfftt."

Než to Wren stačila Garthovi sdělit posunky, Stresa měl zavřené oči. Spal.

WREN SE UJALA první hlídky a potom vydatně spala až do rozbřesku. Probudilo ji Stresovo štrachání — chrastění ostnů a škrábání drápů o dřevo. Vstala s myslí roztěkanou. Měla suché oči a pálily ji. Cítila se oslabená a nevyrovnaná. Ale své nepříjemné pocity ignorovala, když jí Garth podal pivo a chléb. Věděla, že se jim zásoby potravin rychle tenčí. Většina se už zkazila. Brzy se po nějaké budou muset poohlédnout. Doufala, že by snad Stresa, vzdor podivným jídelním zvykům, mohl pomoci při výběru vhodných potravin. Kousla do kousku chleba a pak ho vyplivla. Chutnal po plísni.

Stresa se neohrabaně vykolébal ven a tuláci za ním. Vyplazili se z dutiny kmenu a postavili se. Svaly měli bolestivě ztuhlé křečím. Svítání jako kalná šedavá mlha prolínalo mezi vrcholky stromu, sotva schopné proniknout temnotu dole. Smog vířil pralesem jako vařící polévka v kotli, ale vzduch v úrovni země byl nehybný a bezživotný. Ve smrdutých bažinatých vodách, jámách i na odumřelém dřevě, které je překlénávalo, se pohybovaly přízračné bytosti, jež proti šeru neustále měnily tvar. Od duchu hluše doléhaly vyzývavé zvuky.

Vydali se tím šerosvitem na cestu. Stresa vpředu jako cupitající a kolébající se ostnitá masa. Postupovali jitřními hodinami zvolna a rovnoměrně. Na každém kroku je zahaloval smog — bezbarvý a vlhký hábit páchnoucí skolem. Světlo se zjasnilo z šedé ve stříbrnou, ale zůstávalo kalné a rozptýlené, zatímco se vznášelo kolem stromových obrysů. Pruhy z wisteronových pavučin se ovíjely kolem větví a popínavých rostlin a všude visely v očekávání oběti pastí. Samotné monstrum se neobjevilo, ale jeho přítomnost bylo možné vycítit z nehybnosti, která nade vším spočívala.

Wreniny nepříjemné pocity s postupem dopoledne stále vzrůstaly. Cítila teď žaludeční nevolnost a začala se potit. Současně viděla nejasně. Věděla, že si přivodila nějakou horečku, ale stále si říkala, že to přejde. Šla dál a neřekla nic. Krátce po poledni se prales začal rozestupovat, půda se zase zpevnila, močál se ztratil v zemi a stromový baldachýn se otevřel. Světlo zářilo ve smělých políčkách průzory smogové clony. Ticho narušil bzučivý a cvrčivý podtón. Stresa cosi zamumlal, ale Wren nedokázala rozeznat co. Teď už se nějakou dobu nedokázala soustředit na vlastní myšlenky a viděla tak mlhavě, že dokonce i ostnokot s Garthem byli pouhými stíny. Zastavila se. Věděla, že na ni kdosi mluví, otočila se, aby zjistila kdo a omdlela.

Z dalšího dění si pamatovala jen málo. Krátkou dobu byla nesena. Sotva si při tom uvědomovala pohyb. Tížila ji letargie hrozící zadušením. Spalovala ji horečka a jaksi tušila, že se jí nedokáže zbavit. Upadla do spánku, a když se probudila, zjistila, že leží zabalená v pokrývkách a znovu rychle usnula. Probudila se celá rozlámaná. Garth ji přidržoval a nutil vypít něco hořkého a hustého. Vyzvrátila to a byla nucena pít znovu. Zaslechla, jak Stresa říká něco o vodě, ucítila na čele studenou látku a znovu zaspala.

Tentokrát se jí zdály sny. Byl tam Tygr Taj. Stál vedle ostnokota a oba se na ni dívali. Drsný Nebeský jezdec a ostnokot s pronikavými očima. Rozmlouvali podobným hlasem, hrubým a chraptivým. Komentovali, co viděli, mluvili o věcech, jimž zprvu nerozuměla a pak konečně o ní. Říkali, že měla použít to kouzlo. Nebylo pochyb, že měla. Přesto to odmítala připustit, skrývala je jako nějakou jizvu, předstírala, že ho nemá, a že ho nepotřebuje. Říkali, že je bláhová. To kouzlo je vše, co má. Jediná věc, které může důvěřovat. Probouzela se neochotně, tělo opět chladné a horečka pryč. Byla slabá a tak žízňavá jakoby se jí odčerpaly veškeré tělní tekutiny. Odhrnula pokrývky a pokoušela se zvednout. Ale hned byl u ní Garth a opět ji položil. Přiložil jí ke rtům hrnek. Vypila několik doušků, vše, čeho byla schopna, a znovu si lehla. Oči se jí zavřely.

Když se probudila, bylo šero. Teď se cítila silnější, zrak měla nezkalený, vše kolem vnímala jasně a určitě. Čile se opřela o loket a zjistila, že jí Garth zírá upřeně do očí. Seděl

vedle se zkříženýma nohama. Osmahlou vousatou tvář měl pomačkanou a unavenou z nevyspání. Pohlédla na Stresu, který ležel stočený v klubku a pak opět na Gartha.

Už je ti líp? posunkoval.

"Ano," odpověděla. "Horečka je pryč."

Přikývl. *Spala jsi skoro dva dny.*

"Tak dlouho? To jsem nevěděla. Kde to jsme?"

Na úpatí pohoří Blackledge. Zagestikuloval do tmy. Když jsi omdlela, vyšli jsme z In Ju a tady se utábořili. Ostnokot určil nemoc, která tě postihla a vyhledal kořen, jenž ji vyléčil. Myslím, že nebýt jeho pomoci, asi bys zemřela.

Nepatrně se ušklíbla. "Říkala jsem ti, že se nám bude hodit."

Ještě spi. Do svítání zbývá pár hodin. Bude-li ti už dobře, vydáme se dál.

Poslušně si zase lehla. Přemítala o tom, že Garth jistě po celou dobu její nemoci hlídal sám, že se Stresa, jistý ochranou vlastního brnění, zřejmě neobtěžoval. Naplnil ji pocit vděku. Garth tu pro ni byl vždycky. Předsevzala si, že se přítel příští noc po zásluze vyspí.

Spala dobře a probudila se odpočatá. Chtěla pokračovat v cestě. Převlékla si šaty i přesto, že nyní už vlastně nic čisté nebylo, opláchla se a nasnídala. Garth trval na tom, aby chvíli procvičila svaly. Zkoušela si sílu na tom, co leželo po ruce. Stresa to střídavě zaujatě a apaticky sledoval. Ustala jen na tak dlouho, aby Stresovi poděkovala za pomoc při zahánění horečky. Prohlásil, že neví, o čem mluví. Kořen, který jí dal, vyvolal pouze spánek. Zamručel, že ji ochránilo Elfské kouzlo, rozestřel ostny a odvalil se sehnat něco k snědku.

Trvalo jim celý den a většinu dne příštího, než zlezli pohoří Blackledge. A bez ostnokota by jim to bylo trvalo mnohem déle, pokud by to vůbec sami zvládli. Pohoří Blackledge bylo věžovitou skalní hradbou, která se táhla podél jihovýchodního svahu Killeshan. Prostíralo se uprostřed stoupání. Zdálo se, že vzniklo odtržením celé části sopky, která dopadla několik tisíc stop do pralesa. Kdysi strmý skalní sráz léta podléhal erozní činnosti, takže byl jamkatý, rozeklaný a zarostlý křovisky a popínavým býlím. Existovalo jen málo míst, kudy se Blackledge dala zdolat a Stresa je všechna znal. Ostnokot zvolil úsek, kde se skalní stěna rozštěpila a vznikla tak rozsedlina vykrojená dolů necelých tisíc stop nad pralesním terénem. V rozsedlině byl průsmyk vedoucí opět do údolí. Elfové budou tam, za řekou Rowen, oznámil Stresa.

Rázně je vedl vzhůru.

Byl to obtížný, pomalý a zdánlivě nekonečný výstup. Žádné průsmyky ani stezky. Vlastně jen pár míst představovalo vůbec nějaké uchycení, žádné neposkytovalo víc než krátkou přestávku. Pemza pod jejich rukama a nohama byla ostrá jako meč a bez varování se drolila. Tuláci si navlékli silné rukavice a pláště, aby chránili kůži a zamezili pavoučímu či štířímu uštknutí. Dolu po skalní stěně se valil smog jakoby přelitý přes její okraj, zahuštěný a páchnoucí sírou a koptem. Většina porostu na skále byla trnitá a houževnatá, takže se musel odsekávat. Každá píd' výstupu byla zápasem, jenž jim odčerpával sílu. Zprvu se Wren cítila odpočatá. Ještě před polednem byla vyčerpaná. Dokonce i Garthova neuvěřitelná výdrž se snižovala.

Stresa žádné takové potíže neměl. Byl neúnavný. Skálu zdolával pomalým a vyrovnaným tempem. Posouval zavalité tělo vpřed. Jeho silné drápy nacházely vhodnou oporu, zatínaly se do skály a vytahovaly jej vzhůru. Vedl výstup, vyhledával přístupnější místa pro své lidské kumpány a často se zastavoval, aby počkal, až ho dostihnou. Zdálo se, že pavouci a štíři ho nenapadají; když se jeden dost přiblížil, prostě ho snědl. Provedl krátkou okliku, aby se dostal k větvi obtížené sladkými červenými bobulemi, do nichž se rychle a vděčně pustili. Když se setmělo, zatímco se nacházeli teprve v polovině skály, vyhledal skalní římsu, na níž mohli přenocovat. Nejprve ji zbavil všeho, co by je snad mohlo ohrozit a potom se, k jejich naprostému úžasu, nabídl, že po dobu jejich spánku bude hlídat. Garth, který strávil předešlé dvě noci na stráži u Wren s horečkou, byl tak unaven, že se nepřel. Dívka větší část noci prospala a pak ostnokota vystřídala, ale

zjistila, že stejně dává před spánkem přednost hovoru, Chtěl se něco dozvědět o Čtyřzemí. Chtěl slyšet o tamních tvorech. Podrobněji Wren vykládal o Morrowindlu, o mučivé ceně každodenního zápasu o život ve světě, kde všechno stále lovilo nebo bylo loveno, kde neexistovalo bezpečné nebe a kde byl život obvykle krátký a krušný.

„Rrrwwll. Z počátku to takové nebylo,“ vrněl tiše. „Dokud elfové nestvořili démony a všechno se nezhoršilo. Phhhfft. Pošetilci. Stvořili si vlastní vězení.“

Znělo to tak hořce, že se rozhodla téma dál nerozvádět. Stále neměla jistotu, zda ostnokot ví či neví, o čem mluví. Elfové byli vždy léčiteli a strážci — nikdy tvůrci oblud. Těžko se jí věřilo, že by byli dokázali změnit ráj v peklo. Pořád měla dojem, že k téhle historii musí existovat něco víc, než co ví Stresa, a proto musí se soudem počkat, dokud se nedozví všechno. Za rozbřesku pokračovali ve výstupu. Vytahovali se skálou vzhůru. A zatímco hleděli vířící mlhou, skála je drásala a odírala. Několikrát zapršelo, takže promokli. Jak se pracně dostávali vyš, horko se snižovalo, ale vlhkost přetrvávala. Wren byla po záchvatu bahenní horečky stále slabá, a proto ji veškerou sílu a soustředěnost ubíralo i jen neustálé kladení jedné nohy před druhou a natahování ruky po nějakém dalším výstupku. Garth jí pomáhal, jak mohl, ale k pohybu tu byl zřídka prostor, takže museli stoupat za sebou.

Čas od času zahlédli ve skalách jeskyně jako temné otvory zející tichem a opuštěností. Stresa je od nich zřetelně odváděl. Když se ho Wren ptala proč, ostnokot zasyčel a prohlásil poněkud kousavě, aby si to nepřála vědět.

V polovině odpoledne konečně dosáhli dna rozsedliny, za níž se táhla úzká soutěska. Zase stáli na ploché pevné zemi a rozbolavělí a znavení přehlíželi jižní cíp ostrova, který se svažoval ve zvlněném koberci zeleného pralesa a černé pemzy k azurově modrému pásu oceánu. Po obou stranách se nad nimi zvedalo pohoří Blackledge. Zubaté a zamlžené, táhlo se v neporušené hradbě, která se ztrácela až na obzoru. Po obloze kroužili mořští ptáci. V trhlíně oblaků se na chvíli objevilo slunce. Oslepovalo svou intenzitou a barvy pevniny dole se rozzářily a tetelily. Wren s Garthem mžourali proti jeho záři a těšili se z jejího tepla na tvářích. Pak slunce zmizelo tak náhle, jak se objevilo, vrátily se chlad a vlhko a ostrovní barvy opět zmatněly.

Znovu se ponořili do šera rozsedliny a začali vystupovat k ústí úzké soutěsky. Pak se ocitli uvnitř. Všude kolem se tyčila rozeklaná skála jako masivní a ponuře zadumaná přítomnost. Z výšin Killeshan vál v drsných náhlých poryvech vítr, což znělo jako něčí dech. V soutěsce bylo chladno, a proto se tuláci těsně halili do svých plášťů. Pršelo v náhlých sprškách, které hned zase ustávaly a ze skal se v neprůhledných vlnách valila smogová mlha.

Než se dostali k ústí soutěsky, sestoupil soumrak. Stanuli na okraji údolí, které se prostíralo k poslednímu Killeshanskému zdvihu. Podobalo se míse vyleptané do zeleně a usazené pod vzdáleným úsekem linie pralesa, jenž stoupal k holým, lávovým a vysokým srázům. Údolí bylo široké a zamlžené, takže se obtížně rozeznávalo, co leží za ním. Na východě byl viditelný kalný třpyt jakési stružky, jež se klikatila pahorkatinou posetou akáciovými háji a hřebenatými liniemi lemovanými černými stužkami zubaté skály. Údolní pásmo bylo nehybné.

Utábořili se ve skrytu soutěsky, pod přewisem čnějícím do údolí. Rychle se setmělo a obloha se tak zatáhla, že se svět kolem nich proměnil ve strašidelnou černotu. Klid soumraku zvolna ustupoval směsici drsných zvuku — přerývanému, sotva vnímatelnému lomozu sopky Killeshan, sykotu páry z puklin v zemi, jimiž prorážel žár vulkanického jádra, chrochtání a mručení zvířat na lovu, náhlým ječivým výkřikům čehosi umírajícího a horečnému šepotu čehosi jiného, co prchalo. Stresa se stočil do klubka a zíral do temnoty. Tentokrát neusínal tak rychle. Wren s Garthem se posadili k němu. Byli znepokojení, nervózní a zvědaví na věci příští. Už byli blízko. Wren to cítila. Elfové byli nedaleko. Brzy se s nimi shledá. Občas se jí zazdalo, že ve tmě a mlze zachytila záblesky ohňů jako očí mrkajících ve tmě. Byly daleko za údolím, vysoko na svazích pod posledním úsekem

zalesněného pásma. Vyhlížely osaměle a izolovaně a Wren by byla ráda věděla, zda je ten dojem přesný. Kam to až elfové zašli po odchodu ze Čtyřzemí? Ne snad až příliš daleko? Tak daleko, že již pro ně není cesty zpátky?

S takovými úvahami na mysli konečně usnula.

Za rozbřesku opět vyrazili. Morrowindl se změnil v šerý mlhavý svět stínů a zvuků. Údolí se před nimi prudce svažovalo jakoby sestupovali do jámy. Stezka byla kamenitá a kluzká vlhkem. Zeleň, která se zdála tak převládat v předešlém neurčitém nočním světle, se nyní ukázala jen jako malá políčka lemovaná mechem a trávou, jež se krčila mezi dlouhými úseky holé skály. K nebi stoupaly úponky páry prosycené odporným pachem síry a mísily se s popílkem. Podrážkami jejich vysokých bot se propaloval a tváře jim škvařil intenzivní žár izolovaných míst. Stresa nasadil pomalé tempo, vybíral pečlivě cestu a přesouval se po skále a jejích ostrůvcích zeleně ze strany na stranu. Několikrát se zastavil a úplně se vrátil, aby zvolil jinou cestu. Wren nemohla zjistit, co to ostnokoť vidí. Pro ni bylo všechno neviditelné. Zase měla pocit, že je oloupena o své znalosti, že je cizinkou v nehostinném a tajemném světě. Snažila se uklidnit. Před ní se pohybem chůze kývalo Stresovo zavalité tělo a ostny se mu rytmicky natřásaly. Za ní kráčel Garth jakoby byl na lovu. Osmahlou tvář měl napjatou, nečitelnou a strnulou. Jak velmi jsou životní, pomyslela si překvapeně.

Scházeli právě z malého pahorku do křovinatého úseku, když ta bytost zaútočila. S jekotem vyrazila z mlhy jako naježený děs s drápy a vyceněnými zubama, jimiž se v zuřivém běsu oháněla. Měla údy, trup i hlavu. Na podrobnější rozlišování nebyl čas. Minula Stresu a šla po Wren, která sotva stačila zvednout paže než se k ní dostala. Instinktivně se složila, takže se obluda ocitla nad ní. Cupovala a kousala, ale silné rukavice a plášť Wren chránily. Zahlédla její oči — žluté a šílené: cítila její páchnoucí dech. Setřásla ji, vyškrábala se na nohy a koutkem oka zahlédla, že se příšera zase otáčí.

Tehdy se objevil Garth s taseným krátkým mečem. Kov se zatřpytil a tvor přišel o paži. Padl, ječel a škubal zem. Garth přistoupil a utál jí hlavu, která stále žila.

Wren stála a třásla se, aniž by stále věděla, o jakého tvora jde. Démon? Nebo něco jiného? Pohlédla na zem, na krvavý beztvary chomáč. Událo se to všechno tak rychle.

„Phfftt! Poslouvejte!“ zasyčel ostře Stresa. „Přicházejí další! Sstttfttp. Tudy! Pospěšte si!“

Svižně odbíhal. Wren s Garthem se za ním rychle ponořili do tmy. Mohli již slyšet zvuky pronásledování.

Kapitola 8

ZATÍMCO POTÁCIVĚ scházeli do údolí, pronásledování se rozbíhalo zvolna jako hromadění pohybové energie. Wren, Garth a ostnokot byli zpočátku sami. Pronásledování, ale dosud neobjevení. Jejich honci byli jen pouhé útržky hluku, stále vzdáleného a nezřetelného. Vpřed se pohybovali rychle, obezřetně, bez paniky a strachu. Okolní krajina byla jako ze snu, střídavě holá a pustá tam, kde pemza pohřbila zeleň pod svým třpytivým příkrovem a bohatá v místech, na kterých políčka akácií a husté trávy zápolila z malých ostrůvků za divočinu, aby si znovu vynutila dříve odejmuté. Nad vším ležel smogový příkrov jako nesmírný volně tkaný rubáš, který vířil a měnil se tak, že vytvářel zdání, že vše pod jeho dotekem ožívá. Obloha, viditelná malými průzory v mlze, byla kovově šedá a bez slunce.

Stresa vybíral cestu těkavě a oklikami. Zprvu vedla jedním a potom druhým směrem. Jeho zavalité ostnaté tělo se kývalo a kymácelo tak, že se stále zdálo jakoby se měl každou chvíli překotit. Nedával přednost ani otevřenému pemzovému terénu ani baldachýnovému krytu pralesa zarostlého křovisky a přecházel z jednoho prostředí do druhého bez rozdílu. Nedalo se určit, jestli cestu volí intuitivně nebo podle zkušenosti. Wren slyšela jeho těžké oddechování, hrdelní mručení, jež přecházelo v sykot, když narazil na něco, co se mu nelíbilo. Několikrát se za nimi ohlédl jakoby se ujišťoval, že se neztratili. Nepromluvil a oni rovněž ne.

K odhalení je přivedla sama náhoda. Tvor tam už číhal, když se dostali na otevřenou prostoru holé skály. Vztyčil se téměř před nimi. Vymrštil se ze země, v níž byl zahrabán, syčel a vrískal. Nohama, velkým zobanem a drápy na koncích křídel se podobal ptáku. Spáry sklonil dolů, aby rozpáral Stresu, ale ostnokotovo pozadí se přihrbilo a okamžitě zježilo, takže na útočníka vystřelila nečekaná sprška ostnů ostrých jako břitva. Tvor zaječel bolestí, klopýtl vzad a rval si vlastní tvář.

„Sssttt! Rychle!“ vybafl ostnokot a pádil pryč. Ubíhali rychle a za nimi slábly výkřiky jejich útočníka. Ale to už vyburcovalo další, kteří se začínali blížit. Všude kolem zvuky — vrčení, chrochtání a ňafání duchů protínající mlhu. Garth tasil krátký meč. Smekali se právě do mělké rokliny, když se cosi vymrštilo z křoví. Jak ta bytost prolétala kolem, Wren se přikrčila a zachytila záblesk Garthovy čepele, která obludu odmrštila. Odpadla a znehybněla. Z rokliny se vyšplhali na další lávový úsek a pak běželi ke shluku stromů. Ze skrytu vyrazila náhlá metelice malých čtyrnožců připomínajících kance a řítila se na ně. Stresa se přikrčil a zachvěl. Na útočníky vystřelila sprška ostnů. Vzduch zaplnilo kňučení a drápatí. Čtyrnožci rvali zem. Stresa se kolem nich točil, ostny se zvedaly jako kopí. Pár tvorů se marně pokoušelo zvednout. Garth je ale odkopl.

Pak se ocitli mezi stromy, prodírali se vlhkou trávou a popínavými rostlinami a cítili přitom na tvářích a pažích vlhké pleskání listů. *Dejte nám jen trochu víc času*, pomyslela si Wren, ale v tom se ze stromu spustilo jakési svinuté tělo, omotalo se kolem Gartha a zvedlo ho. Wren se obrátila s taseným mečem a zachytila poslední mihnutí obra, který byl odvlékán z dohledu, zpola nesen, zpola tažen. Silně se zmítal, aby se uvolnil.

„Garthe!“ vykřikla.

Okamžitě vyrazila za ním, ale než stačila udělat pár kroků, Stresa do ní zezadu strčil a podrazil jí nohy. Srazil ji k zemi a vykřikl: „K zemi děvče! Ssstt. Nehýbej se!“

Zaslechla sykot podobný tuctu hadů a pak páravý zvuk, jak se listy nad ní odklonily do stran. Stresa se posunul vedle ní.

„To bylo bláznovství!“ vybafl drsně. „Podívejte. Phffttt! Vidíte, co vás skoro dostalo?“ Wren kývla. Byl to keř zvláštního tvaru a tak ostnitý jako ostnokot. Jehlice trčely všemi směry. Zatímco nevěřícně civěla, listy se kolem jehlic složily, takže je skryly a keř na sebe

opět vzal neškodnou podobu.

"Hsssst! To je šipkoun!!" vydechl Stresa. „Jedovatý! Když se ho dotknete, nějak se podráždí a vystřelí šipky! Když do vás proniknou, je to jistá smrt!"

Ostnokot na ni upíral svůj jasný zrak. Gartha už Wren neviděla ani neslyšela. Naplnily ji zlost a marný pocit, cítila jejich palčivé teplo až v žaludku. Kam se poděl? Co mu kdo provedl? Musí ho najít! Musí... Tehdy se Stresa zase zvedl a dal do pohybu, Wren s ním. Prodírali se hustou vegetací, pátrali v mlze a naslouchali. Náhle zaslechla zvuky zápasu a vpředu zákmit pohybu. Stresa se valil kupředu a ježil se. Wren krok za ním. Ozvalo se bolestné zavrčení a rána. Garth se na okamžik objevil a opět zmizel z dohledu. „Garthe!" vykřikla Wren a aniž by dbala opatrnosti, vyrazila vpřed. Když se k němu dostala; ležel obří tulák na zemi, byl podrápaný a potlučený, ale jinak nezraněný. To, co ho svíralo, bylo zápasem zjevně unaveno. Garth se od dívky nechal krátce obejmout, pak se zlehka vyprostil a klopýtavě se postavil.

Stresa je ihned znovu přiměl k pohybu. Opět mezi stromy, hustým podrostem a ven na lávový terén. Proletěl nad nimi tichý a beztvářý chumel duchů a zmizel. Zvuky pronásledování stále sílily. Byly drsné a nedočkavé. Klopýtali po plošině ke skalní římse, která spadala do jámy vířící mlhy. Stresa je sváděl rychlým skluzem k téměř vyschlému potočnímu korytu.

Z mlhy se š lomozem vyřítila nová příšera. Bytost neurčitě podobná člověku, ale se znetvořenými údý a tváří, která se zdála sestávat jen ze zubatých čelistí. Stresa se sbalil do klubka, ostny trčící všemi směry, ale obluda se kymácela dál, aniž by zpomalila. Wren vytrhla na obranu meč a uskočila stranou, takže se jen tak tak vyhnula chtivým prstům. Garth se ani nepohnul a dovolil stvůře, aby se k němu přiblížila. Tehdy po ní ťal tak rychle, že Wren sotva dokázala sledovat pohyb jeho čepele. Z bytosti se řinula krev, ale to ji sotva zpomalilo. Zachroptěla a dál se sápala na Gartha. Obří tulák uskočil vzad a stranou a pak opět k obludě. Wren zaútočila zezadu. Ale jedna z paží příšery se roztočila a odmrštila ji vzduchem. Meč udržela. Vstala a spatřila příšeru téměř nad sebou. Garth pod ni skočil, v letu ji dostihl a strhl stranou. Znovu se dali do běhu. Přelétli úprkem třpytící se pemzový podklad, který jim ostře křupal pod nohama. Garth zpomalil, aniž by zastavil a vrazil do Wren. Ta náraz vyrovnala a ihned Gartha zase dostihla. Stresu viděla vpředu. Nějak už zase vedl. Za sebou zaslechla ňafání a mručení bestie.

Pak něco vyrazilo ze stínů po její levici a vrhlo se na ni. Paží jí projela bolest a spatřila, jak jí rukáv zbarvuje krev. Pak ucítila trhavou akci drápů a zubů. Vykřikla a strčila do bytosti, která se k ní přimykala. Na použití meče byla příliš blízko. Odnikud se zjevil Garth, uchopil útočníka holýma rukama a odtrhl ho. Jak odpadal, zahlédla Wren jeho odporný zkřivený obličej a zkroucené tělo. S výkřikem do něj ťala mečem, takže odletěl stranou.

„Grrrrll!" Stresa se ocitl u nich. „Musíme se schovat! Sssttt! Jejich příliš mnoho!" vykřikl náhle, a jak se opět stavěl na nohy, prskal a syčel.

Přístupnou stranou jámy — druhá byla balvanitou masou — sešplhali dolů a zahleděli se stejným směrem jako Stresa. Pod jedním převisem byla ve skále štěrbina vedoucí do tmy.

„Sssstttppp! Rychle dovnitř. Pojdte, je to dost bezpečné!" vybízel ostnokot. Když váhali uposlechnout, výhružně se k nim rozběhl. „Skryjte se! Odvedu příšery pryč a vrátím se pro vás! Hrrgggll! Dělejte! Honem!"

Otočil se a zmizel. Garth váhal jen chvíli a pak se vnořil do pukliny. Wren hned za ním. Jak je obklopila tma, nemotorně zvedli paže a tápavě postupovali vpřed. Po určité vzdálenosti puklina prorážela do lávy a hroužila se do země. Když postoupili tak daleko, že sotva dokázali zahlédnout světlo zvenčí, přikrčili se a čekali.

O chvíli později zaslechli zvuky svého pronásledovatele. Příšera se blížila, aniž by zpomalila a odrachotila pryč. Zvuky odumřely. Wren vztáhla ruku ke Garthovi a stiskla mu paži. Zrak se jí teprve přizpůsoboval, takže ho ve tmě sotva dokázala rozeznat. Vytáhla z pochvy krátký meč, svlékla si koženou kazajku a roztrhla rukáv tuniky. Na paži spatřila

tmavé pruhy — známky po drápech. Ošetřila šrám hojivou mastí a ovázala je posledním čistým šátkem, který měla při sobě. Po chvíli pominulo bodání a přešlo v tupou pulzující bolest. Znaveně se opět posadila. Naslouchala zvuku vlastního dechu, který se v tichu mísil s Garthovým.

Čas plynul. Stresa se nevracel. Wren zavřela oči a nechala se volně unášet myšlenkami. Jak daleko jsou teď od řeky? uvažovala. Řeka Rowen leží mezi nimi a Arborlonem, a až ji překročí, dostanou se k elfími. Chvíli přemítala, co to znamená. Sotva si zatím dopřála čas zamyslet se nad skutečností, že elfové opravdu existují, že nejsou jen prostou povídkou či legendou, že jsou skuteční a živí a že je vzdor všemu zlému našla. Pár dní přinej...

Otevřela oči a v tom tvora spatřila. Zprvu myslela, že se určitě mýlí, že ji klamou stíny. Ale světlo natolik postačovalo, aby spatřenému uvěřila. Nehybně se krčil na jedné skalní plošině, několik stop za Garthem. Byl malý, a i když se tak hrbil, odhadovala Wren jeho výšku jen na několik stop. Měl veliké kulaté oči, které upřeně zíraly a ohromné uši vyčnívající z malinkaté hlavičky s liščí tváří. Vřetenité tělo se na první pohled podobalo pavoučímu — natolik, že Wren jen s námahou potlačila odpor při vzpomínce na setkání s wisteronem. Ale tenhle tvoreček byl malý, vyhlížel neškodně a titěrné ruce a nohy měl jako člověk. Civěli na sebe, instinkt jí napověděl, že si zvláštní tvor vybral sluj za skryš stejně jako oni. Strnul tam, aby se vyhnul zahlédnutí, ale teď byl objeven a zvažoval, co podniknout.

Wren se bez pohnutí usmála. Tvor byl ve střehu, oči pátravě. Wren nenápadně upoutala Garthovu pozornost, pomalu zvedla ruce a sdělila mu, co se děje. Požádala ho, aby se přemístil vedle ní. Garth to udělal. Seděli a tvora si prohlíželi. Po chvíli se Wren natáhla pro tlumok a vytáhla několik kousku jídla. Odlomila si kus sýra a zbytek podala Garthovi. Obr ho snědl. Tvor vyplázl jazyk.

„Ahoj, maličký," řekla Wren něžně. „Máš hlad?"

Jazyk se objevil znovu.

„Umíš mluvit?"

Žádná odezva. Wren se s kouskem sýra naklonila. Tvor se nepohnul. Posunula se o kousek blíž. Tvor se stále nehýbal. Zaváhala, protože s jistotou nevěděla, co dál. Když se tvor stále nehýbal, opatrně natáhla ruku a hodila kousek sýra směrem ke skalní plošině.

Tvor vymrštil drobnou ručku rychleji než mohlo oko zaznamenat a lapil sýr uprostřed letu. Když si úlovek přitáhl, očichal ho a hltavě snědl.

„Opravdu hladový, že?" zašeptala Wren. U vchodu do jejich skryše se ozval šramot. Tvor na skále se ihned rozplynul ve stínech. Wren s Garthem se obrátili s tasenými meči.

„Hhrrrrgghh," mručel Stresa, zatímco se zvolna posouval na dohled. Odfukoval a chrochtal. „Démon honitbu nevzdává. Ffphtt. Trvalo mi mnohem déle než jsem ho setřásl." Zatřásl ostny až zachrastily.

„Jsi v pořádku?" zeptala se Wren.

Ostnokot se naježil. „Jistě, jsem. Vidíte, že ne? Ssstttt! Jsem jen zadýchaný, to je všechno!"

Wren nenápadně pohlédla ke skalní římse. Podivný tvoreček se už zase vrátil. Byl ve střehu.

„Můžeš mi říct, co je tohle?" zeptala se a pokynula hlavou k živočichovi.

Stresa se zadíval do šera a pak si odfrkl. „Ssspptt. To je jenom stromový kníkal! Úplně neškodný."

„Vypadá vyděšeně."

Ostnokot zamžikal. „Stromoví kníkalové se bojí všeho. Právě to je udržuje naživu. Tohle a jejich hbitost. Jsou to nejrychlejší zvířata na Morrowindlu. A taky mazaná. Dost na to, aby se nechala chytit. Můžete si být jistá, že má soutěska drahý východ. Jinak by tady tenhle nebyl. Rrrvvvlll. Podívejte, jak civí. Zdá se, že ho zajímáte."

Wren z tvora nespouštěla zrak. "Stromové kníkalý také stvořili elfové?"

Stresa se na svém místě pohodlně uvelebil a přední tlapky si podsunul pod tělo.

"Stromoví kníkalové tu byli odjakživa. Ale kouzlo je změnilo jako všechno ostatní. Vidíte ty ruce a nohy? Bývaly to tlapky. Oni také mluví. Sledujte." Vydal krátký švitořivý zvuk. Stromový kníkal vztyčil hlavu. Stresa to zkusil znovu. Tentokrát kníkal tiše sametově zakničel.

Stresa pokrčil rameny. "Má hlad." Ostnokot ztratil zájem. Tupou hlavu si položil na přední tlapky. "Do poledne si odpočineme a pak se vydáme dál. V největším parnu démoni spí. Nejvhodnější chvíle k odchodu."

Očí se mu zavřely a dech prohloubil. Garth záměrně pohlédl na Wren a uložil se také. Našel si mezi drsnými pemzovými okraji hladké místo. Wren se spát nechtělo. Chvilí počkala a pak sáhla do tlumoku pro další kousek sýra. Uždibovala z něj a kníkal ji při tom pozoroval. Pak se zvolna posouvala po podkladu rozsedliny, až se vzdálenost mezi nimi snížila na minimum. Když byla vzdálená téměř na délku paže, odlomila kus sýra a podala ho kníkalovi. Tvoreček ho obezřetně vzal a snědl.

Krátce poté se jí stulil v klíně. Setrval tam i tehdy, když konečně usnula.

ZNOVU JI PROBUDILA pevná a uklidňující Garthova ruka na rameni. Zamžikala a rozhlédla se. Kníkal se zase vrátil na plošinu a byl ve střehu. Garth naznačil, že je čas k odchodu. Opatrně se v úzkém prostoru rozsedliny zvedla a nasadila si tlumok. Stresa čekal u vchodu, měl rozestřené ostny a čenichal ve vzduchu. Ve skrýši bylo horko, vzduch nehybný a dusný.

Wren krátce pohlédla k místu, kde se krčil kníkal. "Ahoj, maličký," zavolala něžně.

Potom vyšli ze tmy do kalného světla. Zatímco spali, minulo poledne. Smog zastírající údolí se zdál hustší než dříve, odporně páchl sírou a měl pískovou pachut' po popílků a siltu. Z jádra Killeshan prolínal porézní skálou žár, který nehybně a neústupně visel ve vzduchu, polapen v bezvětrném prostoru údolí a jakoby uzavřený v chlévu. Mlha bíle odrážela rozptýlené sluneční světlo, takže Wren proti jeho záři mhouřila oči. Stinné akáciové háje se tyčily proti mlžnému oparu a stužky černé lávoviny se ztrácely do jiných světů.

Stresa je poháněl kupředu. Opatrně procházel ponurým smogovým šerem, od místa k místu se pohyboval klikatě a za pochodu čenichal. Den ubíhal nepříjemně klidně. Wren podezíravě naslouchala, protože sice měla na paměti Stresova slova o nynějším spánku démonů, ale současně tomu nedůvěřovala. Namáhavě se dostávali hlouběji do údolní pánve. Přes ostrovy pralesa hustě zarostlého popínavou vegetací, srázy a svahy pokrytými křovisky a přes nekonečné pásy holé křupavé pemzy, která se v mlze členila v černé pruhy.

Odpoledne plynulo rychle. V mlze kolem žádný pohyb. Ale Wren věděla, že tam bytosti jsou, protože jejich přítomnost dokázala vycítit. Takové, jako ta, která je téměř dostala dopoledne a jiné, dokonce ještě horší. Zdálo se ale, že o nich Stresa ví, a že se jim vyhýbá. Přesvědčen o správně zvolených stezkách tím zrádným bludištěm, vedl své kumpány dál. Vše se za jejich postupu přesouvalo a měnilo, měli pocit, že nic není stálé, že je Morrowindl v neustalém kolotu. Zdálo se, že se ostrov kolem nich rozestupuje a zase spojuje. Snová krajina, jež ničím neodpovídala Wreniným přáním, nespoutaná normálně vládnoucími přírodními zákony. Wren pociťovala vzrůstající neklid. Byla zvyklá na spolehlivý terén plání, horstev a lesů, na zemi neobklíčenou vodou a neposazenou na peci, která se může jen tak z rozmaru otevřít a pohltnout vše živé na svém povrchu. Puklinami v pemzové hornině unikal dech Killeshan. Měl formu malých erupcí, které odporně páchly spečenou horninou a plyny a zanechával částečky prachu, jež stoupaly do vzduchu. Mezi ztuhlou lávou a býlím vyrůstal nepatřičně osamocený shluk kvetoucích keřů zápolících o život s žárem a popílkem. Kdysi musel být ostrov velmi krásný, pomyslela si Wren. Ale teď se to dalo jen obtížně představit.

Připozdívало se, a když se konečně dostali k řece Rowen, světlo zešedlo a zmatnělo.

Tvorové v mlze se zase dali do pohybu a jejich lomozy a mručení vyvolaly u tří poutníků zvýšenou ostražitost. K řece přišli v místě, kde se protější břeh halil v mlžné cloně a blízky se strmě svažoval do prudké vody, která byla kalná a rozbouřená. Dusil ji prach se siltem a byla tak hustě zahalená, že se pod hladinou nedalo nic zahlédnout.

Stresa se zastavil na kraji břehu, nejistě se rozhlížel zleva doprava a čenichal těžký vzduch. Wren podřepla vedle ostnokota. "Jak se dostaneme na druhou stranu?" zeptala se.

"U Úžin," odpověděl druhý se zamručením. „Ssspptt. Potíž je, že si nejsem jistý, kde to je. Už jsem tudy dlouho nešel."

Wren pohlédla na Gartha, který vyhlížel apaticky. Světlo teď rychle sláblo a zvuky démonů probouzejících se ze spánku sílily. Vzduch zůstával nehybný, zatímco denní žár ochladí ve vlhké parno.

"Rrrwwll. Myslím, že po proudu," usoudil Stresa, ale moc jistě to neznělo.

V tom Wren spatřila v mlze nějaký pohyb a lekla se. Garth ihned tasil krátký meč. Na dohled se přiblížila drobná postavička a Wren se užasle zvedla. Stromový kníkal. Obešel Gartha, přistoupil k ní a zkusmo ji chytil za paži.

"Co tu děláš, maličký?" zamumlala a pohládila ho po chlupaté hlavičce.

Stromový kníkal jí vyšplhal na rameno a tiše zacinkal na Stresu.

Ostnokot zamručel. "Říká, že přřř, přechod je jen kousek odtud proti proudu. Phffttt. Říká, že nám ukáže cestu."

Wren se pochybovačně zachmuřila. „On ví, co hledáme?"

"Ssssttt. Zdá se." Stresa zlobně nakrčil ostny. „Nerad se zdržuji na podobných otevřených místech. Zkusme to a udělejme, jak říká. Možná něco ví."

Wren přikývla. Se Stresou v čele vyrazili proti proudu a sledovali rozeklaný břeh zátočiny Rowenu. Wren nesla kníkala, který se k ní majetnický tiskl. Uvědomila si, že je musel sledovat celou cestu od lávové rozsedliny. Očividně nechtěl být sám. Zřejmě si ho získala těmi drobnými pozornostmi. Nepřítomně hladila šlachovité tělíčko a byla by ráda věděla s jakou mírou laskavosti se lze na Morrowindlu setkat.

O chvíli později Stresa náhle zastavil a zatáhl je do skalní skrýše. Cestou k řece je minulo cosi velikého a znetvořeného. Tichý stín v mlze. Trpělivě vyčkávali. S prohlubováním soumraku se rozeznávalo stále více kašlavých a mečivých zvuků. Když se zase konečně vydali na cestu, dokonce i jejich dech přešel v ševel.

Pobřeží se pak od jejich cesty oddálilo. Svažovalo se k bystré vodě, jejíž vířivý povrch se měnil v přerušované peřeje. Mlha se zvedla natolik, že odhalila úzký kamenný most. Rychle a sehnutí nízko nad hladinou ho přešli a ponořili se do mlhy za ním. Když se bez úhony shromáždili na druhém břehu, kníkal opět zacinkal na Stresu.

"Říká, abychom se dali vlevo," překládal ostnokot a slova mu v hrdle vrněla.

Zařídili se podle kníkalova pokynu a ponořili se do smogové mlhy. Poslední denní světlo odumřelo a kolem se rozložila tma. Jediné světlo přicházelo z dále vpředu. Byla to zvláštní bílá zář, která se neurčitě třpytila v mlze. Byli nuceni zpomalovat a naslouchat a posléze se rozhodovat, kudy se vydat, aby to bylo co nejbezpečnější. Zdálo se, že mají demony před sebou a Wren byla ochotná se vsadit, že jsou v ohromném množství mezi nimi a cílem jejich cesty.

Velmi brzy poznala, že se nemýlila. Právě překonávali jeden hřeben na lávovém svahu hustě zarostlém odumřelým křoviskem, když se mlha náhle zvedla. Rychle se přikrčili v houštině. Tiskli se ve tmě těsně k sobě a obhlíželi krajinu.

Necelou míli daleko se na vyvýšenině tyčil Arborlon, zdroj oné zvláštní záře. Vyzařovala z masivní hradby, která město prstencovitě obklopovala. Neurčitě pulzovala na pozadí mlhy a mraků. Všude kolem těsně nahloučení démoni. Stíny, které mizely a zase se vynořovaly z mlžného smogu, anonymní, beztvaré přízraky chvilkově zachycené září ohňů vyšlehujících z puklin v zemi tam, kde si z ní prorazily cestu stružky lávy. Gejzíry páry naplňovaly vzduch popílkem a žářem a sežehlou zem měnily v přízračné běsnící peklo.

Mručení démonů přecházelo v temný rachot, který doléhal z hloubi země, v níž se zmítalo a tetelilo roztavené jádro vulkánu. Daleko, vysoko nad městem obklíčeným duchy, se tyčil kráter Killeshan. Dýmál páru, rozeklaný a hrozivý. Ohnivá příšera čekající na hostinu.

Wrenin zrak v šoku těkal po obklíčeném městě a zničené krajině. Bylo neuvěřitelné, že se elfové nechali polapit v takovém světě. Měla pocit jakoby ji obava a nenávist vymílaly. Jak k tomu mohlo dojít? Elfové byli léčitelé, od narození se učili, jak život obnovovat, jak žít v souladu s krajinou a jejím životem. Co tomu zabránilo zde? Arborlon byl za svými hradbami ostrovem, jeho lid jakž takž chráněn, jakž takž stále schopen se udržet, zatímco vnější svět se změnil ve zlý sen.

Naklonila se blíž ke Stresoví. „Jak dlouho už to trvá?“

Ostnokot zasyčel. "Fffpphht! Léta. Takhle jsou elfové zabarikádováni už víc než sahá naše paměť. Schovávají se za vlastní kouzlo. Sssttppp! Vidíte to světlo, co vyzařuje z ochranné hradby? Mmsst. To je jejich obrana!"

Kníkal ji tichým zacvrčením přiměl, aby se otočila. „Hwrrrl. Kníkal říká, že světlo slábne a selhává. Do jeho úplného vymizení mnoho času nezbývá.“

Wren znovu přehlížela tu spoušť. Mnoho času ne, opakovala si. Přízraky, dá se o tom jen málo pochybovat. Zakoušela náhlý pocit marnosti. Co bude dělat teď? Je na Morrowindlu, aby našla elfy a zavedla je opět do lidského světa — úkol, kterým ji v Hadeshornu pověřil Allanon. Ale jak se elfové odtud mohou vrátit? Pokud by to vůbec šlo, udělali by to jistě už dávno. Přesto tu zůstávají, obklíčení ze všech stran. Zhluboka se nadechla. Proč ji sem Allanon poslal? Co od ní očekával?

Zachvátila ji velká Sklíčenost. Co když jsou elfové ztraceni? Elfové byli jediným pozůstatkem pohádkového světa, vším, co zbylo po prvních lidech, po kouzlu, které poskytlo život, když započal. Udělali tolik, aby Čtyřzemí existovalo až skončí Velké světové války a zmizí staré zvyky. Všechny shannarské děti pocházely z Elfské krve; ve všech bojích na obranu proti Rasám zvítězily. Zdálo se nemožné, že by tohle všechno mělo být degradováno na pouhý historický svitek, že by z elfů kromě příběhů nic nezůstalo.

Mýty a legendy, uvažovala, stejně jako dnes. Znovu pomyslela na předsevzetí, které si uložila. Chce zjistit pravdu o rodičích, dozvědět se jací byli a proč ji opustili. A co Elfské kostky? Slíbila si, že zjistí, proč je dostala. Její prsty se zvedly a nahmataly obrys váčku na krku. Na kostky nepomyslela už od zahájení výstupu na Blackledge. Nepomyslela na použití kouzla, ani když byli ohroženi. Zavrtěla hlavou. Ale proč také? Pohled, kolik dobra přineslo kouzlo elfům. Ucítila na rameni Garthovu ruku a v jeho očích spatřila tážavý pohled. Chtěl vědět, jaké má plány. Uvědomila si, že o tom vlastně zrovna přemýšlí.

Vrať se domů, našeptával jí vnitřní hlas. *Vzdej tohle šílenství.*

Část jejího já souhlasila. Bylo to šílenství, a proto neměla důvod tu setrvávat. Vyjma bláhové zvědavosti a neústupné tvrdohlavosti.

Pohled, jak málo ti v téhle věci pomohly tvé dovednosti a znalosti. Měla štěstí, že se dostala tak daleko. Už jen v tom, že je naživu.

Ale je tady. A odpovědi na všechny její otázky leží už jen zatím světlem.

"Streso," řekla šeptem. "je nějaký způsob, jak se do města dostat?"

Ostnokotovy oči ve tmě zasvítily. „Wrroowwll, Wren z Elfů. Rozhodla jste se tam vydat, že?" Když neodpovídala, pokračoval. „V jedné rokli, která — hrnwll — leží poblíž místa, kde číhají démoni, jsou tajné chodby. Sssttppht. Vedou do města. Elfové je používají jako tajné cesty, alespoň kdysi dávno ano. V dobách, kdy nás vypustili z města. Phhfft. Třeba je některý stále použitelný, nemyslíte?"

"Dokážeš ho najít?" zeptala se tiše.

Ostnokot zamrkal.

„Ukážeš mi ho?"

"Hsstttt. Nezapomenete na slib a vezmete mě sebou, až tohle skončí?"

„Nezapomenu.“

„Výborně." Svrástil kočičí tvář. „Tedy, ty chodby. Kdo všechno půjde? Ssttpht."

„Garth, ty a já."

Stromový kníkal okamžitě zašvitořil.

Stresa zavrňel. „Myslel jsem si to. Kníkal hodlá jít také. Rwwwll. Proč ne? Je to jenom kníkal."

Wren zaváhala. Cítila, jak ji kníkalovy prstíky pevně svírají paži. Kníkal znovu začířikal.

„Sssttt" Stresa se snad dokázal i smát. „Říká, abych vám vyřídil, že se jmenuje Faun. Rozhodl se, že si vás osvojí."

„Faun." Wren jméno zopakovala a mírně se usmála. „Tak se jmenuješ, maličký?" Kníkal na ni upíral kulatá očka a uši měl nastražené. Vypadalo podivně, že má jméno dokonce i Stromový kníkal. „Tak ty mě adoptuješ? A půjdeš se mnou?" Smutně potřásla hlavou. „Inu, je to tvá volba. Asi bych tě už neměla odrazovat."

Pohlédla na Gartha, aby se přesvědčila, zda je připraven. Jeho drsná tvář byla ledově klidná a temné oči bezedné. Naposledy pohlédla na to šílenství dole, setřásla strach a pochyby a se sebedůvěrou, jakou jen dokázala sebrat, si řekla, že je přece děvče z tuláků, které je schopno přežít cokoliv.

Prsty krátce přejela po hrubém povrchu elfských kostek.

Bude-li to nezbytné...

Zaplašila to pomyšlením. „Veď nás Streso." zašeptala. „A dej na nás pozor."

Ostnokat se s odpovědí neobtěžoval.

Kapitola 9

WREN OHMSFORDOVÁ si nedokázala vzpomenout, kdy měla z něčeho opravdu velký strach. Prostě takovou povahu neměla. I v dětství, kdy byl svět stále nový a zvláštní a vlastně každý a všechno v něm buď větší a silnější nebo rychlejší a bystřejší, nikdy se nebála. Bez ohledu na nebezpečí či jakoukoliv nejistotu, vždy věřila, že nějak najde cestu k záchraně. Tu sebedůvěru měla vrozenou. Byla to směs odhodlanosti, železné vůle a sebejistoty. Celý život jí dodávala zvláštní vnitřní sílu. Jak vyrůstala, zejména u tuláků a vyučována Garthem, osvojovala si dovednosti a zkušenosti potřebné k potvrzení vlastního sebevědomí a schopností.

Vše se změnilo, když začala hledat elfy. Od té doby se nečekaně vyděsila už dvakrát. Poprvé, když je přes celé Západní území sledoval přízračný a nakonec se jim ukázal onu první noc u signálního ohně. Tehdy ke své hrůze poznala, že je proti němu bezmocná. Veškeré učení a všechny dovednosti jí byly k ničemu. Měla to vědět; ovšem, Par ji na to upozornil podrobným líčením vlastního setkání s temnými tvory. Ale ona si z nějakého důvodu myslela, že bude mít jinou zkušenost či snad prostě ani nepomyslela, že to takové vůbec bude. V každém případě se tam zklamala v Garthovi — v Garthovi, jehož považovala za rychlejšího a silnějšího než cokoliv! — tváří v tvář něčemu, kdy nedokázaly obstát ani největší sebedůvěra a schopnosti.

Byla by tu noc zahynula, kdyby se jí nepodařilo vyvolat kouzlo z elfských kostek. Samotné kouzlo dokázalo zachránit oba.

Ted', když s ostatními kráčela tmou a smogem Morrowindlu, když se pomalu vkrádala do děsivého světa duchů a oblud, uvědomovala si svůj strach znovu. Snažila se ho zbavit rozumem; pokoušela se proti němu argumentovat. Nic nepomáhalo. Zнала pravdu a ta byla stejná jako té noci v ruinách Horského hnízda při zápase s přízračným. Sebedůvěra, dovednosti, zkušenosti a Garthova ochranná přítomnost, jakkoliv většinou impozantní, uklidňovaly jen málo. Morrowindl byl ohromným kotlem nevyzpytatelného kouzla a rozumem neovládaného zla a jedinou zbraní, kterou vlastnila a která se snad proti němu mohla ukázat účinnou, byly Elfské kostky. Kouzlo samo stále drželo naživu elfy za hradbami v Arborlonu. To kouzlo, jakkoliv falešné, zjevně čelí zlu, které je obklopuje. Kouzlo jednou provždy změnilo ostrov a život na něm. Nebylo proč se domnívat, že na Morrowindlu dokáže přežít delší dobu, aniž by nepoužila vlastní kouzlo. Přesto pro ni bylo použití elfských kostek stejně děsivé jako obludy, proti kterým ji mělo chránit. Jako děvče z tuláků celý život poznávala závislost na vlastních schopnostech, učení a víře, učila se, že neexistuje nic, co by nedokázala překonat. To ji učil Garth a to ji naučil život mezi tuláky. Ale ještě důležitější bylo to, v co věřila. Svět a bytosti v něm jsou ovládány souborem zákonů, podle nichž se musí chovat; nauč se jim a dokážeš přestát cokoliv. Nauč se číst stopy a porozumět zvykům, poznávej slabé a silné stránky druhého, použij vlastních smyslů k objevování existujícího — to byly zákony, které jim pomáhaly přežívat. Ale kouzlo? Co bylo kouzlo? Bylo neviditelné, síla vymykající se přírodním zákonům, neznámo vzdorující chápání. Síla bez určitelných mezí. Jak byste mohli něčemu takovému důvěřovat? Historie jejího rodu, deseti prošlých generací Ohmsfordů, naznačovala, že ne. Hle, co kouzlo způsobilo Wilovi. Brinovi a Jairovi. Jakou jistotu měla, byla-li nucena spoléhat na něco tak nepředvídatelného? Co způsobí použití kouzla jí? Ano, v zápase s přízračným ho vyvolala dost lehce. Proudilo z kostek tak hladce, téměř bez námahy. Směřovalo přesně tam, kam pomyslela. Žádný pocit selhání — vskutku, jakoby ta síla na vyvolání čekala, jakoby jí patřila.

Při pomyšlení, jaký to má význam, se zachvěla. Věděla, že dostala Elfské kostky s vírou, že je jednou bude potřebovat. Jejich kouzlo jí mělo patřit. Proti této myšlence se

zaštitila rozhodnutím. Nepřeje si ho. Nechce to kouzlo. Kéž by její život zůstal beze změny a nenávratně jej nezměnilo — jak by se mohlo stát — kouzlo, které přesahuje její chápání a, jak se domnívala, i potřebu.

Ovšem, až dodnes — zde, na svazích Killeshan, obklopena démony, bytostmi stvořenými kouzlem a temným záměrem, hnána vpřed ohnivou a mlhavou krajinou, v níž mohla být v okamžiku ztracena, ledaže by...

Přestala na to myslet, odmítla domyslet a raději se soustředila na Stresovo zavalité ostnaté tělo razící si cestu tmou. Všude kolem se vznášeli duchové, zatímco se smogová mlha přesouvala a znovu formovala. Halila ostrovy pralesní houště a ztuhlé lávy a zase se zvedala. Jakoby se ta substance z kaleidoskopického světa dovedla rozhodovat, čím bude. Zaznívaly mručivé zvuky zbavené tělesnosti a směru, tiché a výhružné. Hlasitěly a odeznívaly. Wren se v mlze přikrčila, když na ni vnitřní hlas zaječel, aby se ztratila, aby se zahrabala do země, aby se stala neviditelnou, aby pro svůj útěk podnikla cokoli. Ignorovala jej a obrátila se na Gartha. Zjistila, že je povzbudivě blízko, ale v příští chvíli si pomyslela, že je to stejně jedno, protože to nestačí, nic nestačí.

Stresa strnul. Něco se pohybovalo vpředu, o skálu klapaly drápy. Čekali. Faun jí neklidně visel na rameni, hlavu nastraženou, uši našpicované a naslouchal. Jeho měkké hnědé oči se na ni okamžik zadívaly a pak se odvrátily.

Co je za měsíční fázi? napadlo ji náhle. Jak dlouho už tu jsou od odletu Tygra Taje? Uvědomila si, že neví.

Stresa opět vyrazil. Vyšplhali se na vrchol zdvihu, který byl zcela holý, až na zakrslý bezlistý keř ohýbající se v pravém úhlu do jakési rokliny. Po skalnatém terénu se vlnila mlha, kterou nejistě postupovali. Protože se vzduch ochladil. Stresovy ostny se vlhce třpytily. Světlo bylo, ale obtížně se rozeznávalo odkud přichází. Wren zaslechla praskot, jako když se něco láme, pak sykot polapené páry a plynů, které se uvolňovaly. Ozval se a odezněl nějaký jakot. Mručení ustávalo a ozývalo se nanovo. Wren se přiměla k volnějšímu dechu. Tolik se děje a ona z toho nic nevidí. Zvuky zaznívaly ze všech stran, ale chyběla jim totožnost. Žádné náznaky, které by se daly vyčíst, žádné stopy, jež by se daly sledovat, jen nekonečný skalnatý terén, oheň a mlha. Faun tiše a naléhavě zašvitořil.

V téže chvíli se Stresa prudce zastavil. Ostnokotovy ostny se vějířovitě rozestřely a zavalité tělo přihrbilo. Wren se přikrčila, sáhla po krátkém meči a trhla sebou, jak o ni zavadil Garth. Vpředu v mlze se pohybovalo něco temného. Stresa se obrátil zpět a zpola odvrácený už zase hledal další cestu. Ale roklina zde byla úzká, bez možnosti většího pohybu. Obrátil se a naježil.

Temný obrys splýval a začínal nabývat podobu. Kráčelo k nim cosi po dvou. Garth, tichý jako stín, zaujal postavení na jedné straně. Wren vytáhla meč z pochvy úplně a zatajila dech.

Z mlhy se vynořila postava a zpomalila. Byl to muž oděný v těsně padnoucích a jako zem zbarvených šatech. Byly zmuchlané a obnošené, špinavé od popela a jiných nečistot a postrádaly kovové sponky i knoflíky. Vysoké boty z jemné koženky končící nad kotníky byly odřené a jejich horní okraj jedenkrát ohrnutý dolů. Muž sám byl odrazem vlastního oděvu. Středně vysoký, i když se vzhledem k hranatosti jevil vyšší. Měl úzký obličej s jestřábím nosem a zjizvenou bezvousou tvář. Tmavé vlasy se povětšinou skrývaly pod zvláštní čapkou připomínající punčochu. Celkově vyhlížel tak zuboženě jakoby se někde zhroutil a dlouho tam ležel.

Když je spatřil, zdálo se, že ho to nepřekvapilo ani nepolekalo. Nepromluvil, položil si prst na rty, chvíli hleděl přes rameno a pak ukázal směrem odkud přišli.

Okamžik se nikdo z nich nehýbal, protože stále nevěděli, jak se zachovat. Pak Wren zahlédla to, co dříve ne. Pod čapkou a splepenými vlasy měl muž špičaté uši a zešíklé obočí.

Byl to elf.

Po všem tom dlouhém čase, pomyslela si. Po všem tom úsilí. Celou ji zaplavila úleva a

současně chlad, s nímž se neuměla ztotožnit. Připadalo jí jaksi zvláštní konečně se tváří v tvář setkat s tím, co tak nesnadno hledala. Stála tam a strnule zírala, přemožena vlastními pocity.

Muž pokynul o něco naléhavěji než před tím. Byl starší než se zprvu zdál, ale tak omšelý, že Wren nedokázala poznat, kolik z toho lze přisoudit přirozenému stárnutí a kolik výsledku drsného způsobu života.

Když se konečně vzpamatovala, upoutala Garthovu pozornost a posunky mu sdělila, aby udělal, co elf žádá. Vstala a vydala se nazpět. Ostatní za ní. Elf je o pár kroků předešel, což byl zdánlivě snadný úkol, a naznačil, aby ho následovali. Vedl je do rokliny, pak z ní ven a přes pusté lávové pole, až se konečně dostali ke skupince zakrslých stromů. Tam s ním v kruhu podřepli.

Muž se naklonil blíž a upřel na Wren pronikavé šedé oči. „Kdo jste?“ zeptal se šeptem.

„Wren Ohmsfordová,“ odpověděla tiše. „Tohle jsou moji přátelé — Garth, Stresa a Faun.“ Postupně na každého z nich ukázala.

Zdálo se, že to elfovi připadá legrační. „Zvláštní společnost. Jak jste se sem dostala, Wren?“

Měl laskavý hlas, stejně poznamenaný a omšelý jako on sám, tak příjemný jako vyšlapané boty.

„Gartha a mě sem dopravil Nebeský jezdec jménem Tygr Taj. Přišli jsme, abychom našli elfy.“ odmlčela se. „Zdá se mi, že se jim podobáte.“

Úsměv mu na tváři prohloubil vrásky. „Žádní elfové nejsou. Všichni to vědí.“ Ten žert ho pobavil. „Ale trváte-li na tom, myslím, že to připustit mohu. Jmenuji se Aurin Striate. Všichni mi říkají Sova. Asi tušíte proč?“

„Jste noční lovec?“

„Vidím ve tmě. Proto jsem tady venku. Nikdo nemá zájem vydávat se za městské hradby. Jsem královniným zrakem.“

Wren zamžikala. „Královniným?“ Sova dotaz odbil potřesením hlavy. „To jste celou cestu sem vážila jen proto, aby jste našla elfy, Wren Ohmsfordová? Kvůli čemu? Proč by vás mělo zajímat, co se s námi stalo?“ Úsměv mu zvlínil vrásky kolem očí. „Máte velké štěstí, že jste nás našla. Vlastně máte štěstí, že jste dosud vůbec naživu. Ale možná ani ne. Vidím, že vy sama jste elfka.“ Přestal se usmívat. „Je možné...?“ odmlčel se pochybovačně. V očích měl cosi, co se Wren nedařilo rozpoznat. Nevíru, naději, co? Už chtěla promluvit, ale posunkem ji umlčel.

„Wren, vás do města zavedu, ale vaši přátelé budou muset počkat zde. Či přesněji u řeky, kde je únosně bezpečno.“

„Ne,“ řekla Wren ihned. „Moji přátelé půjdou se mnou.“

„Nemohou.“ vysvětloval Sova stále laskavě a trpělivě. „Kromě elfů nesmím do města nikoho přivést. Kdybych mohl, udělal bych to, ale zákon porušit nelze.“

„Pfft. Mohu počkat u hrwll, řeky,“ zamručel Stresa. „Stejně jsem už splnil svůj slib.“

Wren ho neposlouchala. Dál hleděla na Sovu. „Tady to není bezpečné,“ trvala na svém.

„To nikde,“ řekl elf ponuře. „Stresa s Faunem jsou zvyklí se o sebe postarat. A váš přítel Garth vypadá také k světu. Wren, den či dva a bude to vyřízené. Potom se vám třeba podaří přesvědčit Radu, aby jim vstup povolila. Anebo budete moci odejít a znovu se k nim přidat.“

Wren netušila, o jaké Radě to mluví, ale bez ohledu na rozhodnutí o Stresovi a Faunovi, Gartha opustit nehodlala. Ostnokat s kníkačem zřejmě dokáže přežít, ale pro Gartha byl tenhle ostrov stejně cizí a zrádný jako pro ni, a proto jej opustit nechtěla.

„Musí existovat jiný...“ začala, když v tom se ozvalo zaječení a z mlhy se vyrojil chumel jakýchsi mnohoúdlých bytostí. Byly u Wren dřív, než stačila vzhlédnout. Krátce zachytila Faunovo bleskové mizení ve tmě, hrbení Stresova ostnatého těla, Gartha, který se vztyčil na její obranu, a pak byla odmrštěna do vzduchu. Včas tasila meč, aby sekla po nejbližším útočníkovi. Vystříkla krev a tvor odpadl. Všude se pohybovala pokřivená a zlověstná těla,

poskakovala, párala a zle dotírala na jednotlivé členy malé skupiny. Stresovy ostny na jednoho tvora vystřelily a se zaječením ho poslaly k zemi. Garth jednoho odstrčil a postavil se v boji po bok Wren. Stála zády k němu, když se příšery zase přiblížily. Nemohla je jasně rozeznat, viděla pouhé záblesky jejich znetvořených těl a blýskavých očí. Hledala Sovu, ale nikde ho neviděla.

V tom ho zahlédla, jak se jako přízrak zvedá ze země a stíná dva z útočníků dříve, než si stačili uvědomit, co se děje. Vzápětí opět zmizel, pak se vynořil na jiném místě, v rukou s párem dlouhých nožů, i když si Wren nevzpomínala, že by dříve nějakou zbraň měl. Elf byl jako kouř. Hbitě se pohyboval mezi útočníky, hned tam a zase tady, dříve, než jste se na něj stačili zaměřit.

Garth se tlačil kupředu a mohutnými pažemi útočníky odhazoval do stran. Nějakou dobu démoni odolávali a potom se v přískocích stáhli, aby se znovu zhoufovali.

Aurin Striate se zjevil u Wren. Jeho slova zněla chraptivě a naléhavě. "Rychle. Všichni tudy. O Radu se budeme starat později."

Vedl je přes lávové pole zpět do rokliny. Ze všech stran zněly zvuky pronásledovatelů. Běželi nízko sehnutí po skalnaté pánvi, klíčkovali mezi balvany a zkracovali si cestu. Sova první jako fantom, jenž se ve tmě hrozí ztratit s každým krokem.

Urazili teprve krátkou vzdálenost, když Wren vyskočilo na rameno cosi huňatého. V obraně zavrávala, aby se vzápětí vyrovnala, když zjistila, že jde o Fauna, který se odkudsi vrátil. Stromový kníkal se jí zabořil do ramene a tiše švitořil.

Krátce poté je démoni dohnali. Znovu se vyrojili z mlhy. Mihli se kolem Stresy, který se okamžitě sbalil do klubka, ostny zježené do všech stran, a vrhli se na lidské bytosti. Garth zachytil hlavní nápor útoku jako hradba odmítající kapitulaci. Odhazoval jednoho démona za druhým. Wren se k němu proboujovala. Rychle a hbitě sekala mečem nalevo napravo.

Na prsou, uloženy v koženém váčku, jí začaly sálat Elfské kostky.

Útočníci se opět stáhli, ale tentokrát ne tak daleko a ne tak ochotně. Tma s mlhou je proměnila ve stíny, ale jejich vytí bylo blízké a žádostivé, zatímco vyčkávali, až se k nim připojí další. Elf a jeho kumpáni se shlukli, lapali po dechu a zbraně se jim vlhce třpytily.

„Musíme stále utíkat,“ naléhal Sova. „Už to není daleko.“

Opodál se rozbalil Stresa. „Sssstppht! Musíte-li, utíkejte, ale já už toho mám dost! Phhfft!“ Otočil kočičí hlavu k Wren. „Rwwll, Wren, počkám na vás. Budu u řeky. Nezapomeňte na slib!“

Pak náhle zmizel. Vklouzl do tmy a splynul se stíny, které je obklopovaly.

Sova dal pokyn a Wren s Garthem se znovu dali do běhu. Dál sledovali zakřivení rokliny. V mlze všude kolem byl pohyb, hbitý a kradmý. Trhlinami v lávě se řinula pára a vzduch naplňoval odporný pach síry. Cestu jim zatarasil kamenitý svah. Chvatně se po něm vyškřábali. V popředí, za ochrannou hradbou, zářil Arborlon třpytem budov a věží mezi stromy. Ve smíšeném svitu městského kouzla a sopečného ohně byl holý a zpustošený svah Killeshan posetý ostrovy křovin a stromu, které jaksi unikly prvotní devastaci a byly nyní odkázány k pomalému zadušení žárem. Nad krajinou visela v jakémsi potrhaném závěsu smogová mlha a obludy, které se v ní skrývaly, se jí provrtávaly jako červi zemí. Před nimi ležela prohlubenina, pokračování rokliny, kterou prchali. Sova je právě pobízel k ní, když démoni zaútočili znovu. Tentokrát se na ně sesypali ze dvou stran. Vynořovali se ze tmy náhle jako vyrostli ze země. Sova byl sražen a Wren šla k zemi v chumlu drápů a zubů. Jediný Garth zůstal stát. Kolem něj se všude hemžili démoni. Přimykali se k němu, drásali se na něj a pokoušeli se ho povalit. Wren zuřivě vykopla a osvobodila se. Faun opět zmizel ve tmě, rychle jako myšlenka. Wrenin meč sekal naslepo. Ťal do něčeho, okamžik zadržen a znovu trhnutím uvolněn. Wren se klopýtavě zvedla, ale byla znovu sražena a otloukána o skálu. Vzadu na hlavě a krku cítila řezné rány. Bolestí jí do očí vhrkly slzy. Odkulila se a vstala. Démoni kolem ní. Sovu pohltila mlhavá tma. Garth ležel na zemi a démoni na něm jako svíjející se klubko černých údů. Wren vykřikla a namáhavě se vydala k němu, ale pokřivené ruce ji drsně sevřely a

nepouštěly.

Na prsou jí jako oheň žhnuly Elfské kostky. Pod váhou útočníku začala padat. Instinktivně cítila, že tentokrát se už nedokáže vzpamatovat, že tohle je jejich konec.

Kdesi v nitru slyšela vlastní nezvučný jekot.

Rozum předběhl přání a panika ustoupila vzteku. Všude kolem ní se tísnila těla, zuby a drápy trhali a na kůži cítila smrdutý dech. Pohroužila prsty do tuniky a vytrhla kostky ven.

Okamžitě ožily v erupci světla a ohně. Kožený váček se rozpadl. Štěrbínami mezi prsty děvčete z Tuláků explodovalo kouzlo, příliš netrpělivé a umíněné, aby čekalo na otevření ruky. Mhlo se kolem jako hrstka nožů, přetínalo zlé duchy vedví a měnilo je v prach téměř dřív, než dozněly jejich výkřiky. Wren byla náhle opět volná. Vypotácela se na nohy. Teď měla ruku s elfskými kostkami nataženou vpřed. Vyzařovaly z ní oheň a světlo a spájely se v kouzlo, až do úplného sjednocení. Trhla hlavou vzad, když jí síla projela — drsná, vyzývavá a osvěžující. Transformovala se a obavy o vlastní budoucnost se v záplavě kouzla rozptýlily a ztratily. Nezáleželo na tom, kým nebo čím je, ani jaký život vedla. Kouzlo bylo vším. Záleželo pouze na něm.

Otočila svou sílu k mase těl na Garthovi a ona do nich udeřila. V okamžiku se rozpadla. Některá, ta větší a odolnější, první nápor přestála o trochu déle než ostatní, ale nakonec zahynula všechna. Garth se zvedl, byl zkrvavený, šaty měl v cárech a osmahlou tvář ušpiněnou popílkem. Na co to civí? pomyslela si nejasně. Žasla nad výrazem v jeho tváři a využívala při tom moci kostek k očištění terénu. Z mlhy se opět vynořil Sova a také na jeho ustrnulé tváři se zračil uctivý obdiv. A strach. Oba se něčeho tolik obávají...

A v tom pochopila. Polekaně sevřela prsty a kouzlo zmizelo. Opojení a oheň ji opustily. Okamžitě odplynuly jakoby byla svlečena donaha a všem vystavena na oči. Celou ji prostoupila malátnost. Cítila se zahanbená. Kouzlo ji pohltilo, přisvojilo si ji, zmařilo záměr odolat jeho vábení, pohřbilo všechna předsevzetí, že mu nepodlehne, že se nestane další z Ohmsfordů, kteří si na ně činili nárok.

Ach, ale vždyť jeho moc potřebovala, ne? Cožpak ji neudrželo naživu — je všechny? Cožpak si ho přála či se jím dokonce pyšnila? Co jiného mohla udělat?

Garth k ní přistoupil a za ramena ji udržoval zpříma. Napjatě jí hleděl do očí. Nezřetelně kývla, že o něm ví a že je v pořádku. Ale opravdu tomu tak nebylo. Sova tam byl rovněž a právě říkal: "Wren, jste tou, na níž se čeká, naše naděje. Teď si pospěšte, než se zlí duchové opět sdruží a zaútočí. Rychle!"

Šla poslušně a mlčky, tělo cizí, jakoby se oddělila a pozorovala je odkudsi zvenčí. Tělem jí prolínaly teplo a vyčerpání, ale Wren se od nich cítila izolovaná. Viděla, jak se krajina opět hrouží do smogového moře, jímž poletují spousty duchu. Bezlisté nahé stromy se ve shlucích zvedaly k obloze jako stonky čekající na rozpad. V popředí se jako cosi polapeného za deštěm skrápěným oknem třeptilo hlavní město elfů, skvostný šperk zářící příslibem a nadějí.

Lež, ta myšlenka jí připadla náhle a nepřiměřeně a překvapila ji svou intenzitou.

Pak je Sova provedl křovitou spleť do úzké soutěsky, kde byli duchové tak těsně nahloučení, že je nebylo téměř možné přehlédnout. Sehnul se, odstranil hromadu kamení a zvedl padací dveře. Rychle sešplhalí dovnitř, kde byl teplý a dusivý vzduch. Elf se natáhl vzhůru, stáhl poklop na místo a zajistil ho. Tma trvala jen chvíli. Posléze se v chodbě před nimi objevil náznak oné zvláštní městské záře. Sova je vedl stále dál. Nepromluvil. Proti neurčitému přívalu jasu vyhlížel vyzábale a přízračně. Wren cítila, jak z ní vyprchává pocit odcizení. Opět se ocitla ve vlastním těle, zase byla sama sebou. Uvědomovala si, co se odehrálo, ale odmítala se tím obšírně zabývat. Nešlo o nic jiného, než pokračovat dál a dokončit pouť, kterou si předsevzala. Před ní leží město — Arborlon. A elfové, za nimiž přišla. Na to se musí soustředit.

Pojenou si uvědomila, že se nevrátil Faun. Stromový kníkal zůstal venku, uprchl do žhavého pekla... na okamžik zavřela oči. I Stresa. Odešel na vlastní popud. Bála se o oba. Ale podniknout nic nemohla.

Procházel tunelem zdánlivě nekonečně dlouho. Hrbili se v úzkém průchodu a během cesty nepromluvili. Postupně světlo sílilo, až bylo ve skalní chodbě jasno jako ve dne. Venkovní svět se úplně vytratil — smog, popílek a zápach — vše zmizelo. Náhle zmizel také skalní podklad a změnil se v půdu, černou a úrodnou. Pro Wren to byla vzpomínka na lesy Západního území, na domov. Zhluboka vdechovala ten pach a přemýšlela, jak je to možné. To kouzlo jej uchovává.

Chodba končila u kamenného schodiště, které stoupalo k těžkým kovem pobitým dveřím ve skalní stěně. Když k nim dospěli, Sova se nečekaně obrátil.

„Wren,“ řekl tiše, „Vyslechněte mě.“ Šedý zrak měl napjatý. „Vím, že jsem pro vás cizinec, takže nemáte proč důvěřovat čemukoliv, co říkám. Ale alespoň tentokrát mi věřit musíte. Vlastnictví elfských kostek byste měla prozradit až královně, a to jen tehdy, budete-li s ní mluvit o samotě. Dříve o nich s nikým nemluvte. Rozumíte?“

Wren zvolna přikývla. „Proč mě o to žádáte, Aurine Striate?“

Sova se ponuře usmál a vrásky v unavené tváři se mu prohloubily. „Wren, i když bych si přál, aby tomu bylo jinak, ne každý váš příchod uvítá.“

Pak se odvrátil, ostře zaklepal na dveře, počkal a znovu zaklepal — třikrát a dvakrát, třikrát a dvakrát. Wren naslouchala. Z druhé strany bylo slyšet pohyb. Těžké zámky povolovaly. Odemykaly se.

Potom se dveře zvolna otevřely a oni vstoupili.

Kapitola 10

PŘIŠLA JSEM DOMŮ.

To byla první Wrenina myšlenka — živá, překvapivá a nečekaná.

Ocitla se uvnitř městských hradeb a stála v jakémsi přístěnku, pod zástinem ochranného loubí. Před ní se prostíral Arborlon. Jakoby se vrátila na Západní území; rostly tam duby, hikory a jilmy, zelené keře a tráva a všude voněla zem kypící životem a sezónními změnami, potoky a rybníky. Tiše zahoukala sova a blízko zazněl třepot křídel, když ze skrytého posedu prudce vyletěl menší ptáček. Bylo slyšet zpěv dalšího ptactva. Světlušky se třpytily v tsugovém porostu a cvrčci cvrčeli. Slyšela tichý tok vody nějaké řeky v místech, kde spadala přes kameny. Mohla vnímat šepot mírného vánku na tváři. Vzduch nepáchl, byl prostý odporného sirného zápachu.

A pak tu bylo vlastní město. Rozložené v zeleni — shluky domů a krámků, ulice a silnice dole a nad hlavou nadjezdy, dřevěné mosty, které spojovaly říční síť, lampy, které ozařovaly okna a prskaly na uvítanou a pak lidé — hrstka těch, kteří ještě nespali — kteří se šli rozptýlit nebo pokochat oblohou. Ano, protože tady byla zase obloha, jasná a bezoblačná, zářící hvězdami a třičtvrtěčným měsícem, jenž byl bílý jako čerstvý sníh. Pod její klenbou se vše neurčitě třpytilo kouzlem vyzařujícím z hradeb. Přesto zář nebyla tak silná, jak se Wren zdálo zvenčí. A hradby, vzdor výšce a tloušťce, tak změkčovala, že se zdály téměř prchavé.

Wrenin zrak rychle přeskakoval z místa na místo a objevoval květinové zahrady vysazené na pečlivě udržovaných dvorcích, živé ploty, které lemovaly chodníky a pouliční lampy z rafinovaně tvářeného železa. V ohradách a stájích byli koně, krávy, kuřata a nejrůznější další druhy zvířat. Na zápražích spali v klubku psi a na okenních parapetech kočky. Nad vchody byly barevné vlajky a deštníky a z průčelí krámků a pojezdových obchůdků visely rolety. Domy a obchody bílé a čisté, lemované natřenými obrubami ve spoustě barev.

Samozřejmě, že to všechno vidět nemohla, vyjma nejbližší městské části. Ale o tom, kde se ocitla a jaký pocit to v ní vyvolalo, nebylo žádných pochyb.

Domov.

Nicméně, stejně rychle, jako ji nádherný příval důvěrné známosti a sounáležitosti zaplavil, tak se také rozplynul. Jak by mohla přijít domů někam, kde v životě nebyla, nikdy to tam neviděla a dosud si ani nebyla jistá skutečnou existencí toho místa?

Vidění se rozmazalo, takže se pak zdálo, že se opět scvrklo do nočních stínů jakoby vyhledávalo úkryt. Vnímalo dříve neviděné či prostě to, co si v rozrušení vidět nepřipouštělo. Hradby se hemžily muži, elfy ve vojenském oděni a se zbraněmi v nikách. Nad cimbuřími se táhly jejich obranné řady. Probíhal nějaký boj.

Byl zvláště tichý jakoby kouzelná zář zvuky nějak tlumila. Muži padali, někteří se znovu zvedali a jiní mizeli. Také útočící přízraky měly ztráty. Některé sežehla zář, která jiskřila a pohasínala jako skomírající oheň, jiné sťali obránci. Wren zamrkala. Elfové na hradbách se zdáli nějak méně zřetelní a omšelejší. Domy a obchody byly o něco tmavší a méně pečlivě udržované než se jí zprvu zdálo. Stromy a keře ne tak svěže zelené a květiny bledší. Nakonec ani vzduch nebyl tak čistý — obsahoval náznak síry a popílků. Za městem se rýsovala temná a hrozivá sopka Killeshan a proti temnotě krvavě rudě sálalo její ústí.

Náhle si uvědomila, že v ruce stále pevně svírá Elfské kostky. Aniž by na ně pohlédla, vložila je do váčku.

„Tudy, Wren,“ řekl Aurin Striate.

U dveří, kterými prošli, stáli strážé. Mladíci drsných tváří s výrazně elfskými rysy a

očima, které se zdály unavené a staré. Wren na ně krátce pohlédla, když kolem nich procházeli, a zamrazilo ji nad způsobem, jakým jí pohled opětovali. Garth se držel těsně po jejím boku a bránil jí tak ve výhledu.

Sova je vyvedl z pod příkrovu a pokračoval přes šikmou rampu přemostňující vodní příkop, který prstencovitě obklopoval město uvnitř hradeb. Wren se ohlédla a přimhouřila proti záři očí. V příkopu nebyla voda; jeho výkop se zdál nesmyslný. Přesto měl pro město nějaký jasný obranný význam, protože jej přemostňovala celá řada ramp vedoucích k hradbám. Wren tázavě pohlédla na Gartha, ale obr jen zavrtěl hlavou.

Mezi stromy se před nimi objevila silnice vinoucí se do středu města. Dali se po ní, ale po krátké chvíli kolem chvatně mýjela velká skupina vojáků vedená mužem, který měl vlasy tak vybělené sluncem, že byly skoro bílé. Sova vystrčil Wren s Garthem ze silnice do stínu a muž prošel, aniž by je zahlédl.

"Phaeton." pronesl Sova a hleděl za ním. "Královnin pomazaný na poli válečném, její bojovník proti temným silám." Pronesl to ironicky a bez úsměvu. "Elfský lovčí zlého snu."

Pokračovali dál mlčky, ze silnice ostře odbočili a procházeli postranními uličkami, které vedly kolem ztemnělých obchodů a domů. Wren se zvědavě rozhlížela, o všem přemítala a všechno vstřebávala.

Mnohé odpovídalo jejím představám. Arborlon se kromě velikosti příliš moc nelišil od městeček typu Břidlicového údolí na Jižním území — a ovšem, kromě nepřetržité přítomnosti ochranné hradby, která se ještě třpytila v dáli jako připomínka boje, který tam probíhal. Když záře po chvíli zmizela za clonou stromů, bylo možné město vidět takové, jaké určitě bývalo kdysi, dávno před démony a před započatím obléhání. Tehdy tu asi býval báječný život, pomyslela si Wren, město osázené stromy a v ústraní, takové jako nad Zpívající řekou, znovu zrozené z počátků na Západním území do tohoto ostrovního ráje a jeho lid s možností začít nový život, aniž by hrozil útlak Federace. Tenkrát — bez démonů, sopka Killeshan v klidu a Morrowindl v míru — sen vycházející z představivosti.

Pamatuje ještě někdo ten sen? uvažovala.

Sova je vedl rozptýlovým hájem stíhlých bříz, kde vše příjemně jako plášť halilo ticho. Došli k železnému plotu, který se zvedal na dvacet stop vysoko. Jeho horní okraj byl ostnatý a roubený bodci. Sova podél něj zabočil vlevo. Za zakázanou bariérou se až k nepravdělně členěné budově zdobené vížkami, jež mohla být jediné palácem elfských vladařů, prostíraly pozemky stíněné stromy. Elfských vladařů...jak si Wren vzpomínala, takzvaných Elessedilů z dob jejích předků. Ale kdo je to dnes? Procházeli podél ohrady v místech tak stinných, že bylo sotva vidět. Tam se Sova zastavil a sehnul. Wren zaslechla cvaknutí klíče v zámku a v plotě se otevřela branka. Vešli dovnitř, počkali až ji Sova zase zamkl a pak se přes strakatý trávník vydali k paláci. Nikdo se jim nepostavil na odpor. Nikdo se v dohledu neukázal. Wren věděla, že tu strážé jsou. Musí. Došli k rohu budovy a zastavili se.

Ze stínů se odlepila postava pružná jako kočka. Sova se obrátil a čekal. Postava přistoupila. Došlo k natolik tiché výměně slov, že je Wren nemohla zaslechnout. Postava se opět rozplynula. Sova pokynul. Smrčinou proklouzli do altánu. Dveře už byly pootevřené. Vstoupili do světla.

Stanuli v hale s klenutým stropem a vyřezávanými dřevěnými překlady, které se blýskaly leskem. U zdí stály vypoštěňované pohovky a několik olejových lamp v řadě ozařovalo obloukové dvojité dveře otevřené do temné chodby. Odkudsi z hloubi paláce zaslechla Wren vzdálený zvuk hlasů. Po způsobu Sovy se s Garthem posadili na pohovky. Wren v tom světle poprvé spatřila, jak je rozedraná. Šaty měla umazané od země a krve. Garth vypadal ještě hůř. Jeden rukáv tuniky mu úplně chyběl a druhý byl v cárech. Silné paže měl podrápané a samou podlitinu. Vousatou tvář oteklou. Zachytil její pohled a přezíravě pokrčil rameny.

Chodbou se blížila jakási postava. Pohybovala se zvolna a pomalu vyšla do světla. Byl to středně vysoký a středně stavěný elf. Měl prostý zevnějšek, byl obyčejně oblečený a

měl pevný pronikavý pohled. Jeho skloněná do hnědá osmahlá tvář byla hladce oholená a hnědé vlasy mu sahaly na ramena. Nebyl o mnoho starší než Wren, ale jeho oči naznačovaly, že už viděly a přetrpěly daleko víc. Přistoupil k Sovovi a mlčky mu podal ruku.

"Trissi," pozdravil ho Aurin Striate a pak se obrátil ke svým svěřencům. "Tohle je Wren Ohmsfordová a její společník Garth, kteří k nám zavítali ze Západního území."

Elf jim postupně podal ruku. Nepromluvil. Jeho tmavé oči se chvíli upíraly na Wren a ji překvapilo zdání jejich otevřenosti, jakoby pro ně bylo nemožné cokoliv skrývat.

„Triss je kapitánem Královské gardy," vysvětloval Sova.

Wren přikývla. Nikdo nepromluvil. Nějakou chvíli hloupě postávali a Wren se rozpomínala, že Královská garda zodpovídá za bezpečnost elfských vladařů. Přemýšlela, proč Triss nemá žádné zbraně a vzápětí ji napadlo, proč tam vůbec je. Pak se na druhém konci ztemnělé chodby opět ozval pohyb a všichni se otočili.

Ze stínu se vynořily dvě ženy. Nápadnější byla malá, štíhlá, měla ohnivě rudé vlasy, výrazně bledou pleť a veliké zelené oči, které dominovaly její zvláště trojúhlé tváři. Ale Wren ihned upoutala druhá vyšší žena, která ji přiměla nevědomky pokleknout a vyvolala u ní zrychlený vzrušený dech. Jejich zraky se setkaly, žena zpomalila a tváří jí přelétl zvláštní výraz. Měla dlouhé štíhlé paže a nohy a na sobě bílý župan stažený kolem úzkého pasu, který spadl k zemi. Vysedlé lícní kosti a široká úzká ústa zvýrazňovaly její Elfské rysy. Oči měla nesmírně modré a lněné vlasy pomačkané spánkem se jí kadeřily k ramenům. Kůži obličej měla napjatou, což mu dodávalo svěží nestárnoucí vzhled.

Wren na ženu nevěřícně mžourala. Barva očí neodpovídala, stříh vlasu se lišil, byla vyšší a odlišovala je celá řada dalších drobných detailů, ale neobvyklá podoba tu byla.

Wren se dívala sama na sebe jakoby za dalších třicet let.

Žena se najednou usmála — nečekaně, zářivě a nadšeně. „Eowen, pohled, jak velmi se podobá Alleyne!" zvolala k rudovlásce. „Ach, měla jsi pravdu!"

Zvolna přistoupila a vzala Wren za ruce jakoby na všechny ostatní zapomněla. „Jak se jmenuješ, dítě?"

Wren zmateně zírala. Jaksi se zdálo, že žena už něco ví. „Wren Ohmsfordová." odpověděla.

„Wren," vydechla druhá. Úsměv se jí rozzářil ještě víc a Wren si uvědomila, že ho opětuje. „Vítej, Wren. Dlouho jsme na tvůj návrat domů čekali."

Wren zamžikala. Co to říkala? Spěšně se rozhlédla. Garth stál jako socha, Sova s Trissem se tvářili nezúčastněně a rudovláska napjatě a zvědavě. Náhle si připadala opuštěná. Světlo olejových lamp neurčitě blikalo a stíny se příkradly blíž.

„Jsem Ellenroh Elessedilová," řekla žena a tiskla jí ruce, „Královna Arborlonu a Západních elfů. Dítě, sotva mě napadá, co teď říci, dokonce i po všem tom předjímání." Povzdechla. „A na co myslím právě teď? Ze je třeba omýt a ošetřit tvá zranění. I rány tvého přítele. Že musíš něco sníst. Budeme-li chtít, můžeme si pak povídat celou noc. Aurine Striate." Obrátila se k Sovovi. „Jsem opět vaší dlužnicí. Srdečné díky. Tím, že jste Wren bezpečně přivedl do města, poskytl jste mi novou naději. Prosím, zůstaňte na noc."

„Zůstanu, má Paní," odpověděl Sova měkce.

„Trissi, dohlédni, aby bylo o našeho milého přítele dobře postaráno. A rovněž o Wrenina druha." Pohlédla na něj. „Jak se jmenujete?"

„Garth," okamžitě odpověděla Wren polekána náhle rychlostí, s níž se vše odehrávalo. „On nemluví."

Vzdorně se napřímila. „Garth zůstává se mnou."

Zvuk vysokých bot v chodbě je znovu přiměl k otočení. Objevil se nový elf, tmavovlasý muž hranaté tváře a spíše vysoký. Měl stejně pohotový a nenásilný úsměv jako královna. Vstoupil do místnosti, aniž by zvolnil. Sebejistý a sebevědomý. "Co má tohle znamenat? Nemůžeme se pár hodin vyspat, aniž by nenastala nějaká krize? Ach, vidím zde Aurina Striata. Pojďte od toho krbu. Sova, těší mě, že se s vámi opět shledávám. I Triss je na

nohou a zde?"

Odmlčel se, když poprvé zahlédl Wren. Na tváři se mu krátce objevil a vzápětí zmizel překvapený výraz. Pohlédl na královnu. "Takže se přece vrátila, že?" Vrátil se pohledem k Wren. „A je stejně hezká jako její matka."

Wren zčervenala. Uvědomovala si to, bylo jí trapně, ale nedokázala si pomoci. Elfův úsměv se rozšířil a ji to ještě víc znervóznilo. Rychle k ní přistoupil a jednou paží ji ochránčovsky objal. „Ne, ne prosím, je to pravda. Jste celá vaše matka." Přátelsky ji stiskl. „I když trochu ušpiněná a na okrajích potřhaná."

Jeho smích ji přemohl, zahřál a okamžitě uklidnil. Jakoby v místnosti ani nikdo jiný nebyl. „Sem nahoru od pobřeží to byla poněkud krušná cesta," řekla a potěšil ji jeho rychlý úsměv. „Opravdu drsná. Jen málo lidí by ji zvládlo. Jsem Gavilan Elessedil," řekl jí, „královnin synovec a její přítel."

„Jdi spát, Gavilane," přerušila ho s úsměvem Ellenroh. „Představit se můžeš později. My s Wren si teď potřebujeme promluvit. Jen my dvě."

„Cože? Beze mne?" ujišťoval se Gavilan s raněným pohledem. „Myslel bych tetičko Ell, že si budeš přát, abych byl u toho. Kdo je Wrenině matce příbuznější než já?"

Královnin pohled, který na něj upírala, byl neoblomný. "Já." Znovu se otočila k Wren a přisedla k ní. Gavilana zcela ignorovala. Objala ji kolem ramen. „Wren, tuhle noc budeme mít jenom pro sebe. Zatímco budeme povídat, Garth na tebe bude čekat. Byla bych ráda, kdybychom si nejdřív promluvily jen my dvě."

Wren váhala. Vzpomněla si, že jí Sova říkal, aby o elfských kostkách mluvila pouze s královnou. Pohlédla na něj, ale díval se jinam. Rudovláska soustředěně hleděla do Gavilanovy nečitelné tváře. Garth si vynutil její pozornost a zaposunkoval: *Udělej, co žádá.*

Wren stále neodpověděla. Byla na dosah pravdě o své matce, o své minulosti. Chystala se odhalit odpovědi na otázky, které hledala. Kéž by nebyla tak sama, až k tomu dojde, zatoužila náhle.

Všichni čekali. Garth znovu zaposunkoval. *Udělej to.* Drsný a nekompromisní Garth, útočiště tajemství. Wren se přiměla k úsměvu. „Promluvíme si samy," řekla.

OPUSTILY VSTUPNÍ HALU a vyšly po točitých schodech do druhého patra paláce. Garth zůstal s Aurinem Striatem a Trissem. Zjevně mu nevadilo, že ji nedoprovází. Smířil se s rozdělením i přesto, že o Wrenině nesouhlasu věděl. Wren zachytila Gavilanův upřený pohled, viděla, jak se usmál, zamrkal a zmizel jinudy jako skřítek, jenž se vrací k jiným zábavným hrátkám. Podvědomě se jí zamlouval jako Sova, ale ne stejně. Ještě si nebyla jistá, v čem ten rozdíl spočívá. Na ujasnění měla v hlavě ze všeho dění ještě příliš velký zmatek. Líbil se jí, protože v ní vzbuzoval dobrý pocit, a to pro tu chvíli stačilo. Přesto, že s ní královna chtěla mluvit o samotě, vlekla se rudovláska za nimi. Podobala se v šera přízraku s bledou tváří. Několikrát se Wren ohlédla a zachytila její podivně napjatou nepřítomnou tvář, veliké zelené oči, které se ztrácely v jiných světech, a neklid štíhlých rukou proti prostému hebkému županu. Zdálo se, že Ellenroh její přítomnost nevnímá. Chvatně kráčela za zvoleným cílem ztemnělými palácovými chodbami, které dlouhými zasklenými okny zaléval stříbřitým světlem pouze měsíční svit.

Prošly jednou chodbou a odbočily do další. Nacházely se stále ve druhém patře. Konečně dospěly ke dvojitém dveřím na konci jakési haly. Při náznaku pohybu v šeru po jedné straně sebou Wren trhla. V těch místech nebylo vidět, ale Wren pohyb neunikl. Rozvážně zvolnila a počkala, až se zrak přizpůsobil. V hlubokém přítmí stál u zdi nějaký elf, teď nehybný a ve střežhu.

"To je jenom Cord," řekla královna tiše. „Slouží Královské gardě." Pohládila Wren po tváři. "Máš naše elfské oči, dítě."

Dveře vedly do královniny ložnice, rozlehlé komnaty s oblým stropem a okny se zdobeným mřížovým zakřiveným ve val na protější stěně. Na lůžku s nebesy byly dosud pomuchlané pokrývky. V místnosti byly v malých skupinkách polštářované židle se stolky a

psací stůl. Protější dveře komnaty vedly do koupelny.

„Posaď se tady, Wren,” řekla královna a zavedla ji k malé pohovce. „Eowen ti omyje a ošetří rány.”

Pozorovala, jak rudovláska nalévá vodu z konve do umývadla a chystá čisté plátno. Po chvíli přistoupila a poklekla u ní. Měla překvapivě silné ruce, když dívce uvolňovala šaty a začala ji omývat. Zatímco královna přihlížela, pracovala mlčky. Nakonec přiložila obvazy na místa, kde bylo třeba a podala Wren volný župan. Ta do něj vděčně vklouzla, protože to bylo po týdnech první čisté odění, z něhož se mohla těšit. Rudovláska přešla komnatu a vrátila se s šálkem něčeho teplého a lahodného. Wren zkusmo přičichla a zaznamenala stopy lehkého piva, čaje a ještě čehosi jiného. Pak šálek bez poznámky vypila. Ellenroh Elessedil si k ní přisedla na pohovku a vzala ji za ruku. „Teď už si promluvíme, Wren. Máš jistě hlad. Nechtěla bys nejdřív něco sníst?” Wren zavrtěla hlavou. Byla velmi unavená, aby jedla, a příliš zvědavá na to, co jí řekne královna. „Dobrá tedy.” Královna povzdechla. „Čím začneme?”

Pojednou si Wren uvědomila, že se rudovláska přesunula a usadila naproti. Nedůvěřivě se na ni zadívala. Eowen, tak jí říká královna. Měla za to, že je to pouhá královnina osobní komorná, která je povolána jen proto, aby jim posloužila a poté bude opět odvolána tak jako ostatní. Ale královna ji nepropouštěla. Zdálo se, že její přítomnost sotva bere na vědomí. A Eowen ničím nedávala najevo, že se od ní odchod očekává. Čím více se nad tím Wren zamýšlela, tím méně se Eowen jevila jako obyčejná komorná. Naznačovaly to držení těla a způsob, jakým reagovala, když královna něco řekla nebo udělala. Byla-li požádána, pomohla dost ochotně, ale neprokazovala Ellenroh takovou úctu jako ostatní. Královna si všimla směru Wrenina pohledu a usmála se. „Obávám se, že se opět předcházím. A selhávám též v patřičných způsobech. Wren, tohle je Eowen Ceriseová. Má nejdůvěrnější přítelkyně a rádkyně. Ona je vlastně důvodem, že jsi tady.”

Wren se malinko zachmuřila. „Nechápu, co máte na mysli. Jsem tady na žádost druida Allanona. Jak s tím souvisí Eowen?”

„Allanon,” zašeptala královna elfů chvilkově rozptýlena. „Dokonce i po smrti na nás dohlíží.” Ve zmateném gestu pustila Wreninu ruku. „Wren, dovol, abych se tě zeptala první. Jak se ti nás podařilo objevit? Můžeš nám povědět o cestě na Morrowindl a do Arborlonu?”

Wren se toužila dozvědět o matce, ale nebyla zde paní. Svou netrpělivost skryla a královně vyhověla. Vyprávěla o Allanonových viděních, o zjevení Coglina a výsledné pouti do Hadeshornu, o vztahu druidova ducha vůči rodu Ohmsfordů, o svém a Garthově návratu na Západní území a o pátrání po stopách osudu elfů, o následné návštěvě Ztracené varty a rozhovoru s Addershag, o jejich cestě do rozvalin Horského hnízda, o příletu Tygra Taje na Spiritovi, letu na Morrowindl a dalším putování po něm. Vynechala pouze dvě věci — nezmínila se o sledování přízračného, ani o faktu, že vlastní Elfské kostky. Sova ji upozornil jasně: o kamenech nemá mluvit, dokud nebude s královnou o samotě, takže když se nezmínila o elfských kostkách, nemohla mluvit ani o přízračném.

Skončila a čekala, co řekne královna.

Ellenroh Elessedil ji chvíli zkoumala a pak se usmála. „Jsi obezřetné děvče. Wren, což je na tomhle světě nezbytné. Tvé vyprávění mi řeklo pouze to, co mělo — nic víc.” Naklonila se. Její energickou tvář lemovala směsice pocitů natolik spletených, že se v nich Wren nevyznala. „Na oplátku ti teď povím něco já. Pak už mezi námi nebudou žádná tajemství.”

Znovu vzala Wreniny ruce do svých. „Jak už ti řekl Gavilan, tvá matka se jmenovala Alleyne. Byla to má dcera.”

Wren seděla bez pohybu, ruce pevně zaťaté v královniných a zatímco se snažila vymyslet nějakou odpověď, v nitru pociťovala překvapení a úžas.

„Má dcera, Wren. Jsi tedy má vnučka. Je zde ještě jedna věc. Dala jsem Alleyne, a ona pak měla dát zase tobě, tři malované kostky v koženém váčku. Máš je?”

Wren otálela. Zaskočilo ji to a nevěděla, co vhodného by udělala nebo řekla. Ale lhát nedokázala. „Ano," přiznala.

Královna pronikavými modrými očima pečlivě zkoumala Wreninu tvář a na rtech při tom měla neurčitý úsměv. „Ale teď už o nich znáš pravdu, vid'? Musíš ji znát. Wren, protože jinak by ses sem nikdy nedostala živá.

Wren jen s obtížemi udržela bezvýraznou tvář.

„Ano." zopakovala tiše.

Ellenroh ji popleskala po ruku a pustila je.

„Eowen o kostkách ví, dítě. Tak jako hrstka těch, kteří při mě už tolik let stojí — například Aurin Striate. Varoval tě, abys nic neříkala, vid'? Nevadí. Několik osob o nich ví, ale žádná je neviděla v činnosti, dokonce ani já. Wren, ty tu zkušenost máš a myslím, že tě nakonec vůbec netěší, že?"

Wren pomalu potřásla hlavou. Překvapila ji královnina vnímavost, její vhled do pocitů, o nichž se domnívala, že jsou pečlivě skryté. To proto, že jsou jedna rodina a tedy si velmi podobné, že je dědičnost jako pouto, které oběma propůjčuje okno do srdce druhé? Dokázala by naopak Wren nahlédnout do citů Ellenroh Elessedil?

Rodina. Zašeptala si to slovo v duchu. Rodina, kterou přišla vyhledat. Je to možné? Opravdu jsem vnučkou téhle královny, já sama Elessedilová?

„Dopověz, jak jste se dostali do Arborlonu," řekla královna tiše, „a já ti pak povím, co si tak horoucně přeješ vědět. Eowen se neobávej. O tomhle všem už ví." A tak Wren uvedla na pravou míru vše, co se cestou odehrálo, vše ve spojitosti s vlčí bytostí, která byla přízračným, a řekla také, jak zjistila pravdu o elfských kostkách, které jí matka věnovala jako dítěti. Když domluvila, když už vypověděla všechno, zimničně si založila ruce na prsou, protože ji mrazilo z vlastních slov, ze vzpomínek, jež vyvolala. Pak se impulzivně zvedla a přistoupila k poházenému šatstvu. Chvatně prohlížela potrhané kusy, až narazila na Elfské kostky stále zasuté tam, kde je zanechala po vstupu do města. Přešla ke královně a podala jí je. „Prosím," vybídla. "Vezměte si je."

Ale Ellenroh Elessedil zavrtěla hlavou. „Ne, Wren." Sevřela Wren prsty kolem kostek a ruku jí svedla ke kapse županu. "Zachovej je pro mě," zašeptala.

Poprvé se ozvala Eowen Ceriseová. „Wren, byla jste velmi statečná." Měla klidný a působivý hlas. "Většina by nedokázala překonat překážky, které vám stály v cestě. Jste opravdu dítětem své matky."

"Vidím v ní z Alleyne tolik." souhlasila královna s chvilkově nepřítomným pohledem. Pak se napřímila a upřela jej na Wren. "Opravdu jsi byla statečná. Allanon se nemýlil, když vybral tebe. Ale tvůj příchod byl předurčen, takže se domnívám, že jen naplnil Eoweninou věštbu."

Zahlédla ve Wreniných očích zmatek a usmála se. "Vím, dítě. Mluvím v hádankách. Máš se mnou velkou trpělivost a to není snadné. Toužíš se dozvědět o své matce a zjistit, proč jsi tady. Nuže dobrá."

Úsměv jí zvláčněl. "Tři generace před mým narozením, v době, kdy Elfové ještě žili na Západním území, se několik příslušníků rodu Ohmsfordů, přímých potomků Jaira Ohmsforda, rozhodlo odstěhovat do Arborlonu. Jejich rozhodnutí, jak já je chápu, bylo podníceno neoprávněným vpádem Federace do měst typu Břidlicového údolí na Jižním území a zahájením jejího honu na čarodějnice za účelem potlačení kouzla. Tři z těchto Ohmsfordů sebou přinesli Elfské kostky. Jeden zemřel bezdětný. Dva se oženili, ale když se elfové rozhodli zmizet, připojil se k nim jen jeden z nich. Druhý, bylo mi řečeno, že muž, se s manželkou vrátil do Břidlicového údolí. Zřejmě by to mohli být prarodiče Para a Colla Ohmsfordových. Z Ohmsfordů zbyla jedna žena a ta Elfské kostky přechovávala."

Ellenroh se odmlčela. „Elfské kostky, jak Wren víš, vytvořilo na počátku Elfské kouzlo. Mohli je používat jen jedinci s elfskou krví. Elfská krev se u Ohmsfordů objevila v letech po smrti Briana a Jaira, a proto kostky neměly pro Ohmsfordy, kteří o ně pečovali, žádné zvláštní využití. A tak jednou došli k jednotnému závěru, že je vrátí původním stvořitelům

— či jasněji, jejich potomkům. Takže, když se ti tři z Břidlicového údolí oženili a začali nový život, dost přirozeně usoudili, že by Elfské kostky — Allanonova důvěra vůči rodu Ohmsfordů od časů jejich předka Shea — měly zůstat u Elfů bez ohledu na to, co se s nimi osobně stane.

V každém případě Elfské kostky zmizely stejně jako elfové a myslím, že se o tom musím zmínit trochu obšírněji."

Potřásla hlavou a rozpomínala se. „To léta ustupoval náš lid dále do lesů Západního území. S postupem Federace na sever se stále víc izoloval od ostatních Ras. Z části tak jednal z vlastního popudu, ale stejný podíl byl výsledkem vzrůstajícího přesvědčení živeného Koaliční Radou Federace, že se elfové liší, a to že není dobré. Konec konců, elfové vlastně nejsou potomci lidského, ale pohádkového národa. Elfové byli tvůrci kouzla, které utvářelo svět od příchodu První Rady do Paranoru, takže se nikdo nestaral ani o kouzlo ani o jeho uživatele. Když se začaly objevovat bytosti, které nazýváš přízračnými — tehdy ještě jméno neměly — Federace elfy ihned obvinila ze zamoření země. Vždyť odkud kouzlo pocházelo a nevyvolávalo potíže? A pokud ne, proč nebyli napadeni elfové a jejich domovina? Tohle všechno se násobilo tak, jak tomu v podobných případech bývá, až toho měl náš lid nakonec dost. Volba byla prostá. Buď se Federaci postavit, což znamenalo vypovědět jí válku, kterou tak aktivně vyhledávala, anebo najít způsob, jak se jí úplně vyhnout. Válka nebyla přitažlivou vyhlídkou. Elfové vlastně stáli proti nejsilnější armádě ve Čtyřzemí sami. Truboroh byl zabrán a Svobodné síly demobilizovány, trollové stejně nepředvídatelně kmenová jako vždy a trpaslíci váhali s vysláním bojových oddílů do akce. Proto se elfové rozhodli jednoduše pro odchod, pro odchod na nové území, kde by se znovu usadili a Federaci přečkali. Nedospělo se k tomu lehce; mnozí chtěli zůstat a bojovat, stejně velký počet zase počkat, jak se věci vyvinou. Byla to přece jejich domovina, kterou byli vyzýváni opustit, elfská vlast od propuknutí Velkých Válek. Ale nakonec, po delším čase a rozvažování, se shodli na tom, že nejlepší možností je odchod. Už dříve elfové přestáli stěhování a zakládání nových domovin. Zdokonalili umění zdánlivého zmizení, aniž by se opravdu vytratili."

Povzdechla si. „Odehrávalo se to před velmi dlouhou dobou a já tehdy ještě nebyla na světě, Wren. Proto si teď nemohu být jistá jejich motivací. Odsun začal pomalým shromažďováním elfů ze všech končin Západního území, takže městečka prostě přestávala existovat. Mezitím objevili Nebeští jezdci tenhle ostrov, který potřebám Pozemských elfů dokonale vyhovoval. Morrowindl. Když se rozhodli, že jej osídlí, stanovili čas a zmizeli."

Zdálo se, že královna přemítá, zda má ve vysvětlování pokračovat, ale pak zavrtěla hlavou. „Dost o tom, co nás sem přivedlo. Jak jsem řekla, jeden z Ohmsfordů zůstal. Přešly dvě generace, narodily se jim děti a tehdy si má matka vzala krále Elessedila, čímž došlo ke splynutí Ohmsfordského a elessedilského rodu. Narodila jsem se já a po mně bratr Asheron. Bratr byl zvolen králem, ale zahubili ho démoni — byl jedním z jejich prvních obětí. Tehdy jsem se místo něho stala královnou já. Vdala jsem se a porodila svou matku Alleyne, své jediné dítě. Nakonec démoni zahubili i mého manžela. Zůstala mi jenom Alleyne."

„Moje matka," opakovala Wren. „Jak vypadala?"

Královna se opět usmála. „Její podoba neměla obdoby. Byla chytrá, houževnatá a hezká. Věřila, že dokáže cokoli — alespoň část jejího já se o to chtěla pokusit."

Začala ruce a úsměv zmizet. "Seznámila se s jedním Nebeským jezdcem a vybrala si ho za muže. Moc se mi to nezdálo. Nebeští Elfové s námi vlastně nikdy spojení nebyli, ale samozřejmě, že na mém mínění nezáleželo. Bylo to skoro před dvaceti lety a šlo o nebezpečné období. Démoni se vyskytovali všude a sílili. Byli jsme nuceni stáhnout se do města. Spojení s venkovním světem bylo stále obtížnější."

„Krátko poté, když se Alleyne vdala, otěhotněla s tebou. Tenkrát mi Eowen sdělila své vidění." Letmo pohlédla na druhou ženu, která v sedě netečně přihlížela, zelené oči velké

a bezedné. „Eowen je vědma, Wren, snad nejlepší, jaká kdy existovala. Byla mou přítelkyní a důvěrníci už od dětství, kdy ještě ani netušila, jakou má schopnost. Od té doby mne stále provází a je mou rádkyní. Když Alleyne otěhotněla, Eowen mě varovala, že obě zemřete, pokud dcera neopustí Morrowindl před porodem. Zdálo se jí o tom. Sdělila mi také, že se Alleyne nebude moci vrátit, ty prý se ale vrátíš určitě a tvůj příchod zachrání elfy.“

Zhluboka si povzdechla. "Vím. Měla jsem stejný pocit, jaký teď zakoušíš jistě i ty. Jak by to mohla být pravda? Nepřála jsem si Alleynin odchod. Věděla jsem ale, že se Eoweniny vize nikdy nemylí. Povolala jsem tedy Alleyne a požádala Eowen, aby jí zopakovala, co mi řekla. I když vím, že vnitřně nesouhlasila, Alleyne nezaváhala. Prohlásila, že půjde a postará se, aby bylo dítě v bezpečí. O sobě ani zmínky. Taková byla tvá matka. Ještě jsem měla Elfské kostky, které mi byly postoupeny prostřednictvím svazku mých rodičů. Předala jsem je Alleyne na ochranu. Nejdřív jsem ale pozměnila jejich vzhled trochu vlastního kouzla tak, aby je hned někdo nepoznal či aby nevyvolávaly zdání jakékoliv hodnoty.“

„Alleyne se měla s mužem vrátit na Západní území a odtamtud se dostat do Břidlicového údolí a znovu obnovit spojení s potomky rodu Ohmsfordů, kteří se tam vrátili po odchodu elfů na Morrowindl. Nikdy jsem se nedozvěděla, zda se jí to podařilo. Zmizela mi ze života na bezmála tři roky. Eowen mi dokázala sdělit jen jediné — že jste obě v bezpečí.

„Pak, nyní už před více než patnácti lety, se Alleyne rozhodla k návratu. Nevím, co to rozhodnutí podnítilo, jen to, že se vrátila. Dala ti kožený váček s elfskými kostkami, svěřila tě do péče Ohmsfordům v Břidlicovém údolí a odletěli s manželem za námi.“

Zvolna vrtěla hlavou jakoby představa dceřina návratu byla nepochopitelná ještě i teď.

„Do té doby zamořili Morrowindl démoni. Zbylo nám jen město. Z kouzla byl k naší obraně vytvořen Keel, ale všude zvenčí byli démoni. Přílety Nebeských jezdců byly stále méně časté. Roch, na němž Alleyne s mužem letěli, se právě snášel smogem, když ho zasáhla jakási dalekonosná střela. Přistál poblíž městské brány. Démoni...“

Zarazila se, neschopná pokračovat. V očích se jí objevily slzy. „Nemohli jsme je zachránit.“ dořekla.

Wren pocítila v nitru obrovskou otevřenou prázdnotu. Viděla v duchu umírat vlastní matku. V náhlém podnětu se nahnula, objala svou babičku, posledního člena rodiny, jediné pojitko, které jí připomínalo rodiče, a pevně se k ní přimkla. Cítila, jak jí královna hlava spočinula na rameni a její štíhlé paže ji v odezvě ovinuly. Chvilí seděly ve vzájemném obětí mlčky. Wren se pokoušela vybavit si v duchu představu matčina obličeje, ale nedařilo se jí to. Dokázala teď vnímat jen babiččinu tvář. Věděla, že i kdyby byla její ztráta sebehlubší, královnině se nikdy nevyrovná. Konečně se oddálily a královna se zase zářivě a upjatě usmála.

"Jsem tak ráda Wren, že jsi přišla," zopakovala. „Čekala jsem na naše střetnutí tak dlouho.“

„Babičko," řekla Wren. To slovo znělo podivně, když ho vyslovila. "Stále nechápu, proč jsem byla vyslána. Allanon mi řekl, abych našla elfy, protože bez nich nelze ozdravit Čtyřzemí. A vy jste mi teď řekla o Eowenině věštbě, která předpověděla, že můj příchod je zachrání. Ale jak já s tím souvisím? Kdybyste mohli, vrátili byste se určitě už dávno sami."

Královnin úsměv pomalu zmizel. "Obávám se, že je to všechno ještě složitější."

„Jak to složitější? Nemůžete odejít, kdy chcete?“

„Ano, dítě, můžeme.“

„Když je to tak, proč to neuděláte? Co vám brání? Zůstáváte, protože musíte? Pocházejí démoni ze Zakázaného? Ellcrys opět selhal?“

„Ne, Ellcrys je v pořádku.“ Královna se odmlčela.

„Odkud se tedy démoni vzali?“

Královnina hladká tvář sotva patrně ztuhla. „S jistotou nevíme, Wren.“

Lhala. Wren to instinktivně vycítila. Zaslechla lež v babiččině hlase a zahlédla ji v náhlém sklopení Eowenina zeleného zraku. Překvapeně, ublíženě a nahněvaně zírala v nevíře na královnu. *Už žádné tajnosti mezi námi?* opakovala si v duchu její slova. *Co to skrýváte?*

Zdálo se, že si královna vnuččina rozčarování nevšímá. Znovu se naklonila a srdečně ji objala.

I když byla Wren v pokušení se odtáhnout, neudělala to. Usoudila, že je k tajnostem asi nějaký důvod a že se včas vysvětlí. Dospěla rovněž k závěru, že ve zjišťování pravdy o rodičích zašla moc daleko. Zřejmě se nějaká její součást opoždí a není teď vhodné trval na jejím odhalení. Své pocity potlačovala jen s námahou. Je děvče z tuláků a také Garthova žákyně. Měla by být trpělivá. Měla by vyčkat.

"Stačí, když budeme pokračovat zítra, dítě." zašeptala jí královna do ucha. "Teď potřebuješ spát. A já přemýšlet."

Oddálila se s tak smutným pousmáním, že Wren skoro vhrkly do očí slzy. "Eowen ti ukáže tvůj pokoj. Tvůj přítel Garth spí hned vedle, kdybys ho potřebovala. Odpočiň si, dítě. Čekali jsme na tohle setkání dlouho, a proto ho nesmíme uspěchat."

Vstala a přiměla tak Wren, aby se zvedla také. Naproti učinila totéž i Eowen Ceriseová. Královna vnučku naposled objala. Wren její obětí opětovala, aniž by dala najevo pochybnosti, které ji naplňovaly. Byla unavená, těžkly jí oči a ubývalo sil. Bylo jí příjemně teplo a oddych potřebovala.

„Jsem tady ráda, babičko," pronesla tiše a myslela to upřímně.

Ale pravdu odhalím, dodala si v duchu. *Poznám ji celou.* Nechala se Eowen Ceriseovou vést ztemnělou chodbou za královninou ložnicí.

Kapitola 11

KDYŽ SE WREN příštího rána vzbudila, nacházela se v pokoji s bíle natřenými zdmi. Byly tam bavlněné lůžkoviny pošíité na okrajích drobnými kvítky a gobelíny utkané z pastelových vláken. Třpytily se v přívalu zářivého světla linoucího se oky v krajových záclonách, jež visely v záhybech přes okna sahající od stropu k podlaze. Žasla. Sluneční světlo. A za městskými hradbami a mocí Elfského kouzla jen šero.

Ještě stále byla rozespálá. Ležela na zádech, lelkovala a sbírala myšlenky. Dříve z pokoje mnoho nezahlédla. Byl ztemnělý, protože ji Eowen provázela jen se svícem. Zhroutila se na vycpané lůžko a téměř ihned usnula.

Na okamžik otevřela oči a pokoušela se spojit to, co viděla, s tím, co si pamatovala, snovou a průsvitnou přítomnost s drsnou a odpudivou minulostí. Je to všechno opravdové — hledání elfů, let na Morrowindl, cesta přes In Ju, výstup na Blackledge, putování k řece Rowen a pak do Arborlonu? Těžko se tomu věřilo, jak tam tak ležela ve slunečním svitu a hebkých pokrývkách. Vzpomínky na vše za městskými hradbami — na šero, oheň, mlhu a obludy, které se vynořovaly odevšad a uměly jen ničit — zdály se neurčité a vzdálené.

Zlobně a se zamžikáním otevřela oči a přiměla se ke vzpomínkám. Události před ní defilovaly živě a drsně. Viděla se s Garthem proti přízračnému na okraji útesu nad Modrým předělem. Znovu si v duchu vybavovala, jaké to bylo na pobřeží první noc poté, co je opustili Tygr Taj se Spiritem. Vzpomínala na Stresu a Fauna, nutila se ke vzpomínkám na to, jak vypadali, co říkali, jak se chovali i na to, co všechno přestáli, když jí pomáhali při putování tím obludným světem. Přátelé, kteří pomáhali, aby byli nakonec ponecháni sobě napospas.

Právě vzpomínky na ostnokota a kníkala ji probudily. Posadila se a pomalu se rozhlédla. Ubezpečovala se, že je opravdu v Arborlonu, v paláci Elfské královny, v domě Ellenroh Elesedil, své babičky. Zhluboka se nadechla a vyrovnávala se s tou představou. Úporně se jí snažila vzít jako skutečnost. Ovšem, šlo o skutečnost. Ale současně se takovou zatím nejevila. Měla za to, že je příliš čerstvá. Přišla, aby zjistila pravdu o rodičích: nemohla tušit, že bude tak překvapivá.

Vzpomněla si na Coglina a jeho vize. Řekl jí tehdy, že podstoupí-li cestu do Kamenného krbu, aby se setkala s Allanonem, patrně jí to dost změní život.

Netušila, jak dalece. Přitahovalo ji to i děsilo. Cestou na Morrowindl a k elfům se toho událo tolik a teď má stát tvář v tvář světu a lidem, které vlastně nezná a ani jim nerozumí. Včera večer se jen přesvědčila, jak se vše může ukázat nesnadné. Když se jí rozhodla lhát dokonce i vlastní babička, jak může důvěřovat čemukoliv jinému? To neustálé tajnůstkářství ji dráždilo. Byla k elfům vyslána z nějakého důvodu, ale stále netušila z jakého. Ellenroh, ví-li to, nic neřekla — alespoň prozatím. Neprozradila ani nic o démonech, pouze, že neprošli Zakázaným a že Ellcrys neselhal. Ale odněkud přišli a královna věděla odkud, tím si Wren byla jistá. Zná spousty věcí, o kterých pomlčela.

Tajemství — zase to slovo.

Tajemství.

Potrásla hlavou a přestala na to myslet. Královna je její babička, poslední z rodiny, dárkyně života její matky, žena činu, krásy, odpovědnosti a lásky. Wren zavrtěla hlavou. Nemůže si dovolit smýšlet o Ellenroh Elesedil zle. Nemůže ji znevažovat. Příliš se vzájemně podobají — tělesně, citově, slovem, myšlenkou i činem. Viděla to včera v noci. Cítila to v rozhovoru, v pohledech, které si vyměňovaly a ve způsobu, jakým se k sobě chovaly.

Povzdechla. Nejlépe bude, když udělá, jak si předsevzala, když počká a pak se uvidí.

Po chvíli vstala a přešla ke dveřím vedoucím do vedlejší místnosti. Téměř okamžitě se

otevřely a stanul v nich Garth. Byl bez košile, svalnaté tělo a paže měl ovázané obvazy a jeho osmahlá vousatá tvář, která na ni hleděla, byla poškrábaná a pohmožděná. Vzдор působivé řadě zranění vyhlížel obří tulák odpočatě a v kondici. Když ho pokynem vyzvala ke vstupu, zašel si do svého pokoje pro tuniku a rychle do ní vklouzl. Šaty, které dostal, mu byly příliš malé. Vypadal tak rozhodně mnohem větší. Wren potlačila úsměv, zatímco se šli posadit na odpočívadlo u okna s krajovou záclonou. Byla šťastná, že ho zase vidí, těšila se z jeho důvěrně známé přítomnosti.

Co jsi zjistila? zaposunkoval.

Ted' už dovolila, aby její úsměv zahlédl. Dobrý starý a spolehlivý Garth — vždy přímo k věci. Zopakovala rozhovor s královnou z uplynulého večera, její vyprávění o historii Elesedilů a Ohmsfordů i o tom, co jí řekla o matce a otci. Nezmínila se o svém podezření, že Ellenroh pravdu zastírá. Nyní si ho chtěla nechat pro sebe, protože doufala, že i přes nedostatek času, se jí babička rozhodne svěřit. Ale Garthův názor na královnou chtěla znát.

„Všiml sis na mé babičce něčeho, co já přehlédla?“ zeptala se a při řeči posunkovala.

Garth se neznatelně pousmál nad tím, že by něco přehlédla. Odpověděl rychle. *Bojí se.*

„Bojí se?“ Tohle Wren opravdu přehlédla. „A čeho myslíš, že se bojí?“

Těžko říct. Hádal bych, že něčeho, co ví a my ne. Dává si velice pozor na to, co a jak říká. Viděla si to.

Odmíchl se. *Wren, zřejmě má strach o tebe.*

„To proto, že byla má matka zabita při návratu, takže jsem ted' v nebezpečí zase já? Ale podle Eowenina vidění jsem se sem měla vrátit. Očekávali mě. Jak si tuhle věštbu vůbec vysvětluješ? Garthe, jak mám elfy zachránit? Nezdá se ti to hloupé? Konec konců, sotva jsme dokázali přežít, abychom se dostali do města. Nechápu, jak na tom může záležet má přítomnost tady.“

Garth pokrčil rameny. *Měj oči a uši na stopkách, děvče z tuláků. Tak něco zviš.*

Usmál se a Wren mu úsměv opětovala.

Potom se vzdálil, aby se mohla obléknout. Když za ním zavřela spojovací dveře, chvíli stála a zírala za ním. Pojednou si uvědomila, že jsou ve vyprávění Gartha a babičky o jejich rodičích velké nesrovnalosti. Je pravdou, že Garthova verze je z druhé ruky a královnina zcela založená na skutečném dění před odchodem z Arborlonu, takže by se nějaké nesrovnalosti očekávat měly. Přesto ani jeden nekomentoval to, co musel vnímat jako zřejmý omyl druhého. Garth se vůbec nezmínil o Nebeských jezdcích. A královna zase o tulácích. Ani jeden nijak nevysvětlil, proč se rodiče nejdřív nevydali do Břidlicového údolí k Ohmsfordům a odešli místo toho na Západní území.

Zvažovala, zda se o tom má zmínit Garthovi. Vzhledem k důležitosti jejich ostatních zájmů zvažovala, zda na tomto jediném opravdu záleží.

Našla a rozložila si svršky, které si hodlala obléci: šaty, jež jí padly lépe než Garthovi — dlouhé kalhoty, tuniku, punčochy, opasek a pár kvalitně vydělaných kožených kotníkových bot. Oblékala se a na mysli při tom stále měla včerejší poznání. Znovu o tom všem přemítala. Zdálo se, že je královna o významu jejího příchodu do Arborlonu alespoň niterně přesvědčená, jistá si tím, že se Eowenina vize ukáže správnou. Aurin Striate se také zmínil, že na ni čekali. A přesto nikdo neřekl proč, pokud to vlastně vůbec věděli. Nic o tom, co má Wreninu přítomnost dovršit.

Ušklíbla se nad vlastní troufalostí a právě si nazouvala boty, když jí úšklebek náhle zmizel. Co když význam jejího příchodu spočívá v tom, že sebou přináší Elfské kostky? Co když se čeká, že kamenů použije jako zbraně proti démonům?

Při tom pomyšlení ochladla a znovu si vzpomněla, jak už je musela dvakrát použít, vzдор tomu, že se jí to přičilo. Vzpomínala na pocit moci, který zakoušela, když jí kouzlo procházelo, na tekutý oheň, jenž spaloval a současně osvěžoval. Uvědomovala si návykový účinek elfských kostek, pouto, které pokaždé po jejich oživení vznikalo i to, jak se zdálo, že jsou její součástí. Pořád si říká, že je nebude používat a posléze se stejně ocitá v situacích, kdy je užít musí — nebo je k tomu možná i přinucena. Zavrtěla hlavou.

Na slovech nezáleželo: výsledek je tentýž. Po každém použití kouzla se o něco vzdalovala od vlastního původního já a o něco se přibližovala ke komusi, koho neznala. Při užití moci kouzla nad sebou ztrácela vládu.

Nazula si boty a vstala. Uvažuje špatně. Nemůže být význam v elfských kostkách? Proč by si je jinak Ellenroh neponechala a dávala je Alleyne? Záleží-li na nich opravdu, proč se kostky proti démonům nepoužily už dávno?

Zaváhala, pak se natáhla pro župan a Elfské kostky přidala z kapsy, do níž je včera v noci vložila. Spočinuly jí na ruce a třpytily se, jejich kouzlo dřímající, neškodné a neviditelné. Pozorně si je prohlížela, uvažovala o okolnostech, za nichž jí byly svěřeny a znovu zatoužila: kdyby si je tak Ellenroh včera večer zase vzala.

Pak zaplašila ošklivý pocit, ony chmury, jež Elfské kostky vykouzly, a zastrčila je hluboko do kapsy tuniky. Když si za opasek zastrčila dlouhý nůž, sebevědomě se vzpřímila a vyšla z pokoje.

Před dveřmi stál na stráži elfský lovec, který je poté, co počkala na Gartha, doprovodil po schodech dolů do jídelny na snídani. Jedli sami u dlouhého naleštěného dubového stolu pokrytého bílým plátnem a zdobeného květinami, který stál v prostorné místnosti s obloukovým stropem a okny s barevnými skleněnými výplněmi, jež filtrovaly světlo v prizmatických barvách. K pohotovému obsluze jim stála služebná, což v soběstačné Wren vyvolávalo více než nepříjemné pocity. Jedli mlčky, Garth proti ní a Wren uvažovala, co bude po snídani. Po královně ani památky.

Ale po jídle se objevil Aurin Striate. Vyhlížel teď stejně vyzáble a ošuntěle jako tam venku ve stínech a šeru lávových polí, kostnaté tělo uvolněné a jakoby vymknuté z kloubů, když se pohyboval, nic nefungovalo, jak by mělo. Na sobě měl čistý oděv, byl bez punčochovité čapky, ale přesto pořád vypadal jaksi zmuchlané a omšele — zdálo se, že je to u něj normální. Přistoupil k jídelnímu stolu a pohodlně se nahrbil vpřed.

"Vypadáte daleko lépe než včera večer," troufl si a pousmál se. „Čisté šaly a koupel z vás činí opravdu hezké děvče, Wren. Dobře odpočatá, vidíte?"

Wren mu oplatila úsměv. Měla Sovu ráda. „Úplně, díky. A ještě jednou díky za bezpečný doprovod do města. Bez vás bychom to nesvedli."

Sova našpulil rty, vrhl letmý pohled na Gartha a pokrčil rameny. „Možná ano. Ale oba dobře víte, že to vy jste nás opravdu zachránili." Odmlčel se, pominul zmínku o elfských kostkách a opřel se. Věkovité Elfské rysy se mu šibalsky zúžily. „Chcete se po jídle porozhlédnout? Trochu se podívat po venku? Vaše babička mě požádala, abych vám byl nějaký čas k dispozici."

O chvíli později vyšli z paláce, tentokrát prošli hlavní bránou a vydali se do města. Palác stál na pahorku uprostřed Arborlonu, jehož domy a obchody všude kolem stínily stromy. Ve dne bylo město rušné. Elfové v plné práci, ulice hýřící aktivitou. Jak se proplétali davy lidí, upíraly se na ně pohledy ze všech stran — ne na Sovu s Wren, ale na Gartha, který byl mnohem větší než elfové a očividně k nim nepatřil. Garth si toho nevšímal svým typickým způsobem. Wren natahovala krk, aby jí nic neuniklo. Slunce ozařovalo zeleň stromu a trávy, barvy budov a květin, jež lemovaly chodníky: jakoby smog a oheň za hradbami ani neexistovaly. Ve vzduchu příměs popílku a síry a proti východní obloze jako šmouha stín Killeshan tam, kde na ni město vzadu nasedalo. Ale kouzlo město zatím chránilo. Elfové si kráčeli po svém jakoby se nic nedělo, jakoby nic nehrozilo a jakoby byl Morrowindl mimo město přesně takový jako uvnitř.

Po čase prošli stromovou clonou a dostali se na dohled vnější hradby. V denním světle vypadala jinak. Zář kouzla zeslábla v neurčitý třpyt, který měnil vnější svět v matné vodové barvy vymyté ze své zářivosti. Morrowindl — jeho pohoří, kráter Killeshan, směsice lávy a zakrslého porostu, trhlin v zemi s gejzíry popílku a páry — byl zamlžený téměř na hranici viditelnosti. Elfští vojáci hlídkovali na šancích, i když žádné boje zrovna neprobíhali, protože démoni zmizeli, aby si do soumraku odpočali. Venkovní svět znehybněl a vyprázdnil se, takže jediné slyšitelné zvuky pocházely od hlasů a pohybů lidí uvnitř.

Jak se blížili k nejbližšímu předmostí, Wren se otočila a zeptala se Sovy: „Proč je uvnitř hradeb ten příkop?“

Sova na ni pohlédl a pak se zadíval jinam. "Odděluje město od Keelu. Víte, co je Keel?"

Ukázal ke hradbám. Teď si Wren na ten název vzpomněla. Poprvé ho vyslovil Stresa, když vyprávěl o potížích elfů spojených se slábnutím kouzla.

„Byl vystavěn z kouzla za vlády otce Ellenroh, když se démoni objevili poprvé. Chrání proti nim a zachovává město v takovém stavu, v jakém bylo vždycky. Vše je stejné jako v době, kdy byl Arborlon přepraven na Morrowindl.“

Wren stále myslela na to, co o slábnutí kouzla říkal Stresa. Právě se na to chtěla Aurina Striata zeptat, když si uvědomila, co právě řekl.

„Sovo, říkal jste: Když byl Arborlon *přepraven* na Morrowindl? Chtěl jste asi říci, když byl znovu postaven, vidíte?“

"Míním to, co jsem řekl."

„Že byly přepraveny i domy? Nebo snad mluvíte o Ellcrys? Ellcrys je přece tady ve městě?“

„Támhle vzadu.“ ukázal neurčitě, vráscitou tvář zachmuřenou. "Za palácem."

„Myslíte tedy..."

Sova ji přerušil. „Město, Wren. Celé se všemi elfy, kteří v něm žijí. Tohle mám na mysli.“ Wren strnule civěla. „Ale...znovu bylo vybudováno ze stavebního dřeva, které sem elfové dopravili..."

Sova zavrtěl hlavou. "Wren, o Lodenu vám nikdo neřekl? Královna vám nevyprávěla, jak elfové na Morrowindl přišli?"

Teď se k ní naklonil blíž a zahleděl se na ni pronikavým pohledem. Váhala a nakonec řekla: "Říkala, že k rozhodnutí vystěhovat se ze Západního území došlo, protože Federace..."

„Ne," přerušil ji opět. „Tak to nemyslím.“

Chvilí hleděl jinam, pak ji uchopil za paži a dovedl ke kamennému opěrnému pilíři u paty mostu, kde se mohli posadit. Garth se s bezvýraznou tváří vlekl za nimi a zaujal takové postavení, aby na ně při rozhovoru viděl.

„O tomhle jsem vám děvče nehodlal povídat," začal Sova, když se usadili. „Jiní by to měli zvládnout lépe. A kromě toho, jste-li vnučka Ellenroh Elesedil, ta, na níž se čekalo, ta z vidění Eowen Ceriseové, pak máte právo to vědět.“

Pohodlně si založil kostnaté paže. „Ale nebudete tomu věřit. Nejsem si tím jistý.“

Wren se nad tou vyhlídkou trochu nepříjemně usmála.

„Sovo, povězte mi cokoliv.“

Aurin Striate přikývl. „Tohle se tedy vypráví — nejde o to, co vím nezvratně. Před více než sto lety elfové znovu našli část vlastního pohádkového kouzla, před Morrowindlem, v době, kdy ještě žili na Západním území. Nevím, jak to dokázali; a vlastně je mi to jedno. Podstatné je, že když se rozhodli k odchodu, vpravili údajně kouzlo do Elfského kamene zvaného Loden, Myslím, že Loden existoval pořád, utajovaný a skrývaný do doby, kdy ho bude zapotřebí. Ta doba nenadešla po staletí — po celé období, které uplynulo po Velkých Vládkách. Elesedilové ho buď někam odkládali nebo znovu nalézali či podobně a použili ho, až když se rozhodli k odchodu." Zhluboka se nadechl a sevřel rty. „Elfský kámen, stejně jako jiné, prý čerpá energii z uživatele. Navíc zde nejde o jednoho uživatele, ale o celý národ. Všechna energie elfů se podílela na vyvolání kouzla Lodenu." Odkášlal si. „Když se tak stalo, celý Arborlon byl sebrán jako...jako lopatka země, smrštěn v nicotu a zapečetěn v tom Kameni. Tohle mám tedy na mysli, když říkám, že byl Arborlon na Morrowindl přepraven. Byl uzavřen v Lodenu spolu s většinou jeho lidu a přenesen na tento ostrov pouhou hrstkou strážců. Když se pro město našlo místo, proces se obrátil a Arborlon byl znovu uveden do původního stavu. Muži, ženy, děti, psi, květiny, ptáci, zvířata, domy a obchody, stromy, rostliny, tráva — všechno. Také Ellcrys. Město se vším všudy.“

Opřel se a pronikavý zrak se mu zúžil. "Co říkáte teď?"

Wren byla ohromena. „Že máte pravdu, Sova. Nevěřím tomu. Nedovedu si představit, jak mohli elfové znovu tak rychle obnovit něco, co bylo tisíce let ztraceno. Odkud se to vzalo? V době Brina a Jaira Ohmsfordových neměli vůbec žádné kouzlo — pouze léčivou sílu!"

Sova pokrčil rameny. „Nepředstírám, že vím, jak cokoli z toho provedli, Wren. Stalo se to dávno před mým narozením. Třeba by to mohla vědět královna, mně se o tom ale nikdy ani slovem nezmínila. Víím jen to, co mi bylo řečeno, sám nevím, zda tomu věřit. Město a jeho lid sem byly přepraveni v Lodenu. To je vše. Totéž platí i o vybudování Keelu. Nejprve byl vlastně postaven ručně, ale kouzlo, které ho chrání, vyšlo z Lodenu. Byl jsem tehdy chlapec, ale pamatují, jak starý král žezla Ruhk použil. Na něm je upevněn Loden, který usměrňuje kouzlo."

"A to jste viděl?" zeptala se Wren pochybovačně.

„Viděl jsem žezlo s Kamenem mnohokrát," odpověděl Sova. „Ale použité jen tehdy."

„A co démoni?" pokračovala Wren, která se snažila dozvědět více, aby tak vše, co slyšela, dostalo smysl. „Co ti? Nelze proti nim použít Loden a žezlo Ruhk?"

Sovova tvář se zachmuřila, změnila výraz tak rychle, že to Wren překvapilo. „Ne," odpověděl chladně.

„Proti démonům je kouzlo k ničemu."

„Ale proč?" zeptala se Wren naléhavě. „Kouzlo mých elfských kostek je zničit dokáže. Proč ne kouzlo Lodenu?"

Sova zavrtěl hlavou. „Myslím, že jde o jiný druh kouzla."

Moc jistě to nevyznělo. Wren řekla rychle: „Sova, povězte mi, odkud se démoni vzali?"

Aurin Striate vyhlížel nespokojeně. "Proč se mě na to ptáte, Wren Elesedilová?"

„Ohmsfordová," ihned ho opravila Wren.

„Myslím, že ne."

Hleděli na sebe upřeně a v napjatém tichu. „Také vznikli z kouzla, že?" pronesla Wren nakonec, bez ochoty ustoupit.

Sovův pronikavý pohled byl pevný. „Zeptejte se královny, Wren. Rozmlouváte s ní."

Prudce vstal. „A teď, když víte, jak se sem město dostalo, alespoň podle legendy, dokončeme prohlídku. V Keelu jsou tři brány. Jedna hlavní a dvě malé. Pohledte támhle..."

Vydal se na cestu, stále mluvil, vysvětloval, co vidí, a odváděl konverzaci od otázek, na něž se nikomu odpovídat nechtělo. Wren naslouchala na půl ucha, protože ji více zajímalo, jak se elfové dostali na Morrowindl. Sebrat celé město, zmenšit je na velikost Elfského Kamene a uzavřít ho v něm na cestu přes oceán, to vše vyžadovalo tak neuvěřitelné kouzlo. Stále si to neuměla představit. Elfské kouzlo se znovu vynořilo z pohádkové říše, z doby, kterou si sotva kdo pamatoval — něco neuvěřitelného. Všechna ta síla a přesto bez možnosti zbavit se démonů, bez možnosti je zničit. Vzdorně sevřela rty. Vážně nevěděla, čemu má věřit.

Procházkou města strávili dopoledne a počátek odpoledne. Zlézali cimbuří a vyhlíželi do krajiny za městem. Byla šerá a zamlžená, bez pohybu, krom míst, kde z Killeshan tryskala pára s popílkem. Znovu potkali Phaetona. Vycházel z města ke Keelu, aniž by si jich všiml. Pod sluncem vybělenými vlasy byly jeho výrazné rysy zjizvené a hrubé. Sova se za ním díval s kamennou tváří a právě se odvracel, aby pokračoval dál, když ho Wren požádala, aby jí o Phaetonovi něco řekl. Aurin Striate odpověděl, že je to královnin polní velitel, hned druhý ve velení po Barsimonu Oridiovi a že se touží stát jeho nástupcem.

„Proč ho nemáte v oblíbě?" zeptala se Wren netaktně.

Sova pozdvihl jedno obočí. „Těžko se to vysvětluje. Myslím, že se oba podstatně lišíme. Většinu času jsem strávil venku za hradbami. Plíží se tím šerem s démony a podrobně sledoval, kde se vyskytují a jak si počínají. Převážně jsem žil jako oni, protože tak je nejlépe poznáte. Znáám jejich druhy i zvyky víc než kdokoli jiný. Ale Phaeton nic takového nebere v úvahu. Pro něj jsou démoni prostě nepřítel, kterého je třeba zničit. Hodlá Elfské

vojsko vyvést ven a smést je. Je to druhý muž po Barsimonu Oridiovi, takže mu právě tohle královna už měsíce povoluje. Jeho muži ho milují: myslí, že má pravdu, protože jsou ochotni věřit, že je chytřejší než oni. Skoro deset let jsme už uzavřeni za Keelem. Život jde dál a jen z pohledu či hovoru s lidmi nic nepoznáte, ale v srdci jsou všichni nemocní. Vzpomínají na dřívější způsob života a touží se k němu zase vrátit."

Wren chvíli uvažovala, zda by neměla znovu obnovit téma o původu démonů a o tom, proč se prostě zase nedají poslat nazpět, ale rozmyslela si to. Místo toho řekla: „Soudím, že jste přesvědčen o nezdaru armády tam venku."

Sova se na ni upřeně pevně zahleděl. „Byla jste tam se mnou Wren, což je víc než může říci Phaeton. Putovala jste sem od pobřeží. Neustále jste čelila démonům. Co myslíte? Nesnášejí nás. Jsou jich stovky druhů, z nichž každý je jinak nebezpečný. U řeky Rowen jsou duchouni — samé zuby, drápy a svaly. Zvířata. V pohoří Blackledge zase drakulové — duchové, kteří z vás vysávají život. Podobají se kouři, tasit meč nebo bojovat je marné. A to jsou jen dva druhy, Wren." Zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že budeme mít štěstí, podaří-li se nám udržet naživu tady uvnitř."

Chvíli šli mlčky a pak Wren řekla: „Ostnokot mi vyprávěl, že kouzlo, které město chrání, slábne."

Pronesla to jako konstatování faktu, ne jako otázku. Čekala na odpověď. Delší dobu Sova neodpovídal. Hlavu měl skloněnou a zrak upřený na cestu před sebou.

Pak konečně na okamžik vzhlédl a řekl: „Ostňák má pravdu."

Po čase sestoupili do vlastního města. Vcházeli do obchodů, postávali u pojízdnych krámků, které na tržišti převládaly a pečlivě si prohlíželi zboží i obyvatele, jež ho kupovali a prodávali. Arborlon byl městem jak se patří a až na jediné by asi byl jako jiná města. Wren hleděla do tváří kolem a spatřovala v nich odraz vlastních elfských rysů. Mohla si tak počínat poprvé, ten prožitek a pomyšlení ji těšily. Je první osobou, která to činí po více než sto letech. Elfové jsou živí; existují. Bylo to báječné zjištění a ji stále vzrušovalo, že to dokázala jako jediná. Rychle se na tržišti občerstvili lehce osmahlým chlebem, v němž bylo pečené maso se zeleninou, kouskem čerstvého ovoce, které připomínalo hrušku, a pohárkem lehkého nadkvašeného piva. Pak pokračovali dál. Sova je zavedl za palác, do Zahrady života. Mlčky kráčeli pěšinami, které se ztrácely v křehkosti květinových záhonů a ve vůních stovek pestrobarevných květů roztroušených mezi rostlinami, keři a stromy. Potkali Vyvolenou v bílé róbě, jednu ze strážkyň Ellcrysu, která pokývla a přešla. Wren pomyslela na vyprávění Para Ohmsforda o Elfské dívce Amberle, nejproslulejší Vyvolené ze všech. Vystoupili na vrchol pahorku, na němž byly rozloženy zahrady, a stanuli před Ellcrysem, jehož šarlatové listy a stříbřité větve se chvěly ve slunečním světle tak nápadně, že se ani nezdály skutečné. Wren se chtěla stromu dotknout, pošeptat mu něco, říci mu, že ví a chápe, kdo je a jak trpí. Ale neudělala to a jen tam stála. Ellcrys věděl, jaký má pocit. Proto na něj jen upřeně hleděla a myslela na to, jak bude hrozné, jestli Keel selže docela a démoni vtrhnou na elfy a do města. Jistě bude zničen i Ellcrys a až k tomu dojde, do světa Smrtelných se znovu uvolní všechna monstra uvězněná v Zakázaném, bytosti pohádkové říše uvězněné tam po celá léta. Tehdy se, pomyslela si ponuře, opravdu naplní Allanonova vize budoucnosti.

Po návštěvě Zahrady života a Ellcrysu se vrátili do paláce, aby si až do večere odpočali. Sova je nechal uvnitř vstupní haly a sdělil, že si musí něco zařídit. Víc neuvedl.

"Wren, vím, že máte více otázek než dokážete zvládnout." řekl při rozchodu. Skloněnou tvář měl vážnou. "Pokuste se být trpělivá. Obávám se, že se odpovědi dostaví velmi brzy."

Odcházel pěšinou a vyšel z brány. Wren s Garthem sledovali jeho odchod mlčky. Po chvíli se k ní obří tulák otočil a zaposunkoval. Zase měl hlad. Chtěl se vrátit do jídelny, pokusit se najít kuchyň a něco pojíst. Wren jen nepřítomně přikývla, protože stále myslela na elfy a jejich kouzlo a také na to, že jí vlastně Sova neodpověděl, proč je uvnitř hradeb ten příkop. Garth zmizel v chodbě, jeho kroky se rozléhaly tichem. Po chvíli se Wren otočila a vydala se do svého pokoje. Nevěděla, co jiného počít, než o všem přemýšlet, ale

snad to postačí. Stoupala hlavním schodištěm, naslouchala tichu, zachycena v předivu myšlenek, a právě se chystala vejít do chodby, když se objevil Gavilan Elesedil.

"Výborně, výborně, sestřenka Wren," pozdravil ji rozzářeně, okázalý ve žlutomodře šrafované tkanině se stříbřitým řetězovým opaskem. „Už na nohou a ve městě, chápu. Jak se daří dnes?"

"Díky, dobře." odpověděla Wren a pomalu se zastavovala, jak se k ní blížil. Uchopil ji za ruku, zvedl ji ke rtům a zlehka políbil. "No tak, povězte. Jste ráda, že jste tady nebo si říkáte, kéž bych byla zůstala doma."

Wren se usmála a zčervenala vzdor předsevzetí, že se červenat už nebude. „Myslím, že trochu tak i tak." Odtáhla ruku.

Gavilanovi zamžikaly oči. "Tak to má být. Všude je chleba o dvou kůrkách. Urazila jste dlouhou pouť, abyste nás našla, vidíte? Určitě to bylo velmi pozoruhodné pátrání. Wren. Dozvěděla jste se, co jste chtěla"

"Tak trochu."

Hezká tvář mu zvažněla. "Vaše matka Alleyne by se vám moc líbila. Vím, že vám o ní královna vyprávěla, ale i já k tomu chci něco povědět. Když jsem vyrůstal, pečovala o mě jako sestra. Byli jsme si velice blízcí. Wren, byla to silná a rozhodná dívka — tytéž vlastnosti vidím u vás."

Wren se znovu usmála. „Děkuji vám, Gavilane."

„Je to pravda." Gavilan se odmlčel. „Doufám, že mě spíš než za bratrance budete považovat za svého přítele. Rád bych, abyste věděla, že budete-li něco potřebovat nebo chtít cokoli zvědět, přijďte. Budu-li moci, rád vám pomohu."

Wren zaváhala. „Gavilane, mohl byste mi matku popsat? Mohl byste mi říci, jak vypadala?"

Bratranec pokrčil rameny. „Snadno. Alleyne byla malá jako vy. Měla stejnou barvu vlasů. A její hlas..." řekl do ztracena. „Těžko popsat. Byl muzikální. Byla inteligentní a hodně se smála. Ale myslím, že nejlépe si pamatuji její oči. Byly právě takové jako vaše. Když na vás pohlédla, měla jste dojem, že na celém světě neexistuje nikdo ani nic důležitějšího.

Wren pomyslela na sen, v němž se k ní matka sklonila blíž, dívala se velmi podobně, jak to popsal Gavilan, a řekla: *Vzpomeň si na mě. Vzpomeň si na mě.* Teď už jí to nepřipadalo jako pouhý sen. Už jednou, dávno, měla pocit, že se to určitě stalo.

„Wren?"

Uvědomila si, že civí jen tak do prázdna. Pohlédla opět na Gavilana a znovu zvažovala, zda se ho má zeptat na Elfské kostky a démony. Zdálo se, že je k hovoru ochotný a tak ji přitahoval, že ji to překvapovalo. Zatím ho ale neznala a škola tuláků ji činila opatrnou.

„Elfové teď mají zlé časy." pronesl Gavilan pojednou a naklonil se blíž. Wren vnímala, jak zvedá ruce a klade jí je na ramena. "Jsou tajemství kouzla, která..."

"Dobrý den, Wren," pozdravila Eowen Ceriseová, která se zjevila na vrcholu schodiště za ní. Gavilan znehybněl. „Líbila se vám procházka městem?"

Wren se otočila a cítila, jak z ní Gavilan snímá ruce. „Ano. Sova byl skvělým průvodcem."

Eowen přistoupila a upřela zelený pohled na Gavilana. „Jak se vám líbí vaše sestřenka, Gavilane?"

Elf se usmál. „Je roztomilá, rozhodná — dcera své matky." Pohlédl na Wren. „Musím jít. Mám před večerí ještě spoustu práce. Pak si promluvíme."

Krátce pokývl a odcházel. Uvolněný, sebevědomý a trochu bezstarostný. Wren ho při odchodu pozorovala a pomyslela si, že svým vstřícným postojem mnohé zastírá, ale že to, co leží pod ním, je spíše sladké.

Když se zase otočila, střetla se s Eoweniným pohledem. „Gavilan v nás všech vyvolává pocit, že jsme zase mladé dívky." Ohnivě rudé vlasy měla stažené v sítce a na sobě volné květované šaty. Hřejivě se usmívala, ale její oči se jako vždy zdály chladné a vzdálené.

„Myslím, že jsme do něj všechny zamilované.“

Wren zrudla. „Ani ho ještě neznám.“

Eowen přikývla. „Nu, tak mi povězte o procházce. Co jste se o městě dozvěděla, Wren? Co vám o něm Aurin Striate řekl?“

Rozešli se chodbou vedoucí k Wreninu pokoji. Wren Eowen vyprávěla; co jí Sova řekl a ve skrytu doufala, že vědma zase odhalí něco na oplátku. Ale Eowen prostě jen poslouchala, povzbudivě přikyvovala a neříkala nic. Zdálo se, že je zabrána do jiných myšlenek, i když Wreninu vyprávění věnovala alespoň takovou pozornost, aby neztratila nit hovoru. Wren dovyprávěla, když došli ke dveřím jejího pokoje a obrátila se tváří k Eowen.

Její vážnou tváří prokmitl úsměv. „Na to, že jste ve městě teprve den, jste se toho Wren dozvěděla mnoho.“

Sotva kolik bych chtěla, pomyslela si Wren. „Eowen, proč mi nikdo neřekne, odkud se vzali démoni?“ zeptala se a opatrnost odložila stranou.

Úsměv zmizel a nahradila jej hmatatelná zasmušilost. „Elfové o démonech neradi přemýšlejí a ještě méně o nich mluví,“ řekla. „Démoni vznikli z kouzla, Wren — nedorozuměním a špatným zacházením. Jsou obavou, hanbou i příslibem.“ Odmlčela se, když spatřila, jak se ve Wrenině pohledu zrcadlí zklamání a marnost a vzala ji za ruce. „Královna mi to zakázala, Wren,“ zašeptala. „A snad má pravdu. Tohle vám ale slíbím. V brzké době, budete-li si to stále přát, vám všechno povím.“ Wren zachytila její pohled. Odrážela se v něm čestnost. Přikývla. „Vezmu vás za slovo, Eowen. Byla bych ale ráda, kdyby mi o tom první vyprávěla babička.“

„Ano, Wren. Taky bych ráda.“ Eowen zaváhala. „My dvě jsme spolu už dlouho. Dětství, první láska, manželé a děti. Všichni jsou mrtví. A nejhorší ztrátou byla pro nás obě Alleyne. Tohle jsem vaší babičce nikdy neřekla — ale myslím, že to tuší — ve své vidině jsem viděla, že se Alleyne pokusí o návrat a my jí v tom nedokážeme zabránit. Vědma je žehnána a proklínána tím, co vidí. Vím, co bude; nemohu udělat nic, abych to změnila.“

Eowen zesílila své sevření, její zelené oči se vpíjely do Wrenina obličeje. „V životě jsme obdařeni osudem podle čehosi, čemu nerozumíme ani to neovládáme. Váže nás to k budoucnosti stejně jistě jako jakékoliv kouzlo.“

Pustila Wreniny ruce a odstoupila. „Zatímco zde hovoříme, královna rozhoduje o osudu elfů, Wren. Podnítil to váš příchod. Vidíte, jak na vaší přítomnosti zde záleží? Myslím, že dnes večer se dozvíte víc.“

Wren sebou trhla, jak náhle pochopila. „Eowen, měla jste vidění, že? Viděla jste budoucnost.“

Vědma pozvedla ruce jakoby nevěděla, zda má otázku odvrátit nebo uchopit. "Vždycky ji vidím, dítě." zašeptala. "Vždycky." Ve tváři měla úzkostný výraz. "Vidiny nikdy neodcházejí."

Pak se odvrátila a zmizela v chodbě. Wren stála a hleděla za ní podobně jako za Sovou, jakoby za prorokem bloudícím k nejisté budoucnosti, jakoby byla sama vidinou předurčení Elfského osudu.

JÍDLO TOHO VEČERA bylo zdoluhavou a neohrabanou záležitostí, která se vyznačovala dlouhými pomlkami. Wren s Garthem byli zavoláni za soumraku, a když sešli dolů, Eowen se Sovou už čekali. O chvíli později se k nim připojil Gavilan. Seděli těsně pohromadě na jednom konci dlouhého dubového stolu, před ně servírována působivá řada jídel, obsluha připravená na jejich pokyn či zavolání a celá jídelna jasně osvětlená proti nadcházející tmě. Mluvili málo, a když, jen nesnadno se vyhýbali zatoulání do oblastí označených jako nepevná půda. Dokonce i Gavilan, jenž mluvil nejvíc, si svá témata pečlivě vybíral. Wren nedokázala posoudit, zda bratránka odrazuje Eowenina a Sovova přítomnost nebo něco jiného. Byl stejně rozzářený a veselý jako dřív, ale chyběl mu opravdový zájem o jídlo a zdál se duchem nepřítomný. Pokud se mluvilo, hovořilo se

většinou o Wrenině dětství u tuláků a o Gavilanových vzpomínkách na Alleyne. Večeře se nudně vlekla, a když konečně skončila, dostavil se pocit zřejmé úlevy.

Ačkoliv ji všichni stále vyhlíželi. Ellenroh Elessedil se neobjevila.

Právě se zvedali a chystali odejít každý po svém, když do místnosti rychle vstoupil znepokojený posel a spěšně promluvil se Sovou. Sova ho se zamračením propustil a otočil se k ostatním. "Démoni zahájili útok proti severní hradbě. Zřejmě se jim podařil průlom."

Poté se všichni rozcházeli. Eowen, aby vyhledala královnu. Gavilan, aby se ozbrojil. Sova. Wren a Garth, aby zjistili, co se děje. Proběhli se Sovou palácem, vyběhli z brány a sbíhali do města. Wren sledovala ubíhající zem pod nohama. Soumrak vystřídala tma a clonou stromů divoce zářilo světlo Keelu. Proběhli řadou postranních uliček. Ze všech stran se sbíhali elfové, pokřikovali a svolávali na poplach, po zprávě o útoku mobilizovalo celé město. Sova se vyhýbal vytvářejícím se davům a chvátal po periférii městského středu směrem na východ, dokud se stromy nerozestoupily. Před nimi se nejasně rýsoval Keel. Hradba se hemžila elfskými vojáky, zatímco další setniny přecházely mosty, aby se k nim připojily. Všichni spěchali k místu ve tmě, kde zář téměř úplně pohasla a opodál ve tmě zápolila velká masa bojovníků.

Wren se svými kumpány pokračovali dál, až byli od hradby vzdáleni sotva dvě stě yardů. Tam se zastavili, protože se před nimi valily vpřed vojenské linie.

Wren Garthovi překvapeně sevřela rameno. Zdálo se, že tam, kde byl Keel porušen a kamenná zeď se změnila v ruiny, selhalo kouzlo úplně. Na stovky ponurých těl se cpalo do trhliny a snažilo se o průlom, zatímco elfové bojovali, aby jim v tom zabránili. Boj byl chaotický. Těla se v agónii hroutila a svíjela drcena tlakem těch za nimi. Vzduch naplňovaly skřeky a výkřiky. Tentokrát zvuky bitvy mezi elfy a démony netlumilo nic. Meče se zatínaly, drápy rvaly, mrtví a ranění leželi všude kolem trhliny.

Po nějakou dobu se zdálo, že se démonům daří. Jejich počet byl tak ohromný, že se vlastně předvojem ocitl ve městě. Ale elfové podnikli zuřivý protiútok a opět démony vytlačili. Bitva kolem trhliny se přelévала vzad i vpřed, aniž by některá ze stran dosáhla převahy.

V tom zazněl pokřik "Phaeton. Phaeton." a v popředí setniny vojáků, která právě dorazila, se objevila bělopavá hlava Elfského velitele. Paži s mečem měl pozvedlou a vedl útok na hradbu. Démoni byli vytlačeni. Ozývalo se ječení a vytí, jak do nich elfové naráželi. Phaeton stál v první linii útoku, zázračně nedotčený, zatímco kolem něj padali jeho muži. K protiútku se přidali také elfové z pahorků. Zhora tak dolu pršely kopí a šípy. Mocná zář Keelu vzplála, když se na okamžik přes trhlínu v poškozeném zdivu spojila.

Nato démoni podnikli druhý útok. Byla jich ohromná spousta, prodírala a drala se dovnitř na každém kroku. Elfové chvíli odolávali, pak znovu začali ustupovat. Phaeton mezi ně skočil se zdviženým mečem. Zatímco se bojovníci na obou stranách pokoušeli nabýt vrchu, bitva uvízla. Wren s hrůzou sledovala, jak se krveprolití zvyšuje, všude leželi mrtví, umírající a ranění. Boj byl tak prudký, že se k nim nikdo nemohl dostat. Kolem Wren a jejích přátel se shromáždily zástupy elfů. Staří lidé, ženy a děti, všichni, kteří nebyli vojáky Elfské armády. A zatímco přihlíželi, viselo nad nimi podivné ticho, jejich hlasy tou podívanou oněměly.

Co když démoni prorazí? pomyslela si Wren náhle. *Nikdo nebude mít naději. Tihle lidé nemají kam utéci, Všichni budou zabiti.* Zuřivě se rozhlížela. *Kde je královna?*

A v tom se objevila. Obklopoval ji tucet příslušníků Královské gardy. Dav se před ní rozestupoval. Wren zachytila Trissův pohled. Vedl své elfy, tvář kamennou a zachmuřenou. Královna kráčela v jejich středu zpříma. Byla vysoká a vřavy kolem si zdánlivě nevšímalá. Hladkou tvář měla ledově klidnou a oči upírala vpřed. Prošla podél zástupů k nejbližšímu mostu, který překlenoval příkop. V jedné ruce nesla žezlo Ruhk, na jehož konci se třpytila doběla zářící Loden. *Co hodlá dělat?* pomyslela si Wren a pojednou o ni dostala strach.

Královna došla do středu mostu, jenž se nad příkopem obloukovitě klenul, a tam se zastavila. Odtud ji mohli všichni vidět. Zdvihl se křik a vojáci na šancích začali provolávat její jméno až to bralo za srdce. Bojovníci, kteří bojovali s Phaetonem v trhlíně, znovu obnovili své úsilí. Obrana nabrala síly a přelévала se vpřed. Démoni byli opět vytlačeni. Vzrostl řinkot a skřípot železných zbraní a s ním výkřiky umírajících.

V tom náhle padl Phaeton. Bylo nemožné zjistit, co se stalo — jednu chvíli tam byl, šel v čele a vzápětí byl mrtev. Elfové s pokřikem zaútočili, aby ho ochránili. Démoni se neochotně stáhli. Znovu se bitva přelila do trhliny a tentokrát pokračovala až za ni, protože se demony podařilo vytlačit na druhou stranu. Světlo chránící Keel se opět začalo slévat jako kouzelné nitky spřádající se dohromady.

A potom démoni vyrazili k útoku potřetí. Vyčerpaní elfové se obrátili na ústup.

Ellenroh Elessedil zvedla žezlo Ruhk a zamířila je na trhlinu. Bylo slyšet varovné výkřiky a elfové se sypali trhlinou zpět. Z Lodenu explodovala záře a jako kopí svištěla ke Keelu, zatímco kouzlo Elfského Kamenu nabíralo na síle. Dosáhlo hradby, když poslední elfští vojáci zalehli k zemi. Kamenná suť se skřípavě a vrzavě zvedala a zeď se začala sama sestavovat. Démony zachytil větrný vír a pohřbil je. Kameny se vrstvily jeden na druhý a štěrby zaplňovala malta. Kouzlo pracovalo a řídilo. Energie Lodenu se rozšiřovala. Wren nevěřicně tajila dech. Hradba rostla a uzavírala tak zející otvor, který v ní byl proražen. Tak dlouho, až byla opět celistvá.

Kouzlo svou práci provedlo v okamžiku. Démoni byli zase odděleni venku.

KRÁLOVNA STÁLA UPROSTŘED mostu nehybně, zatímco kolem ní pádily nové setniny elfských vojáků, aby zaujaly postavení na šancích. Čekala na posla, kterého vyslala k masakru, dokud se nevrátil. Posel krátce poklekl, vstal a podával hlášení. Wren viděla, že jednou kývla, otočila se a sešla z mostu. Královská garda pro ni uvolňovala cestu. Královna tentokrát zamířila přímo k Wren. Nějak ji v tom dmoucím davu dokázala najít. Dívku z tuláků polekal výraz babiččiny tváře.

Ellenroh Elessedil k ní kráčela hrdě, roucho za ní vlálo jako vlajky odstávající ve větru od žezla Ruhk, jež držela přitisklé k tělu. Loden se ještě mihotal zlověstným bílým světlem.

„Aurine Striate," zvolala královna, když k nim dospěla a okamžik se na Sovu upřeně zahleděla. „Chceš-li, jdi napřed. Povoluj Bara a Etona z jejich komnat — jsou-li tam dosud — a řekni jim..." Zdálo se, že se jí v hrdle zadrhl dech a její ruka sevřela žezlo Ruhk. „Řekni jim, že Phaeton zahynul při útoku nešťastnou náhodou. Zabila ho šipka jeho vlastních lučištníků. Řekni jim, že si přeji okamžité shromáždění v prostorách Nejvyšší Rady. Teď jdi a pospěš."

Sova splynul s davem a zmizel. Královna se obrátila k Wren, jednou paží jí objala kolem štíhlých ramen a drahou pokynula k městu. Rozešli se. Garth krok za nimi, všude kolem Královská garda. "Wren," zašeptala královna a naklonila se blíž. "Tohle je začátek konce. Teď se jdeme poradit, zda se můžeme zachránit. Stůj při mě, ano? Buď mým zrakem, sluchem a pravou rukou. To proto jsi za mnou přišla."

Víc neřekla. Přitiskla Wren k sobě a odpěchala do tmy.

Kapitola 12

KOMORA NEJVYŠŠÍ ELFSKÉ RADY byla situována daleko od paláce ve starobylém háji bílých dubů. Budovu byla rámována bytelnými trámy a zděná kameny. Vlastní sněmovní místnost, která tvořila základní část stavby, byla rozlehlá komnata ve tvaru šestiúhelníku. Strop byl vyztužen trémovím, které se zvedalo od spojnice zdí do středu jako ochranná hvězdice. Těžké dřevěné vstupní dveře se otevíraly přímo proti třístupňovému pódiu, na němž spočíval trůn elfských králů a královen. Po obou jeho stranách byly standardy, z nichž visely vlajky nesoucí insignie vládních sídel. Na obou stranách u zbývajících stěn stály řady lavic. Šlo o jakousi galerii pro diváky a účastníky veřejných shromáždění. Uprostřed místnosti byl široký úsek podlahy, jemuž dominoval kulatý stul a dvacet jedna křesel. Při zasedání zde seděla Nejvyšší Rada společně s králem nebo královnou. Ellenroh Elessedil vstoupila do sněmovny s ruměncem. Roucho se vleklo za ní a před sebou nesla žezlo Ruhk. Po ní vstoupili Wren. Garth, Triss a několik příslušníků Královské gardy. Za sněmovním stolem už seděl Gavilan Elessedil a při královnině vstupu spěšně povstal. Na sobě měl drátěný pancíř a přes opěradlo křesla pověšený meč. Královna k němu přistoupila, srdečně ho objala a přešla do čela stolu.

„Wren," řekla, jak se obracela. „Posaď se vedle mne."

Wren její prosbě vyhověla. Garth se odvrátil k jedné straně a pohodlně se uvelebil na galerii. Dveře sněmovny se zavřely a dva členové Královské gardy zaujali místa po jejich stranách. Triss se šel posadit ke stolu vedle Gavilana. Jeho skloněná kamenná tvář byla nepřístupná. Gavilan se v křesle vzpřimil, nervózně se usmál na Wren, neklidně si uhladil rukávy tuniky a zahleděl se jinam. Ellenroh si založila ruce a nepromluvila. Zřetelně na někoho ještě čekala. Wren si prohlížela sněmovnu. Nahlížela do tmavých koutů, kam nestačilo proniknout osvětlení lamp. V šeru za Garthem se matně blyštělo naleštěné dřevo a na okrajích světla tančily obrazy vrhané plameny lampy. Za ní zplihle a nehybně visely vlajky, insignie na nich zastřené v hlubokých záhybech. Ve sněmovně bylo ticho, které narušovalo jen jemné vrzání bot a šustot šatů.

Potom zahlédla Eowen, která seděla na galerii dále za Garthem, v přítomnosti téměř neviditelná.

Wrenin zrak se ihned přesunul na královnu, ale Ellenroh přítomnost vědmy nikterak nedávala najevo. Její pohled se upíral ke dveřím sněmovny. Wren se znovu chvíli zahleděla na Eowen a pak do přítomnosti. Všichni v místnosti věděli, že se bude něco dít, ale co, věděla jen královna. Wren se zhluboka nadechla. Královna jí řekla, že se do Arborlonu dostavila kvůli téhle chvíli. Buď mým zrakem, sluchem a spolehlivou pravou rukou.

Proč?

Dveře do sněmovny se otevřely a vstoupil Aurin Striate se dvěma muži. První byl staly a robustní, měl prošedivělé vlasy, plnovous a pomalé těžkopádné pohyby, které svědčily o muži, jenž nedopustí, aby mu něco stálo v cestě. Druhý byl průměrně veliký, hladce oholený, měl přivřeně ale ostražitě oči a pohyboval se snadno a s lehkostí. Při vstupu se usmíval. První se mračil.

„Barsimone Oridio." vítala královna prvního. „Etone Sharte. Díky, že jste přišli. Aurine Striate, prosím, zůstaňte."

Tři muži se posadili, oči upřené na královnu. Teď se na ni zahleděli všichni a čekali.

„Corte, Dale," oslovila strážce u dveří. „Počkejte venku, prosím."

Elfští gardisté vyklouzli ze dveří. Tiše se zavřely.

„Přátelé." Ellenroh Elessedil seděla zpříma opřená, a když promluvila, její hlas se lehce rozléhal tichem.

„Déle si již předstírat nemůžeme. Už se nemůžeme chovat pokrytecky. Nemůžeme si

nalhávat. Ochrana toho, za co již přes deset let bojujeme, je na nás."

„Lady," začal Barsimon Oridio, ale královna ho umlčela pohledem.

„Dneska večer prorazili démoni Keel. Kouzlo už měsíce selhává — a pravděpodobně už roky. A bytosti zvenčí si kradou jeho energii pro sebe. Dnes večer se rovnováha natolik posunula, že jim umožnila průlom. Naši vojáci bojovali udatně, aby tomu zabránili, podnikli vše, aby útok odrazili. Nepodařilo se jim to. Phaeton byl zabit. Nakonec jsem musela použít žezlo Ruhk. Kdybych to neudělala, město by padlo."

„Lady, tak to není!" Barsimon Oridio už déle mlčet nedokázal. "Armáda by se byla vzpamatovala. Byla by získala převahu. Phaeton riskoval příliš mnoho, jinak by zůstal naživu!"

"Riskoval pro naši záchranu!" řekla Ellenroh s kamennou tváří. "Vrchní veliteli, nemluvte o něm neuctivě. Zakazují to."

Chmury tělnatého muže se prohloubily.

„Bare." Královna teď promluvila mírně a zřetelně srdečně. „Byla jsem tam. Viděla jsem, co se stalo."

Vyčkala, dokud nesklopil zrak a pak se vrátila k většině u stolu. "Keel už nás příliš dlouho chránit nebude. Použila jsem k jeho posílení žezla Ruhk, ale nemohu to dělat pořád, jinak bychom riskovali úplnou ztrátu energie. A to, přátelé, dovolit nemohu. Svolala jsem vás, abych vám sdělila své rozhodnutí o našem dalším počínání."

Obrátila se k Wren. „Toto je má vnučka Wren, dítě Alleyne. Byla k nám vyslána ze starého světa tak, jak to předpověděla Eowen Ceriseová. Podle této věštby je tu proto, aby zachránila elfy. Očekávala jsem její příchod řadu let, aniž bych opravdu věřila, že se dostaví anebo, přijde-li, že by pro nás mohla něco udělat. Její příchod jsem si po pravdě nepřála, protože jsem se obávala, že ji ztratím jako Alleyne."

Prsty se něžně dotkla Wreniny tváře. „Ta obava přetrvává. Ale vzdor tomu je Wren zde, poté, co překonala rozlohu Modrého předělu a statečně čelila všem hrůzám spojeným s démony, aby tu dnes seděla s námi. Již nemohu pochybovat, že nás má zachránit tak, jak to předpověděla Eowen." Odmlčela se. "Ani Wren tomu ještě úplně nevěří či to nechápe."

Její pohled byl horoucí, když se setkal s Wreniným.

„Přišla do Arborlonu z vlastních pohnutek. Povolal ji Allanonův duch a vyslal ji, aby nás našla. Zdá se, že Čtyřzemí je obklíčeno vlastními démony, tvory zvanými přízrační. Má-li být Čtyřzemí ochráněno, je zapotřebí naše přítomnost."

„Záležitosti Čtyřzemí se nás netýkají. Lady." pronesl chladně Eton Shart.

Královna se k němu obrátila. "Ano, první ministře, přesně tohle říkáme už přes sto let, vidíte? Ale co když se mýlíme? Co když mají stejné potíže jako my? Co když je naopak osud všech spojen navzájem a přežití závisí na vytvoření společného pouta? Wren, pověz shromáždění, jak si mě našla. Pověz jim i to, co ti řekl druidův duch a ten stařec. Řekni jim také o elfských kostkách. Teď už to bude v pořádku. Nadešel čas, aby se to dozvěděli."

Wren tedy vyprávěla jak s Garthem putovali do Arborlonu. Začala věštbami a skončila poznáním svého původu. O elfských kostkách mluvila váhavě, protože stále neměla jistotu, zda je vhodné, aby jejich existenci zveřejnila. Ale když začala, královna povzbudivě příkyvovala, a proto nic nevynechala. Když domluvila, zavládlo se ticho. Osazenstvo kolem stolu si vyměňovalo nejisté pohledy. Gavilan na ni zíral jakoby ji viděl poprvé.

„Nyní snad chápete, proč si myslím, že už není déle možné přehlížet dění mimo Morrowindl?" zeptala se královna tiše.

„Lady, domnívám se, že ano," řekl Sova, „ale teď bychom se rádi dozvěděli, co navrhuje."

Ellenroh přikývla. "Ano, Aurine Striate, vím." Znovu se odmlčela. "Tady na Morrowindlu už pro nás nezbyvá nic." řekla konečně. „Proto je čas, abychom odešli, vrátili se do starého světa a stali se opět jeho součástí. Skončilo období anonymity a odloučenosti. Je čas použít Loden."

Gavilan se okamžitě vztyčil. „To ne, teto Eli! Nemůžeme se jen tak vzdát! Jak víme, zda

Loden po tak dlouhé době ještě funguje? Jde o pouhou legendu! A co kouzlo Keelu? Odejdemo-li, je ztraceno! Něco takového dopustit nemůžeme!"

Wren zaslechla souhlasné mručení Barsimona Oridia.

"Gavilane!" Ellenroh se hněvala. "Jsme ve sněmu. Oslovujte mé náležitě!"

Gavilan zrudl. „Omlouvám se, Lady."

„A teď si sedněte!" odsekla královna. „Zdá se mi, že naši současnou tíseň dlužíme nerozhodnosti. Příliš dlouho nejsme schopni jednat. Dovolili jsme, aby nám naše možnosti diktoval osud. Bojujeme kouzlem, i když je nám všem jasné, že už na ně spoléhat nemůžeme."

„Lady!" varovně a spěšně zvolal Eton Shart s pobledlou tváří.

„Ano, vím," reagovala Ellenroh. Nedívala se přímo na Wren, ale v očích měla náznak hnutí, jenž dívce naznačil, že se varovný výkřik týkal jí.

„Lady, žádáte, abychom se kouzla úplně vzdali?"

Královna stroze přikývla. „Už delší dobu nemá velkou cenu ho vlastnit, vidíte, první ministře?"

„Ale my, jak mladý Gavilan říká, nemáme způsob, jak zjistit, jestli Loden uskuteční, co od něj očekáváme."

„Pokud selže, nemáme co ztratit. Snad vyjma možnosti úniku."

„Ale únik není odpověď, kterou hledáme. Možná pomůže z jiného zdroje..."

„Etone." přerušila ho královna. „Zvažte, co navrhuje. Jaký jiný zdroj? Navrhujete vyvolání ještě více kouzla? Nebo snad použijeme to, co máme a přeměníme ho třeba v nějakou další hrůzu? Nebo máme vyhledat pomoc samotných lidí propadlých před lety Federaci?"

„Lady, máme armádu," řekl brunátnější Barsimon Oridio.

„Ano, Bare, máme. Teď. Ale ztracené životy obnovit nedokážeme. Ani kouzlo, které ztrácíme. Každý další útok si bere další z našich vojáků. Zdá se, že se démoni zhmotňují ze samého vzduchu. Zůstaneme-li, armádu dlouho mít nebudeme."

Královna zvolna zavrtěla hlavou. Ironicky se usmívala. „Vím, co žádám. Vrátime-li elfy a Arborlon zpět do světa Lidí, do Čtyřzemí s jeho rasami, kouzlo se ztratí. Budeme žít jako za starých časů. Ale možná, že to stačí. Třeba to tak být musí."

Osazenstvo kolem stolu ji mlčky sledovalo, na jeho tvářích se zračila směsice zloby, pochyb a údivu.

„Jak je to s kouzlem, nerozumím tomu," řekla Wren, která už nedokázala jen tak sedět, zatímco se jí v hlavě kupily otázky. „Co máte na mysli, když říkáte, že se kouzlo ztratí, pokud Morrowindl opustíte?"

Ellenroh k ní obrátila tvář. „Wren, stále zapomínám na tvou neznalost elfských tradic a na to, že dosud málo víš o původu kouzla. Pokusím se to zjednodušit. Když, jak mám v úmyslu, vyvolám Loden, Arborlon s elfy se do něj smrští, aby je bylo možné přepravit zpět na Západní území. Až se to stane, kouzlo, které chrání město, zmizí. Zbyde pouze to, které vychází z Lodenu a chrání vše, co je v něm přenášeno. Po znovuoobnovení Arborlonu vymizí i toto kouzlo. Víš, Loden má pouze jediné použití. Užije-li se ho, jeho kouzlo se ztrácí."

Wren zmateně vrtěla hlavou. „Ale co ten způsob obnovení Keelu v místě, kde ho démoni prorazili? Co ten?"

„Skutečně. Něco z téhož kouzla, které vyžaduje Loden na přenos města a elfů, jsem si přisvojila. Zkrátka, vzala jsem si část jeho energie. Ale využití této energie na podporu Keelu odčerpává to, čeho je třeba k prvnímu použití Elfského Kamene." Ellenroh se odmlčela. "Wren, nyní víš, že elfové znovu zachytili něco z kouzla, které kdysi ovládali v časech pohádkové říše. Učinili tak po zjištění, že zdrojem kouzla je zem a její prvky. Před lety, ještě před naším příchodem na Morrowindl, dávno před mým narozením, došlo k rozhodnutí pokusit se o jakousi obnovu." Odmlčela se. "Tahle snaha nebyla zcela úspěšná. Nakonec byla úplně opuštěna. Zbytek z kouzla vstoupil do formace Keelu. Ale

kouzlo existuje jen tak dlouho, dokud je ho třeba. Po zmizení města, skončí jeho potřeba. Až k tomu dojde, kouzlo zmizí."

"A nejde ho uvést do původního stavu po vašem návratu na Západní území?"

Tvář Ellenroh zkameněla. "Ne. Wren. Znovu už nikdy."

"Předpokládáte...." začal Gavilan.

"Nikdy!" řekla důrazně královna a Gavilan ztichl.

"Lady." Zjednal si mírně pozornost Eton Shart. "I když uděláme, co navrhujete a energii Lodenu vyvoláme, jakou šanci k návratu na Západní území máme? Všude jsou démoni. Jak říkáte, sotva se dokážeme udržet za hradbami města. Co pak, až hradby nebudou? Bude nám stačit armáda, abychom se dostali na pobřeží? A co s námi bude potom, bez lodí a stráží?"

"Armáda pobřeží nedokáže udržet dlouho. Lady," souhlasně promluvil Barsimon Oridio.

"Ne, Bare, to nedokáže," řekla královna. „Já ale nenavrhuji využití armády. Myslím, že naše nejlepší naděje je opustit Morrowindl stejně jako jsme na něj přišli — v malém počtu osob, které ponese Loden se zbytkem bezpečně uloženým v něm."

Nastalo omráčené ticho.

"Pouhá hrstka, Lady?" zděsil se Barsimon Oridio. „Nebude mít naději!"

"Nu, to nemusí být pravda," zauvažoval tiše Aurin Striate.

"Královna se usmála. „Ne. Aurine, to nemusí. Nakonec, důkazem toho je má vnučka. Prošla přes demony, aniž by jí, krom jejího přítele Gartha, kdokoliv pomáhal. Podstatné je, že malá družina bude mít daleko lepší vyhlídky projít než celá armáda. Malá skupina může cestovat rychle a aniž by byla spatřena. Bude to riskantní cesta, ale podniknout by se měla. A pokud jde o to, co pak, až se skupina dostane na pobřeží, Wren už pro nás učinila předběžné opatření. Se svým Rochem tam bude čekat Nebeský jezdec Tygr Taj, aby alespoň jednoho z nás s Lodenem přenesl do bezpečí. Zbytek mohou přepravit další Nebeští. Pečlivě jsem to promyslela a věřím, že je to řešení našeho problému."

Gavilan vrtěl hlavou. Nyní byl ledově klidný, jeho hezká tvář soustředěná. „Lady, jsem si vědom, jak zoufalá situace nastala. Ale jestliže riskantní podnik, který navrhujete, selže, bude ztracen celý národ elfů. Navždy. Zahyne-li družina nesoucí Loden, nebude možné vyvolat energii Elfského Kamene a město s lidmi uvnitř budou v pasti. Nezdá se mi, že si takový hazard můžeme dovolit."

"Ne, Gavilane?" zeptala se královna tiše.

"Lepším rizikem by bylo vyvolání dalšího kouzla ze země," odpověděl. Pozvedl ruce, aby odrazil její námitky. „Znám nebezpečí. Ale tentokrát bychom třeba mohli mít úspěch. Tentokrát by kouzlo mohlo být natolik silné, aby nás bezpečně ochránilo za Keelem, aby nás chránilo před demony."

"Gavilane, na jak dlouho? Na další rok? Dva? A náš lid stále uvězněný ve městě?"

"Je to pořád lepší možnost než vyhnout. Rok by měl stačit k tomu, abychom našli způsob, jak ovládnout pozemské kouzlo. Lady, nějaký existovat musí. Jen ho musíme objevit."

Královna zasmušile potřásla hlavou. „Tohle si namlouváme už přes sto let. A dosud nikdo na nic nepřišel. Pohleděte, co jsme si způsobili. Vůbec jsme se nepoučili?"

Wren docela nerozuměla, o čem se mluvilo, ale pochopila, že je řeč o problémech s kouzlem, do nichž se elfové dostali po jeho vyvolání. Ellenroh právě navrhla, aby ho používat přestali. Gavilan zase, že je třeba vydržet, aby se ho mohli pokusit ovládnout. Aniž by to bylo vysloveno, usoudila Wren s jistotou, že jádrem sporu jsou démoni.

"Sovo." Královna náhle oslovila Aurina Striata. "Co si myslíte o mém plánu?"

Sova pokrčil rameny. „Domnívám se, Lady, že ho lze uskutečnit. Léta jsem strávil tam venku za hradbami. Víím, že je možné, aby se mezi demony pohyboval jeden člověk, aniž by ho zaznamenali. Myslím, že totéž platí i o malém počtu osob. Jak říkáte, Wren s Garthem sem vystoupili od pobřeží. Myslím, že by to dokázali i opačně."

"Říkáte, že byste svěřil Loden téhle dívce a jejímu příteli?" zvolal Barsimon Oridio

nevěřicně.

„Dobrá volba, nemyslíte?" odpověděla Ellenroh mírně. Pohlédla na Wren, která si pomyslela, že je tou poslední, o níž by měla královna uvažovat. „Ale přirozeně, že bychom se jich nejprve museli zeptat," pokračovala Ellenroh, jakoby jí četla myšlenky. „Přesto si myslím, že je zapotřebí více než dvou osob."

„Kolika tedy?" zeptal se velitel Elfské armády.

„Ano, kolika?" zopakoval Eton Shart.

Královna se usmála a Wren tušila, co má za lubem. Přiměla je nyní, aby o návrhu uvažovali a nejen proti němu prostě argumentovali. Nesouhlasili, ale zvažovali alespoň výhody.

"Devět." řekla královna. „Šťastné číslo elfů. Dostatečný počet, aby se uskutečnění cesty patřičně zajistilo."

„Kdo by šel?" Zeptal se klidně Barsimon Oridio.

"Vy ne, Bare," odpověděla královna. „Ani vy Etone. Tohle je cesta pro mladé. Přeji si, abyste zůstali s lidem ve městě. Tohle vše pro něj bude nezvyklé. Konec konců. Loden je legenda. Někdo musí za mé nepřítomnosti udržovat pořádek a vy to zařídíte nejlépe."

„Hodláte se tedy cesty zúčastnit osobně?" zeptal se Eton Shart. „Téhle cesty pro mladé?"

„První ministře, nedívejte se tak nesouhlasně," pokárala ho Ellenroh mírně. „Přirozeně, že se zúčastnit musím. Žezlo Ruhk je má starost a energie Lodenu rovněž má záležitost. Mimo to, jsem královna. Je na mně, abych se postarala o bezpečnou přepravu města a svého lidu zpět na Západní území. Navíc, celý plán je můj nápad. Nemohu ho dost dobře nejprve hájit a pak jeho provedení ponechat na někom jiném."

„Lady, nemyslím..." začal Aurin Striate pochybovačně.

„Sovo, prosím, neříkejte to." Umlčela ho Ellenroh zachmuřeně. „Nepochybuji, že dokážu slovo za slovem zopakovat každou vaši námitku, k níž se chystáte, takže se neobtěžujte. Máte-li pocit, že je to nutné, můžete mi je vykládat cestou, protože očekávám rovněž vaši účast."

„Neviděl bych to jinak." Sovovu zjizvenou tvář zastírala obava.

„Aurine Striate, nikdo není schopnější přežít mimo hradby než vy. Budete tam naším zrakem a sluchem, příteli."

Sova mlčky a vděčně přikývl.

Ellenroh se rozhlédla. „Trissi, k zajištění Lodenu a ostatních budu potřebovat vás. Corta a Dala. To je pět. Půjde Eowen. Možná budeme potřebovat její vize, máme-li přežít. Gavilane." Plná naděje pohlédla na synovce. „Ráda bych, kdybyste šel také."

Gavilan Elesedil všechny překvapil oslnivým úsměvem. "Já též, Lady."

Ellenroh se rozzářila. "Gavilane, po dnešním večeru mi zase můžete říkat teto Ell."

Nakonec se obrátila k Wren. „A ty, dítě. Půjdeš s námi také? Ty a tvůj přítel Garth? Potřebujeme vaši pomoc. Vykonali jste tu cestu od pobřeží a přežili. Máte představu, jak to tam venku vypadá a tyhle znalosti jsou k nezaplacení, A Nebeský jezdec ti slíbil, že se pro tebe vrátí. Žádám příliš?"

Wren chvíli neodpověděla. Pohledem na Gartha se neobtěžovala. Věděla, že s ní půjde kamkoliv. Uvědomovala si také, že nevážila pouť do Arborlonu proto, aby v něm byla uvězněna, věděla, že ji Allanon neposlal, aby se zde skrývala a Elfské kostky nedostala, aby se bránila jejich použití. Skutečnost byla drsná a náročná. Nebyla pouhým poslem, měla udělat víc než jen zjistit pravdu o sobě a svém původu. Její role v téhle záležitosti — ať se jí líbí či ne — právě začíná.

„Garth a já jdeme," odpověděla. Myslela, že ji poté babička obejmě, ale královna zůstala vzpřímená a místo toho se prostě usmála. Ale to, co jí Wren spatřila v očích, bylo lepší než všechna objetí.

„Jsme tedy opravdu dohodnuti?" zeptal se náhle Eton Shart od druhého konce stolu.

Ve sněmovně bylo ticho, když Ellenroh Elesedil povstala. Stála před nimi a v jemně

modelovaných rysech, v držení těla i ve třpytu očí se jí odrážely hrdost a sebevědomí. Wren si pomyslela, že je babička v té chvíli krásná. Prstence Iněných vlasů jí spadaly na ramena, její roucho splývalo k zemi a linie tváře a těla měla proti směsici stínů a světla hladké a měkké.

"Ano, Etone, jsme," odpověděla královna mírně. "Požádala jsem vás, abyste se zde sešli a vyslechli mé rozhodnutí. Říkala jsem si, že když se mi vás přesvědčit nepodaří, naléhat nebudu. Domnívám se ale, že bych i tak pokračovala — ne z arogance, ne z pocitu jistoty nad mým plánem, že to tak být musí, ale z lásky k mému lidu a obavy, že bude-li ztracen, ta osudová chyba spočine na mně. Máme naději se zachránit. Eowen to předpověděla ve svém vidění. Wren svým příchodem naznačila, že ten čas nastal nyní. Vše, čím jsme a budeme, je v sázce, ať si zvolíme cokoli, přesto bych ráda, aby byla přijímána spíše aktivně než pasivně. Přátelé, Elfové přežijí. Jsem si tím jistá. Přežijí jako se jim to dařilo vždy."

Hleděla z jedné tváře na druhou se zářivým úsměvem.

„Budete při tom stát při mně?"

Pak jeden po druhém vstávali. První Aurin Striate, potom Triss, Gavilan, Eton Shart a po krátkém zaváhání a se zřejmou obavou i Barsimon Oridio. Wren vstala jako poslední, protože ji dění kolem natolik zaujalo, že na chvíli, jež jí byla určena, úplně zapomněla.

Královna přikývla. „Nemohla jsem požádat lepší přátele. Mám vás všechny ráda." Sevřela žezlo Ruhk před sebou. „Nebudeme to odkládat. V jednom dni je třeba to sdělit lidu a připravit se, připravit se i na to, co leží před námi. Teď jděte spát. Zítřek je už zde."

Odvrátila se od nich a posléze vyšla z místnosti. Sledovali její odchod mlčky.

WREN PRÁVĚ STÁLA PŘED vchodem do Nejvyšší Rady, nepřítomně zírala na trhliny v obloze zaplněné jasnými hvězdami a zrovna ji napadlo, že si sotva dokáže vzpomenout na dobu, která předcházela pátrání po elfech, když se k ní blížil Gavilan. Ostatní už odešli, kromě Gartha, který zevloval opodál a díval se na město. Wren hledala Eowen, protože doufala, že si s ní promluví, ale vědma zmizela. Při Gavilanově příchodu se otočila a napadlo ji, že by si místo toho mohla promluvit s ním, zeptat se ho na vše, co se stále toužila dozvědět.

Na tváři se mu ihned objevil pohotový úsměv. „Wreničko," pozdravil ironicky a trochu zamyšleně. "Vidíte naši budoucnost stejně jako Eowen Ceriseová?"

Wren zavrtěla hlavou. „Nezdá se mi, že bych si ji právě teď přála vidět."

"Hm, ano, asi máte pravdu. Zřejmě nebude tak příjemná a mírná jako tahle noc, vidíte?" Pohodlně si založil ruce a zahleděl se jí do očí. "Můžete mi říci, co spatříme, až se ocitneme za těmito hradbami? Víte, nikdy jsem tam nebyl."

Wren našpulila rty. „Démony. Smog, oheň, popílek a ztuhlou lávu až k horám, potom bažinu a prales a pak zase hlavně smog. Gavilane, neměl jste s účastí na té cestě souhlasit."

Usmál se. "A vy ano? Ne, Wren, hodlám zemřít jako pravý muž, který ví proč a ne pouze bloudit v rozsahu kouzla Lodenu. Bude-li fungovat. Kéž bych to věděl. Vlastně to neví nikdo, dokonce ani královna ne. Možná ho vyvolá a nestane se nic."

„Tomu ale nevěříte, vidíte?"

„Ne. Pro Ellenroh kouzlo fungovalo vždycky. Přinejmenším skoro vždy." Znaveně spustil ruce.

„Gavilane, vyprávějte mi o kouzlu," vyzvala ho náhle. "Proč nefunguje? Proč o něm nikdo nechce mluvit?"

Gavilan zastrčil ruce do kapes pláště, takže to vypadalo jakoby se nahrbil. „Víte Wren, co to bude znamenat pro elfy, podaří-li se tetě Ell kouzlo Lodenu vyvolat? Ani jeden z nich nebyl naživu při přepravě Arborlonu ze Západního území. Nikdo z nich nikdy nespatrił Čtyřzemí. Jen nemnozí si ještě pamatují na Morrowindl bez démonů. Znají pouze město. Představte si, jaké to pro ně bude po návratu na Západní území. Představte si jejich

pocity. Bude je to děsit."

"Třeba ne." odvážila se protiřečit Wren.

Zdálo se, že ji neslyší. „Až k tomu dojde, ztratíme vše, co máme. Celý život nás podporuje kouzlo. Je pro nás vším. Čistí vzduch, chrání proti počasí, udržuje naše pole úrodná, krmí divoké rostliny a zvěř a poskytuje nám vodu. Všechno. Co když se ztratí tohle?"

Tehdy Wren pochopila. Bála se. Neměl ani ponětí o životě za Keelem stejně jako o světě bez démonů, v němž příroda poskytuje vše, kvůli čemu teď elfové spoléhají na kouzlo.

„Gavilane, bude to dobré," pronesla tiše. „Vše, z čeho se nyní těšíte, tam existuje už dávno. Kouzlo poskytuje jen to, co tam opět bude, až se znovu nastolí přírodní rovnováha. Ellenroh má pravdu. Zůstanou-li elfové na Morrowindlu, nepřežijí. Dříve nebo později Keel stejně selže. A je také asi možné, že naopak Čtyřzemí nedokáže přežít bez elfů. Snad je osud ras nějak spojen, tak jak to naznačila Ellenroh. Snad právě tohle Allanon viděl, když mě za vámi vyslal."

Gavilan na ni upřel zrak. Obava se vytratila, ale pohled měl napjatý a ustaraný. „Já kouzlu rozumím, Wren. Teta Ell se domnívá, že je příliš nevyzpytatelné. Ale já mu rozumím a myslím, že bych mohl najít způsob, jak ho ovládnout."

„Povězte mi, proč se ho královna obává?" zeptala se Wren důrazně. „Proč se domnívá, že je nebezpečné?"

Gavilan otálel. Teprve po chvíli se zdálo, že se chystá odpovědět. Pak zavrtěl hlavou. „Ne. Wren. To vám říci nemohu. Přísahal jsem, že ne. Jste elfka, ale... Věřte mi, bude lépe, když se to nikdy nedozvíte. Kouzlo není tím, čím se zdá. Je příliš..."

Zvedl ruce jakoby tu záležitost odrážel stranou, zklamaně a netrpělivě. Vzápětí se mu nálada prudce změnila. Náhle byl plný životního optimismu. „Zeptejte se mě na něco jiného a já vám odpovím. Ptejte se mě na cokoli."

Wren si zlobně založila ruce. „Na nic jiného se vás ptát nehodlám. Chtěla bych se něco dozvědět o tomhle."

Tmavé oči mu tančily. Baval se dobře. Přistoupil k ní, takže se téměř dotýkali. „Wren, jste Alleynina dcera. Povím vám to."

"Povídejte tedy."

"Vy to nevzdáte, vidíte?"

„Gavilane."

„Jste tak zaujatá odpovědí, že vám uniká pravda před vlastním nosem."

Wren zmateně zaváhala.

„Pohledte na mě." řekl.

Zírali na sebe upřeně a mlčky. Zahledění do sebe, měřili se způsobem, jenž přesahoval slova. Wren cítila jeho hřejivý dech a viděla, jak se mu zvedá a klesá hrud'

„No tak povídejte," řekla neústupně.

Cítila, jak ji rukama sevřel paže. Byl to lehký ale pevný dotek. Potom k ní sklonil tvář a políbil ji.

„Ne," zašeptal, plaše, nezřetelně se usmál a zmizel do tmy.

Kapitola 13

DO POLEDNÍHO ČASU následujícího dne věděli všichni, že se Ellenroh Elessedil rozhodla vyvolat energii Lodenu a vrátit elfy s rodným městem na Západní území. Královna tu zprávu rozeslala s prvním rozbřeskem. Vyslala vybrané posly do každé čtvrti své obklíčené říše — Barsimona Oridia k úřednictvu a vojákům armády. Trisse k elfům Královské gardy, Etona Sharta k ostatním členům Nejvyšší Rady a odtud k vyšším státním úředníkům, kteří sloužili v administrativním vládním výboru, a Gavilana do obchodního obvodu, aby tam svolal předáky obchodních a zemědělských sdružení. Mezitím se Wren probudila, oblékla, nasnídala a vyšla si do města, kde se už o ničem jiném nemluvilo.

Odezva elfů ji překvapila. Žádná panika, žádný pocit zoufalství ani žádné výhrady či námitky vůči královnině rozhodnutí. Ovšem, že tu byla nejistota a zdravá míra pochyb. Přepravu Arborlonu ze Západního území nikdo nepamatoval, a když se o ní dozvídali, jen někteří pomýšleli na možnost jejího zopakování. Dokonce i ve městě obklopeném demony a při životě tak drasticky pozměněném od časti panování otce Ellenroh se o zapojení kouzla Lodenu neuvažovalo. O odchodu elfové zpravidla rozmlouvali jakoby šlo o úplně novou myšlenku, o zcela nově koncipovaný nápad. Hovory, kterým Wren naslouchala, povětšinou naznačovaly, že považuje-li toto řešení Ellenroh za nejlepší, pak to tak jistě být musí. I když bylo tak drastické, přijímali je ochotně. Byl to hold důvěry, který do své královny vkládali.

"Nebude špatné moci si zase vyjít z města," říkal nejeden. „Žijeme za hradbami už moc dlouho."

„Cestovat zase po silnicích a vidět svět," souhlasně dodávali další. „Miluji domov, ale chybí mi, co je za ním."

A ještě mnoho dalších zmínek o životě bez stálé hrozby démonů, o světě, v němž jsou temné bytosti pouhá vzpomínka a mladí mohou vyrůst, aniž by museli brát na vědomí, že přežijí pouze v rozsahu působnosti Keelu, protože mimo není život absolutně možný. Někteří vyjadřovali obavu nad tím, jak kouzlo, pokud vůbec, funguje, ale zdálo se, že většinu uspokojilo královnino ujištění, že život ve městě během cesty poběží normálně jako vždy, že je kouzlo bude chránit a izolovat proti všemu venkovnímu dění, a že se kromě tmy v místě Keelu, již nikdo nebude moci projít až do opětovného vyvolání kouzla, nic nezmění.

V obchodním centru se setkala s Aurinem Striatem. Sova byl na nohou už od svítání a shromažďoval zásoby, které bude devítičlenná družina potřebovat na cestu ze svahu Killeshan na pobřeží. Úkol mu hlavně znesnadňovalo královnino rozhodnutí vzít sebou jen tolik, kolik unesou na zádech, protože tak budou vůči démoniím schopnější rychlejšího pohybu.

„Kouzlo, jak ho chápu já, funguje takto." vysvětloval cestou k paláci. „Pokud je vyvoláno, dojde k jakémusi zabalení a uchvácení. Po usazení, chrání proti průniku jako skořápka. Současně vás přemísťuje jinam — město se vším — a přechovává uvnitř, dokud se kouzlo neuvolní. Jakési dočasné zastavení v čase. Proto nic, co se během cesty děje, nevnímáte. Nemáte žádný vjem pohybu."

„Vše tedy pokračuje dál jako dřív?" zeptala se Wren a pokoušela se představit, jak k tomu muže dojít.

"Převážně. Královna mi říkala, že tam není den ani noc, jen šero jako při zatažené obloze. Je tam voda i vzduch, vše, co potřebujete k životu, vše sbalené v jakémsi kokonu."

„A co se děje v cílovém místě?"

„Královna odstraní kouzlo Lodenu a město se znovu obnoví."

Wren vyhledala Sovovy oči. „Ovšem za předpokladu, že je pravdivé to, co o kouzlu říká

Ellenroh."

Sova si povzdechla. „Tak mladá a už tolik skeptická.“ Zavrtěl hlavou. „A i když to pravda není, co na tom záleží, Wren? Vždyť jsme na Morrowindlu beznadějně uvězněni, ne? Několik jedinců by se snad mohlo zachránit, kdyby se jim podařilo proklouznout kolem démonů, ale většina by zahynula. Děvče, musíme věřit, že nás kouzlo zachrání, protože máme pouze je.“

Když se blížili k bráně paláce, rozešli se. Sova kráčel dál. Měl unavený zrak a shrbená ramena. Vrhla na zem vyzábělý svrasklý stín jakoby zrcadlový obraz sebe sama. Měla Aurina Striata ráda. Ve stylu starých šatů byl uvolněný a nenucený. Důvěřovala mu. Má-li na ně někdo cestou dozorovat, tak Sova.

Odklonila se od paláce a nepřítomně zabloudila k Zahradám života. Po probuzení se po Garthovi nesháněla. Místo toho vyklouzla z pokoje, aby vyhledala královnu. Ale Ellenroh zase nebyla nikde k nalezení, a proto se rozhodla, že si do města vyjde sama. Nyní shledala, že jí prodloužená samota vyhovuje. Vstoupila do Zahrady a myšlenkám ponechala volný průběh. Stoupala po mírném svahu k Ellcysu a mysl jí již od probuzení neústupně směřovala ke Gavilanu Elesedilovi. Chvilku se zastavila a představovala si ho. Když zavřela oči, cítila, jak ji líbal. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. V životě byla líbána jen málokdy — vždy příliš zaměstnána vlastní výukou, neúčastná a nepřístupná, zaujatá jinými věcmi, než aby se zabírala chlapci. Na známosti nebyl čas. Nezajímala se o ně. Proč? pomyslela si náhle. Věděla, že je to stejné jako by se ptala, proč je obloha modrá.

Otevřela zase oči a šla dál.

Když došla k Ellcysu, chvíli si jej prohlížela než se v jeho stínu posadila. Gavilan Elesedil. Líbil se jí. Snad až moc. Ta nečekaná intenzita pocitu se zdála instinktivní. Sotva ho zná a už na něj myslí víc než by měla. Políbil ji a jí se to líbilo. Přesto ji hněvalo, že dělá s kouzlem a demony tajnosti, že se s ní odmítá o to podělit, o tajemství v myslích tolika elfů — jako třeba Ellenroh, Eowen a Sovy. Ale ještě více ji rozladovalo, že se Gavilan prohlásil za jejího přítele, slíbil jí odpovědět na jakékoliv otázky, nechala se od něj políbit a vzdor tomu všemu nedostal slovu. I když uvnitř doutnala hněvem, přistihovala se, že mu touží odpustit, že je ochotná ho omluvit a dát mu možnost, aby se jí svěřil, až bude sám chtít.

Ale není to s Gavilanem jiné než s babičkou? položila si náhle otázku. Neuvažuje o obou stejně?

Možná se její pocity k oběma zase tolik neliší. To pomyšlení ji trápilo víc než si připouštěla, a proto je spěšně zaplašila.

Zahrada byla nehybná a klidná, izolována mezi stromy a květinovými záhony, chladivá a vzdálená pod hedvábným příkrovem Ellcysu. Nechala zrak bloudit po pokrývce barev, které ji vytvářely, studovala způsob, jakým se jakoby tahy štětcem vlnily po zemi. Některé z nich krátké a široké, jiné tenké a zakřivené. Hranice jasu, které se ve světle třpytily. Slunce svítilo z bezmračné modré oblohy a teplý vzduch příjemně voněl. Zvolna a důkladně jej vdechovala a vychutnávala. Uvědomovala si při tom, že po dnešní noci bude vše pryč, že po vyvolání kouzla bude znovu vržena na pospas do divoké temnoty Morrowindlu. Nějakou dobu dokázala na hrůzu za Keelem zapomenout, zamezit vzpomínkám na sirný zápach, dýmající trhliny v lávové krustě, na parno žáru Killeshan stoupající od země, na šero a smog, na skřípot a vrčení démonů na lovu. Zachvěla se a schoulila. Nechtělo se jí do toho vracet. Cítila, že to čeká jako živá bytost, trpělivě přikrčená, rozhodnutá ji dostat, jistá si, že přijít musí.

Znovu zavřela oči, čekala až špatné pocity odezní a současně nabývala trochu rozhodnosti. Uklidňovala se úvahou, že sama nebude, že s ní budou ostatní, že se budou chránit navzájem a že cesta dolů z hor uběhne rychle a pak budou v bezpečí. Do Arborlonu se dostala bez úhony, ne? Jistě to dokáže i obráceně.

Přesto ji pochybnosti neopouštěly. Trýznily ji varovným šepotem, který se odrážel v

Addershagině varování ze Ztracené varty. *Pozor, Elfské děvče. Vidím před tebou nebezpečí, zlé časy a nepředstavitelné zlo a zradu.*

Nikomu nevěř.

Ale kdyby si počínala podle Addershaginy rady, kdyby se stále držela vlastního záměru a na nikoho jiného nedbala, byla by vyřízena. Byla by ode všech odříznuta a to by přežít nedokázala.

Kolik toho z její budoucnosti Addershag viděla? uvažovala pochmurně. Kolik z ní odhalit nedokázala?

Vstala, naposled pohlédla na Ellcrys a odvrátila se. Zvolna sestupovala Zahradou života, tajně si přisvojovala vzpomínky na její útěchu a uklidnění, zářivost a hřejivost a schovávala si je na dobu, kdy je bude potřebovat, až bude sama a všude kolem šero. Kéž by se to nestalo. Doufala, že se Addershag zmýlila.

Ale věděla, že si jistá být nemůže.

GARTH JI DOHNAL krátce poté a Wren s ním po zbytek dne zůstala. Dlouze hovořili o tom, co je před nimi, vypočítávali nebezpečí, s nimiž se již setkali a probírali, co budou na cestu venkovní divočinou potřebovat. Garth se zdál uvolněný a sebevědomý, ale takový byl vždycky. Slíbili si, že si budou nablízku, ať se bude dít cokoliv.

Gavilana spatřila jen jednou a pouze na chvíli. Bylo pozdě odpoledne, když přecházela trávník a on právě opouštěl palác za nějakou další pochůzkou. Usmál se na ni a zamával jakoby se nic nedělo, jakoby bylo všechno na světě v pořádku. Ale i vzdor rozladění nad jeho nedbalým chováním se přistihla, že mu úsměv a zamávání oplácí. Byla by si s ním promluvila, kdyby mohla, ale byl tam Garth a také několik Gavilanových společníků, takže nenastala příležitost. Pak se už neobjevil, i když se po něm snažila pátrat. S blížícím se soumrakem znovu osaměla ve svém pokoji, ve slábnoucím světle strnule vyhlížela z oken a přemítala, že by něco měla podniknout. Cítila se jako uvězněná a zvažovala, zda by se z toho neměla vymanit. Garth byl opět ve vedlejší pokoji a Wren se zrovna chystala vyhledat jeho společnost, když se dveře otevřely a objevila se královna.

"Babičko," pozdravila a nedokázala v hlase úplně potlačit úlevu.

Ellenroh přešla beze slova pokoj, vzala ji za paže a přitiskla ji k sobě. "Wren." zašeptala a objala ji pevněji, jakoby se bála, že by snad mohla utéci.

Konečně o krok ustoupila, usmála se za chvilkovou maskou sklíčenosti, pak vzala Wreninu ruku a zavedla ji k lůžku, kde se obě posadily. „Celý den jsem tě hanebně zanedbávala. Omlouvám se. Zdá se, že jsem si pokaždé, když už jsem se za tebou chystala, vybavila, co je třeba udělat, nějakou drobnost, na kterou jsem zapomněla a bylo ji nutné před večerem dokončit." Odmlčela se. „Wren, promiň, že tě do téhle záležitosti zaplétám. Potíže, které jsme si sami způsobili, by neměli být také tvými. Ale jiné pomoci z toho není. Potřebuji tě, dítě. Odpustíš mi?"

Wren zmateně zavrtěla hlavou. „Babičko, odpouštět není co. Když jsem se vám rozhodla zprávu od Allanona doručit, sama jsem se zapojila. Věděla jsem, že když budu poselství dbát, setkám se s vámi. Nikdy jsem o tom jinak neuvažovala."

„Wren, dodáváš mi takovou naději. Kéž by tu byla Alleyne, aby tě viděla. Byla by pyšná. Máš její sílu a rozhodnost." Její hladké čelo se zvrásnilo. „Tolik ji postrádám. Není už naživu takovou dobu a přece se zdá jakoby si jen na chvilku odskočila. Dokonce i dnes se občas přistihnu, že ji hledám."

„Babičko," řekla Wren tiše a čekala dokud se na ní neupřel její zrak. „Pověz mi o kouzlu. Jak to, že ty, Gavilan, Eowen a další vědí, co já ne? Proč každého tak děsí?"

Chvilí Ellenroh Elesedil neodpovídala. Zrak jí strnul a tělo ztuhlo. Wren v tom okamžiku mohla zahlédnout železnou rozhodnost, kterou babička uměla vyvolat podle potřeby, odlitek, jenž znehodnocoval její mladou tvář a štíhlou postavu. Rozhostilo se mezi nimi ticho. Wren měla dál neochvějný pohled, jímž nehodlala uhnout, rozhodnutá skoncovat s tajemstvími mezi nimi.

Když se na královnině tváři objevil úsměv, byl nečekaný a trpký. „Jak říkám, jsi jako Alleyne.“ Pustila Wreninu ruku jakoby mezi nimi chtěla stanovit hranici. „Wren, existují věci, které bych ti ráda řekla, ale nemohu. V žádném případě ještě ne. Mám své důvody, a proto budeš muset přihnout mé ujištění, že jsou dobré. Povím ti tedy co mohu a tak to musí zůstat.“

Povzdechla a nechala z úsměvu odplynout trpkost.

„Wren, kouzlo je nevyzpytatelné. Bylo takové už od počátku; zůstává takovým dodnes. Sama z příběhů o shannarském Meči a elfských kostkách víš, že není stálé, že ne vždy udělá, co se očekává, že se odhaluje překvapivými způsoby, a že se vyvíjí v průběhu času a používáním. Zdá se, že se nám opravdu neustále vykračuje, a to způsobem, kterému je třeba se pořád znovu učit. Když elfové přišli na Morrowindl, rozhodli se kouzlo znovu objevit, nanovo odhalit staré obyčeje a utvářet se podle vlastních předků. Potíž byla ovšem v tom, že model byl už dávno porušen a plány nikdo nezachoval. Obnovení kouzla se dosáhlo úspěšněji než se čekalo, ale jeho ovládnutí bylo zase něco jiného. Prováděli se pokusy; mnohé selhaly. V jejich průběhu vznikli démoni. Nic to nemění na skutečnosti, že nedbalostí a nešťastně. Když už tu byli, nedali se poslat nazpět. Dařilo se jim, množili se a vzdor veškerému úsilí je zničit, přežívali.“

Potřásla hlavou jako kdyby tu snahu viděla pochodovat před očima. „Ptáš se mě, proč je nelze poslat odkud pocházejí, víd? Ale kouzlo tak nefunguje; tak snadné řešení nedovoluje. Gavilan se mezi jinými domnívá, že další experimentování s kouzlem poskytne lepší výsledky, že nám metoda pokusu a omylu dá nakonec způsob, jak se těm tvorům bránit. Já nesouhlasím. Wren, rozumím kouzlu, protože je používám a znám rozsah jeho moci. Bojím se toho, co dokáže.“

Žádné omezení nemá, opravdu. Zmenšuje nás jako smrtelné tvory: postrádá omezenost naší lidskosti. Je významem větší než my; bude tu, i když my všichni budeme dávno mrtví. Nemám v něj vůbec žádnou víru, kromě té jeho části, jež byla získána vynucenou zkušeností. Myslím, že budeme-li ve zkouškách pokračovat, budeme-li se stále domnívat, že vyřešení našich problémů tkví v jeho schopnostech, pak si do našeho života najde cestu nějaká nová hrůza a my si budeme jen přát, aby naším jediným problémem, s nímž se budeme muset vypořádat, byli démoni.“

„A co Elfské kostky?“ zeptala se Wren tiše.

Ellenroh se usmála a zahleděla se jinam. „Ano, dítě, co Elfské kostky? Co jejich kouzlo? Víme co umí; viděli jsme už jeho výsledky. Když selže elfská krev, když už nemá dostatečnou moc, jako tomu bylo u Wila Ohmsforda, dává vzniknout nečekaným výsledkům. Jako byla Píseň přání. Dobrým i zlým.“ Znovu se pohledem vrátila. Ale kouzlo Elfských kostek je známé a zvládnuté. Nikdo se nedomnívá ani nenaznačuje, že by se pro další použití mělo úplně zničit. Ani kouzlo Lodenu. Trochu těmto kouzlům rozumíme a používáme je, protože máme-li přežít, musíme. Ale na objev čeká mnohem větší kouzlo, dítě — kouzlo, které žije pod zemí, které lze najít ve vzduchu a které volá po poznání. Tohle kouzlo by shromažďoval Gavilan. Jde o totéž kouzlo, které se druid Brona pokoušel ovládnout před více než tisíci lety — stejné kouzlo, které ho přesvědčilo, aby se stal Černokněžníkem a pak ho zničilo.“

Wren babiččině strachu z kouzla rozuměla, dokázala chápat nebezpečí, protože je viděla a jako nikdo jiný s ní mohla sdílet pocity, které vyvolání kouzla zvedalo — v Elfských kostkách i v Lodenu — onu sílu, která dovedla přemoci, která mohla ničit a která vás dokázala pohlcovat, dokud jste nebyli ztraceni.

„Říkala jste, že chcete elfy vrátit do stavu, v němž byli před obnovením kouzla.“ řekla a myslela při tom na předešlý večer, kdy Ellenroh oslovila Nejvyšší Radu. „Ale je to možné? Nepřivede kouzlo některý z elfů zase zpět, třeba nějak jinak?“

„Ne.“ Ellenroh měla pojednou nepřítomný pohled. „Znovu ne. Už nikdy.“

Něco právě vynechávala. Wren to ihned vycítila — zároveň také vycítila, že o tom Ellenroh nepromluví. „A co kouzlo, které jste už vyvolala, které chrání město?“

„Po odchodu všechno zmizí — vyjma toho, kterého je třeba k provoznímu výkonu Lodenu a přenesení elfů s Arborlonem na Západní území. Všechno, kromě toho.“

"A Elfské kostky?"

Královna se usmála. "Wren, nic není absolutní. Elfské kostky nás provázejí už dlouho."

"Až budeme v bezpečí, mohla bych je zahodit."

„Ano, dítě, mohla — měla bys tak volit.“

Wren cítila, že mezi nimi prochází něco nevysloveného, ale jeho význam určit nedokázala. „Babičko, bude Loden opravdu fungovat tak, jak se domníváte? Přepraví elfy bezpečně z Morrowindlu?"

Královna na okamžik sklonila hladkou tvář zastřenou pochybností a ještě něčím navíc. „Ach, jistě, kouzlo je tam. Cítím ho při zacházení se žezlem. Bylo mi sděleno jeho tajemství a já vím, že je pravdivé.“ Prudce pozvedla tvář. "Ale přenos, Wren, musíme uskutečnit my. To my se musíme postarat o všechny sdružené v kouzlu Lodenu — o náš lid. Aby se opět vrátil na svět a aby mu byla dána nová možnost k životu. Samotné kouzlo nestačí. Nikdy ne. Naše životy a konečně i životy těch, které závisí na nás, jsou navždy naší odpovědností. Kouzlo je pouhým nástrojem. Rozumíš?"

Wren zasmušile přikývla. "Udělám všechno, co mohu, abych pomohla," řekla tiše. „Ale řeknu vám jedno: kéž by bylo kouzlo mrtvé a zmizelo, všechno, do poslední trochy, od přízračných po demony, Loden a Elfské kostky. Postarám se, aby bylo zničeno úplně.“

Královna vstala. "A kdyby, Wren, co nastane potom? Vzkřísí se věda starého světa? Nějaká ještě větší síla? Víš, něco by to bylo. Vždycky něco bude."

Sehla se a přitáhla Wren k sobě. "Zavolej Gartha a pojďte se se mnou navečeřet. A usměj se. Ať se stane cokoli, budeme se podporovat. Jsem moc ráda, že jsi tady."

Znovu Wren objala a podržela v náručí. Wren obětí opětovala a řekla: "Já také, babičko."

VŠICHNI ČLENOVÉ VNITŘNÍHO okruhu Nejvyšší Rady se toho večera účastnili večeře — Eton Shart, Barsimon Oridio, Aurin Striate, Triss, Gavilan i královna spolu s Wren, Garthem a Eowen Ceriseovou — všichni, kteří byli přítomni, když se rozhodlo o vyvolání síly Lodenu a opuštění Morrowindlu. Byli tam i Dal s Cortem, kteří drželi stráž v halách a bránili komukoli vstupu, včetně obsluhy, když bylo jídlo na stole. Zúčastnění, příjemně izolováni, diskutovali o opatřeních pro nadcházející den. Hovor byl živý a věcný diskusemi o vybavení a zásobách. Konverzaci dominovaly možné cesty. Po konzultaci se Sovou rozhodla Ellenroh, že nejlepším časem pro pokus o únik je doba těsně před rozbřeskem, kdy jsou démoni unaveni nočním slíděním a touží po spánku. Na cestu tak vyjde celý den. Pro pobyt venku byla nejnebezpečnější dobou noc, protože tehdy démoni vždycky lovili. Devíticenné družině potrvá dosažení pobřeží něco málo přes týden, půjde-li vše hladce. Pokud měl o takovém reálném průběhu kdokoli z nich pochyby, přinejmenším si je nechával pro sebe.

Gavilan seděl ob jedno místo proti Wren a často se na ni usmíval. Byla si jeho pozornosti vědoma a laskavě ji připouštěla, ale hovor vedla s babičkou. Sovou a Garthem. Pojedla něco, ale později si nedokázala vzpomenout co, protože naslouchala hovoru ostatních a často pohlížela na Gavilana jakoby to nějak mohlo odhalit tajemství jeho přitažlivosti a zneklidněně při tom pomýšlela na to, co jí královna řekla dříve.

Či spíše co jí neřekla.

Královnina odhalení byla po podrobnějším zkoumání maličko chatrná. Dobrá, kouzlo bylo znovu obnoveno: ale z čeho? Královna připustila, že obnova nějak spustila uvolnění démonů, kteří je obléhají: ale co v kouzlu obsažené je osvobodilo? A odkud? Wren se stále nedozvěděla ani slovo o tom, v čem se kouzla použilo chybně ani proč není dostupné žádné kouzlo, které by chybu napravilo. Babička jí poskytla skicu bez jakýchkoli stínů, barev a pozadí. Nestačilo to ani z poloviny.

Přesto Ellenroh trvala na tom, že to být musí.

Wren seděla a v hlavě jí bzučely myšlenky jako komáři. Hovor kolem ní plynul ohnivě, zatímco se tváře různě měnily. Venkovní světlo se vytrácelo s padajícím soumrakem a čas míjel tichými kroky jako ústup z minulosti, jako kradmé přibližování k budoucnosti, která je možná všechny navždy změní. Měla dojem, že je ode všeho kolem odtržená, jako kdyby byla na místo u jídelního stolu nečekaně upuštěna, jakoby byla nezvaným hostem, jakoby ostatní špehovala. Ani Garthova důvěrně známá přítomnost ji neuklidňovala a mluvila s ním jen málo.

Po večeři si hned odešla lehnout do svého pokoje. Svlékla si šaty, vklouzla pod pokrývky a čekala ve tmě na změnu svých pocitů. Vzduchovaly. Dech se jí zvolňoval, myšlenky rozptylovaly, až konečně usnula.

I tak se probudila a oblékla ještě před zaklepáním na dveře, které ji mělo vzbudit. Stál tam Gavilan, na sobě nevýrazný lovecký oděv, opásaný spoustou zbraní. Chyběl mu důvěrný úšklebek, takže vypadal jako někdo úplně jiný.

"Myslel jsem, že byste třeba ke hradbám sešla ráda se mnou," řekl prostě.

Odpověděla úsměvem, který vyvolal náznak téhož i v Gavilanově tváři. „Ráda," souhlasila.

S Garthem v závěsu odešli z paláce a procházeli ztemnělými a opuštěnými ulicemi města. Wren se domnívala, že budou lidé vzhůru a napjatí, protože budou chtít vidět, co se stane po vyvolání kouzla Lodenu. Ale Elfské domy byly temné a tiché, takže ti, kteří se dívali, činili tak ve skrytu. Snad proto, že jim Ellenroh nesdělila, kdy k transformaci dojde, pomyslela si. Uvědomila si, že jde kdosi za nimi, a když se rychle otočila, spatřila tučt kroků za sebou Corta. Určitě ho vyslal Triss, aby zajistil jejich bezpečnou cestu na určené místo srazu v čas. Triss je asi s královnou nebo Eowen Ceriseovou či Aurinem Striate — nebo možná Dal. Všichni se shromažďovali u Keelu, u vstupu, jenž vedl do venkovní divočiny, do drsné a jalové pustiny, kterou musí překonat, aby zůstali naživu.

Na místo určení dorazili bez problému ještě za tmy. Svítání se dosud skrývalo za obzorem. Přišli všichni — královna, Eowen, Sova, Triss, Dal a nyní oni čtyři. Pouhých devět, pomyslela si Wren a v tom si uvědomila, jak je jich málo a jak moc na nich záleží. Vyměňovali si objetí, stisky rukou a kradmá slova povzbuzení. Hrůza stínu šeptající do noci. Všichni měli lovecké šaty, které jim volně padly a byly odolné — ochrana před počasím a v malé míře i před nebezpečími, které na ně venku čekají. Kromě Eowen a královny sebou všichni nesli zbraně. Ellenroh nesla žezlo Ruhk, jehož tmavé dřevo se matně lesklo. Dokonce i v blízké tmě mrkal a třpytil se jako barevný hranol Loden. Na vrcholu Keelu trvale zářilo kouzlo, které osvětlovalo cimbuří a šířilo se do oblohy. Na hradbách hlídkovali ve skupinách po pul tuctu gardisté a u jejich víček stáli na stráž setniny. Vrčení a sykot zvenčí byly sporadické a vzdálené jakoby bytosti, které je vydávaly, ztratily zájem a už také spaly.

„Než se rozední, překvapíme je, ne?" zašeptal jí Gavilan do ucha s váhavým úsměvem na tváři.

„Jen, dokud jim to překvapení vydrží." zašeptala v odpověď.

U dveří vedoucích dolů do chodeb spatřila Aurina Striata a přešla k němu. Jeho ošuntělá postava se v záři měnila. Pohlédl na ni a pokývl.

"Zrak a sluch ve střehu, Wren?"

"Myslím, že ano."

„Elfské kostky po ruce?"

Wren sevřela ústa. Elfské kostky byly uloženy v novém koženém váčku, který jí visel kolem krku. Cítila jeho váhu na prsou. Až dosud se pomyšlení na ně dokázala vyhybat. „Myslíte, že je budu potřebovat?"

Pokrčil rameny. "Posledně jste je potřebovala."

Chvíli mlčela a zvažovala tu vyhlídku. Nějak se domnívala, že by se třeba z Morrowindlu mohla dostat, aniž by kouzlo znovu vyvolala.

"Zdá se, že je tam venku klid," odvětila se nadějně.

Přikývl, jeho štíhlá silueta se rýsovala proti kamenné zdi. "Nebudou nás čekat. Máme naději."

Opět se k němu naklonila, takže se dotýkali rameny. "Sovo, jak velkou naději?"

Nezvučně se zasmál. "Není to jedno? Je to jediná možnost, kterou máme."

Ze tmy se vynořil Barsimon Oridio, šel rovnou ke královně, chvíli s ní potichu mluvil a pak zase zmizel.

Vyhlížel vyčerpaně a unaveně, ale v jeho kroku byla znát rozhodnost.

"Jak dlouho jste se zdržoval tam venku?" zeptala se Sovy náhle, aniž by na něj pohlédla. "Tam venku s nimi."

Sova otálel. Věděl, co má na mysli. Cítila, jak na ni upřel zrak. „Už ani nevím."

"Ráda bych věděla, jak jste se k tomu dokázal odhodlat. Když vím, co tam venku čeká, sotva se teď k tomu dokážu přimět." Zmírnila to přiznání. „Mám na mysli, že to dokážu udělat, protože je to jediná možnost, ale nebudu to muset opakovat. Ale vy jste měl dřív pokaždé možnost se rozhodnout. Jistě jste si to rozmyslel více než jednou. Jít jste nemusel."

„Wren." Otočila se, když vyslovil její jméno a pohlédla mu do obličeje. „Dovolte, abych vám řekl něco, co jste se ještě nenaučila, něco, co vás naučí pouze delší životní zkušenost. S přibývajícím věkem zjistíte, že váš život začíná opotřebovávat. Děje se to bez ohledu na to, co jste nebo co děláte. Zkušenosti, čas a události — to vše pracuje proti vám, aby vám odčerpávalo sílu, nahlodávalo sebedůvěru a nutilo vás klást si otázky na věci, na něž jste v mládí ani nepomyslela. Děje se to postupně, střípek za střípkem a zprvu si toho ani nevšimnete. A pak, jednoho dne, je to tady. Proberete se a nemáte už žádnou jiskru."

Nežřetelně se usmál. „Tehdy máte volbu. Buď se tomu pocitu poddáte, řeknete si jen dobrá, už je toho dost a jste s tím vyrovnaná anebo se s tím můžete potýkat. Můžete si připustit, že tomu budete muset čelit každý den po zbytek života, že si budete muset říkat, že vám na vašich pocitech nezáleží, že je jedno co se vám děje, protože dříve či později k tomu stejně dojde a že budete muset dělat co je třeba, protože jinak jste prohrála a životu už nezbyvá žádný skutečný cíl. Pokud tohle Wreničko dokážete, vyrovnáte-li se s opotřebovaností a rozpadem, můžete pak podniknout cokoli. Jak jsem dokázal trávit noci venku? Jen jsem si řekl, že na mně tolik nesejde — že více záleží na těch tady uvnitř města. A víte co? Vážně to není tak těžké. Jenom musíte překonat strach."

Wren o tom chvíli přemítala a potom přikývla. „Myslím, že to zní o trochu snadněji, než je tomu ve skutečnosti."

Sova odstoupil od zdi. „Myslíte?" zeptal se. Pak se opět usmál a odešel.

Wren se vrátila ke Garthovi. Obří tulák ukázal na šance Keelu. Gardisté sestupovali z výšin dolů — nejasné tiché postavy sestupující ze světla do přitmní, Wren rychle pohlédla k východu a spatřila proti temnotě první kalný nádech svítání.

„Je čas," pronesla Ellenroh a vydala se k hradbě. Pohybovali se rychle. Aurin Striate vedl. Otevřel dveře vedoucí do podzemních chodeb, zastavil se v nich a otočil se ke královně. Ellenroh přešla ode zdi k předmostí a zastavila se těsně před tím, než dospěla k rampě. Tam pevně zasadila patku žezla Ruhk do země. Odkudsi z Arborlonu se rozezněl zvon. Byl to signál, protože poté urychleně vyklidil šance Keelu i malý zbytek gardistů, jenž tam setrval. V okamžiku byla hradba prázdná.

Ellenroh Elessedil se ohlédl na svých osm druhu, kteří stáli opodál, a pak se obrátila čelem k městu. Sevřela rukama naleštěné žezlo Ruhk a sklonila hlavu.

Loden se okamžitě rozzářil. Záře se rychle změnila v bílý oheň, který šlehal navenek, až obklopil královnu. Jas se rovnoměrně šířil, narůstal v temnotě, zaplňoval prostor v rozsahu hradeb, dokud nezalil celý Arborlon tak jasně jako den. Wren se dění snažila sledovat, ale intenzita světla natolik vzrostla, že ji oslepovala, takže se musela odvrátit. Bílý oheň zachvátil hradby Keelu a počal se čeřit. Wren to spíš vnímala než viděla, protože proti té záři zavřela oči. Zvenčí začali ječet démoni. Odnikud se přihnal silný větrný poryv, jenž

přecházel v jakési vytí. Wren klesla na kolena, cítila, jak ji Garth svírá silnou paží kolem ramen, a zaslechla, jak na ni volá Gavilan. V mysli se jí vytvářely obrazy, které vyvolalo vzývání Ellenroh. Byly to divoké proměnlivé vize světa v chaosu. Kouzlo kolem ní míjelo jako letmý dotek prstu, který šeptá a zpívá.

Skončilo to výkřikem. Zvukem, který by nedokázal vydat žádný hlas. A poté se světlo rychle vytrácelo, bičovitě se stahovalo do tmy, vzdalovalo se jakoby pohlcováno vodním vírem. Wreniny oči se cukavě otevřely a zamrkaly ve snaze vidět. V rychlosti ještě dokázala zachytit jeho poslední zbytky mizící do třpytivé koule Lodenu. Znovu zamrkala a kouzlo bylo pryč.

Také Arborlon zmizel — lidé, budovy, ulice s chodníky, zahrady s trávníky, stromy, vše v rozsahu hradeb Keelu bylo to tam. Zůstal jen mělký kráter v zemi jakoby Arborlon prostě vybrala nějaká obří ruka a odnesla ho.

Ellenroh Elessedil stála osamocena na okraji bývalého příkopu, jenž se proměnil v okraj kráteru. Ztěžka se opírala o žezlo Ruhk, protože vlastní energii vyčerpala. Nad ní se skvěl hranol mnohobarevného ohně Lodenu. Královna se pohla, pokoušela se rozejít, ale nepodařilo se jí to. Klopýtla a padla na kolena. Triss se pro ni ihned vrátil, zvedl ji jako unavené dítě a vydal se nazpět. V tom si Wren uvědomila, že ochranné kouzlo Keelu zmizelo rovněž, přesně, jak to babička předpovídala. Jeho záře úplně vymizela. Oblohu zahaloval mlhavý smog. Rozbřesk jen pošmourně zjasňoval východní oblohu, neschopný proniknout noční tmou. Wren nabrala dech a zjistila, že se zase vrátil ten odporný sirný zápach. Vše, co chránilo Arborlon, se ztratilo.

Nedávné ticho ustoupilo kakofonii démoních skřeků a vytí, která jakoby potvrzovala, k čemu došlo. Ze všech stran doléhaly zvuky těl šplhajících na hradby a škrábání drápů. Došel k nim Triss, v náruči královnu svírající žezlo Ruhk.

"Rychle, dovnitř!" vykřikl Sova a vyrazil vpřed. Ostatní spěchali za ním. Malá družina pověřená bezpečným přenosem Arborlonu s elfy zmizela v otevřených dveřích a sestoupila do tmy.

Kapitola 14

VE SVĚTĚ SVĚTLA a stínů, kde jsou skutečnosti matným odrazem rozporů, ve světě života ukradeného z podstaty a předělaného do průhlednosti, ve světě nebytí a zamlžení, se Walker Boh setkal tváří v tvář s nemožným.

„Čekal jsem dlouho a doufal, že přijdeš, Walkere,“ zašeptal duch před ním.

Cogline — už týdny mrtvý, zabítý přízračným v Kamenném krbu, který zničil Rimmer Dall — a s ním Rumor. Walker věděl, že se to děje, byl téměř na smrt chorý z jedu Asphingy, bezmocně schoulený ve své ložnici, když stařec s kocourem prodělávali svůj poslední boj. Vnímal všechno, ten závěrečný shon monster stvořených ze zlého kouzla, ten oheň ze starcova kouzla planoucí v odvetě i explozi, jež každého v dosahu pohltila. Cogline s Rumorem zmizeli v požáru spolu s tucty těch, kteří je napadli. Kromě Rimmera Dalla a nemnoha dalších, které to odhodilo stranou, nepřežil nikdo.

A přece zde Cogline s kocourem byli. Nějak se dostali do Paranoru. Nesmrtelné stíny.

Přesto je Walker Boh našel stejně skutečné jako sebe, jakoby vlastní odraz v tomto soumrákném světě, do něhož ho poslala Černá elfská kostka. Podobali se duchům a přesto byli živí, i když by být neměli. Ledaže by byl mrtev a byl naopak jejich odrazem. Zaplavovaly jej pochyby. Dech se mu ostře zadrhl v hrdle a nemohl promluvit. Kdo je živý a kdo ne?

"Walkere." Stařec vyslovil jeho jméno a jeho zvuk jej vytáhl ze srázu, na němž visel. Cogline se pomalu a opatrně přibližoval. Zdálo se, že si uvědomuje zmatek a strach, které svou přítomností ve svém žákovi vyvolal. Tiše promluvil na Rumora a kocour se mu opět poslušně usadil na klín. Jeho jasné a světélkující oči se na Walkera zaujatě upřely. Coglinovo tělo, jak jím v úzkých paprscích procházelo kalné světlo, bylo pod obnošeným hábitem stejně křehké a suché jako vždy. Walker ucouvl, když se stařec natáhl, aby se mu dotkl ramene, takže kostnatá ruka sklouzla a sevřela mu paži.

Stisk byl teplý a pevný.

„Jsem živý. Walkere. A Rumor také. Oba jsme naživu,“ šeptal. "Kouzlo nás zachránilo."

Walker Boh chvíli mlčel a nechápavě zíral drahému do očí. Hledal něco, co by slovům jeho protějšku dalo význam. Naživu? Jak to? Konečně přikývl, protože nějak reagovat musel, a protože potřeboval překonat strach a zmatek, váhavě se zeptal: „Jak jste se tady ocitl?“

„Sedni si se mnou.“ odpověděl Cogline.

Zavedl Walkera ke kamenné lavici, která stála u zdi. Oba podivné zdání neurčitěho kontrastu proti stínům, zahalení v mlze a šera. Zvuk v Citadele byl tlumený, jako když se nevitáný host snaží kráčet zlehka, aby nevzbudil pozornost. Walker se rozhlížel. Stále nevěřil. Zkoumal bludiště chodeb, které se ztrácely vpředu i vzadu a letmým pohledem zachytával kamenné zdi, hrazení a věže, jež se kolem něj tyčily stejně neživotné jako hrobky usazené v zemi. Posadil se vedle starce a cítil při tom, jak se o něj Rumor otřel.

„Co se to s námi děje?“ zeptal se. Do jisté míry se mu vracel klid. Nejistotu odsouvalo rozhodnutí poznat pravdu. „Pohled na nás. Podobáme se přízrakům.“

„Walkere, nacházíme se ve světě polobytí,“ odpověděl Cogline tiše. „Jsme kdesi mezi světem smrtelných a světem zesnulých. Paranor teď spočívá tam. Z nebytí jej znovu vyneslo kouzlo Černé kostky. Našel si ji, vid? Našel si místo, kde byla ukrytá a přinesl ji sem. Použil si ji, protože si věděl, že musíš a tak nás dostal zpět. Počkej, ještě neodpovídej.“ Přerušil Walkerův pokus promluvit. „Nejdřív já. Musíš se nejprve dozvědět, co se dělo se mnou. Potom si promluvíme o tobě. Prožili jsme s Rumorem vlastní dobrodružství, které nás přivedlo až sem. Bylo to takhle, Walkere. Před několika týdny jsem byl při rozmluvě s Allanonovým duchem upozorněn, že je můj život ve světě

smrtném téměř u konce, že si pro mne smrt přijde poté, kdy znovu spatřím tvář Rimmer Dalla. Až k tomu dojde, měl jsem si k sobě připoutat Historii druidů a nepustit ji. Víc mi Allanonův duch nesdělil. Když se v Kamenném krbu objevil První Stopař se svým přízračným, vzpomněl jsem si na Allanonova slova. Podařilo se mi je zdržet natolik dlouho, abych tu knihu mohl vyjmout ze skrýše. Když mne přízračný přišel rozsápat, stál jsem s ní na verandě té chalupy a tiskl ji na prsa. Rumor těsně u mne.

Domníval ses, že mne obalilo mé vlastní kouzlo. Ne. Když mě přízračný obemkl, vyšlo na obranu kouzlo obsažené v Historii druidů. Uvolnilo bílý oheň, který vše kolem pohlcoval a ničil všechno, co nebylo mou součástí, kromě Rumora, jenž se mě snažil chránit. Kouzlo nám neuškodilo. Místo toho nás ale polapilo a rychle, jak mrknutím oka, odneslo pryč. Ztratili jsme vědomí. Byl to spánek tak hluboký, jako žádný, co jsem kdy zažil. Když jsme se opět probrali, byli jsme zde v Paranoru, Citadele druidů."

Nahnul se blíž. „Walkere, nevím s jistotou, co se dělo při spuštění kouzla, ale mohu se domýšlet. Druidové nikdy nenechají své dílo nechráněné. Nic z vytvořeného se neponechalo k použití těm, kteří k tomu nemají právo a patřičný cíl. Jsem si jistý, že to platí i o jejich svazcích Historie. Ochranné kouzlo těch knih je takové, že jakékoliv ohrožení má za následek jejich návrat do trezoru v Citadele, který je po celá léta skrývá. Tak to bylo i s knihou Historie, kterou jsem držel. Díval jsem se už ve sklepeních a našel ji na svém místě bezpečně vrácenou mezi ostatní svazky. Allanon určitě věděl, že k tomu dojde — věděl také, že do Paranoru, svatyně druidů, bude s knihou odnesen i ten, který ji drží. Ne však," končil, „zpět do světa smrtelných."

„Protože Citadela byla před třemi sty lety odeslána jinam," zamumlal Walker, který už začínal chápat.

„Ano, Walkere, protože Citadelu odeslal ze Čtyřzemí Allanon. Tam, kde se nachází, zůstane, dokud ji druidi zase nepřenesou. Kniha se do něj tedy vrátila a spolu s ní i já s Rumorem." Odmlčel se. „Zdá se, že se se mnou druidové dosud nevypořádali."

„Jste tu tedy uvězněn?" zeptal se Walker tiše.

Druhý se sevřeně usmál. „Bohužel, ano. Chybí mi osvobozující kouzlo. Jsme nyní součástí Paranoru stejně jako knihy Historie. Naživu a v pořádku, ale duchové v přízračném hradu uvěznění v soumravném čase a místě, dokud nás neosvobodí silnější kouzlo než je moje. Proto jsem na tebe čekal." Kostnatými prsty sevřel Walkerovu paži. "Řekni teď. Donesl si Černou elfskou kostku? Ukážeš mi ji?"

V tom si Walker Boh uvědomil, že ji stále svírá. Svíral ten talisman v ruce tak pevně, že se mu jeho hrany vryly do kůže dlaně. Opatrně ruku rozevíral tak, že se prsty odkrývaly jeden po druhém. Byl obezřetný, protože se bál, aby ho kouzlo nepřemohlo. Černá kostka mu ponuře zářila v prohlubni dlaně, ale kouzlo bylo v klidu, žádné světlo se neuvolnilo.

Cogline na kostku dlouho shlížel mlčky, aniž by se pokusil o víc a na úzké, zjizvené tváři se mu zračily úžas s váhavostí. Pak opět vzhlédl a řekl: „Jak si ji našel, Walkere? Co se dělo poté, když jsme byli s Rumorem odneseni?"

Walker mu tedy vyprávěl o příchodu Poupěte, dcery krále Stříbrné řeky i o tom, jak mu zahojila paži. Vyprávěl všechno, co se odehrálo cestou na sever do Eldwistu, o boji Poupěte a jejích druhů o život v Kamenné zemi, o hledání Uhl Belka, o setkáních s Rakeem a Maw Grintem a o konečném zničení města i těch, kteří se ho snažili zachránit.

"Sem jsem přišel sám," skončil. Při vybavování vzpomínek na všechny ty události měl vzdálený pohled. "Věděl jsem, co se ode mne čeká. Přijal jsem za své, že pravda, kterou Allanon odkázal Brinu Ohmsfordovi, byla míněna pro mne." Rychle přelétl pohledem. „Vždycky jste mi říkal, že je třeba nejprve přijmout, abych pochopil a myslím, že jsem se podle vaší rady choval. I podle toho, jak mi uložil Allanon. Použil jsem Černou kostku a vrátil zpět Citadelu druidů. Ale pohleďte na mě, Cogline. Podobám se vám. Vypadám jako duch. Jestliže kouzlo úspěšně dosáhlo, čeho mělo, proč tedy — "

„Walkere, uvažuj," přerušil ho drahý rychle. Ve starých očích měl bolestný výraz. "Jaký úkol jsi od Allanona dostal? Zopakuj mi ho."

Walker se zhluboka nadechl, bledou tvář měl ustaranou. "Vrátit nazpět Paranor a druidy"

"Ano. Paranor a druidy — nejen Paranor, ale také druidy. Uvědomuješ si, co to značí, ne? Chápeš to?"

„Ano, starče." Vydechl Walker příkře. „Má-li být Paranor vrácen, musím se stát druidem. To jsem si vzal za své, i když by to mělo být na mé přání a ne podle mínění tři sta let mrtvého ducha." Jeho slova teď zněla prudce a hněvivě. "Nebudu jako ti starci, kteří — "

„Walkere!" Cogline se hněval stejně jako on, ale hned se opět uklidnil. „Poslyš mě. Nevyhlašuj, jaký budeš a co uděláš, dokud nepochopíš, co se po tobě žádá. Nejde prostě jen o přijetí úkolu a jeho vykonání. Tak tomu nebylo nikdy. Přijmout za své, kdo jsi a co musíš udělat, je jen prvním z mnoha kroků, které tvá pouť vyžaduje. Ano, našel jsi Černou kostku a vyvolal její kouzlo. Ano, našel jsi vstup do zmizelého Paranoru. Ale to je jen začátek, čeho je třeba."

Walker na něj upřel strnulý pohled. „Co tím myslíte? Co ještě jiného?"

„Obávám se, že ještě mnohé," zašeptal druhý. Vrásčité rysy podobné zjizvenému dřevu štěpícímu se věkem přelétl posmutnělý úsměv.

„Dostal ses do Paranoru podobně jako já s Rumorem. Přivedlo tě kouzlo. Ale vstup ti umožnilo po mém. Snášíš nás zde živé za podmínek, které určuje. Zdá se, že sis už všiml podobnosti s duchem. Tvá podstata a život zatím nestačí, abys byl jako ostatní smrtelníci. Něco by ti to mělo říkat, Walkere. Rozhlédni se kolem. Paranor vypadá stejně — je tu a ještě tu není, mlhavý ve vlastní podobě, dosud úplně neoživiv."

Sevřel tenká ústa. "Chápeš? Nic — Rumor, já, ty a Paranor — se zatím nevrátilo do lidského světa. Pořád se nacházíme y zapomenuté existenci, kdesi mezi bytím a nebytím a čekáme. Čekáme, Walkere, na kouzlo, které nás zcela navrátí. Protože se dosud neobnovilo, i když jsi použil Černou kostku a vstoupil do Citadely. Protože zatím nebylo ovládnuto."

Naklonil se a jemně sevřel Walkerovy prsty kolem Černé kostky a pak se opět zvolna posadil. Podobal se v šeru křehkému svazku proutků.

„K navrácení Paranoru do světa smrtelných je třeba opětovného příchodu druidů. Přesněji, jednoho druida, Walkere. Tebe. Ale aby ses stal druidem, k tomu nestačí pouhé přijetí významu té skutečnosti. Má-li být kouzlo tvé, má-li ti patřit, musíš udělat víc. Musíš se přeměnit."

„Přeměnit?" Walkera to vyděsilo. "Zdalo by se, že jsem to už udělal! Jaká další přeměna je požadována? Musím zmizet úplně? Ne, počkejte. Dovolte, abych se k tomu dobral sám. Mám Allanonovo dědictví, vlastním Černou elfskou kostku a přesto musím udělat víc, má-li mít cokoliv z toho význam. Říkáte přeměnit? Jak?"

Cogline zavrtěl hlavou. „Nevím. Víím jen, že když to neuděláš, nestaneš se druidem a Paranor se nevrátí do lidského světa."

„Pokud selžu, budu zde uvězněn?" zeptal se Walker hněvivě.

„Ne. Můžeš odejít, kdy se ti zachce. Černá kostka se o tebe postará. "

Oba muži na sebe neurčitou dobu upřeně hleděli v zlobném tichu. Jejich sedící postavy jako dva mlhavé stíny na kamenné lavici pod hradbou tvrze. „A co vy?" zeptal se Walker konečně. „A Rumor? Můžete odejít se mnou?"

Cogline se nepatrně usmál. "Nezískali jsme život zadarmo. Walkere. Jsme spoutáni s kouzlem svazku Historie druidů. Walkere. Jsme připoutáni k jejich kouzlu, neodvolatelně s ním svázáni. Musíme s ním zůstat. Nejsou-li svazky vráceny do lidského světa, pak se tam nemůžeme vrátit ani my."

„Duchové." Vydechl Walker to slovo jako kletbu, Vnímal kolem sebe usazenou tíhu zdíva Paranoru, „Mohu tedy získat svobodu pro sebe, ale ne pro vás. Mohu odejít, ale vy musíte zůstat." Drsně a přezíravě se usmíval. „Samozřejmě, že bych to nikdy neudělal. Ne, když jste obětovali vlastní život na mou záchranu. Věděl jste to, vidíte? Věděl jste to od začátku. A Allanon jistě také. Jsem uvězněn ze všech stran, že? Figuruji kolem toho, kým

budu, co podniknu a jak zvládnou vlastní osud. Má slova nemají význam."

„Walkere, nejsi na nás nijak vázán," rychle řekl Cogline. „Bojovali jsme s Rumorem o tvou záchranu, protože jsme si to přáli."

„Cogline, bojovali jste z nutnosti, pokud jsem měl uskutečnit Allanonův úkol. Není pochyb, proč jsem naživu. A když to nyní odmítnu udělat nebo selžu-li, vše, co před tím zmizelo, bylo nadarmo!" Jen s obtížemi se uklidňoval, když už hrozilo, že přejde v křik.

„Pohleď, co se mi stalo!"

Cogline chvíli vyčkával a pak tiše řekl: „Je to opravdu tak zlé, Walkere? Byl jsi tolik zneužit?"

Rozhostilo se ticho, v němž na něj Walker upřeně civěl. „Tedy, žádné připomínky k tomu, co se ze mne má stát? Protože mi je osudem určeno, abych se stal něčím, čím opovrhují? Proto musím jednat způsoby, jimiž bych jinak nejednal? Překvapujete mě, starče."

"Ne však dost, abych tě podnítl k odpovědi?"

Walker znechuceně zavrtěl hlavou. „Odpovědi jsou k ničemu. Každá, kterou bych třeba mohl dát, by se zase později vrátila, aby mě pronásledovala. Cítím, že mě v téhle záležitosti zradily vlastní myšlenky. Lepší je vypořádat se s tím, co je dáno, než s tím, co by snad být mohlo, ne?" Povzdechl si. Poprvé teď ucítil chlad kamene, který jím prostupoval. "Jsem tu uvězněn stejně jako vy." řekl tiše.

Cogline se opět opřel o hradbu tvrze a chvíli vyhlížel jakoby se v ní chtěl ztratit. „Uteč tedy, Walkere," pronesl šeptem. „Ne tak, abys utíkal před vlastním osudem, ale aby ses ho chopil. Trval si od počátku na tom, že se manipulaci druidů podrobíš. Myslíš, že mi na tom záleží? Oba jsme obětí okolností, které byly do pohybu uvedeny před třemi sty lety. Žádný z nás by jí nebyl, pokud bychom měli jinou volbu. Ale my ji neměli. Není dobré naříkat na to, co nám bylo způsobeno. Proto Walkere učiň něco, aby se věci změnily ve tvůj prospěch. Čiň se, jak je ti osudem předurčeno, staň se, čím musíš a potom jednej tak, jak to nejlépe cítíš."

Walker se ironicky usmál. „Takže bych se měl přeměnit. Cogline, jak to mám udělat? To mi ještě musíte sdělit."

„Začni u svazků Historie druidů. Obsahují prý všechna tajemství kouzla." Starcova ruka mu impulzivně sevřela paži. „Vystup na Citadelu, vybírej z trezoru jeden po druhém její svazky a přečti si, čemu učí. Musí v nich existovat odpovědi, které potřebuješ znát. Přinejmenším tam je třeba začít."

Pak Walker vstal a Cogline s ním. Walker pohlédl starci do tváře, zvedl zdravou paži a něžně ho objal. „Omlouvám se za to, co jsem vám způsobil," zašeptal. „Myslím to, co jsem kdysi řekl v Kamenném krbu před příchodem Rimmer Dalla, totiž, že jsem neměl pravdu, když jsem vás vinil z toho, co se stalo, a že jsem vám vděčen za vše, co jste na mou podporu udělal. Cogline, my najdeme cestu ke svobodě. Slibuji."

Pak ustoupil. Cogline odpověděl úsměvem, který chvíli vyhlížel jako paprsek slunečního světla pronikající šerem.

A TAK CHODEC BOH vstoupil pod vedením Coglina s Rumorem do Citadely. Vypadali jako tři strašidelné přízraky v ponurém světě. Tvrz druidů byla pochmurná a masivní. Třpytila se jako obraz odražený v kaluži vody na pospas stínům. Kámen zdí, podlahy a věže byl studený a bez života. Chodby se klikatily jako podzemní tunely, temné a protivně vlhké. V chodbách s koberci a čalouněním byly tu a tam roztroušené kosti, ostatky gnomů, kteří zahynuli, když Allanon vyvolal kouzlo, jež před třemi sty lety vyslalo Citadelu ze Čtyřzemí. Hromady prachu vyznačovaly zánik kousavců, kteří tam byli polapeni a vše, co z nich zbylo se podobalo šepotu vzpomínky uvězněnému mezi stěnami.

Vynořovaly se a pokračovaly další průchody a rovná nebo zakřivená schodiště, bludiště chodeb, které se zas a zas nořilo do kamene. Ticho bylo podivné. Hutné a hluboké jako listy koncem podzimu v lese, zakořeněné ve zdech tvrze a neúprosné. Nevzdorovali mu,

mlčky procházeli jeho oponou a spíše se věnovali cestě před sebou, cestě směřující k dalším, které již čekaly. Míjeli dveře a prázdné komnaty, pusté a nevábivé v rozsahu svých stínových příkras. Okna vyhlížela do šedi, do zvláštní mlhy, která vše zvenčí clonila, takže se Citadela podobala ostrovu. Walker pátral po známkách zalesněné krajiny, která obklopovala holý pahorek, na němž Paranor stával, ale stromy zmizely, či spíše já, opravil se Walker — přešel ze Čtyřzemí do nicoty. Koberce, čalounění a obrazy, samotný kámen a dokonce i obloha měly vybledlé barvy. Pouze šero, šed' vzdorující jakémukoliv světlu, prázdná a mrtvá.

A ještě cosi navíc. Kouzlo věznicí Paranor. Přítomné v každém směru, tu neviditelné a hned zase odhalené, vířivá nazelenalá mlha.

Vznášela se v šeru na okraji jejich zorného pole zlověstná a neurčitá a sykot její existence připomínal šepot zabijácké potřeby. Nemohla se jich dotknout, protože je chránilo jiné kouzlo a současně i kouzlo samotné Citadely. Ale mohla je sledovat. Mohla trýznit, popichovat a vyhrožovat. Mohla vyčkávat s vyhlídkou, co nastane, pokud jejich kouzlo odezní.

Bylo podivné, že dokázala být tak živou přítomností. Walker Boh ji vycítil ihned. Jakoby ta kouzelná mlha byla živá bytost, hlídací pes na číhané v Citadele, který pátrá po vetřelcích a chytaje, aby je bylo možné zahubit. Přítomnost kouzelné mlhy mu připomněla Rakea v Eldwistu, popínavce, který hájil území svého pána a likvidoval. Tomuto kouzlu chyběla Rakeova podstata, ale vnímalo stejně. Walker cítil, že jde o nepřítele, kterému bude nakonec nutné čelit. V knihovně druidů, za knihovnami, kde byl skrytý trezor, našli knihy Historie, hřbety tlustých v kůži vázaných svazků uspořádaných ve zdech Citadely. Kouzlo, které je kdysi skrývalo před zraky smrtelníků, zmizelo s odsunem Citadely z lidského světa. Chvilí si Walker knihy prohlížel, rozmýšlel se, pak si jednu náhodně vybral a pustil se do čtení. Cogline s Rumorem mu dělali tichou a nerušivou společnost. Čas plynul, ale světlo se neměnilo. V Paranoru den a noc neexistovaly. Ani minulost či budoucnost. Pouze okamžitá přítomnost.

Walker nevěděl, jak dlouho čte. Neunavil se a potřebu spánku necítil. Nejedl ani nepil, protože neměl hlad ani žízeň. Cogline mu v jedné chvíli řekl, že ve světě, do něhož byl Paranor vyslán, nemají potřeby smrtelných význam. Byli stejným dílem duchy jako dvěma muži s kocourem. Walker se nevyptával. Nebylo proč.

Četl hodiny či dny nebo dokonce i týdny; nevěděl. Zprvu četl bezmyšlenkovitě, jednoduše hleděl na slova, která mu plynula před očima, na vyprávění tak vzdálené a zapadlé jako život, který poznal ještě před Allanonovými věštbami. Četl o druidech a jejich studiu, o světě, který se pokoušeli vytvořit po vypuknutí Velkých Válek, o Prvním Sněmu v Paranoru a o spojení ras proti vyhlazení. Jaký význam by to pro mě mohlo mít? uvažoval. Záleží teď na tom nějak?

Dočetl jednu knihu a začal se do další, pak do další. Neochvějně se těmi svazky pročítal a stále hledal něco, co by mu napovědělo potřebné vědomosti. Dočítal se o kouzelných zaklínadlech a kouzelnictví, o kouzlech, která trochu pomoci mohla, o popisech, jak hojit dotekem a myšlenkou, o pomoci živým bytostem v nouzi a o postupech, kterých je třeba k opětovnému stvoření celé země. Tohle všechno četl a nic mu to neříkalo. Jak se má přeměnit ze současného stavu v cosi předurčeného? Kde stojí, co má udělat? Stránky se obracely, slova pádila a odpovědi zůstávaly skryté.

I když ho nerozptylovaly smrtelné potřeby — nespál, nejedl ani nepil — nepřečetl všechno za jedno sezení. Pravidelně se chodil projít, popřemýšlet o jiném, zbavit mysl všeho, o čem svazky Historie pojednávaly. Občas ho provázel jako stín Cogline, někdy zase kocour Rumor. Třeba by se zase mohli ocitnout v Kamenném krbu, procházet se po jeho pěšinách, udržovat vzájemnou pospolitost a žít opět v odloučenosti údolí. Ale Kamenný krb zmizel, protože jej zničili přízrační. Paranor byl ponurý; a bez života a ani sebevětší přání nemohlo změnit, co před tím zmizelo. Návrat do minulosti neexistoval. Vše z minulosti bylo ztraceno. Po chvíli si začal zoufat. Historii druidů skoro dočetl a stále nic

nezjistil. Dozvěděl se vše o druidech, o jejich učení a víře i o tom, jak žili a čeho se snažili dosáhnout, ale nic z toho nenaznačovalo, jak své umění získali. Žádný náznak, odkud se vzal Allanon, ani jak se vyučil nebo kdo ho vyučil druidem. Ani to, který předmět se téhle výuky týkal. Knihy neobsahovaly nic o kouzelnictví, které uvěznilo Citadelu ani nic o tom, co by snad k návratu kouzla mohlo být zapotřebí.

„Cogline, nemohu se tomu dostat na kloub,” přiznal Walker Boh konečně. Byl beznadějně zklamaný. Na klíně mu spočíval otevřený poslední svazek. „Už jsem všechno přečetl a není to nic platné. Není možné, že nějaké svazky chybí? Není ještě něco, co je třeba zkusit?”

Ale Cogline zavrtěl hlavou. Jsou-li odpovědi v písemné podobě, nachází se tady. Jiné knihy neexistují. Žádné jiné naučné prameny. Všechno bylo zahrnuto do svazků Historie druidů. Všechna druidská studia tam začínají i končí.

Walker si pak vyšel sám. Vztekla rázoval chodbami. Cítil se zrazený a podvedený. Cítil se obětí druidova rozmaru a ješitnosti. Trpce myslel na vše, co mu bylo způsobeno za to, kým je, na vše, co musel vystát. Jeho domov byl zničen. Přišel o paži a sotva unikl životem. Obelhávali ho a opakovaně podváděli. Byl přinucen cítit odpovědnost za osud celého světa. Zaplavila ho sebelítost a vzápětí se mu ústa vyčítavě stáhla. Dost už, podvádí sám sebe. Je na živu, ne? Jiní takové štěstí neměli. Stále ho děsila tvář Poupěte: nemohl zapomenout na její pohled, když ji nechal spadnout. *Nezapomeň na mě*, prosila Morgana Leahy — ale mluvila zároveň s ním. *Vzpomeň si na mě* — jakoby na ni ten, který ji poznal, mohl zapomenout.

Nepřítomně zahrnul do chodby, která vedla do středu Citadely a ke vstupu do černé studny, v níž se zrodilo kouzlo věznicí Paranor. Myslí byl stále u Poupěte a znovu si vzpomněl na vizi, v níž mu Divous ukázal její osud. Přemohla ho hořkost. Ovšem, vize se nemýlila. Divousovy věštby byly vždy neomylné. Nejprve ztráta paže, pak ztráta Poupěte, potom...

V tom se zarazil a nehybně strnul jako socha slepě civící do prostoru uprostřed rozlehlé chodby. *Zapomněl. Existovala ještě třetí vize.* Dlouze se nadechl a v duchu si ji vybavoval. Stál v pusté bezživotné tvrzi a těsně za patami smrt, jejímuž neúprosnému pronásledování nedokázal uniknout...

Zprudka vydechl. *Tento hrad?* Zavřel oči a snažil se rozpomenout. Zřejmě to měl být Paranor.

Cítil zrychlující se tep. V té vizi měl pocit, že je nucen běžet, ale nemůže. A zatímco se smrt blížila, stál jako přimrazený. Postava v temném hábitu stále za ním. Pevně ho držela, aby mu zabránila v útěku.

Allanon.

Cítil, jak je ticho skličující. Co se stalo s třetí vizí? uvažoval. Kdy k ní mělo dojít? Znamená to, že k ní má dojít tady? Ta určitost ho překvapila, ale nepochyboval.

Ta vize se dostaví stejně jako ostatní a dojde k ní zde. Tím hradem je Paranor a smrtí černé kouzlo vyvolané k uvěznění Citadely. Allanon opravdu stanul za ním, pevně ho držel — ne tělesně, a přesto nějak silněji.

Bylo tu ale ještě něco navíc, nějaká součást, kterou dosud neuhodl. Nebylo předurčeno, že by měl zemřít. V tom byl význam Divousovy vize jasný. Přál si, aby na to Walker pomyslel. Vize jsou vždycky ošidné. Obrazy se zřetelně odhalili a propůjčovaly více než jeden výklad. Musí si s nimi pohrávat jako s kousky do skládky. Tak zjistí, jak spolu souvisí.

Walkerův zrak bloudil temnými stíny, které ležely všude kolem. Co kdyby se mu podařilo najít způsob, jak změnit Divousovu dovednost k vlastnímu užitku? Co kdyby se mu tentokrát podařilo věštbu rozluštit dříve, než k ní dojde? A kdyby — sotva se odvažoval doufat — ji rozluštil, nemohla by mu věštba poskytnout klíč k vlastnímu osudu v Citadele druidů?

Zaplál v něm oheň — hořící odhodlání. Stále sice neměl odpovědi, které potřeboval, ale

cosi stejně dobrého. Měl způsob, jak se je dozvědět.

V duchu si zpětně procházel vstup do Paranoru, setkání s Coglinem a Rumorem. Kdesi tam byly ony chybějící kousky. Znovu se probíral čtivem z knih Historie druidů, znovu viděl na stránkách slova, nanovo cítil váhu knih, zrnitost jejich vazby. Něco tam bylo, něco, co přehlížel. Zavřel oči, představoval si sama sebe, sledoval vše, co se událo, v duchu si to po částech vyprávěl. Hledal to. Stál osamělý v chodbě, zahalený ve stínech a mlze. Cítil, jak se hrany zmatku začínají rozplývat. Slyšel zvuky, které byly nové a vítané. Začínaly se mu vemlouvat. Sestoupil do sebe, zasahoval do temnějších míst, kde se skrývala tajemství. Jeho kouzlo se zvedalo na pozdrav. Říkal si, že pokud bude pátrat dostatečně důkladně a dlouho, dokáže spatřit cokoli. Upadl do nehybnosti, neklidnější součásti svého já a vše ponechával odplývat.

Co to hledá?

Kdokoliv bude mít důvod a právo, ovládne kouzlo do náležitého konce.

Škubavě otevřel oči. Jeho ruka se pomalu zvedala podél těla a tápala. Prsty našly hledané, pečlivě zastrčené v oděvu, a těsně to obemkly.

Černá elfská kostka.

Ochráncovsky sevřel talisman a s hlavou plnou nových možností spěšně odcházel.

Kapitola 15

WREN OHMSFORDOVÁ se tiše krčila se svými druhy v temnotě chodeb pod Keelem, zatímco Sova kdesi vpředu křesal křemenem o kámen, aby vykřesal jiskru, která by zapálila pochodeň obalenou smolou, s níž balancoval na kolenou. Kouzlo, které ozařovalo chodbu při Wrenině příchodu do města, teď bylo pryč. Zmizelo s Arborlonem a elfy do Lodenu. Poslední vstoupil do chodby Triss, který přinesl královnu od mostu. Pevně za sebou zavřel dveře a oddělil tak celou družinu od zuřícího šílenství tam venku, ale současně uvěznil parno a odporný pach z ohně Killeshan. Vpředu ve tmě chytla jiskra, takže ožil smutný oranžový plamen, který všude vrhal stín. Hlavy všech se otočily k místu, odkud už Sova odcházel.

"Pospěšte si," zavolal za nimi tiše chraplavým a naléhavým hlasem. „Za chvíli démoni dveře objeví." Rychle se kradli za ním. Eowen, Dal, Gavilan, Wren, Garth, Triss nesoucí královnu a jako poslední Cort. Za nimi se zvenčí zarývalo do země s houževnatostí krtká ječení a vytí démonů. Wren se na kůži perlil pot. Horko bylo těžké a dusivé. Mnula si oči a mrkala, aby se zbavila palčivé vlhkosti. Snažila se udržovat tempo. Mysl jí fungovala na plné obrátky. Myslela na Ellenroh, jak stála uprostřed mostu, zařikávala Loden a jak pak vyvolala záři, která odnesla celý Arborlon a přenesla jej do třpytící se hlubiny Kamene. Viděla zmizet město jakoby nikdy neexistovalo — domy, lidi, zvířata, stromy, trávu, všechno. Nyní byl Arborlon jejich odpovědností, na nich bylo, aby ho chránili a hýčkali v rozsahu kouzla, které odpovídalo jen síle devíti osob, jimž bylo svěřeno.

Odhrnovala stranou visící kořeny a pavučiny a nesmírnost toho úkolu na ní ležela jako tíha. Věděla, že jen na ní; a nikoliv té nejsilnější. Přesto se nedokázala zbavit pocitu, že ta odpovědnost spočívá jen na ní, že jde o jakési prodloužení Allanonova úkolu, o důvod, proč se do pátrání po elfech pustila.

Setřásla ten pocit a spěšně se připojila těsně ke Gavilanovi, aby udržela krok.

Nato se země prudce rozechvěla.

Řada se zastavila a hlavy se sklonily na ochranu, když ve spršce dopadala drť, která se uvolnila ze stropu chodby. Země se znovu otřásla. Otřesy rovnoměrně vzrůstaly a kolébaly zemí jakoby ostrov zvedal obouruč obr ve snaze jej vytrhnout.

„Co se děje?" Zaslechla Wren Gavilanovu otázku. Klesla na kolena, aby udržela rovnováhu a cítila Gavilanovu uklidňující ruku spočinout na svém rameni.

"Pokračujte dál!" zvolal Sova. "Honem!"

Nyní v nízkém předklonu probíhali clonou prachu vířícího ve vzduchu. Otřesy pokračovaly dál, zdola bylo slyšet dunění, které zesilovalo a zase sláblo, zemětřesení, jež jimi zmítalo o stěny chodby, takže se jen s obtížemi drželi na nohou. Zdálo se, že vteřiny padí stejně rychle jako oni pod vlivem hrůzy, která je pronásledovala. Část tunelu za nimi se zhroutila a zasypala je drtí. Slyšeli pukání kamene a trhající se lávu jakoby se zemská kúra rozestupovala. Ozvalo se těžké žuchnutí, jak trhlinou propadl ohromný balvan a dopadl na zem.

„Sovo, vyvedte nás odtud!" zvolal Gavilan zuřivě.

Dali se do stoupání. Škrábali se z tunelu jedním otvorem v zemi. Nakonec se vydrápali do slabého ranního světla. Chodba za nimi se úplně zřítla v jakémsi větrném poryvu a otvorem, jímž unikli, explodovala kamenná drť. Otřesy neustávaly a šířily se po výšinách Morrowindlu. Páraly jeho povrch, takže se hornina se skřípotem drolila.

Wren se vysoukala na nohy stejně jako ostatní. Stála v úkrytu z podrostu odumírající akácie a hleděla nazpět.

Keel se hemžil démony. Jejich ošklivá těla byla všude. Pokoušeli se překonat nenáviděnou bariéru. Kouzlo se ztratilo, ale otřesy, které je nahradily, poskytovaly

dokonce ještě hrozivější překážku. Démoni se řítili z výšin a ječeli při tom, volně se snášeli jako listy z podzimního stromu ve vichřici. Jak se horské úbočí otřásalo. Keel praskal a štěpil se, ohromné balvany odpadaly a celý hrozil zhroucením. Ze země kolem šlehal oheň a kráter, z něhož kouzlo sebralo Arborlon, se stal kotlem žhnoucích plamenů. Pára syčela a trs skála v gejzírech. Vysoko na svazích Killeshan pukala zemská křusta, z níž začala unikat roztavená láva.

„Killeshan se probouzí," řekla tiše Eowen a přiměla tím ostatní, aby se otočili. „Zmizení Arborlonu pozměnilo rovnováhu na Morrowindlu. Kouzlem vzniklo jakési vakuum. Ten rozvrat se šíří po celém ostrovním povrchu. Sopka už dlouho v klidu nevydrží, dlouho už klidná nebude. Oheň uvnitř se rozhoří s větší intenzitou, žár a plyny budou vzrůstat, až už nebudou mít prostor."

"Jak dlouho?" zeptal se úsečné Sova.

Eowen zavrtěla hlavou. "Tady v té výšce hodiny, níže dny." Oči jí zářily. „To je začátek konce."

Na okamžik se rozhostilo nejisté ticho.

„Snad pro demony, ale ne pro nás." řekla Ellenroh Elessedil, která už opět stála na nohou, zotavená z vypětí vzývání kouzla z Lodenu. Vymanila se z Trissova stálého sevření a prošla mezi nimi. Pak se k nim otočila tváří. Byla ledově klidná, sebejistá a nebojácná. „Už žádné váhání." nabádala.

„Vydáme se rychle a klidně k pobřeží Modrého předělu a odtud tam, kam patříme. Držte se pohromadě a oči mějte ve střehu. Sova, vyveďte nás odtud."

Aurin Striate se okamžitě odvrátil a vydal se na pochod. Ostatní za ním. Bez dotazů. Jistotu podpořila Ellenroh Elessedil svou vnitřní silou. Wren se ještě letmo ohlédla. Viděla babičku kráčet vedle Eowen, která vypadala jako v tranzu. Královna ji objímala pažemi a něžně ji vedla. Za nimi se Keel s demony zbarvil ohnivou září vulkánu krvavě rudě. Zdálo se jakoby v té rudé záplavě všechno zmizelo. Družina, podobná stínům v kalném světle, sestupovala svahy Killeshan přes rozeklanou směsici lávy, odumřelých dřevin a křovisek. Všechn hluk teď měli za sebou. Zazníval z míst, kde se demoni houfovali na nepříteli. Začínalo jim docházet, že už tam není. Vpředu bylo slyšet tok řeky Rowen, jak se její šedavá voda vlnila k moři. Pak došlo k otřesům, které se šířily po lávových úsecích a otřásaly stromy a křovisky. Ale jejich dopad s dalším postupem družiny slábl. Prostor vpředu zahaloval smog. Měnil jas časné mlhavé ranní krajiny a rozmazával její obrys. Wren se zklidnil dech a tělo se ochladilo. Už se necítila uvězněná jako v tunelu a intenzita žáru se snižovala. Začala se uvolňovat, měla pocit, že splývá s krajinou, smysly se jí protahovaly jako neviditelná tykadla a zkoumaly neznámé.

Přesto se jí nepodařilo odhalit číhající demony dřív, než zaútočili. Vyrojilo se jich přes tucet, pomenších a pokřivených jako seschlé dřevo. S praskotem se vynořovali z křovin a vrhali se na ně. Eowen upadla a Sova zmizel v chumlu údu. Ostatní se vzpamatovali a vrhli se na útočníky se vším, co měli po ruce. Na obranu obklopili Eowen. Gardisté zápolili se zarputilou zuřivostí. Odhazovali demony jakoby byly jen pouhými stíny. Boj skončil téměř dřív než začal. Jedna z bídých oblud unikla; zbytek ležel nehybně na zemi.

Sova se znovu objevil za jedním hřebenem. Jeden rukáv v cárech, pohublý obličej podrápaný. Mlčky jim pokynul, sešel z pěšiny, po níž se ubírali, a rychle je sváděl z vrcholu zdvihu do úzké rokliny, která se klikatila do mlhy. Byli teď ostražití, stále připravení na další útoky. Věděli, že jsou demoni všude, že se všichni nesoustředují jen u Keelu. Nebe podivně zežloutlo, protože stoupající slunce zatím nedokázalo úspěšně proniknout smogem. Wren postupovala kradmo vpřed s dlouhými noži v obou rukách, bedlivě pronikala zrakem stíny, aby tak vypožorovala sebemenší náznak pohybu.

Blížili se k Rowenu, když je Aurin Striate přiměl k náhlé zastávce. Přikrčil se a naznačil jim, aby udělali totéž. Pak se k nim otočil, naznačil, aby setrvali a zmizel v mlze. Objevil se skoro po pěti minutách. Varovně potřásl hlavou a pokynul, aby ho následovali. Nízko přikrčení se smýkali podél skály, až k místu, kde jim Rowen zakrýval jakýsi hřeben. Odtud

se plahočili rovnoběžně s řekou více než míli a poté se opět vynořili na vrcholu jednoho ostrohu. Wren přehlížela šedou a netečnou vodní hladinu, pustou a širokou, která se před ní prostírala do dálky.

Nic se nepohnulo.

Sova se k nim opět přidal. Ztuhlý obličej měl zachmuřený. „Mělčiny jsou plné bytostí, s nimiž nic mít nechceme. Proto překonáme řeku tady. Sami ji přeplavat nemůžeme, protože je příliš široká. Budeme se muset přeplavit. Postavíme dostatečně velký vor, abychom se na něj všichni vešli — je to nezbytné.“

Ke sběru dřeva si vzal gardisty. U žen zůstali Gavilan s Garthem. Ellenroh přistoupila k Wren, krátce ji objala a povzbudivě se na ni usmála. Všechno probíhá dobře, pronesla, ale čelo jí brázdily ustarané vrásky. Pak zase mlčky odešla.

„Dotkněte se země, Wren,“ zašeptala pak Eowen a přikrčila se vedle ní. Wren se dotkla země a nechala záchvěvy procházet tělem. „Kouzlo všude kolem nás se rozpadá — vše, co se elfové pokoušeli vytvořit. Konstrukce naší arogance a strachu začít s řešením.“ Rudé vlasy jí spadaly kolem zelených nepřítomných očí. Měla výraz člověka poděšeného zlým snem. „Někdy s vámi bude muset promluvit, Wren. Bude vám muset vysvětlovat.“ Potom se rovněž vzdálila a připojila se ke královně. Wren netušila, o čem to vlastně mluvila, ale usoudila, že to souviselo s Ellenroh a s neodhalenými záhadami.

Smog vířil kolem a clonil nedalekou řeku Rowen, která se hadovitě klikatila průrvami a trhlinami krajiny a měnila při průtoku její tvar. Cort s Dalem přivlekli dlouhé klády a opět zmizeli. Šerem prošel Sova. Byl tenký jako proutek a nahrbený jakoby při lovu. Směřoval k řece. Vše bylo v pohybu jakoby klid ani neexistoval, jakoby byl jen stínem zapomenuté vzpomínky, jež vás dokáže oklamat tak, že uvěříte i v neskutečné.

Zemi pod nohama rozhoupal náhlý záchvěv, který způsobil, že Wren proti své vůli zalapala po dechu a spěšně se opřela o zem, aby znovu nabyla rovnováhu. Zdálo se, že se vody Rowenu rázně vzduly, protože sdružily sílu v jedné vlně, která narazila na pobřeží a rozlila se do dále.

Garth se jí dotkl ramene. *Ostrov se rozpadá.*

Přikývla a znovu pomyslela na Eowenino prohlášení, že nastávající katastrofa je výsledkem narušení kouzla. Domnívala se, že vědma mluvila pouze o Ellenrohině použití kouzla z Lodenu, ale teď se jí zdálo, že měla na mysli něco víc než jen to. Z toho, co Wren právě sdělila, plynulo, že porucha kouzla má širší souvislosti, které se nevztahují jen k odebrání Arborlonu. Kdysi v minulosti se elfové snažili udělat něco víc a nepodařilo se jim to. A právě přímým důsledkem toho je současné dění. Pečlivě si tu informaci uložila do paměti na dobu, kdy by ji mohla využít. Garth šel pomoci gardistům, kteří začali klády spojovat ve vor. Gavilan se tiše bavil s Ellenroh a v očích se mu odrážel zlobný neklid. Wren ho chvíli pečlivě pozorovala a viděné srovnávala s tím, co už poznala, strohé napětí a nedbalou prozíravost, dva obrazy v ostrém kontrastu. Gavilan se jí zdál úchvatný, byl složitou směsicí možností a svodu. Líbil se jí; přála si poznat ho blíže. Ale skrýval v sobě něco, co jí vadilo, cosi, co zatím nedovedla určit.

„Už jenom chvíli.“ oznámil Sova, když ji míjel jako stín a opět se ztrácel v mlze.

Začala vstávat, když v tom cosi malého a rychlého vyskočilo z podrostu a vrhlo se na ni. Svalila se na záda, zoufale kolem sebe tloukla a vzápětí překvapeně zjistila, že tou bytostí, která k ní lne, je Faun. Vzdor všemu se rozesmála a pevně stromového kníkala objala. „Faune.“ zacukrovala a tulila se k podivnému zvířátku. „Myslela jsem, že se ti stalo něco hrozného. Ale ty jsi v pořádku, vid’? Ano, maličký, jsi úplně fit.“

Věděla, že ji udiveně sledují Ellenroh s Gavilanem, a proto se rychle postavila, zamávala na ně, že se nic neděje, a proti své vůli se usmála.

„Hrrwwll. Nezapomněla jste na svůj slib?“

Prudce se otočila a spatřila Stresu, který na ni upřeně vzhlížel z okraje přítmí a všechny ostny měl vztyčené.

Rychle poklekla. „Takže i ty jsi v pořádku, ostnokote. Měla jsem o vás oba starost.“

Nemohla jsem si ověřit, zda jste v bezpečí, ale doufala jsem v to. Našli jste se, když jsem odešla?"

„Ano, Wren z Elfů," odpověděl ostnokot chladně a odměřeně. „Pffttt. Kníkal připelášil za soumraku, kožešinu celou pocuchanou a potřesanou a žvanil pořád o vás. Našel mě dole u řeky, kde jsem čekal. A teď — váš slib. Vzpomínáte si, ne?"

Wren vážně přikývla. „Pamatuji, Streso. Až odejdu z města, mám tě sebou vzít na Západní území. Dodržím ho. Báls ses, že ne?"

„Hsst, pfftt!" Ostnokot složil ostny. „Doufal jsem, že jste ta, jejíž slovo něco znamená. Ne jako — " Odmlčel se.

„Babičko," zavolala Wren na královnu, která k ní přistoupila. Kudrnaté vlasy jí povívaly přes obličej jako závoj. „Babičko, tohle jsou moji přátelé, Stresa a Faun. Pomohli nám s Garthem najít cestu do města."

„Pak jsou to i moji přátelé," pronesla Ellenroh.

„Lady," odpověděl Stresa upjatě. Zdálo se, že vůbec ne nadšeně.

„Co je tohle?" Přistoupil k nim Gavilan a v očích mu pobaveně hrálo. „Ostňák? Myslel jsem, že už všichni vyhnuli."

„Pár nás ještě zbývá — ssstt — nikoliv vaší zásluhou." řekl Stresa chladně.

„Nebojácný chlapík, že?" Gavilan úplně nedokázal zastřít svou nevoli.

„Babičko." řekla Wren rychle, aby tu rozmluvu ukončila, „slíbila jsem Stresovi, že ho s námi vezmu, až opustíme ostrov. Musím ten slib dodržet. A Faun půjde určitě také." Objala chlupatého kníkala, který jí z ramene zatím ani nevybledl, protože se k ní choulil tak těsně jako druhá kůže.

Ellenroh vyhlížela nejistě jakoby přítomnost obou tvorů představovala nějakou nesnáz, které Wren nerozuměla. „Nevím." odpověděla tiše. Vítr kolem ní zasvištěl a nabíral v šeru na síle. Zahleděla se na gardisty, kteří teď pilně nakládali na vor torny a zásoby, a pak řekla: „Ale když si jim to slíbila..."

„Teto Ell!" vyštěkl Gavilan vztekle.

Královnin pohled byl ledový, když se na něj upřel. „Mlč, Gavilane."

„Ale vy víte, že zákony..."

„Buď zticha!"

Hněv v Gavilanově tváři byl hmatatelný. Vyhnul se královninu i Wreninu pohledu a místo toho se zaměřil na Stresu.

„Tohle je nedorozumění. Ty bys to měl vědět nejlépe, ostňáku. Vzpomínáš, kdo tě stvořil? A pamatuješ proč?"

„Gavilane!" Královna zesínala. Gardisté ustali náhle v práci a ohlíželi se na ni. Z mlhy se vynořil Sova. Eowen přešla ke královně.

Gavilan ještě chvíli setrval, pak se otočil a sešel k voru. Nějakou dobu se nikdo další nepohnul. Podobali se sochám v mlze. Pak Ellenroh nikterak adresně řekla zastřeně a ztraceně: „Promiňte."

Také se vzdálila a v chůzi sebou vzala Eowen. Mladické rysy měla tak sklíčené, že Wren odradilo, aby ji následovala.

Místo toho pohlédla na Stresu. Ostnokot se trpce zasmál. „Nepřeje si, abychom ostrov opustili. Fffttt. Žádný z nich."

„Streso, co se tady děje?" zeptala se Wren, sama už rozzlobená a zmatená nad nenávisť, kterou Stresa projevoval.

„Rrrwwll. Wren Ohmsfordová. Vy to nevíte? Hsst. Opravdu ne? Ellenroh Elesedil je vaše babička a vy to nevíte. To je vážně zvláštní!"

„Wren, pojďte," řekl Sova, jak opět procházel kolem a zlehka se jí dotkl ramene. „Je čas. Pospěšte."

Gardisté právě postrkovali vor na okraj vody a ostatní spěchali za nimi. „Tak povídej!" vyhrkla na Stresu.

„Jízda po proudu rwwlll, Rowenu se neslučuje s mou představou o vhodném čase."

prohlásil ostnokot, aniž by ji vzal na vědomí. „Sednu si přímo doprostřed, dovolíte-li. Hsssttt. Či vlastně, pokud si to nepřejete.“

Obnovená řada záchvěvů otřásla ostrovem a Killeshan v mlze za nimi vybuchla v jakési pršce karmínového ohně. Vychrlily se popílek a kouř. Ze země vycházel rachot.

Všichni teď na Wren volali, a tak se k nim rozběhla. Stresa běžel krok před ní a Faun jí visel kolem krku. Měla vztek, že jí nikdo nedůvěřuje, že se v její přítomnosti záměrně potlačují spon, o věcech, které před ní zoufale tají. Takové zacházení se jí vůbec nezamlouvalo a začínalo být zřejmé, že pokud si odpověď nevymítí, nikdo jí nikdy nic o elfech a Morrowindlu neřekne.

Dospěla k voru ve chvíli, kdy ho vystrčili na řeku. Střetla se s jedním Gavilanovým otevřeně nepřátelským pohledem, který opětovala stejně. Úmyslně se posunula blíž ke Garthovi. Gardisté už byli po kolena ve vodě, aby vor ustálili. Stresa skočil na vor bez vyzvání a usadil se přímo uprostřed toren a zásob, tak, jak na to upozornil. Nikdo nic nenamítl. Nikdo nic neřekl. Eowen s královnou na jejich místa doprovodil Triss. Královna pevně svírala oběma rukama žezlo Ruhk. Pak následovali Wren s Garthem. Společně malá družina odrazila vor od břehu, všichni se předklonili, aby vyrovnali klády vahou horní části trupu a chápali se úvazů, které byly upraveny tak, aby poskytl oporu rukám.

Téměř ihned se jich zmocnil proud a začal je unášet.

Ti, kteří byli nejbližší pobřeží, se od něj snažili odstrčit nohama, aby se dostali z dosahu skalisek a stromových kořenů, o něž by se třeba mohli zachytit. Killeshan pokračovala v erupcích, vyvrhovala oheň a popílek. Sopka duněla nespokojeností. Oblohu zatemnily nové vrstvy smogu a dále clonily proti světlu. Vor se dostal do středu koryta, houpal se pohybem vody a nabíral rychlost. Sova vykřikoval pokyny na své druhy, kteří se marně pokoušeli manévrovat vorem k protějšímu břehu. Lávovinou na pobřeží za nimi tryskaly gejzíry, protrhávaly kamennou kůži vrchoviny a vrhaly páry a plyn k obloze. Rowen se zachvíval silou dunění země a začal vyhazovat. Voda se rozvlnila a počaly se vytvářet malé vín-. Kolem vířil prach, který řeka neustále přinášela na hřebenech vln. Vorem to házelo a zmítalo, takže posádka musela vynaložit veškerou snahu, jen aby se na něm udržela.

"Zapřete se nohama!" křikl Sova varovně. "Držte se pevně!"

Zmítali se v říčním proudu, zatímco pobřeží ubíhalo ve změti rozeklaných stromů a křovisek, zubatých lávovišť, mlhy a smogu. Vulkán za nimi zmizel zacloněn zátočinou a počátky údolí, do něhož vpluli. Wren cítila, jak do ní věci naráží a rýpají a pak zase odskakují jakoby jimi pocukávalo neviditelné lano. Ruce a prsty ji rozbolely z neustálého svírání úvazů a tělo mela zkřehlé a prochládlé od ledové horské vody. Říční proud přehlušoval rachot vulkánu, ale Wren pod sebou stále vnímala jeho chvění, cítila, jak se probouzí, dávivě svíjí a křečovitě puká. Před nimi se objevily útesy. Zvedaly se jako neprůjezdné hradby. Pak se ocitli v jejich středu, kde se skála zázračně rozestupovala a nechávala Rowen protékat úzkou soutěskou. Na krátkou chvíli byly peřeje tak divoké, že se zdálo, že se roztříští o kameny. Pak se opět dostali na klidnou vodu. Koryto se zase rozšiřovalo a skaliska ustupovala do dálí. Vířili na širokých lenivých vlnách a vpluli do jezera, které se prostíralo do zeleného mlžného oparu pralesa.

Reka zvolnila a utišila se. Vor se přestal otáčet a začal se líně pohybovat do středu jezera. Nad jeho třpytivou hladinou visela mlha, která halila břehy na obou stranách a měnila je v temně zelenou masku ticha. Odněkud z dálí zněl vzteklý rachot Killeshan.

Uprostřed voru zvedl opatrně hlavu Stresa a rozhlédl se. Ostnokotův zrak rychle vyhledal Wren. "Ssspppttt! Musíme odtud pryč!" řekl naléhavě. „Tohle není dobré místo! Táhle je Eden's Murk!"

"O čem to breptáš, ostňáku?" zabručel Gavilan podrážděně.

Ellenroh přehmátla na žezle Ruhk tam, kde leželo přes vor. „Sovo, víte, kde jsme?"

Aurin Striate zavrtěl hlavou. "Ale když ostnokot říká, že to není bezpečné..."

Voda za ním se hromově rozevřela a vynořila se ohromná strupatá a černá hlava.

Pomalou se zvedala do mlhy, téměř mrtvě. Kývala se na silném vlnovitém těle, na němž se v pološeru tetelily a odrážely šupiny a hrbolky. Z čelistí visely jako tykadla vousy, které svíjivě pátraly po potravě. Když se rozevřela nazelenalá tlama, odhalila zakřivené dvouřadé zuby. Obluda připlula na vzdálenost sotva padesáti stop, vztyčila se nad nimi a pak zasyčela jako přišláply had.

"Had!" zvolala Eowen tiše.

Gardisté už byli v pohybu. Chvatně měnili postavení. Houfovali se mezi obludu a své svěřence. S tasenými zbraněmi začaly vor veslovat k protějšímu břehu. Byl to marný pokus. Had je nehluchně pronásledoval, aniž by k jejich dostižení vynakládal sebemenší úsilí, a výhružně natahoval hlavu s doširoka rozevřenými čelistmi. Wren vedle Gartha klopotně pomáhala posouvat vor kupředu, ale říční břeh se zdál příliš vzdálený. Ve středu voru se všemi směry ježily Stresovy ostny a jeho hlava zmizela.

Had do nich udeřil ocasem, když jim k pobřeží zbývalo ještě sto yardů. Rozmáchl se ze spodu a zvedl vor s devíti druhy, kteří k němu lnuli, z vody, takže se ve vzduchu roztočil. Po krátkém letu přistáli se šplouchnutím, které jim z těla vyrazilo dech. Úvazy povolily a lidé s tornami odpadali. Eowen divoce zašplíchala, potopila se a na hladinu ji opět vytáhl Garth. Silou dopadu se vor začal rozpadat, vázání povolilo, klády se štěpily. Sova na ně ječel, aby kopali nohama, což zuřivě a freneticky dělali, protože jim stejně nic jiného nezbývalo.

Had k nim znovu připlouval. Vyklouzl z Rowenu se šupotem, jenž všude rozstříkoval vodu. Byl to jakýsi hluboký a dunivý kašel. Tělo se mu křivilo a vlnilo, jak se opět hroužil do vody. Když bestie zaútočila, Wren s Garthem se pustili voru a vlekli za sebou Ellenroh s Faunem. Wren viděla, že se Gavilan potápí, sledovala, jak se ostatní rozptylují a v tom had narazil, takže všechno zmizelo ve vodní explozi. Vor se rozletěl na kusy. Wren se ponořila, zatímco Faun se jí zoufale držel. Zase se vynořila a lapala po dechu. Ve vodě poskakovaly hlavy, které zalévaly vlny vytvořené nárazem. V mlze se nanovo zjevila hadová hlava, ale tentokrát ji zaměstnali Triss s Cortem. Zuřivě do ní bodali a sekali meči. Šupiny odletovaly a vyřinula se krev. Obluda vztekla zařvala. Zazmítala tělem ve snaze setřást útočníky a pak se ponořila. Jak se potápěla, pohroužil Triss meč do šupinaté hlavy a odtrhl se. Cort ještě stále útočil. Jeho mladistvá tvář měla zuřivý výraz. Hadovo tělo se křečovitě rozechvělo, takže vše rozptylovalo. Zbloudilé klády z roztrštěného voru zavířili kolem. Jedna připlula k Wren a zlehka se jí oťřela o spánek. Na okamžik zahlédla, jak se had potápí, jak Garth vleče Eowen ke břehu, jak se Sova s Ellenroh drží jiných zbloudilých kusů voru a pak vše potemnělo.

Voda ji unášela, nic necítila, nic ji nepoutalo, byla na kost prokřehlá. Dokázala poznat, že klesá ke dnu, ale zdálo se, že tomu nemůže zabránit. Když se nad ní hladina zavřela, zadržela dech, a když cítila, že už ho neudrží, vydechla a cítila, jak do ní proudí voda. Cítila tíhu Elfských kostek kolem krku i to, jak se začínají rozpalovat.

V tom ji něco zachytilo a začalo vytahovat, něco, co ji zprvu chytilo za tuniku a pak sklouzlo kolem těla. Nejdřív ruka, potom paže — ocitla se v sevření druhé osoby. Pomalu zase začala stoupat. Vynořila se, prskala, dusila se a zápolila s dechem, zatímco vykašlávala vodu z plic. Svého zachránce měla za sebou. Táhl ji do bezpečí. Zesláble spočívala na znaku a nekladla žádný odpor. Stále byla otupělá tím úderem a blízka utonutí. Zamrknutím se zbavila vody v očích a zadívala se na Rowen. Prostíral se ve zvlněném stříbřitém jasu, nyní, vyjma trosek po zmizení hada, pustém. Zaslechla volání hlasu. Eowenin. Sovův a dva nebo tři jiné. Slyšela volat své jméno. Faun se jí už nedržel. Co se s ním stalo?

Pak se po jedné straně na dohled přiblížil břeh, její zachránce přestal plavat, postavil se, ji rovněž vytáhl na nohy a otočil. "Podívejte se na mě."

Udělala to a zlost, kterou k němu dříve cítila, ji při pohledu na výraz v jeho tváři přešla. Zrcadlily se v ní obava a stopa strachu. Pravé a nefalšované.

Stiskla mu ruku. "Už je to dobré. Všechno v pořádku." Zhluboka a ráda se nadechla.

"Díky, Gavilane."

Vypadal překvapivě nespokojeně. "Říkal jsem, že vám pomohu, až to budete potřebovat, jen jsem nečekal, že mé nabídky využijete tak brzy."

Pomohl jí z vody, kde už čekala Ellenroh, která ji objala. Úzkostlivě Wren svírala v objetí a něco sotva slyšitelně šeptala, slova, jež nebylo třeba slyšet, aby jim porozuměla. Byli tam také Garth se Sovou, oba promočení a žalostně vyhlízející, ale bez úhony. Zahlédla většinu zásob nakupených na okraji břehu. Byly prosáklé vodou, ale zachráněné.

Eowen seděla rozčuchaná a utmácená pod stromem, kde o ni pečoval Dal.

"Faune!" zavolala Wren a okamžitě uslyšela zašvitoření. Zadívala se na Rowen a spatřila stromového kníkala, který se držel kusu dřeva ve vzdálenosti několika tuctu yardů. Vydala se do vody, až jí sahala téměř ke krku. Pak její chlupatý společník opustil plovoucí předmět, rychle k ní doplaval a zatímco se plahočila ke břehu, vyšplhal jí na rameno. „Už si zase v bezpečí, maličký, vid’?“

O chvíli později se na břeh vypotácel Triss. Jednu stranu sluncem osmahlého obličeje měl rozedřenou a šaty potřhané a zakrvácené. Sedl si natolik daleko od Sovy, aby si ho nemohl prohlédnout. Vzápětí se zvedl a sešel s ostatními k řece. Stáli tam pospolu a hleděli na prázdnou hladinu.

Po Cortovi se Stresou nebylo ani vidu.

"Od posledního nárazu hada do voru jsem ostřáka nezahlédl." řekl Gavilan tiše, skoro omluvně. "Je mi líto, Wren. Opravdu."

Přikývla bez odpovědi, neschopná promluvit, protože cítila příliš velkou lítost. Stála strnule, bez výrazu a dál marně pátrala po ostnokokotvi. *Dvakrát jsem ho opustila*, pomyslela si.

Triss přitahoval rozporky na meči, který vyndal ze zachráněné výstroje. "Cort šel pod vodu s hadem. Myslím, že se mu nepodařilo osvobodit."

Wren ho sotva poslouchala. Mysl měla ponurou a zadumanou. *Měla jsem se po něm poohlédnout, když se vor potopil. Měla jsem se snažit pomoci.* Ale věděla, že i kdyby na to pomyslela, podniknout nic nemohla.

Jakoby na důraz Trissových slov zarachotila v dálce Killeshan a mlha odpověděla lenivým zaviněním. Ještě chvíli otáleli. Stáli pohromadě těsně u vody, ze šatů jim crčela voda, nemluvili a ani se nepohnuli. Pak se pomalu, jeden po druhém, odvraceli. Když posbírali batožinu se zásobami a zkontrolovali pohotovost zbraní, vydali se mezi stromy.

Za nimi se jako stříbrošedý rubáš prostírala do dáli řeka Rowen.

Kapitola 16

DRUŽINA UŠLA SOTVA sto yardů od břehu Rowenu, když stromový porost skončil a začal zlý sen. Před nimi se otevírala ohromná bažina, soustava močálů zarostlých hustě bahenními travinami s býlím a protkaná hustými úseky starých akáciových a cedrových porostů, jejichž větve navzájem těsně prorůstaly ve spleti, jež budila dojem poslední zoufalé snahy udržet se před pádem do bažiny. Mnohé stromy byly již zpola vyvrácené. Měly podezřelé kořeny a jejich masivní ohnuté kmeny připomínaly zasažené obry. Bažina se přes odumírající stromy a křoviska prostírala do nedohledna. Nesmírná neproniknutelná blátivá prostora zahalená v mlze a tichu. Sova je nejistě zastavil, takže stanuli, roztěkaně se rozhlíželi všemi směry a pátrali po sebemenším náznaku stezky. Ale žádnou neobjevili. Bažina byla jako zahalené a zapovězené bludiště.

"Močál Eden's Murk," pronesl Sova nezvučně.

Volby, které měla družina k dispozici, byly omezené. Mohli se vrátit po vlastních stopách k Rowenu a vydat se proti nebo po proudu řeky, dokud se jim neukáže schůdnější cesta. Nebo mohli setrvat na cestě bažinou. V obou případech by museli překonávat pohoří Blackledge, protože se po proudu dostali až příliš daleko na to, aby se vrátili k údolí a průsmykům, jež by jim umožňovaly snazší sestup. K pokusu o zpáteční cestu jim mnoho času nezbyvalo. Démoni už budou všude. Sova upozornil, že už možná pátrají podél řeky. Radil, aby se vydali vpřed. Cesta to bude zrádná, ale démoni je tady hned tak neobjeví. Nanejvýše za den či dva dosáhnou hor.

Po krátké debatě zbytek družiny souhlasil. Až na Wren s Garthem nebyl nikdo mimo město skoro deset let, ale děvče z tuláků se svým ochráncem prošli krajinu pouze jednou, takže měli málo vědomostí, jak překonávat její nebezpečí. Sova se venku zdržoval po léta. Nikdo mu nemohl oponovat.

Vydali se bažinou Eden's Murk. Sova šel první a za ním Triss, Ellenroh, Eowen, Gavilan, Wren, Garth a Dal. Postupovali za Aurinem Striatem v jednotném pořadí. Sova vyhledával v bahně pevnou půdu pod nohama. Většinou se mu to dařilo, protože stále nacházel úseky, kde se bažina neuzavírala úplně. Ale někdy také museli vkročit do olejnaté a bahnité vody, posouvat se po trsech vysoké trávy a křovin, chytat se rukama, aby neztratili půdu pod nohama a při tom cítili, jak se je močál snaží vsáknout. Procházeli šerem opatrně a pomalu. Sova je stále upozorňoval, aby se drželi těsně za sebou. Vyhlíželi starostlivě do mlhy, kdykoliv voda zabublala a vyvrhla bahno.

Vzdor příkrovu ticha, jež nad ní visel, byla bažina Eden's Murk rájem pro spousty živočichů. Většinou nebyli vidět a sotva se dali zaslechnout. Okřídlení tvorové prolétali šerem jako stíny. Tiše, svižně a kradmo. Hmyz rozčileně bzučel a některé jeho druhy hrály duhovými barvami a měly velikost dětské ruky. Tvorové podobní krysám či rejskům cupitali kolem zbylých stromů a v okamžiku zahlédnutí vyšplhali z dohledu. Vyskytovali se tam i další živočichové, z nichž někteří byli mohutní. Šplouchali a mručeli do ticha ve skrytu šera, lovci slídící v hlubší vodě. Nikdo je nespatriil, ale nikdy nezaškodilo dávat si na ně pozor.

Den se vlekl k soumraku jako pomalé utrápené plahočení. Jednou se družina zastavila, aby se najedla. Všichni se sesedli na kmenu, který již močál zpola potopil. Seděli jeden ke druhému zády a zraky pronikali smogovou clonou. Vzduch se střídavě ochlazoval a oteploval jako kdyby byl Eden's Murk vybudován z oddělených komor a kolem byly neviditelné zdi. Bažinatá voda, stejně jako vzduch, byla buď studená nebo vlažná, v některých místech hluboká a jinde zase mělká. Byla to směsice barev a vůní, z nichž žádná nebyla příjemná a všechny lákaly a vábily život nahoře. Země se opakovaně zachvívala jako připomínka, že kdesi za nimi stále hrozí Killeshan, že pod svým povrchem

vytváří plyny a žár, že jí z kráteru proudí láva a žhnoucí stéká po úbočí. Wren si to představila, když spolu s ostatními pracně postupovali vpřed — vzduch dusivý smogem, zem jako ohnivý koberec, vše zahalené hromadícími se vrstvami pán a popela. Keel už bude zničen. A co démoni? uvažovala. Budou také prchat nebo jsou natolik hloupí, že ani z lávy nemají strach? A pokud prchat budou, kam?

Na poslední otázku ale odpověď zná. Je pouze jediné místo, kam se kdokoliv z nich může vydat.

Z obležení se budou vracet přes Rowen, signalizoval Garth ponuře, když se ho zeptala na jeho názor. Právě přecházeli přes vzácný úsek, kde se bažina zužovala na pouhou délku paže. Vydají se zpět k horám jako my. Budeme-li příliš pomalí, dohoní nás dřív, než se nám podaří vyjít z bažiny.

Třeba nepůjdou z takové dálky, po proudu, poznamenala nadějně, zatímco prsty rychle vytvářela znaky. Možná se budou držet údolí, protože je to jednodušší.

Garth se s odpovědí nenamáhal. Nemusel. Věděla stejně dobře jako on, že pokud se démoni budou držet při svém sestupu údolí, dosáhnou nižších poloh ostrova rychleji než družina a budou čekat na pobřeží.

Často myslela na Stresu, snažila se vzpomenout, kdy ostnokota po hadově útoku viděla naposledy, pokoušela se vybavit něco, co by jí dávalo i jen sebemenší naději, že unikl. Ale nic ji nenapadlo. V jedné chvíli tam byl přikrčený mezi zavazadly a v příštím okamžiku zmizel se vším všudy. Rmoutila se pro něj tiše, nemohla si pomoci, připoutána k němu víc než by měla, než by si měla dovolit. Pevně přitiskla Fauna a pomyslela na sebe, na pocit odcizení vůči svému původnímu já. Cítila se vůči všemu jako cizinec, už si nebyla tak jistá vlastním výcvikem, ani tak důvěřivá ve vlastní dovednosti, tolik si jistá, že je děvčetem z tuláků především a jednou provždy a že na ničem jiném nesejde.

Častěji, než si připouštěla, se jí prsty vkládaly pod tuniku, aby našly Elfské kostky. Eden's Murk byl nezměrný a nesmiřitelný. Hrozil nahlodáním její odvahy a síly. Elfské kostky ji uklidňovaly. Elfské kouzlo bylo mocí. Nenáviděla se za ten pocit, za tu potřebu spoléhat na ně. Jeden den mimo Arborlon a už si začíná zoufat. A není sama. Viděla to v očích ostatních, dokonce i v Garthových. Morrowindl jim provádí něco, co přesahuje rozum, cosi, co pohřbívá rozmysl v hoře strachu a pochyb. Bylo to ve vzduchu, v zemi, v životě kolem nich, jakési šílenství našeptávající zrádná varování a kradoucí život s nedbalou bezohledností.

Znovu se pokusila představit si ostrov tak, jak vypadal kdysi a opět bezúspěšně. Minulost, jakou byla a jakou se stala, zahlédnout nedokázala. Takovou, jakou ji stvořili elfové a jejich kouzlo. A znovu připadla na tajemství, která skrývali — Ellenroh, Sova, Gavilan, oni všichni. Stresa je znal rovněž. Stresa by jí o nich řekl. Teď to bude muset udělat někdo jiný.

V jedné chvíli se dotkla Eowenina ramene a šeptem se zeptala: "Dokážete zahlédnout něco z toho, co s námi bude? Používáte k tomu zrak?"

Ale Eowen se jen smutně usmála a řekla: "Ne. Wren, zrak zahaluje kouzlo, které probíhá ostrovní kúrou. Arborlon mi k vidění poskytoval útočiště. Zde je pouze divočina. Snad, pokud se mi podaří dostat se za ty hory, tam, kde sluneční světlo a mořský pach dosahují..."

Nechala větu vyznít do ztracena.

Pak zvolna sestupoval soumrak. Jakoby pomalu zapadaly jedna za druhou opony a postupně zakrývaly světlo. Šli už od poloviny dopoledního času a stále ani náznak po pohorí Blackledge, ani známka po konci bažiny. Sova začal pátrat po místě, kde by mohli přenocovat a upozornil je, aby se měli na pozoru zejména nyní, kdy duchové zaplavují krajinu a pohrávají si klamně s jejich zrakem. Denní klid postupně ustupoval vzrůstajícímu přílivu nočních zvuku, drsné a ostré směsici, která se ozývala z temnějších prostor a rozléhala se tmou. Částičky a plošky olistění začaly stříbřitě fosforeskovat a létavý hmyz trhaně poletující nad bahnem se mihotavě třpytil.

Hubená silueta Aurina Striata se vytrvale prořezávala vpřed, ohnutá proti pronikající tmě Wren na okamžik zahlédla, jak Ellenroh prošla kolem Trisse a naklání se, aby něco řekla Sovovi. Družina právě přecházela úsek zarostlý vegetací do výše pasu a po levici se ji nad povrchem bažiny třpytilo slábnoucí denní světlo.

V tom voda vytryskla v gejzíru, když se nad hladinu vynořilo něco ohromného, co chňaplo po nic netušící kořisti. Jak se obluda opět nořila z dohledu, zavřela s klapnutím čelisti. Všichni sebou trhli a na chvíli zneklidněli. Wren viděla, že se Sova na půl cesty vrací a varuje je posunky. Zhlédla ještě něco. Così zpola skrytého ve tmě vpředu. Zákmit pohybu.

O chvíli později zaslechla povědomé zasyčení. Garth ho přirozeně slyšet nemohl, ale přesto jej před nebezpečím cosi varovalo, a proto se vrhl k Wren s Eowen a strhl je k zemi. Za nimi se instinktivně přikrčil Dal. Vpředu objal Sova Ellenroh a strkal ji k Trissovi s Gavilanem. Uslyšeli páravý a svištivý zvuk krupobití šipek prolétajících trávou a listovím. Wren zaslechla překvapené zachroptění. Pak se všichni přitiskli k zemi do trávy a v náhlém tichu ztěžka oddechovali.

Šipkoun!

Když to jméno v duchu vykřikla, zaškrábalo jako kůra na holé kůži. Vzpomněla si, jak ji jeden cestou sem málem zabil. Garth jí uvolnil paži kolem pasu, a když vedle ní zvedl drsnou vousatou tvář, rychle mu posunkovala.

Vpředu zaslechla babiččin vzlykot.

Jako beze smyslu, jakoby na vše kolem zapomněla, rychle se trávou plazila dopředu, ostatní za ní. Minula Gavilana, který se stále pokoušel zjistit, co se děje a dostihla kapitána Královské gardy ve chvíli, kdy dospíval ke královně.

Ellenroh zpola ležela a zpola se skláněla nad Sovou. Jednou paží ho podpírala a zároveň mu otírala zpocenou tvář. Sovovo strašácké vzezření vyhlíželo, jakoby z něj byli odstraněny všechny hůlky a zbyly jen šaty, které je zakrývaly. Oči měl otevřené a strnulé, jeho ústa se zoufale snažila polknout. Z těla mu trčeli tucty šipkounových jedovatých jehlic. Dostal plný zásah rostlinného útoku.

"Aurine." zašeptala královna a jeho zrak se k ní naléhavě stočil. "Vše je v pořádku. Jsme tady všichni. Královnin zrak se setkal s Wreniným. Hleděly na sebe v bezmocné nevíře.

"Sovo." Řekla Wren tiše, vztáhla ruku a dotkla se mu tváře. Dech Aurina Striata se prudce zrychlil. "Necítím...ty." vydechl.

Pak se mu dech úplně zastavil a byl mrtev.

TÉ NOCI WREN vůbec nezaspala. Zda někdo ano nevěděla, protože se držela stranou od ostatních. Seděla sama s Faunem stočeným na klíně u paty rozložitého cedru, jehož kmen porůstal mech a popínavé rostliny, a civěla do močálu. Nacházeli se necelých sto yardů od místa, kde došlo k útoku. Krčili se v mlze a temnotě, obklopeni zvuky bytostí, které nedokázali zahlédnout, příliš zdrceni uplynulou událostí, aby do svítání pomysleli na další pochod.

Wren stále viděla tvář zemřelého Sovy. Věděla, že šlo o pouhou nešťastnou náhodu, o pouhé neštěstí. O nic, co by mohli předvídat, proti čemu by se mohli bránit. Zatím se setkala jen s jedním šipkounem, jediným na celém Morrowindlu, jímž prošla. Jaká byle šance, že narazí na druhého? Jak je možné, že to mezi nimi odnesl právě Aurin Striate?

Ta nepravděpodobnost ji děsila.

Odehrálo by se to jinak, kdyby na ně dohlížel Stresa?

V bažině neexistovala pevná půda, do níž by mohli Sovu pohřbít, nic než močál, kde by jej místní zvěř vyhrabala a sežrala, a proto našli místo s pohyblivým pískem, kde ho zasypali a kde se ho nikdo nebude moci dotknout.

Pak se snažili něco sníst a rozmlouvali o ničem, aniž by zatím dokázali význam Sovovy ztráty docenit. Najedli se, vypili více piva a rozptýlili se do tmy. Gardisté drželi hlídku. Triss

do půlnoci a Dal do úsvitu. Rozhostilo se ticho.

Jen nešťastná náhoda, opakovala si Wren stísněně. I když ho znala jen krátce, měla na Sovu tolik hezkých vzpomínek. Lpěla na nich jako na štítu proti svému žalu. Sova k ní byl laskavý. Byl také čestný. Natolik, že nebyl schopen zradit královnino tajemství. Ale dokázal se podělit o vlastní zkušenost. Ráno jí řekl, že všechna ta léta mimo arborlonské hradby dokázal přežívat proto, že přijal nevyhnutelnost vlastní smrti a tak se posílil proti strachu, který z ní měl. Řekl jí, že to bylo nezbytné. Pokud se o sebe stále bojíte, nejste schopna jednat a život pak ztrácí svůj cíl. Jenom si musíte říkat, že když se do toho pustíte rovnou, už vám nic vadit nebude.

Sova se staral víc než dost. Wren, osamocená s vlastními myšlenkami, zatímco ostatní buď spali nebo to předstírali, odhadovala přesně, jak na něm záleželo. Vzpomínala, jak jí Ellenroh plakala v náruči, když Aurin Striate zemřel, zase jako malé děvče, které se za svůj žal nestydí, jak truchlila pro člověka, který byl mnohem víc než jen němým služebníkem trůnu, víc než celoživotním druhem a víc než pouhým přítelem. Dříve si hloubku citu, který babička k Sovovi chovala, neuvědomovala, a to ji občas rozplakalo. Gavilan byl pro tentokrát úplně zamlklý, vzal Ellenroh za ruce a beze slova jí je držel. A když to Wren nejvíc potřebovala, impulzivně ji objal. Projevoval se jen svou přítomností. Garth s gardisty měli kamenné tváře, ale oči odrážely to, co se skrývalo za jejich maskami. Wren bude Aurina Striata postrádat.

Výše té ztráty jim bude zřejmá s prvním světlem.

Její míra sahala daleko za jakoukoliv ztrátu citovou. Protože Sova byl mezi nimi jediným, kdo něco věděl o překonávání nebezpečí Morrowindlu mimo arborlonské hradby. Bez něj neměli žádného průvodce. Mají-li zachránit sebe i všechny uchovávané v Lodenu, budou se muset spolehnout na vlastní instinkty. Znamenalo to nalezení cesty z bažiny Eden's Murk, překonání pohoří Blackledge, průchod pralesem In Ju a včasné dosažení pobřeží, aby se setkali s Tygrem Tajem. To vše, aniž by kdokoliv z nich znal cestu, kterou by se měli dát a aniž by znali nebezpečí, na které by si měli dávat pozor.

Čím víc o tom Wren přemýšlela, tím nemožnější se jí to zdálo. Kromě ní a Gartha neměl s přežíváním v divočině nikdo žádnou opravdovou zkušenost a tahle krajina byla i pro tuláky neobvyklá. Bylo to území, jímž prošli pouze jednou a s pomocí, krajina plná padacích jam a rizik, s nimiž se nikdy dříve nesetkali. Do jaké míry si budou vzájemně nápomocní? Jakou šanci budou mít bez Sovy?

Její zamyšlení v ní rychle vyvolalo prázdňý a trpký pocit. Tolik záviset na přežití a teď to hrozí ještě víc, kvůli jedné nešťastné náhodě.

Nejbližší od Wren spal Garth — temný stín na zemi, ve spánku nehybný jako smrt. V posledních dnech ji mátl, vlastně už od příchodu na Morrowindl. Nejednalo se o nic, co by dovedla snadno určit, ale cítila to. Vždy tajuplný Garth se stále víc vzdaloval, postupně se ve vztahu k ní dostával do pozadí. Skoro jakoby cítil, že ho už nepotřebuje, že jejich vztah "učitel a žákyně" už skončil. Nespočívalo to v ničem mimořádném, ani v tom, jak si počínal, ani jak se choval. Spíše ve všeobecném projevu, v jeho osvědčeném: vždy se nenápadně držet v pozadí. Nadále se jí ve všem plně věnoval, stále ji ochraňoval, pořád byl ve střehu a ochoten poradit. Přesto se současně vytrácel a poskytoval jí prostor a osamění, které dříve nezakusila, a to ji vyvádělo z míry. Už několik let věděla, že má k samostatnosti dostatek sil. Prostě si jen nikdy nepomyslela, že by se s Garthem někdy mohla rozloučit.

To ztráta Sovy ji k tomu možná upoutala dramatičtěji než by tomu bylo za jiných okolností. Nevěděla. Těžko uvažovat jasně právě teď, i když ví, že musí. City jen odrazují, matou a nakonec mohou třeba i zahubit. Dokud se bezpečně nedostanou z Morrowindlu zpátky na Západní území, nebude zbývat moc času na přání, touhy, na co kdyby a co by třeba mohlo či na to, co bylo a už nikdy nebude.

Cítila, že se jí stáhlo hrdlo a oči jí zalily slzy. I přesto, že jí na klíně spal Faun, opodál tiše odfukoval Garth, přesto že se shledala s babičkou a poznala svou totožnost, cítila se

nemožně sama.

Když někdy po půlnoci předal Triss hlídku Dalovi, přisedl si k ní Gavilan. Mlčky jí přehodil přes ramena donesenou pokrývku a posadil se k ní. Přes vlhko a chlad noční bažiny vnímala teplo jeho těla a zakoušela příjemný pocit. Po chvíli se o něj opřela, protože toužila po doteku. Tehdy ji vzal do náruče a hýčkal ji na prsou až do rána.

S PRVNÍM ROZBŘESKEM se vydali na další cestu bažinou Eden's Murk. Jako z nich nejzkušenější šel teď první Garth. To Wren navrhla jeho vedení a Ellenroh rychle souhlasila. Jako stopaři se Garthovi nikdo nevyrovnal a vyvedení družiny z bažiny stopařské umění vyžadovalo.

Ale ani Garthovi se tajemství Eden's Murk rozřešit nedařilo. Všechno zastírala mlha, clonila nebe a halila všechno tak hustě, že nebylo vidět dál než na padesát stop. Světlo bylo šedé a mdlé, rozptýlované mlhou, odrážené vlhkostí a natolik roztržité jakoby přicházelo ze všech stran. Nedal se určit kurs dalšího postupu, dokonce ani podle lišejníku a mechu, které v močálu rostly. Vypadaly proti nadcházející noci nahloučeně jako uprchlíci, stejně zmatení a ztracení jako členové družiny, kteří u nich hledali pomoc. Garth zvolil nějaký kurs a držel se ho, ale Wren nebyla schopná poznat, zda použité orientační známky opravdu nachází. Putovali, aniž by věděli, jakým směrem se ubírají, aniž by svůj postup dokázali zmapovat. Garth si své úvahy nechával pro sebe, ale Wren mu pravdu dokázala vyčíst z očí.

Cesta ubíhala rovnoměrně, ale pomalu. Částečně proto, že byla bažina vším jen ne průchodná a zčásti proto, že Ellenroh Elesedil onemocněla.

V noci dostala královna bahenní horečku, která se v ní šířila tak rychle, že během hodin přešla od bolestí hlavy a závratí k zimnici a kašli. Do pravého poledne, kdy se družina zastavila, aby trochu pojedla, jí zle ubylo sil. Mohla zatím jít, ale ne bez pomoci. Triss s Dalem ji podpírali, paže ovinuté kolem jejího pasu, aby ji za chůze udrželi zpříma. Eowen s Wren ji prohlédly, nemá-li nějaké zranění. Domnívaly se, že jí třeba mohly škrábnout a otrávit šipkounovy jehlice. Neobjevily však nic. Žádné rozumné vysvětlení královnina onemocnění neexistovalo, a i když se o ni staraly, jak nejlépe dovedly, ani jedna neměla vodítko pro lék, který by jí mohl pomoci.

"Cítím se hloupě." přiznala se jednou královna Wren a unavené rysy jí zaléval pot. Seděli společně na kmeni, zahalené ve velkých cestovních pláštích a jedli sýr s chlebem. "Když jsem si šla lehnout, bylo mi dobře. Potom jsem se v noci občas vzbudila a cítila se...divně." Suše se zasmála. "Vůbec nevím, jak to popsat. Jen, že jsem se necítila v pořádku."

"Po dalším nočním spánku vám bude zase lépe," ujišťovala ji Wren. "Všichni jsme unavení."

Ellenroh ale nebyla obvykle unavená a její zdravotní stav se s postupem dne horšil. Do soumraku omdlávala tak často, že ji gardisté prostě nesli. Družina si odpoledne odpočinula v jednom chladném sedle, v údolí, které se nějak vloudilo do širokého vulkanického parna bažiny, zůstalo tam uvězněno, zakotvilo v bahně a vodu i vzduch ochlazovalo. Ellenroh, která již byla na pokraji vyčerpání, stále slábla. Zdálo se, že se jí zbylá síla rychle vytrácí. Když se konečně na noc zastavili, pozbyla vědomí.

Wren pozorovala Eowen, která jí omývala strhaný obličej, zatímco Gavilan s gardisty stavěli tábor. Garth jí stál po boku, osmahlou tvář měl netečnou, ale oči zakalené nejistotou. Když se s jeho pohledem střetla přímo, sotva vnímatelně zavrtěl hlavou. Zagestikuloval prsty. *Nedokážu ta znamení vyčíst. Nemohu je ani najít.*

Bylo to trpké doznání. Garth byl hrdým mužem a porážku nepřijímal lehce. Zahleděla se mu do očí a krátce se ho v odezvě dotkla. *Najdeme cestu*, zaposunkovala.

Opět, především z nutnosti, pojedli a skrčili se pohromadě na malé ploše vlhké země, která byla sušší než okolí. Ellenroh spala zabalená do dvou pokrývek, chvěla se zimou a horečkou a čas od času ze snu zamumlala nebo sebou trhla. Wren obdivovala babiččinu

silnou vůli. Ani jednou při svém zápase s nemocí nepustila žezlo Ruhk. Stále ho pevně svírala jakoby mohla vlastním tělem chránit město a lid, které obklopovalo kouzlo Lodenu. Gavilan se jí několikrát nabídl, že žezlo převezme, ale královna se ho vytrvale odmítala vzdát. Šlo o břemeno, které se rozhodla nést na svých bedrech a o jeho odložení se nedala přesvědčit.

Wren si pomyslela, co už tahle síla babičku stála — ztrátu rodičů, manžela, dcery, přátel — skoro všech jejích blízkých. Příchodem démonů a upevňováním Arborlonu se celý její život obrátil naruby. Vše z Morrowindlu, co pamatovala jako dítě, bylo vniveč. Z předsevzetí, které jistě kdysi měla, nezůstalo nic. Pryč bylo její odhodlání přenést město a jeho lid do lepšího světa.

Světa útlaku Federace a strachu z přízračných, světa, ve kterém stejně jako na Morrowindlu funguje použití kouzla jaksi pokřiveně.

Wren se slabě, hořce a ironicky usmála.

Pojednou ji překvapila podobnost mezi oběma zeměmi, mezi ostrovem a pevninou, mezi Morrowindlem a Čtyřzemím. Lišily se, ale postihoval je stejný druh šílenství. Oba světy zamořovali tvorové, kteří unikli při destrukci; oba byly obklíčeny chorobou, která měnila krajinu a tamní živé bytosti na základě chyby. Co jiného byl Morrowindl, když ne Čtyřzemí v pokročilém stádiu rozkladu? Pak ji napadlo nejsou-li ta dvě území nějak spojena, jestli by démoni a přízrační nemohli mít třeba společný původ. Znovu připadla na tajemství, která před ní elfové skrývali, a která souvisela s otázkou, co se vlastně na Morrowindlu před lety odehrálo.

A znovu si v duchu kladla otázky: *Co zde pohledávám? Proč mě Allanon vyslal, abych elfy znovu přivedla do Čtyřzemí? V čem je podstata?*

Dojeda a posadila se na chvíli k babičce. Pozorovala v blednoucím světle její tvář, snažila se v těch zpustošených rysech najít nějakou stopu své matky, něco ze snu, stopu obrazu, který už dávno znala, vzdáleného snu, v němž jí matka prosila: *Vzpomeň si na mě. Vzpomeň si na mě.* Ta vzpomínka byla tak křehká, byla tím jediným, co měla na oba rodiče, vším, co jí z dětství zůstalo. Seděla, babiččinu hlavu v klíně, a uvažovala, zda by neměla požádat Gartha, aby jí řekl víc o minulosti, i když vlastně nečekala, že by jí mohl sdělit něco nového. Věděla jen, že má pocit prázdnoty a osamění a že k něčemu potřebuje přilnout. Ale Garth měl hlídku a byl moc daleko, aby ho zavolala a nevyrušila současně ostatní, moc daleko, aby to bylo vhodné, a tak se místo toho uchýlila k důvěrnému kontaktu s Elfskými kostkami v koženém váčku. Přejížděla prsty po jejich hranách a plochách, bezúčelně kameny přehazovala pod látkou tuniky. Byly pro ni a babiččino posláním dědictvím a přes obavy z účelu, jaký budou mít v jejím životě, se jich vzdát nemohla. Ne zde, ne teď, ne, dokud se nezbaví zlého snu, do něhož tak ochotně vstoupila.

Zvolila jsem si to, zašeptala si v duchu drsně a trpce. Přišla jsem dobrovolně.

Aby se dozvěděla pravdu, aby zjistila, kdo je, aby jednou provždy spojila minulost s budoucností. *A co o tom vlastně vím? Čemu z toho rozumím?*

Přišla se k ní posadit Eowen a Wren si uvědomila, jak je vyčerpaná. Přenechala babičku rudovlasé vědmě a tiše si šla lehnout. Zabalena v pokrývkách zírала v leže do neproniknutelné tmy, do bažiny, do bludiště, které je všechny pohltí a bude mu jedno, proč to udělalo, do světa lhostejnosti a klamu o nebezpečích tak četných jako stíny sdružené kolem. Do světa nečekané smrti a duchů posmívajících se tomu, jaké by to třeba mohlo být. Přistihla se, že myslí na léta výuky u Gartha, na to, jak ji učil a co se naučila. Věděla, že má-li přežít, bude tohle všechno potřebovat. Bude potřebovat vše, co dokáže vytěžit ze síly, zkušenosti, výuky i odhodlání. A bude potřebovat také nemalé štěstí.

A ještě něco navíc.

Znovu se prsty otřela o Elfské kostky a pak jimi ucukla jakoby začaly žhnout. Vlastní jejich moc, aby ji mohla vyvolat a řídit podle libosti. Už *dvakrát* ji vyvolala na svou záchranu. Pokaždé to bylo buď z nevědomosti nebo ze zoufalství. Ale cítila, že použije-li je

nanovo, pokud je zaměstná již potřetí, bude to vědomé. Bude o jejich kouzlu vědět, bude vědět, co jeho ovládní znamená a bude riskovat, že se všeho vzdá, že se stane něčím úplně jiným. Nic pak už pro ni nebude totéž, varovala se. Nic.

Ale síla, zkušenosti a výuka mohou selhat, očividně nebude mít štěstí. Co pak? Zdálo se, že jediný spolehlivý zdroj, který jí zůstal, jsou Elfské kostky.

Zabořila hlavu do pokrývek a usnula v pavučině pochyb.

Kapitola 17

WREN SNILA a zdálo se jí o generacích Ohmsfordů. Byl to kaleidoskopický útržkovitý přívál obrazů, který explodoval z paměti. Valily se do ní jako lavina, která ji odmetala, smýkala s ní a koulela ji po nekonečné skluzavce. Jako oněmělý divák sledovala historii svých předku, která se utvářela z útržku a záblesku času. Odhalovaly se jí události, které nikdy neviděla, pouze o nich slyšela vyprávět. Legendy z minulosti tradované slovy příběhu, které vyprávěli Par a Coll Ohmsfordovi. Pak se probudila a strnule zpřímá se posadila, vytržena ze spánku s náhlostí, která až děsila. Faun stulený na jejím krku chvatně odcupital. Civěla do černoty, naslouchala zvuku vlastního srdce v hrdle a přerývanému dechu. Ostatní z družiny spali, až na kohosi na stráži, jenž byl temnou siluetou na okraji tábora.

Co to bylo? pomyslela si poplašeně. *Co to viděla?* Probudila se kvůli něčemu, co se jí zdálo. Kvůli něčemu tak denervujícím, natolik neočekávanému, že už spát nešlo.

Cože?

Když se ta vzpomínka dostavila, byla překvapivá a náhlá. Ruka jí opět zalétla k malému koženému váčku zastrčenému v tunice. Elfské kostky!

Ve snu o Ohmsfordských předcích zachytila záblesk Shea s Flickem, jeden krátký obraz z mnoha, jeden příběh ze všech těch, které lícily hledání Meče ze Shannary. V tom obraze se oba bratři ztratili s Menionem Leahem v nížině Clete hned na počátku cesty do Posledního přístavu. Žádná dovednost ani tradiční nauka jim zřejmě nedokázaly pomoci a snad by tam byli dokonce i zahynuli, kdyby Shea v zoufalství nezjistil, že dokáže vyvolat moc Elfských kostek, které mu dal druid Allanon — těch, které nyní vlastní ona. V tom obraze, který vylovilo její snění ze skladiště příběhů jen sotva zapamatovaných, našla skutečnost, na níž zapomněla — že kouzlo umí nejen ochraňovat, ale dokáže rovněž hledat. Dokáže majiteli ukázat cestu z nejtemnějšího labyrintu; dokáže pomoci ztraceným nalézat cestu.

Hryzla si ret proti ostrému vdechu, který se jí zadrhl v hrdle. Samozřejmě, že o tom kdysi věděla. Všichni o tom věděli, všechny Ohmsfordské děti. Par jí ten příběh zpíval, když byla malá. Ale už tak dávno.

Elfské kostky.

Strnule seděla v příkrývkách, ohromená vlastním odhalením. Měla moc vyvést je z bažiny Eden's Murk. Pokud se rozhodne kouzlo vyvolat, Elfské kostky cestu jasně ukáží. Vážně zapomněla? ptala se v duchu nevěřící. Nebo tu skutečnost jen prostě vytěsňovala, protože na kouzlo nehodlala spoléhat, protože se nechtěla pod jeho vlivem stát něčím jiným?

A co udělá teď?

Chvíli nedělala nic, protože ji ochromily obavy a pochybnosti, které použití Elfských kostek vyvolalo. Jen tak seděla, tiskla k sobě pokrývky jako štít a v duchu si vybavovala možnosti, jimiž byla nečekaně obdarována a pokoušela se jim dát smysl.

Potom se rychle zvedla, odhodila pokrývky, obavy i pochyby a tiše se vydala ke spící babičce. Ellenroh Elesedil měla mělký a rychlý dech a ruce a tvář chladné. Zvlhlé vlasy se jí vinuly kolem tváře s napjatou kůží. Ležela netečně na znaku v pokrývkách, které ji halily jako pohřební rubáš.

Ona umírá, uvědomila si smutně Wren.

Možnosti se okamžitě vytratily. Věděla, co musí udělat. Přikradla se ke spícímu Garthovi, zaváhala a pak přešla kolem Trisse k místu, kde ležel Gavilan.

Zlehka se dotkla jeho ramene a Gavilan se zamžikáním otevřel oči. "Vstávejte," řekla mu šepem a snažila se, aby se jí netřásl hlas. *Řekni mu to jako prvnímu,* uvažovala a

měla při tom na paměti jeho laskavé chování z minulé noci. *Podpoří tě.* "Gavilane, vstávejte. Dostaneme se odtud. Teď."

"Wren, počkejte, co vy...?" začal zbytečně, protože už spěchala vzbudit ostatní. Nechtěla, aby došlo k průtahům. Byla tak ustaraná a rozrušená, že ignorovala strach, který se jí démonicky zračil v očích. "Wren!" zařval Gavilan a drápal se na nohy. Všichni se ihned probudili.

Wren ztuhla a sledovala, jak se ostatní obezřetně zvedají — Trisse, Eowen, Dala, který se vracel z hlídky na okraji tábora, a Gartha neohrabaně se pohybujícího ve stínech. Královna se nehýbala.

"Co to děláte?" zeptal se Gavilan zlostně. Vnímala jeho slova jako políček. Obsahovala zlobu a vinila. "Co tím míníte, když říkáte, že se odtud dostaneme? Kdo vám dal právo rozhodovat o našem dalším počínání?" Zatímco stáli proti sobě, družina je obklopila. Gavilan byl zrudlý a oči mu planuly nedůvěrou, ale Wren neustupovala. Její výraz byl tak odhodlaný že si Gavilan raději rozmýšlel, co v příští chvíli řekne.

"Gavilane, věnujte mi pozornost." požádala ho, zvedla mu paži a obrátila ji k Ellenroh. "Pohleděte na ni." Proč to nedokáže pochopit? Proč to tak komplikuje?

"Pokud se tu zdržíme déle, ztratíme jí. Jinou možnost nemáme. Kdyby ano, věřte, že bych jí využila jako první."

Rozhostilo se překvapené ticho. Eowen se obrátila ke královně a starostlivě vedle ní poklekla. "Wren má pravdu," řekla tiše.

"Královna je velmi chorá."

Wren dál upřeně hleděla na Gavilana a snažila se mu číst ve tváři, přimět jej, aby pochopil.

"Musíme se odtud dostat."

Do popředí rázně vystoupil Triss. "Vy znáte cestu?" zeptal se, pohublé rysy lemované obavou.

"Ano," odpověděla Wren. Vrhla letmý pohled na kapitána Královské gardy a pak se opět zahleděla na Gavilana.

"Nemám čas o tom přesvědčovat. Nemám čas to vysvětlovat. Musíte mi věřit. Musíte."

Gavilan zůstal tvrdohlavě nepřesvědčený. "Žádáte příliš mnoho. Co když se mýlíte? Pokud ji přesuneme a ona zemře..."

Ale to už Triss shromažďoval jejich vybavení a pokynul Dalovi, aby mu pomohl. "Tahle šance je stvořena pro nás," pronesl tiše. "Královna nemá naději, pokud ji z bažiny nevyneseme. Wren, udělejte, co můžete."

Pobrali zbytky zásob a výstroje a z pokrývek a tyčí zhotovili provizorní nosítka, na něž královnu položili.

Když byli hotovi, obrátili se v očekávání na Wren. Hleděla jim do tváři jakoby byla odsouzená. Jinou volbu v téhle věci nemá. Musí zapomenout na strach a pochybnosti, stejně jako na odhodlání a sliby, které si předsevzala v souvislosti s používáním kouzla a Elfských kostek a záchranou babiččina života.

Sáhla do tuniky a vyndala kožený váček. Rychlé uvolnění zdrhovadla a Elfské kostky s ostrým modrým třpytem se jí vysypaly do ruky.

S pocitem malosti a zranitelnosti došla na okraj tábora, stanula a chvíli upřeně hleděla do stínů a mlhy. Faun se jí pokoušel vyšplhat po noze, ale Wren se sešla a mírně stromového kníkala odstrčila. Všude vířil smog a na jeho šosech ulpíval odporný pach síry a popela. Ze zkažené bažinaté vody se zvedala směs páry s mlhou. Wren cítila, že je na pokraji života, kam ji vehnaly okolnosti a osud, cítila, že ať se dál stane cokoliv, nikdy už to nebude totéž. Zatoužila po minulém životě i po životě, jenž by mohl nastat, pokud by se jim podařil únik, v nějž už ani nedoufala.

Polekána tím, že by si to třeba mohla rozmyslet, kdyby tak uvažovala dál, pozvedla Elfské kostky a zaměřila se na jejich oživení vůlí.

Nestalo se nic.

Ach, ty Říše přízraků!

Zkusila to znovu, soustředila se, v duchu pečlivě tvořila slova, na každé postupně myslela, představovala si, jak tu moc vydražďuje a probouzí. Mám elfskou krev, pomyslela si zoufale. Před tím sílu vyvolala...

V tom náhle vzplanul modrý oheň. Explodoval z Kamenu jako vyražená zátka. Splynul jí kolem ruky, třpytivý a omračující. Ozářil močál jakoby do bažiny konečně proniklo denní světlo. Členové družiny se odvraceli, obezřetně se přikrčovali a kryli si oči. Wren stála zpřímá a cítila, jak jí síla Kamenů proniká, jak hledá, prohlíží a váží, zda jí náleží. Zalilo ji příjemné a lákavé teplo. Pak světlo vystřelilo vpravo, prolétalo kose mlhou, chřadnoucími stromy, křovisky, popínavým býlím a stovkami yardu přes pustou bažinu do nedohledna, aby se nakonec zaměřilo na pohoří, které se zvedalo do tmy.

Blackledge!

Světlo zmizelo stejně rychle jako se dostavilo, síla Elfských kostek se vytrácela a vracela tam, odkud vzešla. Wren sevřela kolem kostek prsty a cítila se vyčerpaná a povznesená současně, zároveň posílená ale i oslabená. Vzdor předsevzetí se třásla. Vložila talismany opět do váčku. Ostatní byli nejistě napjatí a jejich oči hledaly její.

"Támhle." pronesla tiše a ukázala ve směru, jímž se pohybovalo světlo.

Chvilí nikdo nepromluvil. Wreninu mysl vzrušoval právě učiněný skutek, ten kouzelný stále čerstvý příval v jejím těle, ale trápila se také vinou ze zrady vlastního předsevzetí. Rychle si připomněla, že jinou volbu neměla. Udělala jen to, co bylo třeba. Nemůže nechat babičku zemřít. Jen pro tentokrát; je třeba, aby se to neopakovalo. Tentokrát proto, že šlo o babiččin život. A zbývají už jen ona...

Ta slova rozptýlil Eowenin tichý hlas. "Wren, pospěšte," naléhala, "dokud je ještě čas."

Znovu se vydali na cestu, Wren první, dokud ji nedohnal Garth. Tehdy mu pokynula, aby se ujal vedení, ráda, že tu starost převezme někdo jiný. Ze tmy se vrátil Faun. Zvedla tvorečka a dala si jej na rameno. Dal s Trissem nesli nosítka s královnou. Wren na ně počkala a kráčela s nimi. Sklonila se a vzala babičku za ruku, chvíli ji podržela a pak ji něžně stiskla. Bez odezvy. Uložila jí ruku zpět a vydala se opět dopředu. Minula Eowen, jejíž bledý obličej vyhlížel v šeru ztraceně a vyděšeně. Rudě vlasy jí ve tmě plály. Eowen věděla, jak je královna nemocná, předjímalá ve svých viděních, jak to s ní dopadne? Wren zavrtěla hlavou a odmítla úvahy o té možnosti. Po nějakou dobu kráčela sama. Pak se k ní přidal Gavilan.

"Omlouvám se, Wren," řekl mírně a nelehce. "Měl jsem vědět, že bezdůvodně nejednáte. Měl jsem víc důvěřovat vašemu úsudku." Čekal na odpověď, a když nepřicházela, pokračoval. "To ten močál mi zkalil mozek. Vypadá to, že se nedokážu soustředit, jak bych měl..." řekl do ztracena.

Wren si tiše povzdechla. "To nic. Tady to jasně nemyslí nikomu. Zdá se, že se ostrov chová jako ztřeštěný. Cestou sem jsem se nakazila bahenní horečkou a nějakou dobu byla notně roztěkaná. Možná vás také trochu postihla."

Nesoustředěně přikývl jakoby neposlouchal. "Alespoň teď znáte skutečnost. Kouzlo stvořilo Morrowindl s démony a právě ono nás před nimi ochrání. Vaše Elfské kostky a žezlo Ruhk. Počkejte. Dost brzy to pochopíte."

Opět se vzdálil dozadu. Jeho odchod byl tak náhlý, že se Wren zase nemohla zeptat na to, co jí jeho slova přivolávala na mysl — jak došlo ke stvoření démonů, co kouzlo způsobilo a jak se všechno dostalo do takového stavu. Už se otáčela, že se za ním vydá, ale pak si to rozmyslela. Byla teď příliš unavená, aby se vyptávala a příliš vyčerpaná, aby naslouchala odpovědím, pokud by je poskytl, což jistě nebylo. Potlačila pocit marnosti a přiměla se pokračovat v dalším postupu. Trvalo jim celou noc než se z bažiny Eden's Murk dostali. Ještě dvakrát musela Wren vyvolat sílu Elfských kostek. Pokaždé rozpolcována nesouhlasnými popudy kouzla, jeho příjemnými a nepříjemnými projevy. Cítila je v sobě vřít jako elixír. Modré světlo propalovalo temnotu, prořezávalo mlhu a ukazovalo jim cestu k pohoří Blackledge, takže se do rozbřesku vypotáceli z bažiny a stanuli konečně znovu

na pevné zemi. Před nimi se v mlžném oparu zvedalo pohoří Blackledge jako věžovitá masa rozeklané skály čnějící z pralesa do oblačných výšin. Vybrali si mýtinu na úpatí skalisek a postavili nosítka s Ellenroh do jejího středu. Eowen omyla královně tvář a ruce a podala jí vodu, aby se napila.

Ellenroh se pohnula a mžikavě otevřela oči. Prohlížela si tváře kolem, vrhla letmý pohled na žezlo Ruhk, které měla stále zakleslé v prstech, a řekla: "Pomoz mi sednout."

Eowen ji opatrně posadila a podala jí šálek. Ellenroh pomalu upíjela a často ustávala, aby nabrala dech. V prsou jí harášilo a tvář měla zrudlou horečkou.

"Wren," řekla tiše, "ty jsi použila Elfské kostky."

Wren u ní překvapeně poklekla. Také ostatní se kolem těsně shlukli. "Jak jste to poznala?"

Ellenroh Elesedil se usmála. "Máš to v očích. Kouzlo vždycky zanechává svou známku. Poznám to."

"Babičko, byla bych jich užila už dřív, ale nevzpomněla jsem si, co dovedou. Je mi líto."

"Dítě, není třeba se omlouvat." Modré oči měla laskavé a hřejivé. "Mám tě tak ráda, Wren — milovala jsem tě dokonce ještě před tvým příchodem, už od doby, kdy mi Eowen sdělila, že si se narodila."

"Ellenroh, potřebuješ spát." zašeptala Eowen.

Královna na chvíli zavřela oči a zavrtěla hlavou "Ne, Eowen. Potřebuji s tebou mluvit. S vámi všemi."

Otevřela oči. Byly unavené a nepřítomné.

"Umírám." zašeptala. "Ne, neříkejte nic. Vyslechněte mě." Upřeně se na ně zahleděla. „Wren, je mi líto, že s tebou nemohu zůstat déle. Kéž bych mohla. Měli jsme příliš krátkou dobu na to, abychom byli spolu. Eowen, nejtěžší je to pro tebe. Celý život jsi byla mou přítelkyní a kdybych mohla bylo by tomu i nadále. Víím, co má smrt znamená. Gavilane, Trissi, Dale — dělali jste pro mne, co jste mohli. Ale můj čas nadešel. Horečka je silnější než já, a i když se jí snažím zbavit, vidím, že to nedokážu. Aurin Striate na mě čeká a já se za ním vydám."

Wren záměrně podrážděně zavrtěla hlavou. „Ne, babičko, tohle neříkejte, takhle nemluvte!"

Královna vyhledala její ruku a sevřela ji. „Wren, nemůžeme se schovávat před skutečností. A ty bys to měla vědět nejlépe. Jsem naprosto zesláblá. Horečka mě ničí uvnitř, takže už nezbyvá mnoho, co by mě udrželo pohromadě. Bohužel, už mě nezachrání ani kouzlo — stejně nikdo z nás nemá takové, které by pomohlo. Buď silná, Wren. Pamatuj, že jsme jedné krve. Pamatuj, kolik máme společného, jak jsme podobné Alleyne."

"Babičko!" Wren se rozplakala.

„Nějaký lék," zašeptal naléhavě Gavilan. „Musí přece existovat nějaký lék, který bychom vám mohli podat. Řekněte!"

„Žádný." Zdálo se, že se královnin zrak přesouvá z tváře na tvář a hledá něco, co tam není. Odkáslala si a okamžik strnula. „Jsem ještě vaše královna?" zeptala se. Všichni nejistě a zastřeně přitakali. „Pak vám musím naposledy poručit. Máte-li mě rádi a záleží-li vám na budoucnosti elfů, nebudete o mém rozkazu pochybovat. Slibte, že uposlechnete."

Přitakali, ale jejich kradmé pohledy se vzájemně střetávaly, zvědavé, co uslyší.

„Wren," Ellenroh vyčkala, dokud se vnučka nepostavila tak, aby na ni zřetelně viděla. „Tohle je nyní tvé. Vezmi ho." Podávala jí žezlo Ruhk s Lodenem.

Wren na ni nevěřícně civěla, neschopna pohybu. „Vezmi ho!" opakovala královna a tentokrát Wren jejímu přání vyhověla. „A teď mě vyslechni. Svěřuji ti kouzlo na starost, dítě. Přeprav žezlo s Kamenem z Morrowindlu a přenes je opět na Západní území. Obnov elfy a město. Vrať našemu lidu zase život. Učiň to, co jsi musela příslibit druidovu duchu, ale pamatuj také na svůj slib mně. Dohlédni, aby se elfům nic nestalo. Dej jim možnost začít znovu."

Wren nemohla promluvit, protože ji bezprostřední dění ohromilo a také proto, že se jen obtížně vyrovnávala s tím, co vyslechla. Cítila tíhu žezla Ruhk v rukou, hladkost jeho rukojeti, chladnou a nablýskanou. Ne, pomyslela si. Ne, tohle nechci!

„Gavilane, Trissi, Dale.“ Královna vyslovovala jejich jména šeptem a hlas se jí chvěl. „Postarejte se o její ochranu. Pomozte jí, aby svůj úkol úspěšně splnila. Eowen, využij svého umění na její ochranu proti démonům. Garthe...”

Chystala se s obrem promluvit, ale pojednou od toho upustila jakoby narazila na cosi, čemu nedokáže čelit. Wren se na přítele zmateně ohlédla, ale jeho osmahlá tvář byla jako vytesaná z kamene.

"Babičko, nositelkou žezla bych neměla být já."

Zaprotestovala Wren, ale královnina ruka se ostře a káravě sevřela.

„Jsi jí, Wren. Vždy jsi jí byla. Má dcera Alleyne by bývala královnou po mně, ale okolnosti nás rozdělily a vzaly mi ji. Zanechala tebe, abys jednala na jejím místě. Nikdy nezapomeň na svůj původ, dítě. Jsi Elesedilová. Jí ses narodila a jako taková jsi vyrůstala, ať chceš či ne. Až zemřu, budeš elfskou královnou ty."

Wren se zděsila. Tohle přece nemůže být pravda, opakovala si v duchu stále. Nejsem ta, za koho mě pokládáte! Jsem děvče z tuláků a to je vše! Tohle je lež!

Ale Ellenroh už zase promlouvala a obrátila tak její pozornost nazpět.

"Wren, dočkej času. Stane se, jak má. Teď se musíš postarat o bezpečí žezla Ruhk s Kamenem. Musíš jen najít cestu z ostrova před, jeho zkázou. Ostatní přijde samo."

„Ne, babičko!“ Zvolala Wren důrazně. „Budu žezlo chránit, dokud se zase neuzdravíš. Jen do té doby a ani o chvíli déle. Ty neumřeš. Babičko, ty nemůžeš!"

Královna se dlouze zvolna nadechla. "Prosím, teď mě nech odpočívat. Eowen, polož mě zase."

Vědma jí vyhověla. Její zelené oči shlížely na královninu tvář polekaně a smutně. Chvíli se nikdo nepohnul. Zírali na Ellenroh beze slova.

Pak se vzdálili Triss s Dalem, aby uspořádali výstroj a postavili se na hlídku. Cestou spolu šeptem rozmlouvali. Gavilan si při odchodu mumlal pro sebe a rovněž Garth se ztratil z dohledu. Wren osaměla a upřeně zírala na žezlo Ruhk, které svírala v rukou.

„Myslím, že bych neměla....“ začala, ale nedokázala větu dokončit. Vzhledla a hledala pohledem Eowen, ale vědma se také vzdálila. Byla teď s babičkou sama. Dotkla se její ruky a vnímala horkost, která ji spalovala. Babička nezúčastněně spala. *Jak by mohla zemřít? Jak by se něco takového mohlo stát? To není možné!* Opět cítila, že má slzy na krajíčku a pomyslela si, jak dlouho trvalo než se s babičkou, poslední osobou z rodiny, shledala, kolik toho prošla a jak málo času jim zbývá.

Neumírejte, modlila se tiše. Prosím.

Něco ji zaškrábalo po nohou. Pohlédla dolů a spatřila Fauna. Hleděl na ni vzhůru do široka otevřenýma a plachýma očima. Jen na chvíli pustila královninu ruku, aby tvorečka zvedla do náruče, polaskala mu kožíšek a dovolila mu, aby se jí stulil na rameni. Žezlo Ruhk vyváženě spočívalo na jejím klíně jako provaz napnutý v šerém světle mezi ní a nemocnou královnou

"Ne moje," řekla tiše k babičce, „Nemělo by být moje."

Pak se zvedla s žezlem i se stromovým kníkačem, otočila se a hledala Gartha.

Obří tulák odpočíval pár kroků opodál, opřený o skalní stěnu. Když k němu přistoupila, vzpřímil se. Tvrdým pohledem jej přiměla k zamrknání.

"Teď mi už pověz pravdu." řekla šeptem a úsečně zaposunkovala. "Co je mezi tebou a babičkou?"

Garthův pohled byl netečný. *Nic.*

"Ale způsob, jakým se na tebe dívala. Garthe — chtěla něco říci a měla strach!"

Byla jsi dítětem, které mi svěřila na starost její dcera. Chtěla se ujistit, že jsem na to nezapomněl. To mi chtěla sdělit. Ale poznala, že to není nutné.

Wren na něj dlouho bez pohnutí hleděla. Možná, pomyslela si chmurně. Ale jsou tu ta

tajemství...

Nikomu nedůvěřuj, varovala ji Addershag.

To ale nedokáže. Taková být nemůže.

Vzdala tu konfrontaci a odešla. Stále ji omračoval vír událostí, který ji obklopoval, stále ji ohromoval způsob, jakým byla o překot hnána dál, aniž by aktuální dění jakkoliv zvládala. Vrhla opět letmý pohled na babičku a pocítila zdrcenost při vyhlídce, že ji ztratí a současně hněv, že přijala odpovědnost, o níž byla požádána. Wren Ohmsfordová a Královna Elfů? K smíchu. Bylo jí jedno, co je zač, nestarala se ani o to, jaké by třeba mohlo být její rodinné zázemí, celý život se řídila tím, že je tulačka. Vnímala se tak. Nedokázala se toho jen tak zbavit zapomenout na všechna léta dospívání, přijmout události posledních pár týdnů jakoby šlo o rozkaz, který nemůže odmítnout.

Jak mohla babička říci, že byla vychovávána jako Elesedilová? Proč by jí vůbec elfové měli chtít za královnu? Vzдор prvorozenému právu vlastně ani není jednou z nich. Skoro bezmyšlenkovitě přešla ke Gavilanovi, který seděl opřený o mechem porostlý pařez a podřepla před ním na bobek.

"Co s tím mám dělat?" zeptala se téměř hněvivě a nastrčila mu žezlo před obličej.

Pokrčil rameny. Měl prázdný a nepřítomný pohled. "Myslím, že to, o co jste byla požádána."

"Ale mně nepatří. Není moje. Především jsem ho neměla dostat já!"

Jeho hlas zněl trpce. "Náhodou souhlasím. Ale na tom, co my dva si přejeme, mnoho nesejde, že?"

"To není pravda. Ellenroh by tohle nikdy neudělala, kdyby nebyla tak nemocná. Až jí bude líp..." Zarazila se, když se Gavilan prudce zahleděl jinam. "Až jí bude líp," pokračovala a odsekávala každé slovo jakoby lámala větev, "uvědomí si, že došlo k omylu."

Gavilan měl pohled bez výrazu. "Nebude jí líp."

"Gavilane, tohle neříkejte. Tohle ne."

"Měl bych raději lhát?"

Wren na něj upřeně zírala, neschopná promluvit.

Gavilanova tvář byla nepřístupná. "Dobrá tedy. Beru na vědomí, že jste nic z toho neměla v plánu, že elfové nejsou vaším národem, že s tím vlastně nemáte nic společného a že jste chtěla pouze najít elfy a předat jim poselství. Nechcete se stát Královnou Elfů? To je dost poctivé. Nemusíte. Dejte žezlo mně."

Zírali na sebe v dlouhém a prázdném tichu.

"Také mým tělem koluje krev Elesedilů." podotkl ohnivě. "Je to můj lid stejně jako Arborlon. Dokážu udělat, co je třeba. Rozumím tomu lépe než vy. A nebojím se použít kouzla."

V tom Wren pochopila, oč běží. Gavilan očekával, že jej Ellenroh jmenuje svým nástupcem. Kdyby se Wren neobjevila, asi by se to tak odehrálo. Wrenin příchod do Arborlonu změnil všechny Gavilanovy ambice. Okamžik pocítila křečovitě bodnutí neblahé předtuchy, ale to ihned ustoupilo obezřetnosti. Vzpomněla si na Gavilanův a královnin spor o Loden. Gavilan dával přednost využití kouzla k uvedení všeho do původního stavu. Ellenroh se domnívala, že je na čase kouzla se vzdát, vrátit se na Západní území a žít tak, jak elfové žili kdysi. Tohle určitě ovlivnilo Ellenrohino rozhodnutí, aby žezlo předala Wren. Zdálo se, že Gavilan vycítil její nejistotu.

„Wren, rozmyslete si to. Jestli královna zemře, nemusí její břímě spočinout na vás. Kdybyste se nevrátila, nikdy by k tomu nedošlo.“

Defenzivně si založil ruce. „Stejně to záleží na vás. Chcete-li, pomohu. Řekl jsem vám to už při našem prvním setkání a ta nabídka stále trvá. Pomohu, v čemkoliv budu moci.“

Nevěděla, co na to říci. Zmohla se jen na: „Díky Gavilane.“ Pak se vzdálila. Rozhodně měla z jeho návrhu stísněný pocit. Stejnou měrou, s jakou si přála zbavit se odpovědnosti za žezlo Ruhk, neměla jistotu, zda by mu ho měla předat. Kouzlo bylo zárukou; člověk by

se ho neměl zbavovat příliš rychle, zvláště, když jsou jeho následky tak nedožrnné. Ellenroh mohla žezlo předat Gavilanovi, ale rozhodla se jinak. Wren nehodlala královnino rozhodnutí zpochybňovat bez rozmyslu.

Ale měla ráda Gavilana; spoléhala na jeho podporu a přátelství. To vše komplikovalo. Chápala jeho zklamání a věděla, že má pravdu, když říká, že jsou elfové a Arborlon jeho a ona jen pouhý nezasevěnec. Věřila, že si Gavilan, stejně jako ona, přeje jen to nejlepší.

V nitru jí zapouštělo kořeny jakési drsné a zoufale odhodlání. *Je to všechno jedno, protože se babička uzdraví, protože se musí uzdravit a jistě nezemře!* Ta slova se jí v duchu neustále opakovala jako litanie. Dýchala trhaně a zlostně. Ruce se jí třáslly.

Potřásla hlavou a potlačila slzy.

Nakonec se zase posadila vedla babičky. Strnule, znecitlivělé žalem, shlížela na tu zpusošenou tvář, *prosím, zotavte se. Musíte se uzdravit.*

Jako zloděj se do ní vplížila únava a zanechala ji vyčerpanou.

TÁBOŘILI U SKALNÍ stěny celý den. Ellenroh nechali spát a doufali, že se jí vrátí síla. Zatímco Wren s Eowen střídavě pečovaly o královnu, muži drželi hlídku. Čas ubíhal. Pozorovala, že rychlost s jakou padá, je děsivá. Teď už byli mimo Arborlon tři dny, ale zdálo se to jako týdny. Všude kolem nich byl šedý a mlhavý svět Morrowindlu, smutný kraj šera a polosvětla. Pod zemí rachotila s nevolí Killeshan. Kolik času jim zbývá? Jak dlouho ještě, než sopka vybuchne a ostrov se rozpadne? Jak dlouho než je démoni najdou? Jak dlouho než dojdou Tygr Taj se Spiritem k závěru, že už nemá cenu pátrat, protože jsou nenávratně ztraceni?

Omývala Ellenroh tvář, mluvila k ní šeptem a zpívala jí. Pokoušela se horečku rozptýlit a pátrala po nějakém malém náznaku, že se babička zotavuje a nemoc ustupuje. Držela se stranou od ostatních, vyjma Eowen. I když jí měla poblíž, mluvila jen málo. Ale mysl měla neklidnou a plnou zlých obav, které nedokázala vyslovit. Žezlo Ruhk bylo jakousi stálou připomínkou toho, co je v sázce. Trápilo ji pomyšlení na elfy; nemohla vidět jejich obličeje, slyšet jejich hlasy, nedovedla si představit, o čem přemýšlejí. Byli více uvězněni než ona, bezmocnější. Děsilo ji, že je s nimi tak neřešitelně spoutána. Nemohla se zbavit dojmu, že je vším, co mají, že se musí spoléhat jen na ni, bez ohledu na ostatní členy družiny. Jejich život byl jejím údělem, a i kdyby si snad přála, aby tomu bylo jinak, ta skutečnost se snadno změnit nedala.

Snesla se noc a stav Ellenroh se zhoršil.

Jednu chvíli seděla Wren sama a plakala, aniž by byla schopná přestat. Cítila prázdnotu nad ztrátami, které se pojednou zdály tlačit na ni ze všech stran. Kdysi by si řekla, že na ničem z toho nesejde — že s tím nepřítomnost rodičů a rodiny, původ ani bývalý život, který vedla, nemají nic společného. Příchodem na Morrowindl, nalezením Arborlonu a elfů se vše jednou provždy změnilo. To, co se kdysi zdálo mít malý význam, se nevysvětlitelně stalo vším. I když přežije, nikdy už nebude stejná. Ohromilo ji, když si to plně uvědomila. Nikdy si nepřipadala osamělejší.

Potom na chvíli usnula. Byla příliš vyčerpaná, aby vydržela vzhůru déle, city měla vyprahlé a znecitlivělé. Znovu se probudila, když jí Garth položil ruku na rameno. Okamžitě se probírala, protože se obávala, co jí přišel sdělit, ale Garth rychle zavrtěl hlavou. Nepromluvil, jen prostě ukázal. Ve vzdálenosti sotva šesti stop stála zavalitá ostnitá silueta a zírala na ni zrakem, jenž se třeptil jako kočičí. Před ní poskakoval Faun a divoce švitořil.

Wren překvapeně civěla. „Stresa?“ řekla tiše a nevěřicně. Spěšně se vyškrobala na nohy, odhodila pokrývku. Hlas se jí chvěl. „Streso, jsi to opravdu ty?“

„Podruhé narozený, rwwill, Wren z Elfů.“ zavrnl druhý tiše.

Wren by byla ostnokota objala, kdyby věděla jak. Místo toho se přivítání zhostila radostným a úlevným povzdechem. „Tak ty jsi na živu! Nemohu tomu uvěřit!“ Zatleskala a objala se. „Ach, jsem tak šťastná, že tě vidím! S jistotou jsem myslela, že jsi zahynul! Co

se ti stalo? Jak jsi utekl?"

Ostnokot popošel několik kroků a posadil se. Fauna, který kolem něj nadšeně poskakoval, ignoroval.

„Sspght. Had mě jen tak tak minul při zničení voru. Vtáhlo mě to pod hladinu a strhlo po proudu, hsssttt. Rowenu. Phhhfft. Několik hodin mi trvalo než jsem našel jiný přechod. V té době jste už zašli do bažiny Eden's Murk." Faun přicupital příliš blízko, takže se ostny výhrůžně naježily.

„Bláznivý Kníkale. Hsssttt!"

„Jak jsi nás našel?" vyptávala se Wren dál. Garth se už posadil vedle ní, a tak mu slova překládala do posunků.

„Ha! Ssspptt! Povím vám, že obtížně. Šel jsem samozřejmě po vašich stopách, hssstt, ale od vstupu do bažiny jste bloudili všemi směry. Myslím, že jste ztratili cestu. Divím se, že jste vůbec našli ty hory."

Wren se zhluboka nadechla. „Použila jsem kouzla."

Ostnokot tiše zasyčel.

„Musela jsem. Královna je velmi nemocná."

„Ssstt. Takže žezlo Ruhk je teď vaše?"

Chvatně zavrtěla hlavou. „Jen do té doby, až se Ellenroh zotaví. Jen do té doby."

Stresa neodpověděl, žluté oči měl bez lesku.

„Jsem ráda, že jsi se vrátil," opakovala Wren.

Ostnokot bez zájmu zívá. „Phhfft. Dost řečí pro tento večer. Je čas, rrvvssll, trochu si odpočinout."

Líně se otočil a odcházel si najít místo ke spánku. Vyhlížel jakoby se vůbec nic neobvyklého nepříhodilo, jakoby šlo o obyčejnou další noc. Wren za ním chvíli upřeně hleděla a pak se dlouze zadívala na Gartha. Obří tulák potřásl hlavou a vzdálil se.

Wren si přitáhla přes ramena pokrývku a v náruči hýčkala Fauna. Po chvíli si uvědomila, že se usmívá.

Kapitola 18

ELLENROH ELESSEDIL zemřela za úsvitu. Wren u ní byla, když se naposledy probrala. Tma právě začínala blednout jako bledě fialový nádech v mlze. Tehdy se královniny oči otevřely a strnule vzhlédly k Wren. Měla ledově klidily a vyrovnaný pohled, který cosi viděl za zneklidněnou vnuččinou tváří.

Wren ji hned uchopila za ruku a s rozčilenou rozhodností ji podržela. Po dlouhé chvíli se objevily ty neprchavější úsměvy. Ellenroh se pak ještě nadechla, zavřela oči a skonala.

Wren připadalo zvláštní, že nedokáže plakat. Zdálo se jakoby jí už nezbývaly slzy, jakoby se vyplývaly v naději, že se třeba stane nemožné, takže teď neměla co vydat. Vzдор citové vyprahlosti v ní z té ztráty přesto přetrvával zvláštní zranitelný pocit, a protože se nechtěla na nikoho obracet a neměla ani kam utéci, zaštitila se brněním odpovědnosti za osud elfů, kterou jí babička pověřila.

A dobře udělala. Zdálo se, že nikdo nemá ani zdání, co počít. Eowen vyhlížela bezútěšně. Zhroucená a křehká se choulila vedle ženy, která byla její nejbližší přítelkyní. Rudé vlasy jí spadaly kolem tváří na ramena; tělo se jí chvělo, nemohla ani promluvit. Triss s Dalem stáli ochromeně a bezmocně. Zdálo se, že se ani Gavilan nedokáže vzpamatovat, aby se zachoval tak, jako snad dříve. Sklíčeně hleděl na královnino tělo. Událo se příliš mnoho, co jim ničilo sebedůvěru a rozmetávalo veškerou víru ve zdar záchrany Elfského národa. Aurin Striate a královna byli mrtví, ti, které si mohli dovolit ztratit nejméně. Byli uvězněni mezi nejzazším cípem bažiny Eden's Murk a pohořím Blackledge a stravovala je narůstající předtucha katastrofy, jež hrozila svým naplněním.

Ale Wren v sobě toho jitra nalezla sílu, jejíž vlastnictví netušila. Cosi z původního já, z tuláckého děvčete, jímž byla vychovávána, něco z elessedilské a shannarské krve, v níž se zrodila. Zachytila v sobě plamen, který ji přiměl, aby nezoufala.

Vstala od královny a stanula čelem k ostatním. Žezlo Ruhk svírala oběma rukama a držela je před sebou jako standardu, jako připomínku společného pouta.

"Zemřela." řekla tiše a upoutala tak na sebe jejich pohledy. "Musíme odejít. Musíme pokračovat v cestě, protože tak jsme přísahali a ona si to přála. Máme povinnost, jejíž uskutečnění je stále obtížnější. Kéž bychom ji nemuseli naplnit. Ale náš závazek už nemá smysl zpochybňovat. Slíbili jsme to. Nemyslím, že dokáží být takovou ženou jakou byla má babička, ale vynasnažím se co nejvíce. Tohle žezlo náleží do jiného světa a my uděláme všechno proto, abychom ho tam přepravili."

Odstoupila od královny. "Zнала jsem babičku jen krátkou dobu, ale milovala jsem ji stejně jako bych milovala vlastní matku, kdybych ji měla možnost poznat. Byla tím jediným, co mi z mé rodiny zbylo. Byla pro nás pro všechny tím nejlepším. Zaslouží si, aby v nás žila dál. Nehodlám ji zklamat. Pomůžete mi?"

"Lady, na to se nemusíte ptát," odpověděl Triss ihned. „Předala vám žezlo Ruhk, takže je po celou dobu vašeho života povinností Královské gardy, aby vás chránila a poslouchala."

"Děkuji vám. Trissi. A vy, Gavilane?"

Gavilan sklopil modré oči. „Vy poroučíte, Wren."

Pohlédla na Eowen, která prostě pokývla, stále ztracena ve svém žalu.

"Odneste královnu zpět do bažiny Eden's Murk," nařídila Trissovi s Dalem. "Vyhledejte nějakou jímku a vraťte ji ostrovu, aby mohla odpočívat." Vyslovovala to zřetelně, drsně a sarkasticky. "Chopte se jí."

Odnegli Královnu Elfů do močálu, vyhledali v něm bahnitý úsek o rozloze sta stop a ponořili ji tam. Zmizela rychle a navždy.

Mlčky se vraceli po vlastních stopách. Eowen tiše plakala a opírala se při tom o

Wrenino rámě. Muži se podobali němým přízrakům, které šero s mlhou zbarvovaly do stříbrošeda.

Po návratu k úpatí Blackledge před ně Wren znovu předstoupila. „Mám na srdci tohle. Ztratili jsme už třetího z nás a stěží se dostali ze svahů Killeshan. Čas běží. Nepospíšíme-li si, z ostrova se nedostaneme, nikdo z nás. Já a Garth máme určitou představu o přežívání v přírodě, ale zde na Morrowindlu jsme skoro stejné ztraceni jako vy. Jen jeden z nás má naději najít cestu.

Ohlédla se a pohlédla na Stresu. Ostnokot zamžikal.

„Bezpečně si nás sem dovedl,“ pronesla tiše. „Dokážeš nás zase vyvést?“

Dlouhou dobu na ni Stresa zíral zvědavým pohledem.

„Hrrwll, Wren z Elfů, nositelko žezla Ruhk, poskytnu vám tu možnost, i když nemám zvláštní důvod elfům pomáhat. Ale slíbila jste mi, že mě vezmete do většího světa a já vás držím za slovo. Ano, povedu vás.“

„Znáš cestu, ostrňáku.“ zeptal se Gavilan ostražitě. „nebo si s námi prostě zahráváš?“

Ostnokot se obrátil na Wren. „Touhle krajinou jsem často necestoval. Zde je Blackledge neprůchodné. Hssstt. Budeme se muset, rrrwwlll, vydat kus na jih, abychom našli průsmyk, kterým projdeme. Pojďme.“

Pobrali zbytek vybavení, odhodlaně si ho naložili na záda a vyrazili. Pohroužili se ranním šerem do tepla a mlhy a sledovali řadu skal podél hranice bažiny Eden's Murk. V poledne se zastavili na odpočinek a jídlo, skupinka drsných mlčenlivých mužů a žen, jejichž kradmé a neklidné pohledy ustavičně pronikaly bažinou. Zem byla toho dne tichá, sopka chvíli odpočívala. Ale z bažiny zaznívaly zvuky lovících tvorů, vzdálené vytí a skřeky, šplouchání vody, chroptění těl zakleslých v zápase. A zatímco se plahočili dál, zvuky se táhly za nimi jako zlověstné varování, že se kolem nich zatahuje síť.

Do poloviny odpoledne našli průsmyk, jemuž dával Stresa přednost, strmou a klikatou stezku, která mizela ve skalách jako hadí jazyk do vlastní tlamy. Rychle zahájili výstup, protože chtěli zvětšit odstup od zvuků, jež se za nimi táhly, plní naděje, že vrcholu dosáhnou před setměním.

Ale to se jim nesplnilo. Tma je zastihla kdesi uprostřed výstupu, takže je Stresa rychle utábořil na úzké skalní římsě částečně v zákrytu jednoho převisu, na jakémsi bidýlku, jež by bylo přehlíželo širokou rozlohu bažiny Eden's Murk, kdyby nebylo smogu, který vše halil ve zdánlivě nekonečném rubáši fádňi šedi.

Rychle a bez zájmu snědli večeři, postavili hlídku a zbytek družiny se chystal k nocování. Kombinace tmy s mlhou byla tak úplná, že bylo vidět jen na pár stop. Vyvolávalo to nepříjemný dojem, že se pod nimi celý ostrov nějak sesul, takže zůstávají viset ve vzduchu. Z mlhy se ozývaly zvuky, hrdelní a zlověstné, beztělesná i bezesměrná kakofonie. Mlčky jí naslouchali, cítili, že je jim na stopě, cítili, jak se kolem stahuje. Wren se pokoušela myslet na jiné věci, a choulila se těsněji do pokrývky, vzdor teplu z močálu prokřehlá. Ale myšlenky měla nesouvislé a rozptýlené rostoucím dojmem, že se odpoutává ode všeho skutečného. Byla zbavena jistoty o vlastní osobě a zůstal jí jen nejasný dojem, kdo by vlastně být měla — což bylo nad její chápání a ovládání. Její život vybočil z určité trasy a usadil se na pusté pláni, na níž si připadala jako list ve větra. Duch Allanona a babička jí dali důvěru. Stěží ale tušila, jak se jí má zhostit. Vzpomínala, proč před tou řadou týdnů přijala Coglinovu výzvu k návštěvě Kamenného krbu. Domnívala se, že proto, aby se dozvěděla něco o sobě, že se třeba nějak dobere pravdy. Jak podivný se ten předpoklad jevil nyní. Zdálo se, že se její domnělý původ měnil stejně rychle jako den v noc. Skutečnost se podobala prchavému kusu látky, jenž se nedá obsáhnout, který se brání odhalení. Po každém jejím přiblížení odtřepetal, potřhaný a onošený, barevný a světelný záblesk. Přesto byla odhodlána sledovat nitky, jež jí stále visely v cestě jako slabounké zbytky záře, která jednou povede ke gobelínu, z něhož se odvíjejí.

Najdi Elfy a vrať se zase do lidského světa.

Pokusila se o to.

Zachraň můj lid a dej mu novou příležitost k životu.

Opět se o to snaží.

Třeba při tom najde způsob, jak přežít.

Chvilí si zdřímla, zády opřená o skalní stěnu, nohy pokrčené k hrudi a paže obezřetně obemknuté kolem žezla Ruhk. Faun jí spal u nohou, v záhybech pokrývky. Stresa se jevil jako beztvará koule stočená v přítmí skalního výklenku. Wren vnímala pohyb kolem, když se měnila hlídka. Dokonce uvažovala, že také půjde vystřídat, ale pak ten nápad pustila z hlavy. Předešlé dvě noci spala jen málo, a proto potřebovala nabrat čerstvé síly. Hlídku bude moci vzít jindy. Brada jí spočívala na kolenou a ztrácela se v temnotě za vlastním zrakem.

Později v noci ji probudilo hrubé zaharašení boty o skálu. Kdosi se přibližoval. Malinko pozvedla hlavu a vyhlédla z krytu pokrývky. Noc byla černá a zahuštěná smogem, po horských úbočích se plazila mlha a usazovala se na římse jako had na lovu. Ze tmy se vynořila postava. Nízko se krčila a pohyby měla rychlé a kradmé. Wrenina ruka zvolna sáhla po rukojeti nože.

„Wren,” vyslovila postava tiše její jméno.

Byla to Eowen. Wren zvedla hlavu a sledovala, jak se k ní plíží a usedá před ní. Eowen byla zachumlaná do svého pláště s kápí, vlasy měla rozcuchané, tvář uzardělou a zrak nesoustředěný a strnulý jakoby právě byla svědkem něčeho příšerného. Když promluvila, měla sevřená ústa. Pak se rozplakala. Wren se k ní naklonila a přitáhla si ji blíž. Zranitelnost druhé ji překvapila. Udivovala ji poddajnost, kterou u Eowen do královna skonu nepozorovala.

Eowen ztuhla, otřela si oči a zhluboka vdechla noční vzduch, aby se uklidnila. „Asi nedokážu přestat,” zašeptala. „Vždycky, když na ni pomyslím, pokaždé, když si na ni vzpomenu, zase se rozlítostním.”

„Měla vás moc ráda.” řekla jí Wren ve snaze poskytnout jí nějakou útěchu a pomyslela při tom na vlastní vztah ke královně.

Vědma přikývla, sklopila na okamžik zrak a pak opět vzhlédla. „Přišla jsem vám Wren povědět pravdu o elfech.”

Wren se ani nepohnula, nepromluvila a jen vyčkávala. Cítila, jak se v ní otevírá chladná bezedná jáma.

Eowen se letmo ohlédla za sebe, do nicoty, která je obklopovala, a povzdechla. „Kdysi jsem měla vidění, už je to dávno. V něm jsem se viděla s Ellenroh. Byla živá a životem kypěla. Všechno bylo zářivé na nejasném pozadí, které vypadalo jako zimní soumrak. Já byla její stín, spojený, svázaný s ní. Cokoliv udělala, udělala jsem i já — pohybovala jsem se jako ona, mluvila jsem, když promluvila, pociťovala její štěstí i bolest. Byly jsme spojené v jednu. Ale pak začala slábnout, vytrácela se, její barva se smývala a rysy rozmazávaly. Zmizela a přesto zůstávala v podobě stínu, teď osamělého, který hledal tělo, k němuž by se mohl připojit. Pak jste se objevila vy — neznala jsem vás tehdy, ale věděla jsem, že jste dcerou Alleyne, Ellenrohina vnučka. Pohlédla jste mi přímo do tváře a já se přiblížila. Prostor kolem mě při tom potemněl a začal být odpudivý. Zrak mi zastírala mlha a já viděla jen rudou zářivě nachovou mlhu. Zamrazilo mě do morku kostí a nezbýval už ve mně žádný život.”

Zvolna potřásla hlavou. „Potom to vidění skončilo, ale já jeho význam pochopila. Královna zemře a až k tomu dojde, zemřu i já. Vy toho budete očitým svědkem, snad se toho zúčastníte.”

„Eowen.” Vydechla Wren tiše a polekaně to jméno.

Vědma se zase rychle odvrátila, zelený zrak zastřený.

„Nebojím se. Wren. Vidění vědmy je darem i kletbou, ale vždy pravidlem jejího života. Naučila jsem se zjeveného nebát ani ho nepopírat, pouze to přijímat. Teď se vyrovnávám se skutečností, že se můj čas na tomto světě skoro vyčerpal a nehodlám zemřít, aniž bych vám nesdělila pravdu, kterou se tak dychtivě toužíte dozvědět.”

Zahalila si ramena do pláště. "Vím, královna to neudělala. Nedokázala se k tomu přimět. Chtěla. Snad, až nadejde čas. Děsilo ji, kolik škody a ublížení napáchalo Elfské kouzlo. Byla jsem Ellenroh za života oddaná, ale přinejmenším v tomhle jsem se už vzhledem k její smrti uvolnila. Musíte se to dozvědět. Wren. Musíte to poznat a posoudit podle svého, protože jste opravdovou dcerou své matky a máte být královnou elfů. Krev Elesedilů nezapřete. I když stále pochybujete, zda je to možné, buďte si jista, že to tak je. Viděla jsem to ve svých snech. Jste nadějí všech elfů, teď i v budoucnu. Mají-li být zachráněni, pak jedině díky vám. Když vím, že jste přijala závazek žezla Ruhk s Lodenem, když vím, že vás chrání Elfské kostky, docházím k závěru, že je třeba vám povědět vše, co se před vámi tajilo. Vše o tajemství znovuoobnovení Elfského kouzla a o zamoření Morrowindlu."

Wren rychle zavrtěla hlavou. "Eowen, ještě jsem se nerozhodla ten závazek...", začala.

„Wren Elesedilová, většinou se naše rozhodnutí uskutečňují za nás." Přerušila ji. "Rozumím tomu lépe než vy. Myslím, že jsem tomu rozuměla lépe než královna. Wren, byla to dobrá žena. Počínala si, jak nejlépe uměla a vy ji v žádném případě nesmíte vinit z toho, co vám řeknu. Musíte o tom přemýšlet; když to uděláte, přijdete na to, že Ellenroh byla spoutána už od počátku. Všechna rozhodnutí, která by se snad mohla zdát z její vlastní vůle, se vlastně uskutečnila za ni. Pokud před vámi pravdu stále tajila, bylo to jen proto, že vás až příliš milovala. Nedokázala snést pomýšlení, že by vás ztratila. Byla jste vším, co měla." Eowenina bledá tvář se v mlze odrážela jako tvář přízraku a její hlas přešel v šepot.

"Ano. Eowen." odpověděla Wren tiše. "I ona byla pro mě vším, co jsem měla."

Vědma zvedla ruce a chopila se Wreniných. Jejich kůže byla chladná jako led. Wren se proti své vůli zachvěla.

"Bedlivě tedy poslouchejte, dcero Alleyne. Opravdu pozorně."

Její smaragdové oči se třpytily jako listy za ranního úsvitu. "Když elfové přišli na Morrowindl, byl to panenský a nezkažený ostrov. Byl to ráj nad všechny jejich představy. Svěží, neotřelý a bezpečný. Elfové dobře věděli, co zanechali za sebou — svět, který se již začínal kazit, postižený tam, kde se k životu začínali hlásit přízrační, svět, který se prohýbal pod tíhou útlaku Federace a postupu vojsk, která dovedla jen bez reptání poslouchat. Je to stará historie, Wren, kterou elfové překonávali po bezpočet generací. Už o ni nestáli. Chtěli se jí zbavit."

Proto začali sprádat plány, jak by mohli nový domov i sebe ochránit. Federace se mohla jednoho dne rozhodnout, že se rozšíří dokonce i za hranice Čtyřzemí. Přízrační jistě. Cítili, že je chrání pouze kouzlo, na něž spoléhají i nyní. To ale nepocházelo z vědění druidů či novosvětského učení. Pocházelo ze znovuzrozené síly jejich počátků. Pro tuhle generaci, dosud ve věku nemluvněte, bylo nesmíme a nespoutané. Zapomněla už na lekce o druidech, na poučení o Čaroději a jeho lebkonoších, na poučení, které vypovídalo o všech kteří se již dříve stali jeho oběťmi. Nepodlehnu mu, říkali si sebevědomě. Budou při jeho využívání bystřejší, opatrnější a obratnější."

Znovu se zhluboka nadechla a pustila Wreniny ruce, aby si prohrábla vlasy. „Někteří z nich měli... zkušenosti, jak s pomocí kouzla vytvářet bytosti. Živé tvory, Wren — nové druhy, které by sloužily jejich potřebám. Objevili způsob extrakce esence z přirozených živočichů a za pomoci kouzla vyživovali jejich mláďata tak, že vytvořili odchylku původního tvora. Uměli stvořit psa ze psa i kočku z kočky, jenže větší, silnější, rychlejší a bystřejší. To byl ale jen začátek. Rychle pokročili v kombinování různých životních forem, vytvářeli zvířata, která se vyznačovala nejžádanějšími vlastnostmi obou. Tak vznikl ostnokot i mnoho jiných druhů. Byly výsledkem prvních pokusu za nového využití kouzla, tvorové, kteří uměli myslet a také mluvit jako člověk, tvorové, kteří byli soběstační, dokázali se o sebe postarat a stát na stráži proti nepříteli, zatímco elfové setrvali v bezpečí."

"Zpočátku se zdálo všechno klapat. Tvorům se dařilo dobře, sloužili podle původního záměru, vše, jak má být. Ale s postupem času začali někteří z ovladačů kouzla propagovat

nové nápady, jak kouzla využít. Dokládali to tím, že už jednou uspěli. Proč tedy ne znovu? Dají-li se kouzlem vytvářet zvířata, proč ne ještě něco pokročilejšího? Proč nestvořit vojsko z jedinců, kteří by válčili v případě napadení, zatímco oni by setrvali za hradbami Arborlonu?"

Eowen zvolna potřásla hlavou a jemné křehké rysy se jí zkřivily pod vlivem jakéhosi vnitřního děsu. „Pak stvořili démony — či bytosti, které se jimi staly. Odebírali vlastní součásti, nejdřív svalstvo a krev, ale posléze také paměť, city a všechny neviditelné částičky ze svých duší a oživovali je. Tihle noví elfové, protože jimi tehdy byli, sloužili jako vojáci, lovci a strážcové říše. Nic jiného neuměli a neměli žádné potřeby ani touhy, vyjma služby. Zdáli se ideální. Jejich stvořitelé je vyslali střežit pobřeží ostrova. Byli soběstační; nebylo třeba se o ně starat.“

Hlas jí opět přešel v šepot. "Po čase se prý na ně skoro zapomnělo — jakoby ani neměli další následky."

Znovu sáhla po Wreniných rukách a pevně je stiskla.

"Pak došlo ke změnám. Pozvolna se noví elfové začali měnit. Měnil se jim vzhled i osobnost. Odehrávalo se to daleko od města a veřejnost o tom nevěděla, takže nebylo nikoho, kdo by to zastavil nebo na to upozornil. Někteří z prvních tvorů vzniklých za pomoci kouzla, jako například ostnokoti, za elfy chodili, říkali jim, k čemu dochází, ale nebylo jim popřáno sluchu. Vždyť šlo, vzdor jejich schopnostem, jen o pouhá zvířata. Jejich varování se ignorovala.

„Noví elfové, kteří se již měnili v démony, se začali potulovat, opouštěli svá stanoviště, mizeli v pralesích a zabíjeli vše, na co narazili. Právě ostnokoti a další se stali jejich prvními oběťmi. Dalšími pak arborlonští elfové. Vyvíjelo se úsilí k likvidaci těch monster, ale nebylo jednotné a ubíralo se nesprávným směrem, protože si elfové stále neuvědomili, že potíže netkví jen v několika, nýbrž ve všech druzích, které stvořili. Když přišli na to, jak zle účinek kouzla odhadli, situace se už zcela vymkla kontrole.

"V té době se stala královnou Ellenroh. Její otec napustil Keel kouzlem z Lodenu a vytvořil tak jakýsi ochranný štít, za nímž se elfové mohli skrývat, takže se opravdu zdálo, že jsou v bezpečí. Ale Ellenroh tu jistotu neměla. Rozhodla se s démony skoncovat, a proto vyslala do pralesu gardisty, aby je vypátrali. Ale kouzlo účinkovalo velmi dobře samoučelně. Démoni byli příliš silní. Stále elfy vytlačovali. Tahle válka se vlekla léta. Byl to hrozný a nekonečný zápas o svrchovanost nad ostrovem. Pustošil Morrowindl a učinil ze života na něm zly sen za hranicemi rozumu."

Její ruce se pevně a nepoddajně sevřely. „Nakonec nezvladatelnost kouzla a krutost démonů zbavily Ellenroh všech možností, takže zbytek elfů povolala zpět do města. Bylo to před deseti lety. A to je mezník, který vyznačil ukončení veškerého kontaktu s vnějším světem."

„Ale proč se stejného kouzla, které ty tvory vytvořilo, nepoužilo k jejich zničení?" zeptala se Wren.

"Ach, Wren, na to už bylo příliš pozdě." Eowen se kývala jakoby konejšila děcko. „Kouzlo se ztratilo!" Měla vzdálený a prázdný pohled. „Každé kouzlo má nějaký zdroj. Elfské kouzlo se v tom nikterak neliší. Většina z něj má původ v zemi, kde se spřádá ze života, jenž v ní přebývá. Ostrov byl zdrojem kouzla, které se použilo k vytvoření démonů i těch tvorů před nimi — jeho půda, vzduch i voda, životní elementy. Ale kouzlo je drahocenné a není neomezené. Časem se spotřebované opět doplní, ale pomalu. Elfové si neuvědomili, že démoni sami začnou mít během proměny jeho potřebu. Protože z něj vznikli, přišli už na to, že ho k životu potřebují. Začali ho systematicky vysávat ze země, z tvorů žijících na ní, zabíjeli vše, co bylo jeho zdrojem. Spotřebovávali ho rychleji než se dokázalo obnovovat. Ostrov se začal měnit, chřadnout, stonat a umírat. Jakoby se už nedokázal chránit před tvory, kteří ho ničili. Démoni stejně jako elfové. Když to elfové pochopili, nezbývalo už dost kouzla, aby to mělo nějaký smysl. Démoni se příliš rozmnožili, aby se dali zničit. Kromě města, zaplavili úplně všechno. Morrowindl přežil, i

když sotva. Byl poničený a natolik pozměněný, že jej tvořily buď bažiny nebo masožravá džungle, takže tam zahynulo vše živé. Rovnováha přírody byla porušena. Killeshan se probudila a v jejím kráteru to vřelo. Nakonec začalo ostrovní kouzlo vysychat úplně. To démony podnítilo k obklíčení Arborlonu. Pach kouzla z Keelu byl neodolatelný. Přitahoval je jako magnet železo. Rozhodli se, že se jím budou krmít."

"Ano, Wren. Oni musí." Eowenin hlas se změnil v jakýsi sykot. "To ale stále není to nejhorší, co vám musím sdělit. Je tu něco navíc. Poslouchejte. Už to, že jsou elfové stvořiteli těch oblud, které je ničí, které pustoší Morrowindl bez naděje na nějakou záchranu a kteří možná zničí sami sebe jako národ, je dost zlé. Ellenroh jen stěží snášela pomyslení na to, jakou úlohu hrála při odběru kouzla či na osobní nezdar při pokusu vše napravit. Nejvíc ji ale ničilo vědomí, proč se elfové na Morrowindl vydali především. Jistě, šlo o útěk před Federací a přízračnými se vším, co představovali. Chtěli se před tím šílenstvím uzavřít a začít žít v novém světě. Ale, Wren, starý svět zničili právě elfové!"

Wren nevěřícně zažírala. „Elfové? Jak by to bylo možné? Eowen, co to říkáte?"

Eowen pustila Wreniny ruce a své spojila v jakémsi rozhodném sevření, až jí zbělely klouby. Jakoby rudovlasou vědmu nic jiného nemohlo přimět k pokračování.

„Když démoni zabrali prakticky celý Morrowindl, když bylo zřejmé, že je ostrov ztracen a elfský národ se stal věznem vlastní pošetilosti, vyšla královna ze svého útočiště a dala si předvést všechny, kteří si nadále zahrávali s mocí kouzla, všechny podivíny, kteří se asi neuměli poučit z vlastních omylů, kteří se stále domnívali, že by se kouzlo mělo dát ovládnout. Mezi nimi i tvůrce démonů. Královna je dala svrhnout z městských hradeb. Ne proto, co udělali, ale kvůli tomu, o co se stále pokoušeli. Pokoušeli se kouzla využívat jinak, tak, jak se ho používalo téměř před třista lety, v době, která následovala po Allanonově smrti a zmizení druidů ze Čtyřzemí.

"Ale hrstka ovladačů kouzla zbyla, i když byla zapřena vlastním lidem a zavržena elesedilskými vladaři." Její hlas byl sotva slyšitelný. „Tahle hrstka, Wren, stvořila obludy dalšího druhu."

Rozhostilo se dlouhé hrozivé ticho, v němž na sebe ty temnu hleděly děvče z tuláků a vědma. Wren cítila, jak se jí nepříjemný pocit v útrokách rozlézá jako had i do nohou. "Přízračné!" zašeptala v hrůze a v tom si uvědomila skutečnost, kterou před ní celou tu dobu skrývali všichni povolání duchem Allanona do Kamenného krbu. "Tvrdíte, že přízračné stvořili elfové!"

"Ne, Wren." Eowen měla přiškrcený hlas, jak se namáhavě snažila domluvit. "Elfové přízračné *nestvořili*. Elfové *jsou* přízračnými."

Wren se zadrhl dech v hrdle jako chumáč hrozící ji zadusit. Vzpomněla si na přízračného v Horském hnízdě, který je tak dlouho sledoval, který by ji byl nakonec zabil, kdyby nebylo Elfských kostek. Pokoušela si ho představit jako elfa, ale bezúspěšně.

"Elfové, Wren." Eowenin ochraptělý hlas znovu upoutal její pozornost. "Můj lid. Ellenrohin. I váš. Je jich jen několik, ale jsou to elfové. Teď zřejmě existují i jiní, ale zpočátku šlo výhradně o elfy. Snažili se být lepší. Ale vše selhalo a oni se stali tím, čím jsou. Dokonce i pak se odmítli změnit, vyhledat pomoc."

„Ellenroh to věděla. Všichni elfové to věděli, alespoň kdysi dávno. Proto tedy odešli, proto opustili rodný domov a uprchli. Vyděsilo je, co jejich bratři způsobili. Polekali se takového zneužití kouzla. Protože se jednalo o kouzlo zlé a proměnlivé, protože stvořené neodpovídalo vždy jejich záměru."

Trpce se usmála. „Chápete teď, proč vám královna nedokázala pravdu odhalit? Chápete břímě, které nesla? Byla z rodu Elesedilů a její prapředkové dopustili, aby došlo k tomuhle! Sama ke zneužití kouzla přispěla, i když proto, aby pro záchranu svého lidu udělala vše. Nedokázala vám to sdělit. Sama jsem to dokázala stěží! Přemýšlím teď, zda jsem se nespletla..."

"Eowen!" Wren zpola pozvedla ruce. "Udělala jste dobře, že jste mi o tom řekla. Babička to měla udělat hned na začátku. Je to hrozné, příšerná věc, ale..."

Bezmocně se odmlčela a zahleděla se vědmě do očí. *Nikomu nevěř*, varovala Addershag. Nyní pochopila proč. Třista let staré tajemství jí leželo u nohou roztříštěné. Teprve přítomnost smrti je vydala.

Eowen sebou trhla a rozpojila ruce. „Tuto noc jsem vám toho řekla dost.“ zašeptala. „Kéž by tomu mohlo být jinak.“

„Eowen, ne...“

„Wren Elesedilová, buďte milosrdná. Odpusťte královně. I mně. A můžete-li, také elfům. Pamatujte na význam skutečnosti, kterou jsem vám vylíčila. Dopravte Loden opět do Čtyřzemí. Dejte elfími možnost začít znovu. Umožněte jim, aby zase vše uvedli na správnou míru.“

Otočila se, ignorovala Wreninu konejšivou prosbu, aby zůstala, a zmizela z dohledu.

WREN SEDĚLA vzhůru až do svítání, pozorovala, jak mlha víří v prázdném prostoru a upřeně zírala do neproniknutelné tmy. Naslouchala pohybu hlídkujících, dechu spáčů a prázdnému švelu vlastních myšlenek, zatímco se Vyrovnávaly s pravdou, s níž ji Eowen zanechala.

Přízrační jsou elfové.

Ta slova se neustále vracela jako šeptané varování. Je jedinou, která ví, jedinou, která může varovat ostatní. Ale nejdřív se musí dostat z Morrowindlu. Musí přežít.

Zdálo se, že se tma kolem ní uzavírá. Chtěla tu pravdu poznat. Teď ji má. Byl to trpký a křečovitý triumf a cena jeho dosažení se plně teprve zúročí.

Ach, babičko.

Sevřela v rukou žezlo Ruhk a cítila marnost, vztek a smutek. Našla své prvorozené právo, objevila svou totožnost, dozvěděla se celou historii svého života a teď si přála, kéž by to tak všechno zmizelo. V každém směru se to vyznačovalo hanebností, poskvrou, zradou a šílenstvím.

Nenáviděla to.

A pak, když se zdálo, že již chmurná nálada dosáhla bodu nejvyššího, že je úplná, že se už nic horšího ani stát nemůže, vemluvila se jí šeptem myšlenka, která byla ještě černější.

Přízrační jsou elfové a ty celý ten národ neseš zpátky do Čtyřzemí.

Proč?

Ta otázka se jí v tichu mysli zavěsila jako vina.

Kapitola 19

WREN SE STÁLE potýkala s dvojznačností úkolu, který jí babička svěřila, když se zbytek družiny za rozbřesku probouzel. Na jedné straně spousty životů závislých na bezpečném přenosu Lodenu na žezle Ruhk z Morrowindlu zpět na Západní území. Celý elfský národ, vyjma Nebeských jezdců, kteří sídlili na vzdálených pobřežních ostrovech a Morrowindl s Pozemními elfy neosídlili, byl kouzlem sebrán a uzavřen. V tomto stavu měl setrvat, dokud ho Wren — nebo někdo jiný z družiny, pokud by měla zemřít jako Ellenroh — neosvobodí. Když se jí to nepodaří, elfové zahynou. Nejstarší rasa ze všech, poslední z lidí pohádkového věku, celá historie od času vzniku světa.

Zachvěla se pokaždé, když si připomněla Eowenina slova; *Elfové jsou přízrační*. Elfové se svým kouzlem a důrazem na opětovné odhalení vlastní minulosti se sami proměnili v obludy. Stvořili demony. Zpustošili Morrowindl a podnítili destrukci Čtyřzemí. Vlastně každé hrozící nebezpečí se dalo vysledovat k nim. Za dané skutečnosti by bylo možná lepší, kdyby přestali existovat úplně. Nedomnívala se, že své obavy přehání. Pokud se elfové znovu usídlí na Západním území, nic jim nebude bránit, aby si s kouzlem zase začali, aby se ho znovu nesnažili vyvolávat tak, že by se dalo zneužít nějakým hrozným a ničivým způsobem. Neexistovalo nic, co by zaručovalo, že Ellenroh odstranila všechny, kteří si s jeho mocí zahrávali, že jich pár nepřežilo. Nebude jim dělat velké potíže začít znovu experimentovat, vytvářet nové monstrózní formy, nové hrůzy, jež si Wren neuměla ani představit. Neprokázali už elfové, že jsou schopni všeho?

Jako druidové, pomyslela si ponuře, obětí scestné louhy po poznání, nerozvážené sebedůvěry, pošetilé víry, že se jim podaří ovládnout cosi, co už je ve své samotné podstatě jasně nereálné a nespolehlivé. Jak to všechno mohli dopustit? Národ s tolikaletou zkušeností v používání kouzla, pohádkový národ, který byl přiveden do nového světa ze zpustošeného starého světa na základě lekcí, z nichž se nedovedl poučit? Jistě museli trochu inklinovat k nebezpečím, s nimiž se setkají, začnou-li převracet přírodu podle vlastních vykonstruovaných představ. Určitě si museli uvědomovat, že cosi není v pořádku. Ale čas elfům ve svém průběhu oplatil. Elfům stejně lidským jako ostatní rasy. Proměnil je z pohádkových bytostí ve smrtelníky a pozměnil jejich vnímání i učenost. Proč neměli být stejně náchylní dopouštět se omylu jako kdokoli jiný, jak se to vlastně dělo od časů druidů po lidské bytosti?

Elfové. Jistě, je jednou z nich, a co horšího, je Elessedilová. Ať si přála, aby tomu bylo jinak sebevíc, stravoval ji pocit viny za to, co svým špatným úsudkem zhatili a pociťovala lítost nad tím, co všechno už je jejich bláhovost stála. Zemi, národ, nespočet životů, světový mír a rovnováhu — uvedli do pohybu dění, které všechny zničí. Její národ. Možná by mohla namítnout, že je tulácké děvče a že s elfy nemá společného nic kromě pokrevnosti a vzhledu, ale tahle námitka se zdála prázdná a chabá. Odpovědnost nezačíná a nekončí s osobními potřebami — tolik ji učil Garth. Stala se součástí všeho kolem sebe a to se netýkalo jen přežití. Míra jejího života měla přímou souvislost s tím, jak se vyrovná se skutečností. Nemohla se zbavit špatných stránek světa, nemohla zapomenout na jeho bolest. V dávných dobách patřili elfové k předním léčitelům, jejich daným cílem byla péče o zdraví země, moudrost takového počínání. Co se s tímhle závazkem stalo? Jak se elfové mohli tolik a tak zle odchýlit?

Jedla bez chuti, mluvila jen málo, pohroužena do vlastních myšlenek. Eowen seděla naproti se sklopeným zrakem. Kolem nich přecházeli Garth a ostatní muži, aniž by zvedli pohled zaměřený na cestu před sebou. Stresa odešel. Vydal se napřed, aby se ujistil o trase. Faun ve Wrenině klíně vypadal jako chundelatá koule.

Co mám podniknout? tázala se v duchu zoufale. *Jakou možnost mám zvolit?*

Výstup na Blackledge pokračoval a Wren stále nedokázala najít odpověď. Den byl šerý a mlhavý jako všechny předešlé, slunce zacloněné smogem, vzduch dusivý parnem, popílkem a mdlým sirným zápachem. Z močálů Eden's Murk se k nim nesla směsice jekotu a skřeků, vesměs útržkovitá a vzdálená, rozptylovaná mlhou. Tam dole živočichové lovili, starali se o potravu a zápolili o přežití do dalšího dne. Nad nimi bylo ticho jako by tam nečekalo nic než mraky. Stezky byly strmé a klikaté a často se oklikou vracely a splývaly do sebe. Labyrintové bludiště skalních říms. převisu a soutěsek. Občas se nad nimi přehnaly řídké přeháňky. Byly rychlé a prudké. Déšť svými údery opracoval zem a skálu do hladka a pak se teplem vypařil.

Čas plynul a Wren se hlavou volně honily myšlenky. Zjistila, že postrádá věci, na něž dřív ani nepomyslela. Byla dosud mladá, sotva žena. Napadlo ji, že třeba nikdy nebude mít muže, dítě, že zůstane napořád sama. Uvědomila si, že si vybavuje obličej, hlasy a drobné výjevy z předchozího života, a aniž by věděla proč, zcela nezáměrně, pociťuje lítost nad jejich ztrátou. Nakonec usoudila, že tyhle pocity spustilo zjištění jejího původu. Pocit osamění podněcoval závazek, který nesla a také odpovědnost, kterou měla. Zaměřovala se teď pouze na útěk z Morrowindlu, na rozhodnutí o osudu elfů a vyrovnávala se s děsivou skutečností, o níž se dozvěděla. V jejím životě už nic nepřipadalo jednoduché a běžné úvahy o manželovi a dětech byly tak vzdálené jako domov, který opustila. Pak se přiměla ke zkusnému zamyšlení nad tím, co vyvěřalo z potřeby dát smysl všemu, co ji potkalo. Tomu, co jí snad bylo opravdu dáno, aby vykonala — dáno Allanonovým duchem, Ellenroh a stejně tak volbou jako náhodou — aby byla svému lidu matkou i manželkou, aby jej vedla, provázela a chránila, aby bděla nad jeho životem po dobu trvání svého vlastního. Měla prázdno v hlavě a zdravý rozum se rozplýval, protože už tři dny sotva zaspala, takže byla tělesně i duševně vyčerpaná. Mohla se hájit, že je i není sama sebou. Ve všem je účel, musí tedy existovat i v tomhle. Přivedli ji k vlastnímu lidu, svěřili jí odpovědnost nad jeho bytím a nebytím a udělali ji královnou. Objevila kouzlo Elfských kostek a naučila se je ovládat. Dozvěděla se pravdu, o níž nikdo jiný neví. Pravdu o původu přízračných. Proč? V duchu pokrčila rameny. Proč ne, když na tom nezáleží? Nezáleží na tom tolik tam, kde se s nimi nepočítá, ale úplné oddělení potíží a řešení také neexistuje, jak už naznačil Allanon, když shannarským dětem přiděloval své úkoly. Nesejde na tom tolik, pokud jde o budoucnost ras, protože to je na jednu osobu příliš rozsáhlý úkol. Takovou věc je třeba nevyhnutelně posuzovat z hlediska vrtkavé budoucnosti. Ale záleží na tom z hlediska elfů. Je to významné pro jejich lidskou budoucnost, pro nápravu bezpočtu chyb a omylů — v tom snad by mohla najít životní poslání.

Šlo o střízlivou úvahu a promýšlela ji po celý výstup na Blackledge. Pohroužena do sebe zvažovala, co si podstoupení takové velikosti vyžádá. Cítila, že má dostatek sil; když se rozhodla, jen málokdy nedokázala dosáhnout úspěchu. Při rozhodování jí posloužil i její smysl pro správné a špatné. Uvědomovala si, že je dlužnicí: vůči matce, která obětovala vše, aby její dítě mohlo vyrůstat v bezpečí; vůči babičce, která ji svěřila budoucnost města a svého lidu; vůči těm, kteří už obětovali život, aby přispěli k záchraně i jejího života; a vůči těm, kteří se připravovali na totéž, kteří jí věřili a důvěřovali. Ale ani tohle jí k přesvědčení nestačilo. Tušila, že tu musí být ještě něco navíc, cosi přesahující očekávání a rozum, něco ještě podstatnějšího. Šlo o bytostný pocit chtění. Hluboko ve svém nitru jej už poznala. Cítila vůči genocidě odpor, cítila, že musí najít jiné řešení dilematu budoucnosti elfů a jejich kouzla. Ale pokud budou naživu, pokud se jí je podaří dostat na Západní území, co s nimi bude pak, měla-li by odejít? Kdo je povede v boji, který je čeká? Kdo je bude provázet a radit jim? Bude moci vše ponechat na náhodě nebo dokonce diktátu Nejvyšší Rady? Potřeby Elfského národa byly ohromné. Nedomnívala se, že by je dokázala ignorovat, i když to znamenalo naprostou změnu jejího života.

Přesto setrvala v nejistotě. V nitru byla rozpolcena sporem, bojem mezi volbami, které se vzpíraly prosté charakteristice "správná nebo špatná." Věděla také, že by žádnou

z nich stejně neuskutečnila sama, protože i když jí vedení předala Ellenroh, nakonec bude záležet na elfech, zda to přijmou nebo odmítnou. A proč by si měli zvolit právě ji? Tulačku, nezasvěcenou, sotva odrostlou dívku — k vyřešení měla spoustu otázek.

Úvahy se kolem ní rozlétaly jako papírové cáry zmítané větrem, jako zhroucení vzdálených plánů tváří k nynějším potřebám. Rozhlížela se po skalách a křovinách a smogovou clonou a šerem po sehnutých postavách, které s ní kráčely. Přežít, to je to jediné, oč se teď musí starat.

Cesta pokračovala skoro do poledne a pak je Stresa náhle zastavil. Wren se posunula před Gartha, aby zjistila, co se děje. Ostnokot stál u ústí jeskyně, která mizela ve skále. Vpravo pokračovala stezka, po níž šli, strmě vzhůru srázem skalní stěny a ztrácela se ve spleti vegetace.

„Podívejte, Wren z Elfů," řekl ostnokot tiše a upřel na ni zářící zrak. „Teď se musíme rozhodnout. Phhfft! Stezka se klikatí až k vrcholu, aleje to odtud pomalý a obtížný výstup, sssppptt — vůbec ne snadný. Tahle chodba ústí do řady lávových tunelů, které vytvořil sopečný oheň. Už jsem jimi procházel. Také vedou na vrchol."

Wren podřepla. „Co navrhuješ ty?"

„Rwwll. Obě cesty jsou nebezpečné."

„Všude jsou nebezpečí." Odbila Wren jeho poznámku. Kolem se nad hustým ostrovním porostem svíjela a vířila mlha jakoby si hledala vlastní cestu. „Spoléháme na tvé vedení. Streso," připomněla mu. „Rozhodni se."

Ostnokot nesouhlasně zasyčel. „Pak tedy chodby. Phhfft!" Zavalité tělo se otočilo a zase vrátilo. Ostny se zvedly a opět zplihly. „Potřebujeme světlo."

Zatímco šel Triss najít vhodné dřevo na louče, ostatní hledali v tornách a po kapsách hadry a troud. Gavilan měl troud a Eowen hadry. Opatrně je položili do nitra jeskynního vchodu, posadili se, jedli a čekali na Trissův návrat.

"Spala jste?" zeptala se tiše Eowen, když si sedala vedle Wren. Zrak měla stále nepřítomný.

„Ne," odpověděla Wren po pravdě. „Nemohla jsem."

„Ani já. Mé vyprávění se vykládalo stejně špatně jako se poslouchalo."

Jak pozvedala bledou tvář, rudé vlasy se jí zatřpytily vlhkem. „Měla jsem vidění — poprvé od opuštění Arborlonu."

Wren se obrátila, střetla se s pohledem jasnovídky a zděsila se toho, co v něm spatřila.

„Vyprávějte."

Eowen potřásla hlavou. Byl to sotva vnímatelný pohyb.

„Jen proto, že je nutné vás varovat," zašeptala. Nahnula se, aby ji slyšela pouze Wren.

„V tom vidění jste stála sama na vrcholu nějakého hřebenu. Bylo zřejmé, že jste na Morrowindlu. Držela jste žezlo Ruhk a Elfské kostky, ale nemohla je použít. Ostatní, ti zde, včetně mne, vypadali jako černé stíny vržené na zem. Něco se k vám blížilo, cosi obrovského a nebezpečného a vy jste se přesto nebála — jako byste to vítala. Snad jste si ani neuvědomovala, že vám to hrozí. Objevil se jasný stříbřitý třpyt a vy jste ho spěchala přivítat."

Odmlčela se, zdálo se, že se zajíkla.

"Wren, tohle nesmíte dopustit. Zapamatujte si to pro případ, že k tomu dojde."

Wren přikývla. Uvnitř cítila napětí a prázdnotu. "Budu si to pamatovat."

"Omlouvám se," řekla šepem Eowen. Chvilí otálela jako zvíře vehnané do úzkých bez možnosti úniku, pak se zvedla a rychle odešla. *Ubohá Eowen*, pomyslela si Wren. Chvilí za vědmou hleděla a uvažovala. Pak kývla na Gartha. Obr se ihned dostavil. Oči tázavé, již její obavu vyčetly. Natočila se tak, aby na ni viděl jen on.

Eowen měla vidění o vlastní smrti, posunkovala, aniž by se tentokrát snažila promluvit. Garth nedával najevo nic. *Dáš na ni pozor, vid'?* *Ochráníš ji?*

Garthovy prsty se daly do pohybu. *Nelíbí se mi, co jí vidím v očích.*

Wren povzdechla a potom přikývla. *Ani mně ne. Dělej jen, jak nejlépe umíš.*

O několik chvil později se vrátil Triss. Nesl dva kusy dřeva, které se mu podařilo zachránit kdesi na svazích prosáklých deštěm. Při příchodu se ohlížel přes rameno. „Tam dole je nějaký pohyb,“ Oznámil jim a podal jeden kus dřeva Dalovi. „Něco stoupá sem k nám.“

Poprvé od úniku z bažiny zakoušeli pocit napětí. Až dosud se na pronásledující démony dalo téměř zapomenout. Wren si okamžitě připomněla kouzlo Lodenu. Uvažovala, zda ho démoni dokáží vycítit. Je-li pach kouzla Keelu dost silný na to, aby přilákal jejich pozornost, i když není v činnosti.

Omotali cary látky kolem dřeva a hubku použili k zapálení. Když se louče rozhořely, vydali se do chodeb. Stresa vedl. Jako noční tvor se v temnotě pohyboval bezstarostně, jeho zavalité ostnitě tělo se hladce valilo do tmy. Těsně za ním se držel Triss s jednou loučí, zatímco s druhou kráčel Dal jako poslední. Mezi nimi šli Wren, Gavilan, Eowen a Garth. Vzduch v lávovém tunelu byl chladný a zvětralý. Ze stropu crčela voda. Místy se na kostrbatém podkladu klikatil úzký pramen. Žádné výběžky, žádné překážky: vše pohřbil před lety průtok doruda rozžhavené lávy. Když čekali na Trisse, vysvětloval Stresa Wren, jak si tlak žáru a plynů vynutil v zemi průduchy, jak horninou propaloval tyhle tunely, když se dral na povrch. Láva byla tak rozžhavená, že byly vytvořené chodby hladké a souměrné. Táhly se na míle daleko, kroutily se jako obří červí díry, aby nakonec vyústily na povrchu Morrowindlu otvorem, jenž uvolnil tlak a umožnil odtok lávy do moře bez překážek. Když se sopka ochladila, láva poklesla a zůstaly tunely, které vytvořila. Tunel, kterým právě procházeli, byl součástí celé řady dalších, jež protínaly míle pohoří Blackledge od úpatí k vrcholu.

"Pokud nezabloudím, dostaneme se na vrchol, rrrwwlllll, hřebenu do soumraku," sliboval ostnokat. Wren se ho chtěla zeptat, kde se dozvěděl o těch chodbách, ale pak usoudila, že jeho znalosti pocházejí asi od elfů, a že by ho zmínka o tom jenom rozzlobila. Stejně se zdálo, že ví kudy jít. Čenich měl vystrčený vpřed a posouval se od okraje světla louče jakoby družinu za chůze pomáhal táhnout. Ani jednou nezaváhal, i když se dostal do míst, kde se chodby rozdělovaly a byl nucen se rozhodovat. Postupovali vpřed zákruty a ohyby v chladné skále, usilovně stoupali, protahovali se s tornami šerem a stírali si kapky vody, která jim dopadala na tváře a ruce v ledových a štiplavých stříkancích. Zvuk nohou ve vysokých botách se v hlubokém tichu dutě rozléhal a dech připomínal nerovnoměrný sykot. Obezřetně naslouchali zvukům pronásledování, ale nic nezaslechli.

V jednom místě museli sestupovat zvlášť strmým spádem, jenž chodbu křížoval. Láva zde propálila celý vnitřní prostor a zůstal po ní zející otvor, který se ztrácel v temnotě. O něco dále byla jeskyně, v níž se láva už po nějakou dobu hromadila a vytvořila tak soustavu chodeb, které se klikatily jako hadi. Stresa vždy věděl, co si počít, kterým tunelem se dát, aby to bylo bezpečné.

Hodiny plynuly a cesta pokračovala. Wren si Fauna ponechala na rameni. Zářivá očka stromového kníкала vystřelovala hned vpravo a hned zase vlevo a tiše při tom Wren brebentil do ucha. Wren chvíli přestala s úvahami a místo toho se zaměřila na kladení jedné nohy před drahou, pozorování hypnotického kolébání stínu, které vrhaly ve světle loučí, i na mnohé jiné světské a bezúčelné duševní pochody, které jejímu unavenému rozumu a citům poskytovaly tolik potřebný odpočinek.

Byl už soumrak, když se konečně vynořili z chodeb ústících do kouřového šera a stanuli uprostřed řídkého křovinatého porostu pokrytého popílkem, jenž nasedal na skalní stěnu. Před nimi se v mlze táhl hřeben; hora za nimi strmě stoupala k pustému rozeklanému ostrohu. Obloha byla temná, zatažená a lehce mžilo. Přešli od chodeb do akáciového porostu nedaleko hřebenu Blackledge a tam se utábořili na noc. Rozbalili své zásoby a vybavení, chvatně povečeřeli, zachumlali se do plášťů a pokrývek a chystali se ke spánku. Na vrcholu hory bylo chladno a v ostrých poryvech na nedorážel vítr. V dálce slyšela Wren hřmění Killeshan a dokázala zahlédnout její radou ohnivou záři, jež se třpytila v mlze. Země se zase začínala zachvívat. Šlo o pozvolný zlověstný otřes, který rozechvěl

skalnatou zem, rozhoupal je a způsobil, že se stromy rozkývaly a listí zašumělo jako vylekané děti.

Wren se v sedě opřela o zpola vyvrácenou akácii, jejíž odhalené kořeny ještě udržovaly chabý kontakt se skalní stěnou. Žezlo Ruhk, na chvíli zapomenuté, jí leželo v klíně. Faun se jí po nějakou dobu otřesu choulil na rameni, ale posléze sklouzl a schoval se pod pokrývku. Wren pozorovala podsaditou Dalovu postavu tiše se kradoucí na první hlídku. Oči měla Ztěžklé od stálého upírání zraku do mlhy, ale spát se jí ještě nechtělo. Nejdřív musí trochu přemýšlet.

Seděla sotva chvíli, když se objevil Gavilan. Vynořil se ze tmy poněkud náhle, takže se proti své vůli lekla.

„Omlouvám se,“ řekl chvatně. „Mohu se k vám chvíli posadit?“

Mlčky kývla. Sedl si. Svou pokrývku měl volně přehozenou přes ramena, vlasy rozčuchané a mokré. Hezký obličej mu zbrázdila únava, ale přesto se na něm objevil náznak důvěrně známého úsměvu.

„Jak se cítíte?“

„Dobře,“ odpověděla.

„Vypadáte velmi unavená.“

Usmála se.

„Kéž bychom věděli,“ zamumlal.

Vrhla na něj letmý pohled. „Věděli co?“

„Všechno. Cokoliv! Něco, co by nás bylo lépe připravilo na tohle peklo.“ Jeho hlas jí připadal divný, skoro horečný. „Jakoby člověka volně unášelo moře, neměl mapu a bylo mu řečeno, aby navigoval do bezpečí a současně se zdržel použít té trochy pitné vody, které my máme naštěstí dostatek.“

„Co tím míníte?“

Otočil se. „Uvažujte, Wren. Máme Loden i Elfské kostky — dost kouzla, abychom čehokoliv úspěšně dosáhli. Přesto se zdá, že se ho obáváme vyvolat, téměř jako bychom od toho byli odrazováni. Ale to nejsme, vidíte? Mám tím na mysli, co vám brání? Pohledte, o kolik se vše zlepšilo, když jste využila Elfských kostek k nalezení cesty z bažiny Eden's Murk. Měli bychom kouzla využívat na každém kroku téhle pouti! Kdybychom si tak počínali od začátku, možná bychom byli na pobřeží už teď!“

„Gavilane, takhle to nefunguje. Kouzlo nepůsobí hned a na cokoliv...“

Ale Gavilan neslyšel. „A co je ještě horší, že ignorujeme kouzlo obsažené v Lodenu. Ano, je ho zapotřebí na ochranu elfů a Arborlonu při zpáteční cestě. Ale všeho? Nevěřím tomu ani za mák!“ Okamžik nechal ruce spočinout na žezle Ruhk. Jeho slova dostala pojednou horlivý nádech. „Proč kouzla nepoužít proti bytostem, které nás pronásledují? Proč si nepropálit stezku přímo mezi nimi? Nebo ještě líp, proč nevyvolat něco, co je zničí?!“

Wren na něj upřeně zírala a nemohla uvěřit tomu, co slyší.

„Gavilane,“ promluvila tiše. „Vím o démonech, Eowen mi o nich řekla.“

Pokrčil rameny. „Myslím, že bylo na čase. Jedině kvůli Ellenroh vám to nikdo neřekl už dřív.“

„Ať je tomu jakkoliv,“ pokračovala mírně a hlas jí nabýval na pevnosti, „jak můžete navrhopat univerzální využití kouzla?“

Tvář mu ztuhla. „Proč? Protože se cosi zhatilo při jeho dřívějším použití? Protože jeho uživatelé neměli schopnost, sílu či smysl odhadnout, jak ho náležitě použít?“

Mlčky vrtěla hlavou.

„Wren! Kouzla se musí využít! Musí! K tomu je především! Jestli ho nevyužijeme my, udělá to někdo jiný a co pak? Tady nejde o hru. Víte to stejně dobře. Všude tady jsou bytosti tak nebezpečné, že...“

„Bytosti, které stvořili elfové!“ řekla zlostně.

„Ano! Chyba, souhlasím! Ale stvořili by je jiní, když ne my!“

"To nemůžete vědět!"

„Na tom nezáleží. Faktem zůstává, že jsme je stvořili v dobrém úmyslu! Mnoho jsme se naučili! Tvorba je duší ovladače kouzla! Vyžaduje prostě sílu účelu a umírněné potřeby! Tentokrát to můžeme provést řádně!"

Zarazil se a čekal na její odezvu. Hleděli na sebe mlčky. Pak se Wren zhluboka nadechla a sklonila se, aby mu sejmula ruku ze žezla Ruhk. „Myslím, že byste raději neměl pokračovat."

Trpce a ironicky se usmál. "Kdysi se vám nelíbilo, že jsem dost nemluvil."

„Gavilane," řekla šeptem.

„Myslíte, že se tohle všechno ztratí, když o tom nebudeme mluvit, že se všechno hned nějak vyřeší?"

Zvolna a sklesle zavrtěla hlavou.

Sehnul se k ní a pevněji uchopil za ruce. Nepokoušela se odtáhnout, zároveň fascinována i odpuzována tím, co mu viděla v očích. Cítila, jak ji zaplavuje cosi jako zármutek.

„Wren, vyslechněte mě," řekl a potřásl hlavou nad něčím, co nemohla vidět. „Je mezi námi zvláštní pouto. Cítil jsem ho, už když jsem vás uviděl poprvé, ten večer, když jste přišla do Arborlonu, kdy vám ještě nebylo jasné, proč jste tam vyslána. Já to věděl. Věděl jsem to i tehdy, ale bylo příliš brzy o tom mluvit. Jste dcerou Alleyne a máte elessedilskou krev. Máte odvalu a moc. Udělala jste už víc než by od vás kdokoliv mohl očekávat."

„Ale Wren, nic z toho se vás netýká. Elfové ani Arborlon vám nepatří. Vím to. Vím, jak cizí pocit to musí být. Ellenroh nikdy nepochopila, že nelze žádat po lidech odpovědnost za něco, k čemu především nemají žádný vztah. Nikdy nepochopila, že když někoho pošle pryč, nevrátí se tentýž člověk. Tak ztratila Alleyne! A vida. Předala vám žezlo Ruhk s Lodenem, s elfy a Arborlonem, celou budoucnost národa a jmenovala vás královnou. Ale vy vlastně po ničem z toho netoužíte, že?"

„Netoužila jsem," připustila. "Kdysi."

Její otálení ignoroval. "Vzdejte se toho tedy! Skončujte s tím! Dovolte, abych žezlo s Kamenem převzal já a použil je, jak by se mělo — k boji proti obludám, které se za námi vlečou, ke zničení všech, kteří změnili Morrowindl v tenhle zlý sen!"

"Obludy jakého druhu?" zeptala se tiše.

„Cože?"

„Jakého druhu? Démony nebo elfy? Které máte na mysli?"

Nechápavě na ni civěl a Wren cítila, jak se jí svírá srdce. Měl hněvivý a jasný pohled, obličej napjatý. Zdál se tak přesvědčený. „Morrowindl," zašeptala, „zničili elfové."

„Ne," řekl ihned, aniž by zaváhal.

„Gavilane, stvořili démony."

Neústupně zavrtěl hlavou. „Stvořili je starci v jiné době. Taková chyba se už nestane. Já to nedopustím. Wren, kouzla lze lépe využít. A vy to víte. Nenašli snad Ohmsfordové vždy nějakou cestu? Stejně jako druidové? Dovolte, abych to zkusil! Dokážu se těm bytostem postavit. Vím, co mám dělat! Vy přece žezlo nechcete. Sama jste to řekla! Dejte ho mně!"

Zavrtěla hlavou. „Nemohu."

Gavilan strnul a odtáhl ruce. „Wren, proč ne? Povězte mi proč ne?"

Ovšem, že mu to povědět nemohla. Nedokázala najít slova a i kdyby, nedokázala by je vyslovit.

„Slíbila jsem to," řekla místo toho. Kéž by s tím přestal, kéž by se svého nároku zřekl, kéž by pochopil, jak je jeho žádost ohavná.

„Slíbila?" vyštěkl. "Komu?"

„Královně." setrvala na svém Wren.

„Královně? U všech démonů. Wren, co na tom, Královna je mrtvá!"

Tehdy ho tvrdě udeřila přes tvář. Byl to úder, který mu hlavu vychýlil vzad. Chvilí zůstal odvrácený a pak se napřímil. „Můžete mě uhodit znovu, máte-li pocit, že vám to udělá líp."

"Mám z toho příšerný pocit," zašeptala a v nitra cítila napětí a chlad. „Gavilane, tohle jste říkat neměl."

Chvíli si ji s trpkostí prohlížel a Wren si při tom v duchu myslela: kéž by byl jako dřív, ještě v Arborlonu, přítelem, kterého potřebuje, takový, jako když ji líbal před budovou Nejvyšší Rady, když o ni stál.

Jeho hezký obličej se napjal rozhodností. „Musíte mi umožnit použití kouzla Lodenu, Wren."

Nesmlouvavě zavrtěla hlavou. „Ne."

Vztekle vyrazil vpřed jakoby se na ni vrhal.

„Když ne, nepřežijeme. Nemůžeme. Nemáte to — "

„Gavilane, dost!" přerušila ho a ruka jí vylétla, aby mu zakryla ústa. „Mlčte. Už ani slovo!"

To náhlé gesto je oba na okamžik zmrazilo a vítr vanoucí kolem způsobil, že se Wren rozechvěla. Pomalu ruku stahovala. „Jděte spát." řekla důrazně a s námahou se snažila, aby se jí netřásl hlas. „Jste unavený."

Nepatrně ustoupil. Šlo jen o malý pohyb, jímž se od ní vzdálil jen o několik palců, takže Wren ještě dokázala vnímat, jak se mezi nimi přetrhávají pouta jakoby mezi nimi nůž přeřezával provazy.

„Půjdu," pronesl tiše, zlost se mu z hlasu vytrácela. Vstal a shlédl na ni. „Byl jsem vaším přítelem. Dovolíte-li, budu jím nadále."

"Vím." řekla.

Okamžik setrval na místě jakoby se nemohl rozhodnout, co dál, zda zůstat či odejít, zda promluvit nebo dál mlčet. Znovu se tmou zahleděl do mlhy.

„Nezemřu tady." zašeptal.

Pak se obrátil a odcházel. Wren zůstala sedět a hleděla za ním, dokud se jí neztratil z dohledu. Do očí jí vstoupily slzy, ale rychle je otřela. Gavilan ji ranil a to se jí nelíbilo. Nutil ji k pochybnostem o všem, k čemu se odhodlala, nutil ji přemýšlet, zda vůbec ví, co podnikne. Vyvolával v ní pocit hlouposti, sobectví a naivity. Kéž by se nikdy nevydala na schůzku s duchem Allanona, nikdy nevstoupila na Morrowind, nikdy nenašla elfy ani jejich město a jejich hrůznou existenci — kéž by se nic z toho nestalo.

Kéž by se nikdy nesetkala s babičkou.

Ne! napomenula se příkře. Tohle si nikdy nepřej!

Ale v hloubi své duše si to přála.

Kapitola 20

JAKO KRADMÝ PŘÍZRAK zahalený proti šeru odcházející noci v ocelové šedi nadešel rozbřesk. Jakoby se nejistě vykrádal ze včerejška a hledal zítřek. Družina vstávala, aby ho uvítala. Všude unavené a nezmužilé zraky a v nich tíha běhu času a zmenšujícího se počtu jako plášť s řetězu, který jim hrozí utrmácením. Když si oblékli cestovní pláště a navlékli přes ramena torny a zbraně, vydali se na další cestu. Byli pohrouženi do vlastních myšlenek a měli pochmurné tváře proti zvedající se stěně strachu a nejistoty.

Kdybych tak mohla usnout alespoň jednu noc, pomyslela si Wren, zatímco se mrkáním snažila setřást únavu. *Alespoň jednou.*

Předešlou noc si odpočinula jen málo. Opět cítila neklid, ležela v tichu vzhůru, obklopena démony s tvářemi bývalých či současných bližních, přátel a rodinných příslušníků, obklopena klamači svého života. Našeptávali jí slůvka, trápili a posmívali se, upozorňovali na tajemství, která nemohla znát, nabízeli jí cestu k následování, břemeno k nesení a pak se vedle ní rozplynuli jako ranní mlha.

Sevřela rukama žezlo Ruhk a při výstupu se o něj opírala. *Nikomu nevěř,* zasyčela zase Addershag ze vzpomínky.

Výstup byl krátký, protože se včera z lávových chodeb vynořili nedaleko vrcholu, takže už byl v dohledu. Toho dne jej rychle dosáhli. Vyškrábali se posledním úsekem nerovné stezky a stanuli na vrcholu skalní stěny. Odpočívali a dívali se nazpět do mlžných oparů halících krajinu, kterou prošli — skoro jakoby čekali, že tam něco objeví. Ale nebylo vidět nic, vše zastřené v mracích a mlze, svět a život zmizely v minulosti. Přesto prošli krajinu mohli vidět v duchu, představovat si ji jakoby vytaženou do prostora před sebou. Mohli vzpomínat, co už je její průchod stál, co jim vzala a jak málo vrátila. Delší dobu tak upřeně hleděli a pak se rychle odvraceli.

Pak prošli úzkými skalnatými úseky oddělenými stromy, které se prostíraly od okraje Blackledge jako prsty, až nakonec vše končilo v křivolaké změti roklin a hřebenů. Ty se štěpily a opět skládaly na sebe jako ohromné vrásky na povrchu země. Proud lávy, který tudy kdysi před lety protékal, vytekl z ústí Killeshan a přehnal se přes Blackledge. Vše bylo spálené, vyjma stříbřitě ojíněných kmenů stromů, které trčely hole a kostnatě, některé ve zvláštních úhlech vyvrácené, jiné navzájem o sebe opřené jakoby v nešťastném zoufalství. Z lávy vyrůstala v pokřivených chomáčích křoviska a stinnou stranu zdrsňelých svahu ztemňovala mechová políčka.

Stresa je dovedl na okraj tohoto zapovězeného světa a tam se neohrabaně zastavil na vrcholu mírného zdvihu. Výstražně zježil ostny.

Družina strnule a bezútěšně hleděla na krajinu před sebou, naslouchala, aniž by něco zaslechla, hleděla, aniž by něco viděla a v každém směru cítila přítomnost smrti. Před nimi se prostírala zpustošená země, nesmírná a pustá krajina zahalená do šedého ticha. Faun na Wrenině rameni se posadil zpříma a strnule, naklonil se dopředu a nastražil uši. Wren cítila, jak se stromový kníkal chvěje.

„Co je to za místo?“ zeptal se Gavilan.

Na okamžik je vylekalo hluboké zahřmění, které způsobilo, že se zahleděli k severu, kde se ponuře a nejasně rýsovala Killeshan, zdánlivě teď tak blízko k nim, jako když od ní odcházeli z Arborlonu. Rachot se ztrácel až odezněl.

Stresa se pomalu rozhlédl. „Tohle je území Harrow,“ řekl. „Hssttt! Místo, kde žijí drakulové.“

Forma démona nebo přízračného, vybavovala si Wren. Už dřív se jim o tom Stresa zmiňoval. Nebezpečí, naznačoval.

„Drakulové,“ opakoval Gavilan, v hlase příměs znuděné vědovcnosti. Killeshan opět

zaburácela, intenzivněji než prve, nezbytná upomínka její přítomnosti, jejího hněvu vůči elfům, kteří vykradli kouzlo a porušili životní rovnováhu. Morrowindl odpověděl otřesem.

„Řekni mi o nich něco," požádala Wren ostnokota tiše.

Stresa na ni upřel tmavé oči. „Démoni jako ostatní. Phhftt! Ve dne spí a za obživou vycházejí za noci. Vysávají z živých bytostí život, který postrádají — krev, tělesné šťávy. Některé z nich, hssstt, předělají ve tvory jako jsou sami." Nakrčil tupý čenich. „Loví jako mátohy, ale když se krmí, berou na sebe podobu. Jako mátohám jim nelze uškodit." Znechuceně si odplivl.

"Dáme se okolo," řekl Triss ihned.

Stresa si znovu odplivl jakoby pachut' přetrvávala. "Okolo! Phaaww! Žádné kolem není. Na severu se Harrow prostírá zpět ke Killeshan, míle a míle daleko — zpátky k údolí s démony, kteří nás pronásledují. Rwwlll. Jižně se táhne k horám. Drakulové loví i na jeho okrajích. Stejně ho nikdy před soumrakem neobejdeme, hrragggh, ale chceme-li přežít, musíme. Naší jedinou šancí je přejít ho za dne."

"Když drakulové spí?" zeptala se Wren.

"Ano. Wren z Elfů." zavrnil ostnokot mírně. "Když spí. I tak — hssstt — to vůbec nebude bezpečné. I v tom čase jsou drakulové přítomní — jako hlasy ze vzduchu, jako obličej v mlze, jako pocity, neblahá tušení, obavy a pochybnosti. Phhftt. Budou se snažit zneklidňovat a lákat, budou se pokoušet zdržet nás na území Harrow až do noci."

Wren se zahleděla daleko do zničené krajiny, do mlhy, která visela z oblohy k zemi.

Zase v pasti, pomyslela si. *Celý ostrov je past.*

„Žádný volný průchod pro nás není?"

Stresa neodpověděl. Nemusel.

„A na druhé straně Harrow?"

„In Ju. A za ní pobřežní pláže."

Triss se postavil vedle Wren. Zachmuřenou tvář měl napjatou.

„Aurin Striate o drakulech mluvíval," řekl klidně.

Upřel na ni pohled. "Říkal, že proti nim není žádná obrana."

„Ale oni teď spí," odpověděla Wren stejně klidně.

Odvrátil šedý zrak. „Ano?"

Ostrovem otrásl nový rachot, hluboký a odmítavý, narůstal, jakoby se zlostně probouzel obr, hromový rachot jakoby se otřesy vrstvily na sebe. Kolem nich se objevily trhliny a do prázdna odpadaly kusy skály. Killeshan vychrlila páru a popílek, které k obloze tryskaly ve věžovitých gejzírech a obloukem mizely v šeru. Z okraje vulkánu se plazil zlověstný oheň, v mlze jen sotva viditelná stružka.

Garth na sebe upoutal Wreninu pozornost prostým pohybem ramen. Jeho prsty se pohnuly. *Pospěš, Wren. Ostrov se začíná rozpadat.*

Wren na ně postupně letmo pohlížela — na Gartha, stejně záhadného a netečného jako vždy; na neústupného Trisse, nyní svého ochránce, nedávno svěřená pod jeho ochranu; na Dala, neklidného, zatímco strnule vyhlížel do šera, a kterého nikdy neslyšela promluvit; na Eowen, bílý přízrak proti šedi, jenž vypadal jako by s ní snad měl splynout a na Gavilana, nervózního, nevyzpytatelného, ustrašeného a pro ni ztraceného.

„Jak dlouho nám cesta napříč potrvá?" zeptala se Stresy. Faun jí sešplhal z ramene, poodešel a šťáral se v zemi.

„Něco přes půl dne," odpověděl ostnokot.

„Celý život, pokud se pleteš, ostňáku," pronesl Gavilan chmurně.

„Musíme si tedy pospíšet", prohlásila Wren a zavolala Fauna zpět na rameno. Jako připomínku pozvedla před sebou žezlo Ruhk. „Jinou volbu nemáme. Vydejme se na cestu. Držte se těsně při sobě. Buďte opatrní."

Vydali se přes plošiny, které se vinuly dolu do labyrintu poklesu a změti stromových pahýlů a ostražitým zrakem přehlíželi okolní krajinu. Stresa je vedl, jak nejrychleji mohl, ale cesta byla pomalá, terén popraskaný a nerovný, plný zákrutů a obrátů, což bránilo

rychlému a přímočarému postupu. Za pouhou chvíli je Harrow pohltilo, obklopilo je skoro magicky, až už nebylo v žádném směru nic vidět. Mlha se svíjela a otáčela ve vzdušných vírech, ze štěrbin v zemi, které se pod zemí táhly až k jádru Killeshan, se zvedala pára a místy se snášel smog vyprskly vulkánem. Byla to krajina bez pohybu. Všude kolem klid a pusto. Jen stíny si pohrávaly, černé linie, které na zem vrhaly kostry stromu jako železné mříže proti světlu. Po celou dobu to pod zemí zlověstně rachotilo a vyvolávalo tak dolem, že se probouzí něco nebezpečného.

Během první hodiny začaly hlasy. Vyvstávaly z nicoty, šepoty ze vzduchu, které by snad měly odněkud vycházet, volaly působivě a pro každého z družiny jiná slova. Pohlíželi na sebe navzájem a domnívali se, že je určitě slyší všichni, že jde o neklamné hlasy. Znepokojeně a napjatě se vyptávali: *Slyšíte to? Slyšeli jste?* Ale samozřejmě, kromě mluvčího nikdo nic neslyšel. Na toho hlasy volaly zvlášť, cíleně jakoby byla oběť přitahována zrcadlem sama sebe, odrazem vlastního rozumu a citu.

Pak se dostavily obrazy, tváře ze vzduchu, postavy, které se rychle zjevily a stejně rychle zase mizely v proměnlivé mlze, vize záležitostí určených každému zvlášť — jakási personifikace tužeb, potřeb a nadějí. Pro Wren na sebe vzaly podobu jejích rodičů. Pro Trisse s Eowen zase královny. Pro ostatní opět něco jiného. Ty představy zpracovávaly okraje jejich vědomí, pracně se snažily prolomit bariéry, které vztyčili, aby nebyli zahrnání do úzkých. Ty představy se je snažily Svést z vytyčené cesty a odvést je jinam.

Neúnavně to pokračovalo. Hlasy nikdy nebyly hlasité, obrazy nikdy jasné a celý prožitek ani nepříjemný, ani výhrůžný, natož skutečný — falešná vzpomínka na něco, co nikdy nebylo. Stresa, který to nebezpečí dobře znal, je překvapil, jak s každým rozmlouval, aby útok Odvrátil — bylo mu jasné, oč jde.

Drakulové je pronásledovali i ve spánku. Jakási jejich součást se probouzela, aby je za sebou lákala, aby je přiměla k váhavosti a otálení, aby je v Harrow zdržela do soumraku.

Čas se pomalu vlekl, stejně obezřetně a odměřeně jako mlha, kterou procházeli, stejně neúčastný jako krajina, která se prostírala do nedohledna. Poklesy se prohlubovaly a bezživotné stromy místy vytvářely bariéru, která se nedala překonat, takže ji museli obcházet. Wren během putování na ostatní volala, aby tak pomáhala zaplašit falešné hlasy a tváře. Dbala na to, aby se všichni drželi pospolu a v neustálém pohybu vpřed. Přiblížilo se poledne a den potemněl. Na obloze se kupily mraky obtěžkané deštěm. Začalo mžít a pak pršet. Vítr se zrychlil, takže do nich déšť prudce narážel. Přehnal se v jakési oponě a zeslabil v roztroušené kapky, aby se vše opakovalo nanovo. Nějakou dobu to trvalo a pak pršet přestalo. Obnovilo se teplo země a mlha začala houstnout. Zahalila je, takže viděli sotva na pár stop před sebe. Drželi se těsně při sobě, tak, že o sebe klopýtali a naráželi jakoby oslepli a vpřed postupovali pouze citem.

"Streso! Jak daleko ještě?" zavolala Wren přes kakofonii hlasu, které jí vířily kolem uší.

„Spptptt! Už blízko," dostavila se odpověď. „Zrovna vpředu."

Sestupovali do zvlášť hluboké rokliny, kterou jakoby zubatý nůž prořal do skalnatého lávového povrchu, všude stíny a měnlivá mlha. Wren tušila, že je to nebezpečné, skoro je zavolala zpět, ale zároveň věděla, že je to jediná cesta, kterou se mohou dát. Sestoupila do temnoty a žezlo Ruhk svírala jako štít před sebou. Faun jí na rameni divoce švitořil. Byl to jen další zvuk, který se mísil s ostatními neviditelnými hlasy, jež bzučely, vztekaly se a plnily její podvědomí vzrůstající touhou zaječet. Krok před sebou viděla Trisse a dále pak Stresu jako nejasnou temnou skvrnu. Za sebou slyšela kroky, kohosi, kdo kráčel za ní, ostatní...

A pak ji náhle a překvapivě uchopily nějaké ruce stejně hrubé jako železo. Vysunuly se odnikud, zhmotnily se z mlhy, obemkly jí nohy a kotníky a škubaly jimi ze stezky. Hrůzou zaječela a udeřila spodkem žezla Ruhk do země. Ze země vyšlehl bily plamen a zapláł všemi směry. Kouzlo talismanu odpovídalo. Ohromilo ji to, překvapilo ji, že se kouzlo muže dostavit tak snadno. Ozvaly se varovné výkřiky ostatních. Wren se zuřivě otáčela a ruce, které jí svíraly, odpadly. Něco se hýbalo v mlze — nějaké bytosti, bylo jich na tucty,

anonymních, beztvarych, ale přesto tam byly. Uvědomila si, že se drakulové nějak probudili, i když by neměli. Třeba proto, že je v rokle dost tma, aby simulovala noc. Zavolala na ostatní, svolala je k sobě a vedla je k protějšímu svahu rokle. Všude kolem vířily postavy, svíraly, dotýkaly se, neskutečné a přece jaksi reálné. Viděla obličej vyřezaný ze života, bledé obrazy svého vlastního, prázdné a nevidoucí oči, zuby, které se podobaly zvířecím tesákům, propadlé tváře a skráně a těla zubožená do nicoty. Klestila si jimi cestu. Zdálo se, že se soustřeďují na ni. Přitahovala je jakoby na ní záleželo ze všech nejvíc. Uvědomila si, že je to kouzlem. Stejně jako všechny přízračné, i tyhle kouzlo vábilo.

Mátohy drakulů se před ní zhmotňovaly a Garth je odrážel seky krátkého meče. Obrazy se rozplývaly a opět nepoškozeny vytvářely. Když se Wren dostala na dno rokle, otočila se. *Jeden, dva...* Počítala zuřivě. Všech šest. Stresa se už škrábal vpřed, takže se obrátila a vydala se za ním. Stoupali srázem pohromadě, drali se po lávě kluzké deštěm, zachycovali se křovisek a padlých stromu. Obrazy i hlasy v patách za nimi, přízraky, které se probraly, nezmrtnělá monstra vlekoucí se za nimi. Wren je vztekla a s odporem odrážela, dávala do toho pohybu vše. Při tom si stále uvědomovala Fauna, který jí lnul ke krku jakoby byl její součástí, součástí tepla žezla Ruhk jež držela v rukách, zatímco se jeho kouzlo znovu pokoušelo osvobodit. Kouzlo které dokáže stvořit cokoli, posteskla si — dokonce i taková monstra. Při pohledu na děsivou skutečnost se vnitřně stáhla. Byla to skutečnost, o kterou nestála, skutečnost, které se obávala, protože předjímal, že ji bude děsit a odrazovat, aby nemohla splnit slib, který slíbila babičce — zachránit elfy.

Členové družiny se vypotáceli přes horní okraj rokle a rozběhli se. Šero před nimi bylo vydatné a proměnlivé jako vrstvy gázy, ale nezvolňovali, ubíhali dál, navzájem na sebe pokřikovali slůvka povzbuzení a opět odráželi své pronásledovatele. Drakulové syčeli a prskali jako kočky, jed jejich myšlenek jako oheň, který žhnul v mysli. I když teď šlo jen o pouhé hlasy a představy, které už nebyly reálné, protože drakulové nemohli opustit temnotu svého útočiště, do Harrow se za světla neodvážili. Jejich přítomnost se zvolna vytrácela, odlévala se jako vody ohromného moře při odlivu. Družina začala zpomalovat, v náhlém tichu těžce oddechovala a bylo slyšet šoupání jejich bot o povrch, jak se nerovnoměrně zastavovali.

Wren se ohlédla do mlhy. Nic než mlha a neurčité siluety křovinatého terénu a holých stromů. Pusto a prázdnost. Faun zkusmo vystrčil hlavu, Stresa se k nim valivě přidal, supěl a vyplazoval jazyk. Odplivl si. „Hsssttt! Pitomé mátohy!”

Wren přikývla. Z rukou se jí vytrácelo teplo žezla Ruhk až vymizelo úplně. Cítila, jak se jí v odezvě na to ochlazuje i tělo. Zaplavila ji v malé míře únava.

V tom se do popředí protlačil Garth, znepokojený něčím, co přehlédla, napjatý a zneklidněný pátral v mlze. Wren sledovala jeho pohled. Cítila rozrušení, aniž by zatím tušila proč. Všimla si, že se po sobě zneklidněně dívají i ostatní. Srdce se jí sevřelo. *Co je v nepořádku?* A v tom pochopila. Bylo jich jen pět. Chyběla Eowen.

Nejprve něco takového vůbec nepřipouštěla, myslela, že se spletla. Při výstupu z rokle jich napočítala šest. Eowen byla mezi nimi; rozeznala její obličej. Zarazila se. Eowen. V duchu viděla, jak se rudovlasá vědma vleče — příliš bledá a příliš éterická. Skoro jakoby tam opravdu ani nebyla. Wren pocítila, jak se jí stahuje žaludek. Pocítila bolest, která hrozila, že se uvolní a zahltí ji. Ve skutečnosti viděla jen další obraz, jasnější a rafinovanější než ostatní, představu, která je měla přesvědčit, že jsou všichni, i když to tak nebylo. Drakulové Eowen uchvátili.

Garth spěšně posunkoval. *Dával jsem na ni pozor, jak jsem slíbil. Držela se hned za námi, když jsme šplhali z rokle. Jak se mi mohla ztratit?*

„Neztratil jsi ji,” odpověděla Wren ihned. Cítila, že se v ní rozhošťuje podivný klid, rezignace, přijetí nevyhnutelnosti náhody a osudu. „To je v pořádku, Garthe,” zašeptala.

Měla pocit, že se pod ní otevírá země, otvor, do kterého musí určitě spadnout. Vyčkávala, až ten pocit odezní, až opět nabyde rovnováhy. Věděla, co je třeba udělat. Ať se děje cokoli. Eowen opustit nemůže. Pro její záchranu bude muset znovu sestoupit do

rokle mezi drakuly. Ovšem, ostatní poslat nemůže; šli by, kdyby je o to požádala. Ale nikdy to neudělá, ani na to nepomyslí. Stopařské umění, tulácká zkušenost, výcvik elfských gardistů — to vše bude proti drakulům nadarmo. Jen jedině ne. Udělala pár nejistých kroků a zastavila se. Rozum na ni zaječel, aby si to znovu rozmyslela. Uvědomila si, že k ní ostatní jeden za druhým přistupují a hledí na ni, zatímco vyhlíží do šera území Harrow.

"Ne!" varoval Stresa. "Phffft! Už se stmívá!"

Ignorovala ho a obrátila se na Gavilana. Mlčky si ho měřila a pak před sebe pozvedla žezlo Ruhk. „Je čas, abyste mi byl zase přítelem. Gavilane.“ řekla mu klidně.

"Převezměte žezlo. Chraňte ho až do mého návratu. Dbejte o jeho bezpečí."

Gavilan na ni nevěřícně zíral a pak po talismanu opatrně sáhl. Uchopil ho do rukou, stiskl a přitáhl k sobě. Dlouho mu do očí nehleděla, protože se obávala, že by v nich něco mohla objevit. Byl jediný, který z jejího rodu zůstal: musí mu věřit.

Triss s Dalem odložili torny a zajišťovali řemení svých zbraní. Garth už tasil krátký meč.

„Ne,“ řekla jim. „Vrátím se tam sama.“

Začali protestovat chvatnými a naléhavými slovy, ale Wren je okamžitě přerušila. "Ne!" Zopakovala. Hleděla jim do tváří. „Jsem jediná, která má vyhlídku Eowen nalézt a přivést zpět. Já.“ Sáhla do tuniky a vyndala váček s Elfskými kostkami. "Kouzlo, které ji najde a mě ochrání — nic víc. Když půjdete se mnou, budu se muset starat také o vaši ochranu. Našimi zbraněmi ty obludy zranit nelze, takže mi tentokrát stejně nebudete nic platní."

Položila Trissovi ruku na rameno, zlehka, ale pevně. "Jste pověřen mou ochranou. Víím. Ale já vám rozkazuji, abyste místo toho dohlédl na Loden — abyste zůstal s Gavilanem, vy a Dal. Abyste se postarali o bezpečí pro elfy."

Jeho tvrdé šedé oči se zúžily. „Lady, prosím, nedělejte to. Královská garda slouží především královně.“

„A královna, jsem-li jí opravdu já, se domnívá, že nejlépe posloužíte, když zůstanete zde. Trissi, já to nařizuji.“

Garth hněvivě zaposunkoval. *Udělej s nimi, co se ti zlíbí. Ale já nemám proč tu zůstat. Půjdu s tebou.* Zavrtěla hlavou a prsty se jí za řeči pohybovaly. „Ne, Garthe. Zahynu-li, budou tě potřebovat, abys je bezpečně dovedl na pobřeží a k setkání s Tygrem Tajem. Budou potřebovat tvoje zkušenosti. Garthe, mám tě rána, ale tady mi pomoci nemůžeš. Musíš zůstat.“

Obr na ni hleděl jakoby ho uhodila.

„Nastal čas, který jsme vždy čekali.“ řekla mu klidně a s důrazem, „čas, pro který jsi mě tak tvrdě cvičil. Na další lekce je už příliš pozdě. Musím spoléhat na vlastní vědomosti.“

Sňala Fauna z ramene a postavila ho na zem vedle Stresy. "Zůstaň, maličký." přikázala mu a odcházela.

„Rrrwwlll! Wren z Elfů, vezměte mě!“ vyštěkl Stresa a zježil ostny. "Mohu za vás hledat stopy — lépe než kdokoliv z družiny!"

Opět zavrtěla hlavou. "Elfské kostky to zvládnou ještě lépe. Streso, jestli se mi návrat nepodaří, o tvůj bezpečný přesun na Západní území se postará Garth. Víím, co jsem ti slíbila."

Sňala svou tornu a odložila zbraně, kromě dlouhého nože za pasem. Čtyři muži, ostnokot a stromový kníkal ji mlčky sledovali. Opatrně vytřepala z váčku Elfské kostky. Vypadly jí na dlaň. Sevřela prsty. Pak se otočila, dříve než si to ještě mohla rozmyslet, a vkročila do mlhy.

PO NĚJAKOU DOBU kráčela rovnou vpřed, jednoduše se soustředila na kladení jedné nohy před druhou a na vzdálenost mezi sebou a těmi, na něž bude stále spoléhat. Přešla holý úsek ztuhlé lávy. Připadala si jako osamělý lovec, v nitru cítila chlad, intenzita jejího odhodlání ji znecitlivěla. Ze vzpomínky na ni promluvila Eowen. Vyprávěla jí o vidění, které měla už tak dávno, o vidění vlastní smrti. *Ne, přísahala si Wren v duchu. Ne teď, dokud dýchám.*

Šeptem se jí začínali vmlouvat drakulové, pobízeli ji dál, volali ji k sobě. V nitru jí zápolil vztek proti strachu. *Dobrá, půjdu za tebou, ale ne lak, jak bys rád!*

Procházela řadami stříbřitě ojíňených kmenu, dřevěných sloupů, holých a zpustlých, jakoby branou do záhrobního světa mrtvých. Sledovala zjevování tváří, vyzábělých a prázdných, lebek v mlze. Natáhla ruku s Elfskými kostkami před sebe a vyvolávala jejich moc. Dostavila se ihned, poslušná její vůli, oživila modrým plamenem a mihla se do mlhy. Kouzlo ji vedlo plošinou vlevo, kde nic nerostlo, kde nebylo ani stopy po přežití. Daleko vpředu zahlédla skupinu bílých postav, které se hýbaly a obracely jakoby ji vítaly. Rozléhaly se hlasy, výkřiky a šepot, volání smrti.

Modrý plamen se ztratil a Wren šla dál naslepo.

Wren, zaslechla Eowenino volání. Přemohla nutkavý pocit, přiměla se k obezřetnosti a všechno kolem sledovala. Pohyb přízraků a mlhy, známky probouzejícího se života. Stresa měl pravdu. Už se šelo, odpoledne se protahovalo k večeru a světlo začínalo slábnout. Věděla, že se k Eowen před soumrakem nedostane. Právě tohle mají drakulové v úmyslu; tohle celou dobu plánovali. Eowenino kouzlo je lákalo tak jako její, ale dělali si zálsuk na to její, protože bylo nejmocnější a oni by se jím nejlépe nasýtili. Eowen sloužila jako návnada do pasti, která měla polapit Wren.

Na okamžik proti té nevyhnutelnosti zavřela oči. Měla si to všechno domyslet.

Hlasy získávaly na síle, byly naléhavější a Wren koutkem oka sledovala, jak na sebe postavy začínají brát podobu, v mlze nejasnou a prchavou. Otevřela se před ní rokle — jde o tu, v níž ztratila Eowen? přemítala. Nevěděla a nedbala. Aniž by zpomalila, vstoupila do ní a sledovala vedení kouzla, které v ní teď vyvolávalo hřejivý a silný pocit. Železo ošlehávané ve výhni její duše. Nevěděla kolik času uplynulo. Hodina nebo víc? Ztratila veškerý pojem o čase, smysl pro cokoliv, kromě toho, kvůli čemu přišla. Královna Elfů, držitelka žezla Ruhk a Lodenu, majitelka druidského kouzla a dědička stejného dílu elessedilské a Ohmsfordské krve — tím vším byla a nebyla, dotvářena čímsi navíc, čímsi nedefinovatelným. Opakovala si, že před ní nic neodolá.

Když se dostala na dno rokle, snesla se tma. Kalné světlo na obloze se ztrácelo v mlze a šera. Zdálo se, že jsou teď drakulové drzejší, pozvolna se zjevovaly kostnaté postavy, vyzábělé a zbavené veškerého života, vyjma toho, jenž jim poskytovala existence přízračných. Stále otáleli, obávali se kouzla a současně po něm dychtili. Zhlíželi na ni toužebnými očima, celí bez sebe ji ochutnat a přivlastnit si ji. Vnímala varovné pálení Elfských kostek v dlani, ale zatím jejich kouzlo nevyzývala. Statečně kráčela dál, živá mezi mrtvými.

Wren, zaslechla znovu Eowenino zavolání.

Cestu ji zatarasila hradba bledavých těl. Šlo o nějakou lidskou rasu, ale zle pokřivenou, chabou imitací toho, čím bývala za života. Postavy se otáčely, aby jí pohlédly přímo do tváře a už to nebyly mátohy, které se mihotají a hrozí se rozplynout dechem větra, ale bytosti, které na sebe berou životní podstatu.

"Eowen!" vykřikla.

Drakulové odstoupili jeden po druhém a objevila se Eowen. Pohupovala se v jejich náručích a vyjma ohnivě rudých vlasů a smaragdových očí měla stejně bledou pleť jako oni. Když se Eowenin pohled setkal s Wreniným, oživeným hrůzou, leskl se. Eowen měla otevřená ústa jakoby se pokoušela nadechnout — nebo zaječet.

K tělu jí Inula ústa drakulů. Krmila se.

Na chvíli se Wren nedokázala pohnout, ten pohled ji ohromil, byla polapena pavučinou nerozhodnosti.

Pak Eowen s trhnutím pozvedla hlavu, rty se rozevřely v jakémsi zavrčení a odhalily lesklé tesáky.

Wren zaječela hrůzou. Drakulové se vydali pro ni. Rychlostí myšlenky napřáhla ruku s Elfskými kostkami, pod vlivem vzteku a děsu vyvolala jejich sílu a obracela kouzelný plamen na všechno v dohledu. Prolétal útočníky jako kosa a zpopelňoval je. Vyhladil

všechny, kteří měli pevnou formu a krmili se, včetně Eowen. Ostatní, dosud stále přízraky, zmizeli. Vše pohlcovaly plameny. Wren oheň šířila do všech stran, cítila, jak jí kouzlo proniká, hřejivé a živé. Když se oheň rozšířil celou roklí, jásavě vykřikla. Oddávala se teplu, čemukoliv, jen aby se zbavila představy Eowen. Objímala kouzlo jakoby šlo o milence. Čas a místo zmizely ve smršti pocitu.

Přestávala se ovládat.

Pak si, pouhý okamžik před tím, než by se byla v síle ztratila úplně, uvědomila, co se děje, vzpomněla si, kdo je a učinila poslední zoufalý pokus k návratu.

Zuřivě sevřela prsty kolem Kamenu. Plamen jimi stále pronikal. Sevřela ruku pevněji a tělo se jí křečovitě rozechvělo. Zdvojnásobila své úsilí a padla na kolena. Konečně se z ní kouzlo vytrácelo, v posledním okamžiku v ní ještě zašťáralo příslibem nepřemožitelnosti a zmizelo.

Krčila se v mlze, s námahou znovu získávala sebevládu a opět před vnitřním zrakem spatřila drakuly s Eowen mizící v plamenech, pohlcované Elfskými kostkami.

Ta síla! Taková moc! Jak ji touží zase vlastnit!

Zaplavil ji stud a po něm zoufalství. Znaveně pozvedla zrak. Už předem věděla, co uvidí, plně si svůj čin uvědomovala. Před ní se prostírala pustá rokle. Ve vzduchu visel dým a popel. Hrdlo se jí svíralo snahou o nadechnutí. Věděla, že jinou možnost neměla. Ale tohle vědomí nepomáhalo. Eowen byla jednou z nich, odlákána na smrt, které Wren přihlížela. Její věštba se naplnila. I přes veškerou snahu se Wren výsledek té vize zvrátit nepodařil. Eowen jí kdysi řekla, že je její život postaven na viděních, s nimiž se smířila — i s tím, které jí předpovědělo smrt.

Wren cítila, jak jí oči zalévají slzy a otřela si tváře.

Ach, Eowen!

Kapitola 21

V SOUTHWATCH PLYNUL čas jako oblak po modré letní obloze a Coll Ohmsford mohl jen přihlížet jak kolem něj mívá. Jeho věznění pokračovalo beze změn, život jako nelehký souhrn nudy a napětí. Myšlenky měl sice nespoutané, ale nikam ho nevedly. Snil o minulosti, o příjemném životě v Údolí a o širém světě bez černých zdí vlastního vězení, ale to snění se tříštilo a kazilo. Nikdo pro něj nepřicházel. Začínal se s tím smířovat.

Dny trávil na výcvikovém dvoře, kde zápasil s Ulfkingrohem, sukovitým, zjizveným a uzavřeným brachem, do jehož péče ho svěřil Rimmer Dall. Ulfkingroh byl houževnatý a tvrdý. Zápolil s Collem, dokud venkovan neusoudil, že má dost. S vycpanými mlaty, těžkými holemi, otupenými meči i holýma rukama cvičili a trénovali jako bojovníci připravující se na bitvu, někdy celý den, často tak dlouho, až byli propocení, že jim prach, který na dvoře zvedali, stékal po tělech v černých pruzích. Jistě, Ulfkingroh byl přízračným — ale nepodobal se mu. Vypadal jako kterýkoliv obyčejný člověk, i když drsnější a ponuřejší. Někdy ho měl Coll docela rád. Mluvil málo a spokojoval se s tím, že za sebe při zápase nechával mluvit své zbraně. Byl to šikovný a zkušený zápasník a byl hrdý na to, že své zkušenosti předává venkovanovi. Pokud se Colla týkalo, těžil ze své situace, jak nejlépe mohl. Využíval rozptýlenosti druhého, kterou dovolil, poučoval se ze všeho, co byl druhý ochoten naučit, hrál si na boj jakoby to něco znamenalo a udržoval se ve formě pro chvíli, kdy opravdu nadejde správný čas. Tehdy, sliboval si neustále, až se naskytne příležitost k útěku.

Stále na něj myslel. Uvažoval i trochu jinak. Neví-li nikdo, že je zde a nepřijde-li ho nikdo zachránit, pak záchrana jasně záleží na něm. Coll byl vynalézavý stejně jako všichni venkované. Věřil, že nějaký způsob najde. Byl rovněž trpělivý a trpělivost byla snad jeho ještě důležitější vlastností. Kdykoliv se ocitl mimo svou kobku, kdykoliv procházel ztemnělými chodbami monolitu na výcvikový dvůr a pokaždé, když se zase vracel, všechno sledoval. Měl povoleno zápasit s Ulfkingrohem jak dlouho chtěl a také si s tím neotesancem povídat do té míry, že s ním mohl zapříst hovor, ale vždy se měl na pozoru. Nemohl si dovolit dělat chyby. "

Přesto nikdy nepochyboval, že cestu najde.

Rimmer Dalla viděl pouze dvakrát, když ho První Stopař navštívil v kobce. Pokaždé to bylo na dálku, nečekaný záblesk, který trval jen chvíli než druhý zmizel. Pokaždé si poté dokázal zapamatovat jen chladné oči. Coll po něm zprvu všude pátral, ale pak si uvědomil, že se mu to stává jakousi posedlostí a že s tím musí přestat. Ale nikdy nepřestal myslet na to, co mu ten obří muž řekl. Sdělil mu, že i Par je přízračný, že ho kouzlo pohltí, pokud se nesmíří se svou totožností, a vyprávěl mu, jak byl bratrovi ve svém šílenství nebezpečný. Coll řečem Rimmer Dalla nevěřil — přesto se nedokázal přimět, aby jim nevěřil vůbec. Soudil, že pravda je kdesi uprostřed, v oné šedé oblasti mezi spekulací a lží. Ale nebylo snadné ji vyluštit a také ji tam nikdy neobjevil. Rimmer Dall měl vlastní důvody k takovému konání a Collovi je nehodlal odhalit. Ať byla pravda spojená s přízračnými a jejich kouzlem jakákoliv, Coll byl přesvědčen, že se s bratrem musí setkat.

A tak přes den cvičil na dvoře a v noci nespál, probíral své šance a možnosti a celou tu dobu se snažil potlačit zrádnou variantu naprostého nezdaru.

Náhle, několik týdnů poté, co byl propuštěn z kobky, když právě zase zápolil s Ulfkingrohem, zachytil pohledem Rimmer Dalla, jenž kráčet pěšinou mezi dvěma přístěnky. Zprvu se zdálo jakoby mu byla část těla odřata. Posléze zjistil, že První Stopař nese cosi přehozeného přes paži, cosi, co se nejprve jevilo jako srpek novoluní. Coll ustal v zápolení, odstoupil a upřeně se zahleděl. Ulfkingroh na něj pronikavě pohlédl a pak se ohlédl přes rameno, aby zjistil, co upoutalo venkovanův zrak.

„Huh!“ zabručel, když uviděl zdroj Collova pohledu. „Nic, co by se tě tejkalo. Do střehu.“

„Co to nese?“ trval Coll na otázce.

Ulfkingroh zapřel dřevec o zem a s přehnanou netrpělivostí se o něj opřel. „Plášť, venkovane. Říká se mu Zrcadlovej rubáš. Vidiš, jak je černej? Vidiš, jak krade světlo stejně jako kapka černýho inkoustu? To je kouzlo přízračnejch, prcku.“ Drsná tvář se mu stáhla do úsměvu. „Víš co dovede?“

Coll zavrtěl hlavou: „Ty nevíš? To je dobře. Protože to vědět ani nemáš! A teď, do střehu!“

Vrátili se k zápasu a Coll, který nebyl žádný "prcek" — byl stejně velký a silný jako Ulfkingroh — získal jisté zadostiučinění, když soupeře napadl tak tvrdě, že ho srazil k zemi, kde zůstal chvíli omráčeně ležet.

Té noci Coll nespál. Přemýšlel o Zrcadlovém rubáši. Uvažoval, k čemu asi slouží. Šlo o první hmatatelný kus kouzla přízračných, které kdy spatřil. Ovšem, existovala i další kouzla, ale ta mu byla skrytá. To největší a nejvýznamnější se skrývalo v kádích hluboko ve věži. Páchlo, pulzovalo a občas znělo skoro jako jekot. Šlo o něco ohromného a velmi děsivého. V duchu si ho představoval jako nějakého draka, kterého se přízračným podařilo spoutat řetězy, ale uvědomoval si, že je to příliš povrchně zjednodušená představa. Ať to bylo cokoli, bylo to daleko významnější a hrůznější než tohle. Za dveřmi a v katakombách, kam měl přístup zakázán, se skrývala další kouzla. Dokázal jejich přítomnost vycítit, cítil je jako jemné otřeni o kůži, jako šepot v hlavě. Všechna ta kouzla dohromady. Celé to kouzelnictví a talismany přízračných, věci temné a zlé.

Nebo i dobré, kdyby uvěřil Rimmer Dallovi. Ale on samozřejmě Prvnímu Stopaři nevěřil. Nikdy ne.

Nemohl si pomoci. Přemýšlet musel.

O dva dny později, když zrovna na dvoře odpočíval a pot se mu na těle stále leskl jako olej, vynořil se z šera jedněch dveří První Stopař a vydal se přímo k němu. Rubáš nesl přes ruku jako složeninu ukradené noci. Ulfkingroh se začal zvedat, ale Rimmer Dall jej odbil mávnutím ruky v rukavici a pokynul Collovi, aby ho následoval. Přešli ze světla do chladnějšího stínu, z poledního slunce mimo jeho svit. Coll mhouřil oči a mrkal, jak se mu zrak přizpůsoboval. Tvář druhého v neurčitém šedém světle samý úhel a črta, pleť mrtvolně bledá a chladná, ale zrak určitý.

„Tvrdě cvičíš. Colle Ohmsforde.“ zašeptal důvěrně. „Ulfkingroh na tebe ztrácí každým dnem.“ Coll mlčky přikývl a čekal, co uslyší, co mu vlastně druhý přišel sdělit.

„Tenhle plášť,“ pronesl Rimmer Dall jakoby odpovídal. „Nastal čas, abys pochopil, k čemu slouží.“

Coll nedokázal skrýt své překvapení. „Proč?“

Druhý se zahleděl jinam jakoby o odpovědi uvažoval. Ruka v rukavici se zdvihla a opět sklesla jako černá kosa. „Říkal jsem ti, že je tvůj bratr v nebezpečí, to vše kvůli kouzlu a tomu, co by třeba mohlo způsobit. Myslel jsem, že tě využiji, aby za mnou tvůj bratr přišel. Ale nechal jsem toho u vědomí, že jsi zde. Nicméně, tvůj bratr zůstává nadále v Tyrsisu a není ochoten za tebou přijít.“

Odmlčel se a zapátral po Collově odezvě. Coll udržel na tváři bezvýraznou masku.

„Kouzlo, které v sobě skrývá.“ řekl šeptem První Stopař, „to, které leží pod Písní přání, jej začíná stravovat. Snad si to zatím neuvědomuje. Možná to nechápe. Ty ho v něm vnímáš, vid’? Ty víš, že tam je?“

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že se s ním domluvím, až ho najdu. Teď se domnívám, že mě zřejmě odmítne poslouchat. Doufal jsem, že postačí tvá přítomnost zde v Southwatch. Ale patrně to nestačí.“

Coll se zhluboka nadechl. „Jsi blázen, jestli si myslíš, že sem Par přijde. A ještě větší, pokud se domníváš, že k jeho polapení využiješ mě.“

Rimmer Dall zavrtěl hlavou. „Ty mi stále nevěříš, vid’? Chci tě chránit, ne zneužívat. Chci zachránit tvého bratra, dokud je ještě čas to udělat. Je přízračným. Colle. Je stejný

jako já a jeho kouzlo je dar, který ho může zachránit nebo zničit."

Dar. Par toho slova tak často používal, pomyslel si Coll bezútěšně.

"Dovol tedy, abych za ním odešel. Propust' mě."

Obr se usmál, až se mu v koutcích úst vytvořily dolíčky. "Mám to v úmyslu. Ale ne, dokud se s ním ještě jednou nesejdu osobně. Myslím, že mi to umožní Zrcadlový rubáš. Jde o kouzlo přízračných — velice mocné. Dlouho mi trvalo než jsem ho utkal. Ten, kdo si ho oblékne, se potkané osobě zjeví jako někdo, koho zná a důvěřuje mu. Maskuje jeho skutečnou podobu. Skrývá jeho totožnost. Až se vydám hledat tvého bratra, obleču si ho."

Odmlčel se. "Mohl bys mi v tom pomoci. Mohl bys mi třeba povědět, kde bych ho našel, kde si myslíš, že by mohl být. Pomůžeš mi?"

Coll byl nedůvěřivý. Jak může Rimmer Dall na takovou žádost jen pomyslet? Ale obr se zdál sebejistý, jakoby měl právo na cokoliv, jakoby znal skutečnost daleko lépe než Coll.

Coll zavrtěl hlavou. "Nevím, kde Para hledat. Může být kdekoliv."

Dlouhou chvíli Rimmer Dall neodpovídal, jen prostě stál a díval se na venkovana, pečlivě si ho měřil a upíral na něj pronikavý pohled jakoby se mu z tváře dala vyčíst lež.

„Příště se zeptám znovu," řekl konečně. Těžké boty zaskřípaly o kamennou dlažbu. „Vrať se k zápasu. Tak či onak, sám si ho najdu. Až k tomu dojde, propustím tě."

Otočil se a odcházel. Coll za ním strnule hleděl. Nevnímal teď muže, ale plášť, který nesl a pomyslel si: *Kéž by se mi ten plášť dostal do rukou alespoň na pěl vteřin...*

UVAŽOVAL O TOM JEŠTĚ, když se příštího rána probudil. Plášť, který po navlečení umí skrýt nositelovu totožnost, takže se jiným jeví jako někdo, koho znají a důvěřují mu — tady byla konečně cesta ze Southwatch. Rimmer Dallovi se snad Zrcadlový plášť mohl jevit jako lest, která mu umožní polapit Para, ale Coll měl pro tuhle kouzelnou věcičku daleko lepší využití. Pokud se mu pláště podaří zmocnit natolik dlouho, aby si ho oblékl... Vzrušení nad tou vyhlídkou mu nedovolilo ani domyslet. Jak by to mohl zařídit? uvažoval. Zatímco se oblékal, procházel se po cele a čekal na snídani, v hlavě mu vířilo.

Pak ho na pouhý okamžik napadlo, že to je od Rimmer Dalla krajně nedbalé, když takové kouzlo ukazuje, když jsou přízrační tak opatrní na udržení všech ostatních kouzel v tajnosti. Ale přeje-li si První Stopař jeho spolupráci při Parově nalezení, že? A plášť je k ničemu, když Para nenajdou, že? Dall zřejmě prostě doufal, že Colla přesvědčí, když mu řekne, jaké kouzlo vlastní.

Posléze první pochybnost vytlačila drahá. A co když je plášť trik? Jakou má jistotu, že Zrcadlový rubáš funguje tak, jak mu bylo řečeno. Jaký má důkaz? Lekl se, když štěrbínou pod dveřmi proklouzl plechový podnos s jídlem. Bezmocně na něj chvíli civěl a uvažoval. Ale proč by První Stopař lhal? Co by tím získal.

Otázky se množily, až ho konečně zmohly. Odložil je na příhodnější dobu a posnídal. Když skončil, odešel na výcvikový dvůr zatrénovat si s Ulfkingrohem. Potřeboval si znovu promluvit s Rimmer Dallem, dozvědět se o plášti víc a zjistit pravdu o jeho kouzelné moci. Nesměl ale dát najevo příliš velký zájem; nemohl připustit, aby První Stopař jeho skutečný záměr vytušil. Znamenalo to, že musí počkat, až za ním Rimmer Dall přijde.

Ale První Stopař se toho dne neobjevil a stejně tak ani den příští. Až teprve o tři dny později, když se blížil soumrak, vynořil se z šera ve chvíli, kdy se Coll unaveně vlekl zpět do své kobky, a přistoupil k němu.

"Nenapadlo tě nic nového, jak mi pomoci při hledání tvého bratra," zeptal se ledabyle, tvář zastřenou kápí černého pláště.

"Něco ano," přisvědčil Coll.

„Čas běží rychle, venkovane."

Coll lhostejně pokrčil rameny. „Zdráhám se uvěřit čemukoliv, co mi říkáš. Věžeň svému žalárníkovi často nerad věří."

„Ne?" Coll téměř cítil ponurý úsměv drahého. „Myslel bych, že je tomu právě naopak."

Několik kroků šli mlčky a Collova tvář plála zlostí. Zachtělo se mu Rimmer Dalla udeřit a

zmocnit se jeho pláště. Byli v temných chodbách sami. Jen oni dva. S námahou to pokušení potlačil. Věděl, jak pošetilé by to bylo.

„Myslím, že by Par kouzlo Zrcadlového rubáše prohlédl," řekl nakonec.

Dall po něm vrhl letmým pohledem. „Jak?"

Coll se zhluboka nadechl. „Upozornilo by ho vlastní kouzlo."

„Myslíš tedy, že by se mi nepodařilo dostat se blíž, natož s ním promluvit?" Jeho vyšeptalý hlas byl chraplavý a tichý.

„Ano," odpověděl Coll.

Dall se zastavil a zadíval se mu do tváře. „A co kdybych to kouzlo vyzkoušel na tobě? Mohl by sis pak udělat vlastní názor."

Coll se zasmušil. Skrýval tak povznesený pocit, který ho náhle zaplavil. „Nevím. Asi by nemělo význam, jestli působí na mě."

Ruka v rukavici se pozvedla jako vychrtlá tma pohlcující světlo z prostoru. "Proč to nevyzkoušet? Nikomu to neublíží."

Prošli chodbou a vydali se po mnoha schodištích vzhůru, dokud se neocitli bezmála několik pater nad kobkou, v níž byl Coll vězněn. U dveří označených vlčí hlavou a nápisem, který Coll nedovedl rozluštit, vyndal Rimmer Dall klíč, vložil jej do těžkého zámku a otevřel. Uvnitř bylo jediné okno, jímž úzký pás slunečního světla ozařoval vysokou dřevěnou skříň. Rimmer Dall k ní přistoupil, otevřel dvojité dvířka a vyndal Zrcadlového rubáš.

„Chvíli se na mě nedívej," nařídil.

Coll odvrátil hlavu a čekal.

„Colle," ozval se nějaký hlas.

Otočil se. Před ním stál jeho otec Jaralan, vysoký a přehrblý, měl scvrklá ramena a na sobě oblíbenou zástěru, kterou používal při řezbářské práci. Coll nevěřícně zamžikal, namlouval si, že to není jeho otec, ale přesto ho měl před očima.

V tom si otec zástěru sňal a ta se okamžitě změnila v Zrcadlového rubáš. Před Collem opět stál Rimmer Dall.

„Koho jsi viděl?" zeptal se tiše První Stopař.

Coll se nemohl přimět k odpovědi. Zavrtěl hlavou.

„Přesto si myslím, že tě Par pozná."

Rimmer Dall si ho chvíli prohlížel, velkou kostnatou tvář nehnutou a netečnou, podivné oči tvrdé jako kámen. „Chci, aby sis něco promyslel," řekl konečně „Vzpomínáš na ty ubohé tvory v Jámě u Tyrsisu, na ty, co zešíleli vězněním Federace. Jak je pohlcovalo vlastní kouzlo? Tohle se stane tvému bratrovi. Třeba ne dnes či zítra, ani příští týden nebo dokonce příští měsíc, ale nakonec k tomu dojde. Až se to stane, už mu nebude pomoci."

Coll se stěží ovládal, aby se mu v očích neobjevil strach.

„Chci, abys i o tom uvažoval. Všichni přízrační mají moc okupovat a konzumovat. Dovedou se zabydlet v tělech jiných bytostí a stát se jimi na libovolně dlouhou dobu." Odmlčel se. "Mohl bych se stát tebou, Colle Ohmsforde. Mohl bych se ti dostat pod kůži stejně lehce jako čepel nože a zmocnit se tě." Chraplavý šepot se v tichu podobal sykotu. „Ale nerozhodl jsem se k tomu, protože ti nechci ublížit. Mluvím pravdu, když říkám, že chci tvému bratrovi jen pomoci. Sám se budeš muset rozhodnout, zda mi uvěříš či ne, ale uvažuji, co jsem ti právě sdělil o tvém počínání."

Otočil se, vrátil Zrcadlového rubáš do zásuvky a dveře skříně zavřel. Těžko říci, zda byl zklamaný, rozzlobený či něco na ten způsob, ale jeho chůze byla přímočará, když Colla odváděl z místnosti a zavíral dveře. Coll automaticky očekával cvaknutí zámku, ale nezaslechl je. Rimmer Dall se už vzdaloval, a tak ho Coll následoval, aniž by zpomalil. První Stopař ho dovedl ke schodišti a ukázal vzhůru. „Tudy vede cesta na tvé oddělení. Důkladně si to promysli, venkovane," řekl varovně. "Budeš-li váhat, zahráváš si se dvěma životy"

Coll se beze slova otočil a pohlédl na schodiště. Když se po několika krocích ohlédl

přes rameno, Rimmer Dall už tam nebyl.

BYLO JEŠTĚ světlo, když opět vyšel. Prošel chodbou k točitému schodišti, sešel dolů a šerem přecházel k výcvikovému dvoru. Nechal tam svou tuniku; zapomněl ji tam už před tím. Samozřejmě, že ji nepotřeboval, ale poskytovala mu výmluvu. Potřeboval zjistit, zda dveře do místnosti se Zrcadlovým rubášem zůstaly odemčené.

Oddechoval v tichu svého výstupu zrychleně a chraptivě. To, co se pokoušel udělat, bylo sice troufalé, ale jeho zoufalství stále vzrůstalo. Pokud se brzy nedostane na svobodu, přihodí se Parovi něco zlého. Jeho odhodlání vyvěralo především z dohady a strachu, což skutečnou situaci nikterak neumenšovalo. Věděl, že neuvažuje tak jasně, jak by měl. Kdyby ano, nikdy by ho takhle riskovat nenapadlo. Pokud ale zámek na své místo nezapadl a byla-li místnost pořád otevřená a Zrcadlový rubáš stále v zásuvce, kde čekal...

Kdesi dole se ozvaly kroky a Coll strnul u zdi schodiště. Kroky na chvíli zesílily a pak se ztratily. Coll si otřel ruce o kalhoty a snažil se myslet. Které patro to bylo? Napočítal čtvrté, ne? Znovu se dal do pomalého postupu vpřed. Posléze vkročil do čtvrtého patra, přitiskl tělo ke zdi a vyhlédl za rohem.

Chodba před ním byla prázdná. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a rychle vykročil z úkrytu. Kradl se chodbou tiše a hbitě. Při postupu vrhal za sebe i před sebe rychlé pohledy. Přízrační ho neustále sledovali. Neustále. Teď se ale zdálo, že tam není nikdo, kdo by ho mohl i jen zahlédnout. Šel dál. Kontroloval každé dveře, které míjel. Vlčí hlava a pod ní červený nápis — kde to bylo?

Kdybych byl zachytil...

V tom se před ním ocitly hledané dveře. Vlčí oči na něj strnule civěly. Rychle k nim přistoupil, těsně přiložil ucho a naslouchal. Ticho. Opatrně vztáhl ruku a zmáčkl kliku.

Lehce povolila. Dveře se před ním otevřely. Vešel. Místnost byla prázdná, až na dřevěnou skříň, která připomínala zastřenou rakev opřenou o protější zeď. Sotva svému štěstí dokázal uvěřit. Rychle přistoupil ke skříni, otevřel ji a sáhl dovnitř. Sevřel v rukou Zrcadlový rubáš. Opatrně ho vyndal a pozvedl ke kalnému světlu. Látka byla hebká a slabá. Plášť lehký jako prach. Jeho čerň vzrušovala. Inkoustová čerň, která vyhlížela jakoby vás mohla celé pohltit. Okamžik plášť podržel před sebou, prohlížel si ho a vážil vhodný okamžik k tomu, co se chystal udělat.

Pak si ho rychle přehodil přes ramena a dovolil, aby se na něm rozestřel. Sotva ho cítil, jeho přítomnost nebyla znát víc než stín, který vrhal ve slábnoucím světle. Uvázal si tkanici kolem krku a nasadil si kápi. Vyčkával. Nic se neměnilo. Pojednou zatoužil po zrcadle, v němž by se mohl prohlédnout, ale žádné tam nebylo.

Když skříň zavřel, přešel místnost a vyšel na chodbu.

Ještě neušel ani pár kroků, když se z šachty schodiště vynořil přízračný.

Coll cítil, jak se mu zastavuje srdce. Byl beze zbraně, neměl žádnou ochranu, natož čas a místo, aby se skryl. Pokračoval dál vstříc svému objeviteli, aniž by připadl na něco jiného.

Přízračný ho bez zpomalení přešel. Krátce se uklonil. Sotva vnímatelné pozdvižení osmahlé tváře a druhý byl pryč. Vzdaloval se jakoby se nic nedělo. Colla zaplavilo nadšení smíšené s úlevou. Přízračný ho nepoznal! Sotva tomu dokázal uvěřit. Ale nebyl čas, aby se nad svým štěstím radoval. Má-li se ze Southwatch dostat, má-li Rimmer Dalovi utéci, musí se to stát právě teď. Procházel chodbami a schodišti monolitu, pohyboval se po okrajích dobře osvětlených míst a dával přednost tmavším. Plášť neplášť, snažil se, aby byl zahlédnut co nejméně. Ochranitelsky si rukama tiskl temné záhyby a zatímco den přecházel v soumrak, pátral zrakem ve stínech. Na výcvikový dvůr se dostal bez povšimnutí. Zbraně a brnění byly uloženy na policích a pověšeny na věšácích, jejich kovové lemy a upínadla se matně leskly. Ulfkingroh z dohledu. Coll si přitáhl konzolu se dvěma dlouhými noži a zasunul je pod plášť. Obešel otevřené prostranství a dostal se k vratům vedoucím k vnějším dvorům, objevila se dvojice přízračných, která prošla stejně

jako předešlý bez povšimnutí. Coll cítil, jak mu svaly tuhnou napětím, ale důvěra v Zrcadlový rubáš rostla.

Okamžik zvažoval, zda by neměl sejít k southwatchským kádím, aby zjistil, co tam přízrační skrývají. Ale usoudil, že je riziko příliš veliké. Nejlépe bude, když se co nejrychleji dostane ven. Za každou cenu se musí osvobodit.

Spěchal dalšími soumravnými stíny koridoru vedoucích k vnějším dvorům. Dospěl k nim, aniž by byl nucen se zastavit, prošel a dříve, než si to stačil uvědomit, stanul před výstupní branou. Chvatně se rozhlédl. Nikdo nikde.

Stál pod zákrytem, jenž ho chránil před nastávající tmou. Před ním se ve stříbřitém třpytu rozkládalo Duhové jezero a okolní lesy byly jako temná nerovnoměrná masa, která bzučela a čpěla životem. Letním vzduchem se sladce linula vůně listí, pudy a trávy.

Coll Ohmsford se zhluboka nadechl. Usmál se. Byl volný. Byl by raději počkal, až se úplně setmí, ale na otálení nebylo kdy. Nepotrvá dlouho a budou ho postrádat. Nízko se přikrčil do trávy a vyrazil ze stínu zdi k lesům. Z okna jedné neosvětlené místnosti ve výši třiceti stop jeho útěk sledoval Rimmer Dall.

COLL OHMSFORD v duchu nikdy nezapochoyboval, kam se vydá. Prošel lesy, které oddělovaly Southwatch od Mermidonu, vybral si úžinu asi míli proti proudu, přeplaval řeku a vydal se na cestu do Tyrsisu za svým bratrem. Nevěděl, jak Para najde, až se do města dostane; o to se bude zajímat později. V současné chvíli se nejvíce obával přízračných, kteří už po něm určitě pátrají. Zdálo se, že se objevili v okamžiku jeho útěku, černé přízraky, které se nocí kradou jako na lovu, tiché a strašidelné. Ale i když ho spatřili, tím si byl jistý, utajil ho před nimi Zrcadlový rubáš. Míjeli bez zpomalení, bez zájmu a vzdalovali se stejně netečně jako přicházeli.

Ale kolik jich bylo!

Zvláštní. Zdálo se, že mu plášť poskytuje zvýšenou schopnost je rozpoznat a lokalizovat. Dokázal jejich přítomnost vycítit dříve než je spatřil, věděl odkud se blíží a předem poznal, kolik jich je. Nesnažil se před nimi skrývat; kdyby kouzlo pláště nakonec selhalo, stejně by ho vypátrali. Choval se spíše jako obyčejný pocestný, držel se v zatravněném terénu, pokud takový objevil, nebo na silnicích, kráčel klidně, nedbale a nesnažil se působit kradmým dojmem. Nějak to fungovalo. I když bylo přízračných všude kolem plno a očividně ho hledali, zřejmě nebyli schopni rozpoznat jeho pravou totožnost.

Několik hodin před rozbřeskem si zdříml. Za svítání pokračoval dál. Nejednou uvažoval o svlečení pláště, ale přítomnost tolika nepřátelských bytostí ho odradila. Říkal si, že je lepší být v bezpečí. Konec konců, dokud bude mít plášť na sobě, nevypátrají ho.

Cestou míjel jiné pocestné. Zřejmě je ničím nezaujal. Několik jich pozdravilo. Většina jen prostě přešla.

Představoval si, jak se jim asi jeví. Určitě nevypadal jako někdo, koho znali nebo o kom slyšeli. Musel vypadat jako obyčejný pocestný. To jej přimělo k úvaze, proč se Rimmer Dall v plášti podobal jeho otci, proč na něj kouzlo působí jinak.

První den uplynul rychle, a tak se utábořil v nízkém podrostu ještě na dohled Runne. Slunce se v rudozlaté spršce nořilo za lesy Západního území a vlahý noční vzduch voněl divokým kvítím z prémie. Rozdělal oheň a snědl něco planého ovoce a zeleniny. Toužil po mase, ale bez reálné možnosti cokoliv ulovit. Vyšly hvězdy a noční zvuky odumřely. Znovu se objevili přízrační, pronásledovali ho. Občas zašli blízko — opět se mu nechtělo svlékat plášť. Udělal to jen na krátko, aby se opláchl. Úzkostlivě se při tom držel ve skrytu stromu a pak si ho zase rychle oblékl. Připadal si v něm teď klidnější, méně napjatý a nápadný. Obliba neviditelnosti, kterou mu poskytoval, v něm vlastně vzrůstala.

S prvním světlem se vydal dál, dlouhými kroky se brodil vysokou trávou a pohled upínal na tmavý obrys Dračích zubů na severu, kde narušoval modrý horizont. Právě tam leží Tyrsis, v němž se zdržuje jeho bratr Par. Zdálo se, že je teplo nového dne intenzivnější a zjistil, že je mu světlo nepříjemné. Snad proto, usuzoval, že začal putovat v noci. Temnota

byla jaksí méně výhrůžná. V poledne se skryl ve shluku balvanů. Krčil se v jejich stínu. Myšlenky mu bloudily, rozptylovány věcmi, které zapomínal sotva si na ně vzpomněl. Přikrčil se k zemi, hlavu v kápi sklonil mezi kolena a usnul.

Z úkrytu ho vyvedl až soumrak. Uštlval králíka, kterého vycítil ve tmě a pronásledoval k noře jako kočka. Vytáhl ho ven, zakroutil mu krk, odnesl ho do skalního úkrytu a snědl ho dřív než, se dopek nad malým ohníčkem. Pak si sedl, upřeně zíral na kosti a přemítal, co to bylo za tvora.

Na temnější obloze zářily hvězdy a měsíc. Kdesi v dálce zahoukala sova. Coll Ohmsford už po přízračných, kteří ho pronásledovali, nepátral. Nějak už na nich nezáleželo.

Když se kolem něj příjemně setmělo, vstal, zadupal oheň a jako zvíře se vykradl z úkrytu. Dole v dálce, ale stále blíž, leželo město. Cítil ho ve větru.

V sobě pociťoval jakousi nervozitu, kterou si nedovedl vysvětlit. Takovou, jakou pociťuje lovec. I když zatím nedokázal určit jak, měla nějak spojitost s Párem.

Čile vyrazil k horám na severu. Oči se mu v měsíčním svitu krvavě rudě leskly.

Kapitola 22

WREN OHMSFORDOVÁ SE vracela přes Harrow houstnoucí tmou zcela bez emocí. Na lávovině se vrstvily stíny, které vrhaly torza zničených stromů a měnlivé mlžné opary. Denní světlo zesláblo na západě v jemný nádech jasu, který se podobal slabému svitu svíce ve tmě. Kolem se prostíralo území Harrow, tiché a neživotné jakoby šlo o její vlastní odraz v zrcadle. *Kdo jsem?* ptala se v duchu.

Zvolila si cestu vlastně bez rozmyslu, kráčela směrem, v němž přišla, protože to byla jediná cesta, kterou znala. Upřeně hleděla vpřed, aniž by viděla; naslouchala, aniž by slyšela. *Kdo jsem?*

Celý život to věděla. Byla to její jediná jistota. Děvče z tuláků, prosté rozpaku a osobní historie, vazeb a rodových závazku, bez potřeby žít podle něčích očekávání, vyjma vlastních. Garth ji naučil vše, co potřebovala vědět a mohla si dělat co chtěla. Budoucnost se úchvatně prostírala do dále jako čistý štít, na němž zapíše život podle vlastních představ.

A tahle jistota je nyní ta tam. Vytratila se stejně jistě jako její mladistvé předpoklady o vlastním původu. Už nikdy nebude stejná jako dřív. Nikdy. Všechno už ztratila. A co získala? Skoro se zasmála. Stala se chameleónem. Jen pohled: můžeš být kýmkoliv. Nemůže si být jistá ani vlastním jménem. Je Ohmsfordová i Elesedilová. Dle libosti — oboje se hodí. Je elfkou i člověkem. Je dítětem několika rodů. Jednoho, jenž ji zradil, a dalších dvou, které ji vychovaly.

Kdo jsem?

Je stvořitelkou kouzla, dědičkou Elfských kostek, držitelkou žezla Ruhk a Lodenu. Nese na bedrech všechnu tu důvěru, která jí byla dána, odpovědnost, povinnost splnit svěšené úkoly. Vlastní kouzlo a nenávidí už jen pomyslení na ně. Nikdy se o něj neprosila, jistě ho nikdy nechtěla. A teď se ho zřejmě nedokáže zbavit. Kouzlo je v ní jako stín, temný odraz jí samé. A zvedá se na povel, aby uskutečnilo její přání. Jako šibal, jenž ji nutí k pocitu, že už nic jiného nesvede a současně jí vykrádá rozum a vyrovnanost a hrozí, že ji zcela pohltí. Kouzlo pro ni dokonce i zabíjelo — ovšem, nepřátele, ale také přátele: *Eowen*. *Nezabilo Eowen kouzlo?*

Popíchla se proti svému zoufalství. Kouzlo ničilo, což bylo v pořádku, protože to od něj očekávala, ale zároveň bylo zlé, protože ničilo bez rozdílu, a i když se vyvolalo správně, zbavovalo ji také vášně, něžnosti, lítosti a lásky. Čím jemněji ho vyvážila, tím tvrdší dopady pro ni. Spalovalo úplnost její mysli a zbavovalo ji možnosti výběru.

Tak jako teď, pomyslela si.

Zvedal se vítr, zprvu pomalu a nepravdělně. Nyní rychle a drsně. V poryvech se proháněl po pláních a způsoboval, že se pahýly stromů zachvívaly a ve stržích hučelo a kvílelo. Vál jí do zad a odstrkoval stranou jako zamyšleného cizince v davu. Sehnula před nim hlavu jako před dalším vrtochem, který je třeba vytrpět, jako před další překážkou, kterou je nutné překonat. Světlo na západě zmizelo, takže ji obklopila tma. Už to není daleko, říkala si unaveně. Na okraji Harrow na ni čekají ostatní.

Už jen kousek cesty.

Zasmála se. Není jedno, jestli tam jsou či ne? Na čem vůbec záleží? Život s ní stejně naloží po svém, tak, jak už činí od té doby, co se vydala hledat svůj původ. Ne, opravila se, takhle si počíná déle. Možná odjakživa. Znovu se zasmála. Vydávat se za vlastní minulostí, rodinou, elfy, skutečností — taková pošetilost! A zatímco jí hlavou prolétala jedna myšlenka za druhou, mohla zaslechnout výsměšný tón vlastního hlasu.

Hlasu unášeného větrem.

Záleží na tom?

Jaký to má smysl?

Proti vůli se jí mysl vracela k Eowen, laskavé a mírné ženě odsouzené k záhubě, vzdor prorockým schopnostem, které byly natolik silné, že ji nakonec pohltily. Co dobrého Eowen přineslo, že znala svou budoucnost? Co dobrého to přineslo komukoliv z nich? Co dobrého je vlastně i na pouhé snaze to zjistit? Není to k ničemu, říkala si zlostně, protože si to s tebou nakonec stejně udělá, co chce. Přinutí tě to k vlastním záměrům, zavede tě tam, kam chce a opustí tě v čase vhodném pro sebe.

Hod' všechno za hlavu, zaskučel hlas větru.

Vzdej to! Zbav se toho!

Slyšela to, vědomě přikývla a rozplakala se. Ta slova se s ni mazlila jako matčiny ruce a Wren jejich dotek vítala. Zdálo se, že všechno mizí. Šla, ale kam? Nezastavovala se, nepřestávala přemýšlet, kráčela jen prostě dál, protože pohyb pomáhal, odváděl ji od hoře a zlosti. Musí něco udělat — ale co? Zavrtěla hlavou, protože se nemohla rozhodnout a hřbetem ruky si setřela slzy.

Rukou, která držela Elfské kostky.

Zamyšleně se na ni podívala, překvapená zjištěním, že v ní jsou. V pěsti jí pulzovalo kouzlo, mezi pevně semknutými prsty. Jeho modrá zář prosvítala štěrbinami a unikala do tmy. Proč si tak kouzlo počíná? Slepě zírala a nejasně si uvědomovala, že něco není v pořádku. Proč tolik pálí?

Pust' je, ševelil vítr.

Chci to udělat! zaječela v tichu myslí.

Zpomalila a zahleděla se od stezky, po níž kráčela. Harrow si vzalo jinou masku, zářivou a hřejivou. Všude obličej, v mlze podivně oživé, plné pochopení a touhy. Tváře důvěrně známé, obličej přátel a rodinných příslušníků, všech, kteří ji měli rádi a podporovali ji, živých i mrtvých. Všechny vycházely z její představivosti do života. Jejich zjevování ji překvapovalo, ale také těšilo. Mluvila s nimi, s každou prohodila několik zkusmých zvědavých slov. Dívaly se jejím směrem a šepem odpovídaly.

Pust' je.

Pust' je.

Ta slova se jí v mysli vytrvale opakovala jako záblesk naděje. Zvolnila, až se nakonec zastavila. Vůbec už nevěděla, kde je a bylo jí to jedno. Byla tak unavená. Její život se stal masakrem. Nedokázala už ani předstírat, že ho nějak ovládá. Unášel ji jako kůň, ale bez zastávky a odpočinku, bez možnosti volby, stále dál do noci.

Pust' je.

Zamžikala a pak se usmála. Zaplavilo ji pochopení, samozřejmě. Vždyť je to vlastně tak jednoduché. Pust' Kouzlo. Zbav se ho a únava, zmatek a ztracený pocit pominou. Pust' ho a budeš mít možnost začít znovu, zase se vrátíš k bývalému způsobu života. Proč to nepochopila už dřív?

Něco ji varovně zatahalo, něco v hloubi jejího nitra, co tam klesalo za zvuku větrného hlasu. Protože ji to zaujalo, pokoušela se to najít, ale odrazovaly ji od toho palčivé doteky na kůži. V dlani cítila pálení Elfských kostek, ale ignorovala je. Doteky byly stále rafinovanější a svůdnější. Pozvedla obličej, aby vyhledala jejich zdroj. Tváře už byly všude kolem, vířily na okraji tmy a mlhy a braly na sebe podobu. Vždyť je zná, ne? Proč si nemůže vzpomenout?

Pust' je.

Odpověděla zvednutím ruky s Elfskými kostkami, Sotva si uvědomovala, co dělá. Z prstů jí vytryskl stříbrný modrý svit a pronikl tmu. Tváře okamžitě zmizely. Zmateně zamžikala. Co to dělá? Proč se zastavuje? Neklidně se rozhlédla. Viděla tmu a mlhu na území Harrow. Uvědomila si, že se v něm kdesi ztratila, že zabloudila. Drakulové jsou tady, sledují ji. Dokázala vycítit jejich přítomnost. Potlačila strach. Na co to myslí?

Znovu se dala do pohybu. Pokoušela se zjistit, k čemu došlo. Mlhavě si uvědomovala, že v době, kdy se vším úplně ztratila kontakt, musela bezcílně bloudit. Rozpomínala se za

chůze na útržky vlastních myšlenek jako na zlomky snění. Musím něco udělat, přemýšlela unaveně. Ale co? Čas plynul. Kdesi v dálce vpředu zaslechla volání svého jména ztracené ve skučení větru. Ano, bylo to tak. Na okamžik spočinulo v tichu a pak odeznělo. Vydala se tím směrem a přemítala, zda jde správně. Pokud se jí směr nepodaří brzy zjistit, bude muset použít Elfské kostky. To pomyšlení bylo jako prokletí. Už nikdy je nechce použít. V duchu dokázala zahlédnout jen jejich plamen stravující a zpopelňující monstrum, které kdysi bývalo Eowen.

Znovu se rozplakala a opět se náhle zastavila. Jejich použití je k ničemu. Před ní se prostírala neměnná a nekonečná lávová pláň sežehlá ohněm a pokrytá stromy bez listů. Zdálo se jakoby Harrow nikdy nekončilo Usoudila, že zabloudila. Unaveně se rozhlížela. Přemáhala ji vyčerpanost. Zlostně i zoufale zavřela oči.

Pust' je, šeptal vítr.

Ano, odpověděla odevzdaně. Přeji si to.

Kouzlo těch slov ji halilo jako teplý plášť těsněji přitažený k tělu. I když chvíli vzdorovala, nakonec se mu poddala. Když otevřela oči, byly tam opět ty tváře. Obklopovaly ji v kruhu kalného světla a pérových doteků. Viděla, že se ocitla na okraji nějaké rokle — zdálo se, že důvěrně známého místa. Znovu se všechno začalo ztrácet. Zapomněla, že se pokouší dostat z Harrow, že tváře nepatří těm, za něž se vydávají. Rozum jí obestřel mlžný opar. Byl hustý a neprůhledný. Zmrazené myšlenky tály a rozlévaly se jí jako tekutina po celém těle. Cítila jejich chlad. Cítila se tolik unavená, všechno ji tak vysilovalo.

Pust' je.

Ruka svírající Elfské kostky jí sklesla a tváře nahloučené kolem začaly nabývat tvar a velikost. Rty se jí otíraly o hrdlo.

Pust' je.

Znovu zavřela oči. Prsty se jí uvolnily. Všechno bude tak snadné. Nechá Elfské kostky vyklouznout z ruky a jednou provždy se tak vymaní z toho magického řetězu.

"Lady Wren!"

Ozval se výkřik. Úzkostné zaječení, které na zlomek času nevyvolalo žádný dojem. Ocitla se ve stavu podivného spánku, který způsoboval, že se téměř vznášela. Bylo to jako šepot naléhavé touhy. Přes jeho clonu spatřila dvě postavy, které se krčily na okraji světla. V rukou držely meče, jejichž kov se matně leskl.

„Phfftt! Wren z Elfa, nehýbejte se!“ zaslechla druhý varovný výkřik. Stresa!

„Lady Wren, zůstaňte na místě,“ varoval ji první hlas rozrušeně. Triss.

Kapitán Královské gardy postoupil vpřed. Před sebou držel zbraň. Teď spatřila jeho tvář, hubenou, drsnou a plnou odhodlání. Za ním Gartha, jehož postava byla vyšší, mohutnější a nevyzpytatelná. Oba vedl ostnokaté se zježenými ostny. Žaludek se jí křečovitě sevřel. Co tu dělají? Cítila, jak ji zaplavuje strach, který do ní narazil jako příliv. Měla dojem, že se něco chystá, ale netušila co. Potlačila malátnost, strnulost i šepot větní a přiměla se opět k myšlení. Chlad se změnil v led. Světlo, které ji obklopovalo, vyzařovalo z bytostí nahloučených těsně vedle sebe. Všude kolem drakulové. Byli tak blízko, že cítila jejich dech či to, co se jím být zdálo. Viděla jejich nepřítomné oči a slonovinově bílé tesáky. Byla jich spousta. Tlačili se kolem ní. Oddělení byli pouze v místě, kudy se k ní snažili dostat Triss, Garth a Stresa jakoby oknem do temnoty území Harrow. Prsty a ruce drakulů ji tiskly, pevně svíraly. Jakoby ji poutaly provazy chtíče. Vlákali ji do nich a ukolébali téměř do dřímoty stejně jako Eowen. A teď, když se z přízraků změnili v tělesné bytosti, chystali se hodovat.

Wren chvíli uvízla v prostoru mezi bytím a nebytím, mezi životem a smrtí. Vnímala puzení dvou možností. Zcela odlišných, které spolu navzájem soupeřily. První by ji zbavila konejšivých a umrtvujících pout, jež ji svíraly, prudce by pozvedla její pud sebezáchovy, jehož instinkt jí napovídal, aby o svůj život bojovala. Druhá by se projevila v duchu šeptaném větrem. Prostě by vše vzdala, protože je to jediný způsob, jak by se kdy mohla od kouzla odpoutat. Čas se zastavil. Zvažovala obě možnosti jakoby s nadhledem,

oddělená od nich. Zdálo se, že tohle rozhodování svádí do jednoho ohniska celou její existenci, minulost, přítomnost i budoucnost. Viděla své zachránce, viděla, jak se kradmo přibližují, viděla jejich jasná gesta. Cítila, jak se drakulové zase o kousek přiblížili. Připadalo jí, že na ničem nezáleží. Obě možnosti se jí jevily vzdálené jako zvolna se pohybující skutečnost, která se může mrknutím oka změnit.

V tom se jí o hrdlo otřely tesáky — toužebné a dychtivé zaševelení.

Drakulové.

Přízrační.

Elfové.

Hrůzný vývoj — a ví o něm jen ona.

Když se z Morrowindlu nedostaneš a nevrátíš se do Čtyřzemí, kdo další se o tom dozví?

"Lady Wren!" zavolal na ni tiše Triss. Měl prosebný hlas. A také plný zoufalství, zloby a beznaděje. Odstoupila od srázu a zhluboka se nadechla. Vnímala, jak se jí do těla navrácí síla, cítila, jak se vynořuje z letargie. Ale pořád ještě nebude dost rychlá. Téměř nevnímatelně se mírně prohnula. Pokoušela se zjistit, jestli se může hýbat, zkoušela meze své volnosti. Žádné nebyly. Ruce, které ji zajišťovaly, svíraly tak pevně jakoby ji k zemi poutaly řetězy.

To je tedy jedna možnost. Jedna naděje. Úporně a vytrvale se soustředila. Natahovala se kamsi do hloubi vlastního nitra. Prsty se jí klouzavě rozevřely.

Ted'.

Do tmy explodovalo modré světlo, prolétlo jí podél těla a v plamenech je obklopilo. Tesáky ucukly a ruce odpadly. Drakulové ječeli hrůzou a Wren byla volná. Stála v jakémsi ohnivém válci a tělem jí pronikalo hřejivé teplo kouzla. Halilo ji, zatímco očekávala příchod bolesti, zatímco předjímal pocit ze spálení na popel.

Lepší tohle než se stát jedním z nich, prolétlo jí hlavou. Cípek pudu sebezáchovy se stával jistotou, o níž zase nebude pochybovat. *Jen ať se to stane rychle*. Oheň se nad ní ve tmě zvedal jako pilíř a uváděl smogovou oponu do varu. Drakulové se vrhali do plamenů, zoufale se k ní snažili dostat. Počínali si jako mûry zbavené rozumu. Hynuli v náhlých světelných sprškách, spalování na popel rychlostí myšlenky. Wren sledovala, jak po ní jdou, jak se po ní natahují, jak se zaplétají do ohně a mizí. Doširoka rozevřela oči a zapátrala po Elfských kostkách. Spatřila je v prohlubni otevřené ruky, kouzlem zbělené a trpytivé jako malá slunce.

Přesto nebyla popálená. Oheň kolem ní zuřil, pohlcoval útočníky, ale Wren zůstávala nedotčená.

Ach, ano!

Ted' se dostavil bujarý pocit, pocit moci, který jí kouzlo vždy poskytl. Cítila se neporazitelná a nezničitelná. Oheň jí nemohl ublížit. Rozhodila ruce a vyslala oheň tím rozmachem do víru drakulů, kteří kroužili kolem. Oheň je pohlcoval a spaloval. Zoufale vřeštěli. *Za tebe. Eowen*. Dívala se na jejich skon a necítila nic než zadostiučinění, které jí použití kouzla skýtalo. Drakulové se zredukovali na nepodstatné. Byli pro ni stejně bezvýznamní jako prach. Objala tu kouzelnou moc a nechala se jí unášet. Bez rozumu a jediné myšlenky.

Používej ho, říkala si. *Na ničem jiném nesejde*.

Na okamžik se úplně ztratila. Vše zapomenuto — Triss s Garthem, nutnost útěku z Morrowindlu a návratu do Čtyřzemí, zjištěné i plánované skutečnosti, historie jejího původu, včetně života, které dostala na starost, všechno. Vypustila jakýkoliv cíl, vyjma ovládnutí Elfských kostek.

Tehdy ji začal klidnit jakýsi malý a potrháný cár z vlastního vědomí. Šepot přičetnosti, který stáhl směsici strachu, vyčerpání a zoufalství hrozící změnit odhodlání v nepřičetnost. Spatřila Trisse, Gartha a Stresu v boji s drakuly, kteří se teď zaměřili na ně. Byli k ní zády. Zaslechla, jak na ni volají. Zaslechla vlastní hlas, který jim odpovídal.

Uvědomila si, že ostrov vlastního já, na který ustoupila, začíná klesat do ohně.

Ruka s Elfskými kostkami jí klesala. Plamenný pilíř zeslábl ve světelnou záři, která se jí ovíjela kolem ruky. Kouzlo bylo opět zvládnuto. Zase uviděla tmu a mlhu, rozeklané svahy rokle, lávové pláně, kostrbaté a zčernalé. Cítila popel, oheň a žár. Otočila se k drakulům a zasyčela na ně jako had. Odvraceli se s hrůzou. Vydala se k přátelům a útočníci, kteří je obklopovali, odpadali. V ruce jim nesla smrt. Jistou smrt příznakům, které velmi dobře věděli, co to pro ně znamená. Třpytili se kolem ní a ztráceli hmotu. Vstoupila do jejich středu nebojácně. Tu a tam světlo vypustila. Tím příslibem smrti působila hroživě a oživeně. Drakulové nevzdorovali; mizeli během okamžiku a nic po nich nezůstalo.

Pak Wren přešla k místu, kde stáli Triss s Garthem. Krčili se, zbraně měli v rukou a v očích nejistý pohled. Zastavila se před Stresou, který na ni vzhlížel jakoby byla cosi nepochopitelného. Pevně sevřela prsty kolem Elfských kostek a oheň pohasl.

"Pomoz mi z té rokle," pronesla tiše. Byla natolik vyčerpaná, že jí hrozily mdloby. Uvědomovala si ale, že omdlít nemůže, věděla, že jsou drakulové stále ve střehu.

Triss ji jednou paží okamžitě objal. "Lady, mysleli jsme, že už jste ztracená." řekl, zatímco ji zlehka objímal.

„A já byla," odpověděla s napjatým úsměvem.

Zvolna, volným krokem a s očima pronikajícíma ostrovní tmu, začali stoupat.

Z HARROW vyšli až o půlnoci. Drakulové Wren vylákali hluboko do svého doupěte. Daleko od stezky, po níž původně šla. Myslela, že se jí stále drží. Po nalezení Eowen ji spletli tak dokonale, že nakonec zabloudila a ztratila úplně směr. Stresoví se ji podařilo vystopovat, ale vůbec to nebylo snadné. Přes její rozkaz se ji za soumraku vydali hledat. V tu dobu už dostali strach. Byla pryč tak dlouho. A tak dali v sázku vlastní život, aby zjistili, zda se jí nic nestalo. Věděli, že proti drakulům nemají žádnou účinnou ochranu, ale to už bylo jedno. Domluvili se Garth s Trissem. Dal zůstal, aby dohlížel na Gavilana s žezlem Ruhk. Protože by nikdo jiný Wreninu stopu nenašel, šel s nimi také Stresa. I tak by ji snad ani neobjevili, kdyby se drakulové tolik nezajímali o svůj úlovek. Stačila by jen hrstka příznaků, aby bylo záchranné úsilí zmařeno. Ale Wren, nositelka kouzla Elfských kostek, byla pro ně takovým lákadlem, že se do štvance zapojili všichni. Toužili se o tuhle krmi podělit, stát se nakonec přízračnými. Proto se ji Stresoví podařilo vystopovat bez potíží. Zdá se, že ji našli v pravý čas.

Wren jim na oplátku vylíčila Eowenin osud. Vyprávěla, jak si ji drakulové podrobili, jak z ní udělali jednoho z nich. Věcně jim popsala její smrt, aniž by cokoliv přikrášlila. Cítila potřebu ta slova slyšet, propůjčit svému žalu hlas. Připadalo jí jakoby mluvila z nějaké dutiny v sobě, obalená mlhou prázdnoty a vyčerpání. Tolik byla unavená. Přesto nezpomalila, neodpočinula si. Po výstupu z rokle pohrdla veškerou pomocí. Šla, protože se nechtěla nechat nést, protože by šlo jen o další ukázkou slabosti a za jedinou noc jich už předvedla až dost. Rmoutila ji prožitá zkušenost. Děsilo ji, jak snadno podlehla hlasu větru, jak blízko své smrti se ocitla, a jak ochotně k tomu málem přispěla — ona, Wren Elessedilovi, jmenovaná Královnou Elfů, zaslíbená jednomu národu, dědička tolika kouzla. Stále si vybavovala hlas větru, který ji ponoukal, aby se vzdala života. Byla tak odevzdaná, vítala ten klid, těšila se na něj. Vždy byla tvář v tvář smrti statečná, nikdy neustupovala možnosti, že si ji najde, vždy si byla jistá, že bude bojovat do posledního dechu. Zážitek z Harrow otřásl její sebedůvěrou více než si hodlala připustit. Nevzdorovala podle svého předsevzetí. Nechala se vyčerpat a pocit marnosti ji nahlodal tak důkladně, že si připadala dutá jako ztrouchnivělé dřevo před rozpadem a prožrané červy. Uvědomovala si cesty, na něž byla vábena. První i druhou, drakulí i tu svou. Tak jako Eowen, která se stala vězněm vlastních vizí, i Wren se nyní stávala vězněm Elfských kostek. Nenáviděla se za to. Pohrdala tím, čím se stávala.

Nejsem ničím z toho, co jsem se domnívala, pomyslela si zoufale. *Jsem lhářka:* Mluvila, aby na to nemusela myslet, vyprávěla, co viděla, když bloudila po Harrow, jak jí ukonejšil

větrný hlas, jak došlo k polapení Eowen — tak citlivé k vizím a představám. Občas mírnila nesouvisle, zvuk hlasu jí pomáhal setřásat špatné myšlenky, udržoval ji v bdělém stavu, udržoval ji ve stálém pohybu.

Uvažovala o smrti v průběhu téhle děsivé cesty, zejména o smrti Ellenroh a Eowen. Jejich ztráta ji stravovala, jitrila pocit bezmoci, že je nedokázala zachránit a vinila ji z neschopnosti, že nestačí na splnění svěřených úkolů. Pevně tiskla v ruce Elfské kostky a nemohla se přimět, aby je odložila, protože ji děsilo pomyšlení, že by se drakulové mohli vrátit. Nevrátili se. Ani větrný hlas už ve tmě nešeptal. Vrátil se do země. Opustil ji. Hleděla do tmy, která jí připadala jako zrcadlo vlastního nitra. Cítila hoře nad změnou, která se s ní odehrávala i obavu, kam to až povede. Svět se stal místem, kterému už nerozuměla. Nedokáže už ani rozhodnout, které zlo je větší — obludy nebo jejich stvořitelé? Přízrační nebo elfové — kdo z nich by měl nést odpovědnost? Kam se poděl smysl pro přírodní rovnováhu, který by snad měl vyplývat z výuky a zkušenosti? Kam se poděl zdravý rozum, který by odhalil smysl všeho, co už se odehrálo? Ale odpovědi neměla. Kouzlo je všechny uchvátilo ve větrném vím a propustil je, až bude chtít.

Tuto noc vykutalo hlubší jámu než by si byla dovedla představit. Z Harrow vyšli na smrt vyčerpaní a prokřehlí. S úlevou, že jsou venku a touhou být už co nejdále. Odpočali si do svítání a pokračovali. Větší část pohoří Blackledge už měli za sebou, zůstávala v zástinu smogu z Killeshan. Před nimi In Ju a pobřeží. Když si pospíší a rychle prales projdou, potrvá to dva dny. V dalších dvou dnech by se měli dostat na pobřeží Modrého předělu. Teď rychle, pobízeli se všichni v duchu. Rychle a jsme z toho venku.

Došli na místo, kde družina přebývala, na lávovou mýtinu v zástinu bezlistých lián a vyhladovělých křovisek. Odkudsi z nedalekého úkrytu proletěl šerem Faun, neklidně švitořil, vyšplhal Wren na rameno a dřepěl tam jakoby ani nikdo jiný neexistoval. Wren zdvihla ruce a konejšila ho. Stromový kníkal se chvěl strachem.

Pak na protějším okraji mýtiny objevili na zemi ležícího Dala. Vypadal jako neživá spleť paží a nohou, na lebce měl širokou sečnou ránu. Triss se sklonil a Elfského gardistu obrátil.

Ohromeně vzhlédl. Dalovy zbraně byly stále zasunuté v pochvách.

Wren se zoufale zahleděla do prázdna. Už se jí zmocňovala zlověstná jistota. Nemusela se víc rozhlížet, aby nepoznala, že Gavilan Elessedil zmizel i s žezlem Ruhk.

Kapitola 23

PAR OHMSFORD SE krčil ve stínu zdi jednoho domu, který byl stejně temný jako tma kolem, a ve skrytu svého pláště naslouchal zvukům města Tyrsis, zatímco se neklidně vrtělo pod příkrývkou z letního parna a čekalo na ráno. Vzduch byl nehybný a prosycený městskými pachy, sladkými, smrdutými a přesycenými. Par je neochotně a znaveně vdechoval. Vyhlížel při tom z úkrytu do světlých kaluží, které vyzařovaly pouliční lucerny. Dával si pozor na vše, co tam nepatřilo, co se plížilo, slídilo a neúnavně hledalo.

Federace.

Přízrační.

Vyskytovali se tam příslušníci obou táborů. Stopaři, kteří patrně nikdy nespali a odmítali se vzdát. Už skoro týden před nimi s Damson prchali. Poté, co utekli z Krtkova podzemního úkrytu a městskou stokou se vrátili do ulic. Týden. Paměť měl v cárech, a proto se sotva dokázal vyznat v míchanici budov, místností, klozetů a průlezů, včetně jedné skrýše za druhou. Nikde se jim nepodařilo zůstat déle než pár hodin, pokaždé byli nějak objeveni ve chvíli, kdy se domnívali, že jsou v bezpečí, takže museli opět prchat, znovu unikat těm zlým bytostem, jež si na ně činily nárok.

Jak je možné, přemítal Par snad už po tisíci, že je vždycky tak rychle našli ?

Zpočátku to přičítal náhodě, ale štěstí by tak dlouho nevydrželo a pravidelnost jejich odhalení brzy převládla nad možností štěstěny. Potom ho napadlo, že by to třeba mohlo být jeho kouzlem, které Rimmer Dall nějak vysledoval — to proto, že se nejčastěji objevovali Stopaři, občas přestrojení za ty z Federace, ale nejčastěji se zjevovali v podobě monster, jimiž byli. Zlověstné přízraky v pláštích s kápěmi. Kouzla ale nepoužil od útěku ze stoky. Takže, jak by se dalo vysledovat?

„Infiltrovali už Pohyb.“ prohlásila Damson sevřenými bezbarvými rty než ho před pouhými pár hodinami opustila, aby znovu vyhledala nějakou skrýš, o níž jejich pronásledovatelé ještě nevěděli. „Nebo chytili někoho z našich a extrahovali všechny naše tělesné šťávy. Jiné vysvětlení není.“

Ale i ona byla nucena připustit, že všechny skrýše, které používala, zná pouze Padishar Creel. Nikdo jiný by je zradit nemohl.

Z čehož dál plynula znepokojivá možnost, že, vzdor jejich nadějím, došlo k pádu Juty, že se Federaci vzdala a stala se tak pro ni úlovkem, po němž tolik toužila. Par ponechával hlavu zvrácenou vzad, takže se mu opírala o hrubý prohrátý kámen. V zoufalství na okamžik zavřel oči. Coll mrtev. Padishar s Morganem nezvěstní. Wren a Walker Boh. Steff a Teel. Družina. Dokonce i Krtek — ani slechu po něm od útěku z podzemních prostor. Žádná známka po něm, nic, co by vysvětlovalo předešlé události. K zbláznění. Ať se před týdnem vydal za kýmkoliv — za bratrem, bratrancem, strýcem či přáteli — všichni zmizeli. Občas to vypadalo jakoby byl každý, s nimž přišel do styku, odsouzen k záhubě, k pádu obličejem k zemi, k ponoru do nějaké podsvětní temnoty bez opětovného vynoření.

Dokonce i Damson...

Ne. Prudce zase otevřel oči. Ve třpytu luceren se v nich odrážel vztek. *Damson ne. Neztratí ji. To se znovu nestane.*

Ale jak dlouho se jim ještě bude dařit takhle unikat? Jak dlouho, než je nepřátelé zaskočí?

Na rohu před ním došlo k náhlému pohybu. Zeď budovy tam zahýbala a sledovala ulici k západu. V tom se objevila Damson. Sehnutá proběhla stíny a dospěla k němu uzardělá a bez dechu.

„Našli další dvě bezpečné skrýše,“ řekla. „Ucítila jsem odporný pach těch oblud co po nás jdou dřív, než jsem je zahlédla.“ Dlouhé rusé vlasy kolem obličeje a na krku měla

spletené a zvlhlé, vzadu spoutané pruhem látky kolem čela. Nečekaně se usmála. „Ale našla jsem jednu, kterou přehlédli.“

Zdvihla ruku, aby si otřela tvář. "Pare, vypadáš tak unaveně. Dnes v noci se pořádně vyspiš. To místo — vlastně jsem si na něj vzpomněla. Jeden sklep pod starou mlýnicí. Kdysi to bylo něco jiného. Zapomněla jsem co. Přes rok ji nikdo nepoužíval. Jednou jsme s Padisharem..." Odmlčela se. Na okraji vlastního příběhu ožila vzpomínka a zase se stáhla. Na vyprávění je příliš bolestná říkaly její oči. „Tuhle nenajdou. Pojd' se mnou, venkovane. Zkusíme to znovu.“

Spěšně zmizeli do noci. Podobali se dvojitému stínu, jenž se zjevoval a mrknutím oka zase mizel. Par vnímal plochou a drsnou tíhu shannarského Meče na zádech. Připomínal mu travestii, kterou se jeho pátrání stalo a rovněž zmatky, které ho postihly. Jednalo se opravdu o starobylý talisman, který byl poslán vyhledat anebo o podvrh Rimmer Dalla, jenž ho měl přivést k záhubě? Pokud je ten meč pravý, proč se mu ho nepodařilo přivést k činnosti, když čelil Prvnímu Stopaři? A pokud je to atrapa, co se stalo se skutečným mečem?

Ale otázky zůstávaly jako vždy bez odpovědí a tak je stejně jako vždy rychle vypustil. V tuhle chvíli jde pouze o přežití. Důležité je vyhnout se zlým bytostem a ještě důležitější uniknout z města. Jejich útěk se totiž podobá útěku krys v bludišti, polapených za zdmi, z nichž se nedokáží dostat na svobodu. Veškeré úsilí dostat se z Tyrsisu se hatilo. Brány byly pečlivě střežené, všechny východy hlídané a Damson chyběl v Krtkově nepřítomnosti dostatečný um k navigaci podzemními tunely města, které poskytovaly jediný další prostředek k útěku. Nezbyvalo jim tedy než dál prchat a skrývat se, přebíhat z jedné díry do druhé a čekat na příležitost k vymoření či alespoň na šťastnou náhodu vedoucí k vysvobození.

Zahnuli do boční ulice poseté světelnými fragmenty, jež vrhaly štěrbinou v okenicích uzavřených na oknech vysoko na zadní zdi. V téže budově zaslechli smích a cinkot sklenic z pivnice. Na ulici se povalovaly vlhké a páchnoucí odpadky. V téhle čtvrti mělo Tyrsis nejlevnější parfém. V místech, kam okupanti vytlačili chudáky a bezdomovce, byl pach syrový a nestydatý. Kdysi pyšná dáma byla teď omšelá a opuštěná, stala se movitostí na milost a nemilost Federace, válečným lupem, jenž skončil dřív než začal.

Damson se zastavila, obezřetně přehlédla prázdný pokos osvětleného přechodu, chvíli naslouchala podezřelým zvukům a pak ho hbitě převedla. Prošli další postranní ulicí, tentokrát tak tichou a zatuchlou jako nevětraný záchodek, pak podloubím a nakonec vešli do aleje, která ústila do další ulice. Par znovu přemítal o shannarském Meči. Přemýšlel, jak by mohl zjistit jeho pravost a jaké zkoušky by ho měl podrobit.

„Tady, řekla šepem Damson a rázně ho protáhla rozbitým otvorem ve staré prkenné stěně.

Stanuli v prostoru podobné silně zatemněné stodole. Trámoví nahoře bylo v kalném světle sotva vidět. Světlo prosvítalo z okolních domu štěrbinami rozeschlých prkenných stěn. Stroje dřepěly jako zvířata přikrčená ke skoku a řady zásobníků zely černě a prázdně. Damson ho vedla přes místnost. Boty jim v hlubokém tichu křupaly po kamenné podlaze pokryté slámou. Nedaleko zadní stěny se zastavila, sklonila se, zatáhla za železný kruh zapuštěný v podlaze a odklopila padací dveře. Třpyt světla odhalil schodiště vedoucí do tmy.

"Ty první," nařídila a pokynula mu. „Jen dovnitř, pak se zastav.“

Udělal, co mu řekla. Slyšel za sebou zvuk jejích kroků a pak zvuk padacích dveří, jak se za nimi zavřely. Stáli a chvíli naslouchali. Potom se Damson opatrně sunula dál a tiše tápala tmou. Škrtila jiskra, objevil se plamen, smola louče chytila a rozhořela se. Komoru, v níž stáli, ozářilo kalné a neurčité světlo a odhalilo nízké sklepení plné pokovených soudků a rozpadlých měsidel. Pokynula mu, aby šel za ní. Po nějakou dobu sklepení pokračovalo, až skončilo u jakési chodby. Damson se ve tmě nízkou přikrčila, vystrčila louč před sebe a vstoupila. Chodba je přes řadu dalších protínajících koridorů zavedla k místnosti, která

kdysi sloužila k nocování. U jedné stěny stála opotřebovaná postel a u drahé stul a židle. Z protější strany místnosti vycházela do tmy opět chodba. V dosahu světla louče Par sotva dokázal rozeznat počátek starého schodiště.

"Pro dnešní noc bychom tu měli být v bezpečí. Možná i déle." oznámila Damson a natočila se nyní tak, že světlo zachycovalo její rysy, zářivý lesk zelených očí a měkkost úsměvu. „Nic moc, vid’?”

"Je to bezpečné a to stačí," odpověděl a opětoval jí úsměv. "Kam vedou ty schody?"

„Zpět na ulici. Ale dveře jsou zvenčí zavřené. Kdybychom tudy byli nuceni prchat, museli bychom je vyrazit. Pokud bychom nedokázali využít vstupu do sklepení. Ale je to alespoň nějaká ochrana proti dopadení. A nikoho asi nenapadne, aby nahlížel někam, kde je neporušený starý a rezavý zámek."

Přikývl, vzal jí louč z ruky, chvíli se rozhlížel a pak ji přešel zastrčit do rozbitého nosníku lampy. „Domov," prohlásil, sňal shannarský Meč a opřel jej o postel. Zrakem okamžik spočinul na hřebínku vyrytém na jeho jílcí, na vztyčenou ruku s pochodní. Pak se odvrátil. „Jídlo je v kredenci?"

Zasmála se. „To sotva." Impulzivně k němu přistoupila, objala ho kolem pasu, chvíli jej podržela a pak ho políbila na tvář. „Pare Ohmsforde," vyslovila jeho jméno něžně. Také ji objal, hladil ji po vlasech a cítil, jak jím proniká její teplo. „Já vím," řekl šeptem.

„Všechno pro nás oba dobře dopadne."

Mlčky přikývl a v duchu si odhodlaně říkal, že ano, že to tak být musí.

„V torně mám čerstvý sýr a chleba," řekla a odtáhla se. „A trochu piva. Pro takové uprchlíky jako jsme my to není k zahoeení."

Jedli mlčky a naslouchali tlumenému praskotu chladnoucích kovových hřebů zapuštěných do stěn, které se s prohlubující nocí stahovaly. Párkrát se ozvaly hlasy, slova natolik vzdálená, že se nedala rozeznat. Zaléhala z ulice přes uzavřené dveře a staré schodiště. Když dojedli, zbytek pečlivě sbalili, uhasili louč, zachumlali se do pokrývek, lehli si těsně k sobě na úzkou postel a rychle usnuli.

Svítání přineslo stříbřitý třpyt, jenž se vkrádal štěrbinami a prasklinami, studený a mdlý. Městské zvuky byly zřetelnější a hlasitější, jak lidé začínali vycházet za prací do nového dne. Poprvé po týdnu se Par probudil svěží. Zatoužil po vodě, v níž by se mohl opláchnout, ale úplně mu stačilo, že se alespoň na chvíli zbavil své únavy. Damson vyhlížela na první pohled vesele a roztomile. Byla rozcuchaná a zároveň i dokonale upravená, takže měl Par dojem, že by snad to nejhorší mohli mít už za sebou.

„Prvním úkolem je vyhledání cesty z města," prohlásila Damson při snídani. Seděla proti Parovi u malého stolku. Čelo měla odhodlaně sraštělé. „Takhle už dál pokračovat nemůžeme"

„Kéž by se nám podařilo zjistit něco o Krtkovi."

Přikývla a zahleděla se stranou. „Když jsem byla venku, dívala jsem se po něm." Zavrtěla hlavou. „Krték je důmyslný. Je už dlouho na živu."

Ale ne, když ho pronásledují přízrační, skoro vyslovil nahlas Par, ale raději si to hned rozmyslel. Damson si stejně pomyslí totéž. „Co hodláš podniknout dnes?"

Znovu na něj pohlédla. „Jako vždycky. Ty zůstaneš. Pořád o mě nevědí. Vědí jen o tobě."

„Doufáš."

Povzdechla si. „Ano. Musím pro nás nějak najít cestu přes hradby, abychom se dostali z Tyrsisu a mohli zjistit, co se stalo s Padisharem a ostatními."

Založil si ruce na prsou a opřel se. „Cítím se zbytečně, když tu jen tak sedím."

"Pare, někdy je čekání nejlepší možnost."

"A nerad tě vidím vycházet ven samotnou — "

Usmála se. "Já tě zase nerada nechávám o samotě tady. Ale teď je to nutné. Musíme si počínat opatrně."

Oblékla si vycházkový plášť, svůj kouzelnický oděv, protože se nadále objevovala na

tržišti, kde pro děti předváděla různé triky a vytvářela tak zdání, že je vše při starém. Kalné paprsky světla pronikaly šerem chodeb, kterými přišli. Damson mu zamávala a zmizela v meh.

Po zbytek dopoledne Par neposeděl. Přecházel úzkými prostorami skříše. Jednou vystoupil až na vrchol schodiště vedoucího k zadnímu vchodu do ulice. Přezkoumal zámek, jenž zabezpečoval těžké dřevěné dveře a zjistil, že je v pořádku. Bloudil chodbami, které se větvily od sklepení mlýnice a zjistil, že všechny končí slepě v jakémsi skladovém zásobníku či odpadišti, jenž byl už dlouho prázdný a opuštěný. Když nadešlo poledne, poobědval zbytky jídla z předešlého dne, které se ještě skrývaly v Damsonině torně, pak se natáhl na postel, aby si zdříml a upadl do hlubokého spánku.

Když se konečně probudil, světlo zestříbřilo a den se rychle vytrácel do soumraku. Ležel a chvíli ospale mžoural. Pak si uvědomil, že se Damson nevrátila. Byla pryč už skoro deset hodin. Rychle vstal. Pociťoval *ted'* neklid. Měl za to, že už se měla vrátit. Nebylo vyloučeno, že přišla a zase odešla, ale ne s jistotou. Byla by ho vzbudila. Sám by se probudil. Vztek se kabonil, byl nervózní, obracel se z boku na bok, aby se nepřeležel a přemítal, co podniknout.

Protože měl vzdor obavě hlad, rozhodl se něco sníst, a tak dojedl zbytek sýra s chlebem. V zazátkované kožené čutoře bylo trochu piva, ale chutnalo zvětrale a bylo teplé.

Kde Damson vězí?

Par Ohmsford si byl rizika vědom od začátku. Uvědomoval si nebezpečí, jimž Damson Rheeová čelila pokaždé, když ho opouštěla a vycházela do města. Jestli zajali Krtka, donutí ho mluvit. Jestliže byly bezpečné skříše kompromitovány, mohla Damson dopadnout stejně. Jestliže byl zatčen Padishar, bylo po tajemstvích. Znal ta rizika; přijal je. Ale *ted'*, poprvé od útěku ze stoky, když už se domníval, že jsou z nejhoršího venku, zjistil, že to tak vůbec není. Zjišťoval, že má strach.

Damson. Pokud se jí něco stalo...

Jeho pozornost upoutal šátravý zvuk, takže myšlenku nedokončil. Trhl sebou, otočil se a zapátral po jeho zdroji. Ozval se za ním, na vrcholu schodiště, u dveří vedoucích na ulici.

Někdo si hrál se zámkem.

Nejdřív ho napadlo, že to je jistě Damson, která je z nějakého důvodu nucena pokusit se o vstup zadním vchodem. Ale Damson neměla klíč. A zvuk, který slyšel, odpovídal harašení klíče v zámku. Šátrání pokračovalo a skončilo ostrým cvaknutím, jak zámek povolil.

Par se sehnul pro shannarský Meč a rychle si ho řemenem upevnil přes záda. Ať byl nahoře kdokoli, Damson to nebyla. Popadl tornu s úmyslem zahladit všechny stopy. Ale všude byly otisky jeho bot, postel zvalená a stul posévaly drobtý z jídla. Navíc, nebyl čas. Vetřelec už zvedal zámek z petlice a otvíral dveře. Otvorem proniklo denní světlo, kosé paprsky bezbarvé šedi. Par spěšně vycouval z místnosti do chodeb. Zapomněl na louč. K orientaci ji už nepotřeboval. Dopoledním průzkumem si vytvořil dostatečnou představu, takže věděl, kudy se vydat, i když byla téměř tma. Po dřevěné podlaze měkce zadusaly kroky, na Damson příliš těžké a drsné.

Přikrčený Par nehlučně procházel chodbou. Vetřelec pozná jeho přítomnost, ale nebude vědět, jak dlouho se v místnosti zdržel. Budou čekat, až se vrátí, aby ho dostali nepřipraveného. Nebo Damson. Ale na Damson by mohl počkat někde poblíž vchodu do staré mlýnice a před vstupem ji varovat. Damson by nikdy zadním uzamčeným vchodem... Myšlenky se mu hlavou míhaly v rychlém sledu a poháněly jej temnotou dál, tiše a svižně.

Jen se nesmí dát poznat. Rychle musí projít sklepením a padacími dveřmi se dostat na ulici.

Kroky už neslyšel. Výborně. Vetřelec se zřejmě zdržuje prohlídkou místnosti a zvažuje, kdo tam byl a proč přišel. Par má tedy dost času, aby zmizel, větší šanci k útěku.

Ale když vyšel ze sklepení, vydal se ke schodům moc rychle, zakopl o prázdnou dřevěnou výplň, zapotácel se a upadl. Zetlelé dřevo prasklo a rozpadlo se pod ním. Ten

hluk se v tichu ostře rozlehl.

Jak se znovu zuřivě a bez dechu stavěl na nohy zaslechl, že se k němu blíží kroky. Vyzrazil po schodech vzhůru, aniž by se dál snažil chovat nehlučně. Kroky ho pronásledovaly. To nejsou přízrační, pomyslel si. Ti by se přibližovali potichu. Pak tedy Federace. Ale jen jeden? Proč jen jeden?

Dospěl ke schodům a drápal se vzhůru. Padací dveře jako nejasný obrys vysoko nad hlavou. V tom ho napadlo, zda nahoře nečekají další, jestli se nedostal do pasti. Neměl by zůstat a postavit se raději jednomu, než se nechat nahnat těm drahým? Ale celé to byla pouhá spekulace a navíc, nezbýval čas. Už se ocitl u padacích dveří.

Zatlačil na ně. Dveře se nepohnuly.

Paprsky slábnoucího denního světla procházely štěrbinami v těžkých dřevěných prknech, zatančily mu na potem zbroceném obličeji a na okamžik ho oslepily. Sklonil hlavu a zabral podruhé.

Dveře vězely pevně na svém místě. Mžoural proti světlu a pokoušel se zjistit, co se stalo. Na předním okraji padacích dveří spočívalo něco velkého a zavalitého.

Zoufale se proti té bariéře vrhl, ale odmítala povolit. Vydal se pozpátku dolů a vrhl přes rameno rychlý pohled. Srdce mu v uších bilo tak hlasitě, že sotva zaslechl tlumený hlas, který volal jeho jméno.

"Par? Par Ohmsford?"

Nějaký muž, zřejmě někdo, kdo ho zná, ale jistý si nebyl. Hlas mu byl důvěrně známý a současně cizí. Muž, který promluvil, se stále zdržoval vzadu v chodbě, ztracený v šeru. Sklepení mlýnice se táhlo nízké a úzké k temnému vchodu. Ve vzduchu tančil prach ze slámy a vytvářel jakousi mlhavou clonu, která vše měnila v šero. Par znovu pohlédl na padací dveře a pak zpět do sklepení.

Byl v pasti.

Linie úst se mu sevřela. Po těle mu stékal pot jakoby těsně za patami vlastního vyčerpání a strachu. Měl husí kůži.

Kdo to tam vzadu je?

Co je zač ten, který zná jeho jméno?

Znovu si vzpomněl na Damson. Kdepak asi je, co se jí stalo, jestlipak je v bezpečí. Pokud ji zajali, je jediný, na kom by měla záviset. Neměl by se nechat chytit, protože pak jí už nikdo nepomůže. Ani jemu. Damson. Viděl její ohnivé vlasy, záškrb úst, když se na něj usmála i její zářivé zelené oči. V duchu slyšel její hlas a smích. Cítil její doteky. Uvědomil si, jak houževnatě se o něj starala, aby mu zachránila život, aby ho uchránila před šílenstvím, které ho zachvátilo, když zahynul Coll. Pocity, které v tom okamžiku prožíval, byly tak silné, že ho přemáhaly. Byly tak intenzivní, že je téměř vykřikl.

Strach vystřídal v zlost a odhodlání. Sáhл za sebe a vytahoval shannarský Meč, ale vzápětí jej opět nechal sklouznout do pochvy. Meč měl jiné určení. Použije vlastní kouzlo, použije ho, i když se ho už obává, i když už má strach z toho starého bracha, který se nečekaně mění v cosi podivného a neznámého. Kouzlo bylo nespolehlivé, donkichotské a nebezpečné. A stojí-li proti člověku, uvědomil si pojednou, je jeho použití pochybné.

Myšlenky se mu tříštily, zbavovaly ho naděje. Znovu sáhл za sebe a vytasil Meč. Vždyť je to stejně jeho jediná zbraň.

V ústí chodby se zjevil stín. V nastalém tichu bylo slyšet tichý sykot dechu. Postava zahalená v plášti, ve skomírajícím svitu temná a anonymní. Zřejmě člověk. Vyšší a také širší než Par.

Vykročila ze tmy a vzpřímila se. Pokročila vpřed, ale ihned se prudce zarazila, když spatřila Para přikrčeného na schodišti se zbraní v ruce. V ruce se jí matně zablýskl dlouhý nůž. Okamžik proti sobě stáli nehnutě. Snažili se navzájem poznat.

Pak vetřelec zvolna zvedl ruce a stáhl si kápi zaprášeného cestovního pláště.

Kapitola 24

TRISS SE STRNULE a ztěžka napřímil. Hleděli na sebe mlčky, kapitán Královské gardy, Wren a Garth. Jakoby bez tváří ve smogem zahaleném šeru Morrowindlu. Stáli kolem zhrouceného Dalova těla jako sochy, jako stráž na hlídce ustrnulá v čase. Zbytek devítičlenné družiny. Z původní družiny, která se vydala ze stínu Killeshan, aby přenesla Arborlon s elfy z jejich sopečného hrobu do nového života v lesnaté krajině Západního území. Tři, pomyslela si Wren s důrazem a hněvivě, protože Gavilan je pro ně ztracen stejně jako její mládí. *Jak mohl být tak hloupý?*

Triss se náhle pohnul a porušil tak svá neviditelná pouta. Poodešel, sklonil se, prohlížel půdu, znovu se napřímil a zavrtěl hlavou. "Co to mohlo udělat? Musí existovat nějaké stopy..." Větu nedokončil.

Wren s Garthem si vyměnili pohled. Triss stále nechápal. "Byl to Gavilan." řekla Wren klidně.

„Gavilan?“ Kapitán Královské gardy se otočil. Nepřítomně na ni civěl.

„Gavilan Elesedil.“ zopakovala. Vyslovila jeho celé jméno, protože doufala, že i pro ni to tak bude skutečnější. Na rameni se jí stále chvěl Faun. "To on zabil Dala a vzal žezlo Ruhk."

Triss se nepohnul. „Ne.“ řekl pojednou. „Lady Wren, tak to být nemohlo. Mýlíte se. Gavilan je elf a žádný elf by druhému neublížil. A krom toho, je princem a má elesedilskou krev! Odpřísáhl službu svému národu!"

Wren zoufale zavrtěla hlavou. Měla to předpokládat. Měla mu to vidět na očích, poznat na hlase, vyčíst to z jeho změněného chování. Bylo to tak, jen to prostě odmítala vzít na vědomí. „Streso,“ zavolala.

Ostnokot se nemotorně vyvalil z šera, ostny měl bojovně vztyčené. "Hsssttt! Varoval jsem vás před ním!"

"Díky za připomínku. Ale teď mi řekni, o čem vypovídají stopy. Máš nejbystřejší zrak a tvůj čenich nejlepší čich. Prosím, přečti je pro mě."

Promlouvala tiše a bolestně. Ostnokot pochopil a spěšně se vzdálil. Sledovali, jak se začal po mýtině pohybovat, jak čenichá, zkoumá, často se zastavuje a pokračuje zase dál.

"Tohle nemohl udělat." opakoval znovu zastřeně Triss slovy zdrsnělými nevírou. Wren neodpověděla. Hleděla do pralesa. Harrow za nimi jako šedavá clona. In Ju před nimi jako černá jáma. V dáli burácela Killeshan. Morrowindl se nad nimi hrbil jako zvíře s kostí.

Pak se vrátil Stresa. „V posledních hodinách, phhfft, tudy, kromě nás, nic neprošlo. Sssttt. Naše stopy vycházejí z Harrow, vedou sem a pak znovu vycházejí — támhle. Jen my — žádné obludy, žádní vetřelci, nic.“ Odmlčel se. "Tam." Otočil se jako na obrtlíku opačným směrem.

"Na západ, do In Ju, vycházejí novější stopy. Jeho pach. Je mi líto, Wren Elesedilová."

Přikývla. Poslední naděje, kterou měla, skončila v cárech. Vyzývavě pohlédla na Trisse.

"Proč?" zeptal se unaveným a odevzdaným šepem, Protože se bál, pomyslela si Wren. Protože vyznával řád a pohodlí, bezpečí uvnitř hradeb. Tohle na něj bylo přespříliš, příliš nepřekonatelné. Myslel si, že všichni zahynuli. Bál se, že ho potká stejný osud, když neuteče. Nebo proto, že byl chamtivý a toužil získat moc žezla Ruhk jen pro sebe.

"Nevím." řekla znaveně.

„Ale Dal...?“

„Není to jedno?“ přerušila ho popudlivěji než by měla a vzápětí své hrubosti okamžitě zalitovala. Zhluboka se nadechla. „Jde o to, že sebou vzal žezlo Ruhk s Lodenem a my ho musíme dostat zpět. Musíme ho najít. Ihned.“

Obrátila se. „Streso?“

„Ne," pronesl ostnokat okamžitě. „Hsstt. V noci je stopování příliš nebezpečné. Zůstaneme tu do rána."

Umíněně zavrtěla hlavou. "Nemáme dost času."

„Rrrwwll, Wren Elesedilová. Když zůstaneme na živu, bude se nám hledat líp!" Stresův chraplavý hlas se prohloubil v mručení. „Jen blázen by se odvážil opustit Blackledge a vydat se po setmění do In Ju."

Wren cítila, jak v ní narůstá zlost. Zrovna v tuhle chvíli vůbec nestála o odpor. Nemohla ho připustit. „Mám Elfské kostky. Streso!" odsekla. "Elfské kouzlo nás ochrání!"

„Elfské kouzlo, hsstt, které tak nerada používáte?" Stresova slova měla posměšný nádech. „Phhfffft. Víím, že o něj máte starost, ale..."

"Streso!" vykřikla.

„Kouzlo neochrání proti tomu, co vidět nedokážete," dokončil druhý chladně a nevzrušeně.

Rozhostilo se nesmírné ticho. Wren se v duchu slyšela křičet. Vzhledla, když k ní přistoupil Garth. *Ostnokat má pravdu. Vzpomeň si na svůj výcvik. Pamatuj, kdo jsi.*

V tom okamžiku se jí vybavil Gavilanův pohled, který spatřila v jeho zraku, když mu předávala žezlo Ruhk. Sřetla se přímo s Garthovým pohledem. To, co v jeho zraku spatřila, utlumilo její hněv. Neochotně přikývla. „Vyčkáme do rána."

Pak se ujala hlídky, zatímco ostatní ulehli ke spánku. Na vlastní únavu zapomněla. Vztek a zoufalství nad Gavilanem ji pohřbily. Nemohla spát. Byla příliš nervózní. Mysl měla roztěkanou a city zmatené. Seděla o samotě opřená o skálu, zatímco se muži choulili ve spánku opodál a Stresa dřepěl na okraji mýtiny. Snad spal, ale možná také ne. Civěla do tmy, nepřítomně hladila Fauna a přemítala o věcech černějších než noc

Gavilan. Byl tak okouzující, tak příjemný, když ho poznala. Líbil se jí — snad něco víc než jen líbil. Děkala si o nich dvou naděje, které si teď nedokázala přiznat. Sliboval, že jí bude přítelem, že se jí bude věnovat, že jí odpoví na všechny otázky, které mu položí a že bude vždy tam, kde ho bude potřebovat. Tolik toho nasliboval. Snad by ty sliby i dodržel, kdyby nemusel opustit ochranu Keelu. Určitě se v odhadu Gavilanovy slabosti nemýlí; nebyl dost odolný, aby mohl čelit všemu, co číhalo za bezpečím arborlonských hradeb Jeho proměna byla zjevná téměř okamžitě. Šarm přešel v úzkost, posléze v napětí a nakonec ve strach. Ztratil jediný svět, který kdy poznal a zůstal nahý a bezbranný v bdělém zlém snu. Gavilan byl statečný v mezích svých možností, ale zbavený všeho, co znal a na co spoléhal. Po královnině smrti, kdy bylo žezlo svěřeno Wren, to vyvrcholilo. Považoval se za královnina logického nástupce a stále věřil, že s mocí Elfského kouzla dosáhne čehokoliv. Byl mu odevzdán; přivlastňoval si je. Byl přesvědčen, že elfy dokáže zachránit, že je mu to souzeno, a že mu tím prostředkem bude kouzlo.

Dejte žezlo mně, znělo jí v hlavě stále jeho přání. A ona mu žezlo bláhově dala.

Do očí jí vstoupily slzy. Asi propadl panice, pomyslela si. Zřejmě usoudil, že je po smrti, že jsou všichni mrtví, a že zůstal úplně sám. Pokoušel se odejít, ale Dal mu v tom bránil, asi ho přesvědčoval, aby to nedělal, aby vyčkal, patrně podcenil hloubku jeho strachu, jeho šílenství. Možná zaslechl hlasy drakulů, jejich šepoty a vábení. Ovlivnili ho. Pak zabil Dala, protože...

Ne! Rozplakala se a nedokázala ustát. Nebránila se tomu. Měla na sebe zlost, že se ho snaží omlouvat. Když ale přiznání pravdy tolik bolelo. Byla drsná a nevyhnutelná: Gavilan byl slabý, chamtivý, spíš zchytralý než chytrý a zabil člověka, který ho chránil. Jak podlé! Takové šílenství! Ale nízkost a šílenství je všude, všude kolem nich, bažina stejně nesmírná a neproniknutelná jako Eden's Murk. Morrowindl si ten marasmus pěstoval, do každého zvlášť jej vpravoval a každý z nich měl jen určitý práh výdrže. Byl-li překročen, šlo o neklamnou známku narušení duševního zdraví. Gavilan ten práh únosnosti přesáhl, zřejmě se mu nedokázal ubránit a teď je pryč, zmizel v mlze. I když ho najdou, co z něj zbude?

Kousla se do zápěstí, aby v sobě vyvolala bolest. Samozřejmě, najít ho musí — i když

už na něm nesejde. Musí znovu získat žezlo Ruhk s Lodenem, protože jinak všechno, celá pouť z Morrowindu, všechny obětované životy — babiččin. Sovův, Eowenin i elfských gardistů — vše bude nadarmo. To pomyšlení ji spalovalo. Nemohla je snést. Nedopustí, aby skončili nezdarem. Slíbila to babičce. I sobě. Proto přišla. Aby elfy vrátila na Západní území a přispěla k nalezení způsobu, jak zničit přízračné. Allanonův úkol — nyní také její, připustila v zarytém hněvu. Najdi svůj vlastní původ. Dokázala to. Zjistí skutečnost. I to se jí podařilo. Obojí bylo náročné, ale zvládla to. Už znala vlastní život, minulost, přítomnost i budoucnost a ať už ho vnímá jakkoliv, nedá si jej jen tak vzít.

Je mi jedno, kdo si ho vezme, ubezpečovala se, Je mi to jedno!

Spala, když se jí Triss dotkl ramene a znovu ji probudil. „Lady Wren,” řekl klidným šeptem. „Jděte si lehnout. Odpočiňte si.”

S mžouráním přijala pokrývku, kterou přes ni přehodil. „Za chvíli,” odpověděla. „Nejdřív se u mne posaďte.”

Triss jí vyhověl. Tichý společník s osmahlou a pohublou tváří, která byla podivně nevzrušená a oči v ní nepřítomné. Wren si vybavila, jak vypadal, když mu řekla o Gavilanově zradě. *Zrada, cožpak nešlo právě o ní?* Ten výraz už ztratil. Jakoby ho smyl spánek nebo smíření se skutečností. Našel způsob, jak se s tím vyrovnat. Triss, poslední, z těch, kteří vyšli ze starého světa v Arborlonu — jak osamělý se musí cítit.

Pohlédl na ni a vypadalo to jakoby jí uměl číst myšlenky. „Jsem kapitánem Královské gardy už skoro osm let,” odvážil se promluvit po chvíli. „Dlouhou dobu. Lady Wren. Vaši babičku, královnu, jsem miloval. Byl bych pro ni udělal cokoli.” Potřásl hlavou. Celý život jsem sloužil Elessedilům a Elfskému trůnu. Znal jsem Gavilana od dětství. Oba jsme tehdy byli dětmi. Vyrůstali jsme spolu. Má i jeho rodina stále čeká v Lodenu, přátelé...” Zhluboka povzdechl, tápavě hledal slova. „Poznal jsem ho. Možná by Dala nezabil, kdyby... Nemohlo ho třeba něco změnit? Nemohl s ním něco provést některý z těch démonů?”

O téhle možnosti nepřemýšlela. Mohlo to tak být. Byla k tomu dost velká příležitost. Nebo i něco jiného, třeba jed nebo nemoc, něco podobného, co zahubilo Ellenroh. Cítila ale, že tomu tak nebylo, že se prostě jednalo o odumření ducha, o rozpad jeho odhodlanosti.

„Mohl to být nějaký démon,” zalhala stejně.

Triss pozvedl energickou tvář. „Byl to dobrý člověk,” řekl tiše. „Staral se o lid; pomáhal mu. Miloval královnu. Snad by ho byla jednoho dne jmenovala králem.”

„Kdyby nebylo mne.”

V rozpacích se odvrátil.

„Vím, neměl jsem to říkat. Královna jste vy.” Znovu na ni upřel pohled. „Vaše babička by vám žezlo nepředala, kdyby o tom nebyla plně přesvědčena. Předala by ho raději Gavilanovi. Asi na něm viděla něco, co jsme my ostatní přehlíželi. Vám náleží moc, kterou elfský národ potřebuje.”

Zahleděla se mu do tváře. „Trissi, po ničem z toho jsem netoužila. Po ničem.”

Přikývl a slabě se usmál. „Ne. A proč ne?”

„Šlo mi jen o zjištění vlastního původu.”

Zahlédla mu v očích zákmit marnosti. „Nepředstírám, že vašim důvodům k příchodu sem rozumím,” řekl jí. „Vím jen, že jste zde, a že jste Královnou Elfů.” Stále na ni hleděl. „Nezříkejte se nás. Neopouštějte nás.” pronesl tiše. „My vás potřebujeme.”

intenzita jeho prosby ji ohromila. Konejšivě mu položila ruku na paži. „Klid, Trissi. Slibuji, že nezběhnu. Ať se děje cokoli.”

Potom se zvedla a přešla k místu, kde spal Garth.

Schoulila se vedle starého přítele, protože v tu chvíli zatoužila po jeho teple a mohutnosti. Zatoužila po klidu, zatoužila po návratu do minulosti, toužila po obnově pocitu ochrany a bezpečí, který kdysi minulý život poskytoval. Chtěla se znovu zmocnit nenávratně ztraceného. Nakonec se spokojila s bezprostředním dojmem a konečně usnula.

Za úsvitu se vzbudila mnohem odpočatější než měla právo očekávat. Světlo v mlze bylo mdlé a šedé, svět kolem nehybný, pustý a páchnoucí rozkladem. Killeshan vzdáleně a neurčitě lomozila, i když poprvé od počátku cesty nepřetržitě, v jakémisi pozvolném narůstání otřesů, které byly příslibem příchodu mnohem větších záležitostí. Wren si uvědomila, že čas běží — nyní rychleji, v průběhu každé hodiny hbitěji. V ostrovním jádru se začínal hromadit ke konečnému vzplanutí sopečný požár. Až vybuchne, vše bude smeteno.

Vyrazili ihned. Stresa vedl, krok za ním Garth, pak Wren s Faunem a jako poslední Triss. Wren se cítila klidnější, méně rozrušená. Soudila, že Gavilan nemá kam jít. Možná by mohl doběhnout na pobřeží a vyhledat Tygra Taje se Spiritem, ale jaká je pravděpodobnost, že najde cestu pralesem In Ju? Není žádný stopař a nemá žádné zkušenosti s přežíváním v divočině. Navíc je už zpola šílený strachem a zoufalstvím. Jak daleko se muže dostat? Asi se pohybuje v kruhu, takže na něj brzy narazí.

Přesto jí v koutku mysli číhal strašák představy, že se mu nějak podaří projít pralesem, že najde cestu k pobřeží, že přesvědčí Tygra Taje o smrti ostatních a bezpečně se s žezlem Ruhk nechá přepravit, zatímco zbytek družiny tu zůstane. Tahle možnost ji znervózňovala tím víc, když si uvědomila, že Gavilan s její smrtí vůbec nepočítá, že se jen prostě rozhodl zařídit po svém, přesvědčen o oprávněnosti své věci a nevyhnutelnosti své vlády. Už to dále nedokázala rozebírat, a proto úvahy na toto téma rázně potlačila.

Pohoří Blackledge spadalo od území Harrow téměř bezprostředně, ale terén tu nebyl tak příkrý jako při výstupu s Garthem. Skalní stěna byla rozeklaná a hustě porostlá vegetací, takže jim sestup nepůsobil žádné obtíže. Sestupovali rychle a Stresa vpředu se neomylně držel Gavilanovy pachové stopy. Trasu, kterou elfský princ prošel, jasně vyznačovaly polámané větve a rozdrčené listí: stopa byla tak zřejmá, že ji Wren sama mohla sledovat. Tu a tam nacházeli místa, kde prchající muž upadl. Očividně nedbal na bezpečnost. Snažil se o jediné — utéci. Musí být šílený, pomyslela si Wren smutně. A vyděšený.

Na okraj In Ju dospěli v poledne. Zastavili, aby se najedli. Stresa se choval mrzutě a sebejistě. Sdělil, že jsou od Gavilana vzdáleni několik hodin. Elfský princ se už zle potácí. Je tedy jasně vyčerpán. Pokud se nic nezmění, dostihnou jej před soumrakem.

Stresova předpověď sice prorocká byla, ale ne tak, jak doufali. Krátce poté, kdy se pustili do dalšího sledování marné Gavilanovy snahy In Ju obejít, dalo se do deště. Vzduch se při sestupu oteploval, nastalo parno, které zvolna houstlo a neustupovalo. Když déšť ustal, vzduch se nasytil vlhkem, jež bylo tak hutné, že se jim na kůži lepilo jako mokré hedvábí a perlilo se na pokožce. Po čase se změnilo v mlhu, posléze v mrholení a nakonec v liják, který je splavoval se zuřivou neochvějností. Oslepoval je, takže museli vyhledat útočiště pod obrovským banyánem. Liják se rychle přehnal a vzal sebou Gavilanovu pachovou stopu. Stresa tu spoušť pečlivě prohledával, ale stopa se ztratila úplně.

Garth zkoumal mokrou zelenou pralesní spleť.

Sklonil se k Wren. *Známky jeho průchodu jsou pořád jasné. Moha ho stopovat.*

Zařídila, aby Garth zajišťoval vedení. Stresa půlkrok za ním. První hledal stopy průchodu jejich kořisti a druhý dával pozor na šipkouny a jiná nebezpečí. *Jejich kořisti*, pomyslela si Wren při opakování těch slov. Na tohle se Gavilan scvrkl. Proti své vůli k němu pocítila lítost. Asi měl zůstat ve městě, měla pro jeho bezpečnost udělat víc. Stále toužila po neuskutečnitelném.

Postupovali teď pomaleji. Gavilan se vzdal pokusu In Ju obejít a plahočit se pralesem napříč. Objevené stopy — ulámané větvičky a menší větve, narušený porost a sem tam otisk boty — naznačovaly, že se už úplně přestal pokoušet o utajení a snaží se pouze o to, aby se co možná nejkratší cestou dostal na pobřeží. Dát přednost rychlosti před opatrností není dobrá volba, pomyslela si Wren. Neúnavně a bez obtíží ho sledovali, takže jej Wren očekávala na každém kroku. Šťvanice skončí a nevyhnutelné se potvrdí. Ale Gavilanovi se

nějak v dalším postupu dařilo. Vyhýbal se všudypřítomným padacím jámám, močálům a propadlístím, šipkounům a zvířatům číhajícím na nepozorné, pastem i obludám stvořeným z Elfského kouzla, v jehož ovládnutí tak naivně věřil. Wren se mohla jen dohadovat, jak je možné, že je ještě na živu. Mrtev už měl být nesčetněkrát. Krok jinam a byl by s ním konec. Přistihla se, že si přeje, aby k tomu došlo, aby se té jediné chybičky dopustil a tohle šílenství tak mohlo skončit.

Ta šťvanice se jí ani trochu nelíbila. Šťvali ho jako zvěř, pronásledovali ho jakoby byl kořistí. Přála si, aby to už skončilo.

Současně se takového konce šťvanice obávala.

Když zpozorovali první známky wisteronových sítí, zoufala si. *Takhle ne*, obracela se s prosbou k osudu, jenž takové záležitosti ovládá. *Dej mu rychlý konec*. Všude kolem stezky byla napjatá vlákna, visela ze stromu, vinula se po vegetaci a spojovala se ve smrtelně nebezpečné sítě. Stresa vystřídal Gartha v čele, aby je provedl kolem pastí. Často se zastavoval, naslouchal, nasával vzduch a vážil nebezpečnost terénu před sebou. Prales zhoustl v bludiště zelených korun a tmavých kmenů, které se vzájemně proplétaly jako mozaiková skládanka. Okolní stíny se pohybovaly zvolna a těžkopádně, ale zvuky, které vyluzovaly, zněly chtivě a nenasytně. Odpoledne se blížilo k večeru a stmívalo se. V dálce, za clonou pohoří, z něhož sestoupili, hřměla Killeshan. Ostrov se otřásal a ozvěna rozechvívala zelený mlžný opar pralesa. Rozezněly se výbuchy, stále tlumené, ale sílící. Pod nárazovými vlnami se třásly celé stromy a z bažinatých vod tryskala v gejzírech s úlevným sykotem pára. Jak se šelo, mohla Wren přes stále přítomnou smogovou mlhu zahlédnout rudnutí oblohy nad Killeshan.

Už to začíná, pomyslela si, když se setkala se starostlivým Garthovým pohledem.

Přemítala, kolik času jim zbývá. I když se jim podaří žezlo získat zpět, potvrzuje to k pobřeží ještě další dva dny. Bude tam čekat Tygr Taj? Jak často říkal, že bude přilétat? Neříkal jednou týdně? Co když bude třeba čekat na jeho přilet celý týden? Uvidí sopečnou zář a domyslí si, v jakém jsou nebezpečí?

Nebo už svou bdělost dávno vzdal, protože je přesvědčen, že zahynula jako všichni ostatní, takže je další pátrání marné?

Zavrtěla hlavou. Ne, Tygr Taj by to nevzdal. Má ho za lepšího. Nevzdá to, říkala si. Do poslední naděje.

„Phhfftt! Brzy se musíme zastavit,“ upozornil Stresa. „Hssstt. Musím najít úkryt než se úplně setmí, dřív než vyjde na lov wisteron!“

„Ještě kousek,“ navrhla Wren nadějně. Pokračovali tedy, ale na Gavilana nenarazili. Před nimi se táhla do nitra In Ju jeho klikatá ještě horká stopa — řada zohýbaných a zlomených stonků a listů, která se ztrácela v šeru. Konečně se vzdali. Stresa jim našel útočiště v dutém balvanovém pařezu, jehož horní část se zhroutila věkem a erozí. Byl to masivní kmen s otvory na úpatí a nahoře měl úzkou štěrbinu. Největší otvor zatarasili a u menšího se usadili na stráži. Nic většího se k nim dostat nemohlo. Vnitřek připomínající dřevěnou rakev byl temný, těsný a tak suchý jako zimní půda. Sněsela se noc. Naslouchali probouzení pralesních lovců, kteří vyluzovali kašlavé mručení. Slyšeli jejich loudavý pohyb a řev polapené a zabíjené kořisti. Chouli se zády k sobě. Stresa se krčil před nimi a ostny měl v kalném svitu zježené dozadu. Na stráži se střídali. Jenom dřímali. Byli příliš unavení, aby zůstali vzhůru, ale na opravdový spánek zase příliš rozrušení. Faun ležel Wren v náruči jako mrtvý. Wren ho něžně hladila a přemýšlela, jak v takovém světě dokázal přežít. Přemítala o své velké nenávisti k Morrowindlu. Zloděj, který ji o všechno okradl — o život babičky a jejích přátel, o nevědomost, kterou chovala k elfům a jejich historii, o víru, že nikdy neztratí sílu vůle i o lásku a city, které objevila ke Gavilanovi.

Nejvíce ji trápila ztráta silné vůle, sebedůvěry a jistoty, že o sobě dokáže rozhodovat po svém. To vše jí vzal Morrowindl, kdysi ráj změněný ve zlý přízračný sen. Snažila se představit si život mimo ostrov, ale nepodařilo se jí to. Nedokázala se vmyslet do budoucnosti, protože únik z ostrova byl stále nejistý. Jako osud visící na vlásce.

Vzpomněla si, jak si od setkání s Allanem slibovala počátek nějakého velkého dobrodružství. Ta vzpomínka měla příchut' popela v ústech.

Na chvíli usnula a zdálo se jí o zlých děsivých bytostech, takže se probudila zpocená a rozpálená. Na hlídce zjistila, že se myslí opět vrací ke Gavilanovi, k drobným vzpomínkám na něj — na způsob, jakým se jí dotýkal, na pocit z jeho úst při líbání i na zázrak, který v ní vyvolal třeba pouhou nahodilou poznámkou nebo letmým pohledem. Při vzpomínání se usmívala. Tolik se jí toho na něm líbilo. Jeho ztráta ji trápila. Kéž by se jí ho podařilo zase vzpamatovat a vrátit mu původní osobnost. Kdyby tak dokázala najít způsob, jak kouzlo přimět, aby způsobilo, co příroda nedokáže — aby změnilo minulost. Byly to pošetilé a nesmyslné úvahy, ale trápily ji nemilosrdně. Gavilan je pro ni ztracen. Stal se kořistí divočiny Morrowindlu. Zabil Dala a ukradl žezlo Ruhk. Změnil se v něco nevyslovitelného. Gavilan Elesedil, který jí tolik přitahoval a zaujal, už není.

Vstali za svítání a vyrazili na další cestu. Se snídáním se nezdržovali, protože k jídlu už stejně nic neměli. Vyčerpali všechny zásoby, vyjma těch, které poztráceli nebo odhodili. Měli trochu vody, ale stěží na další den. V pralese In Ju žádnou pomoc nenajdou. Další důvod, aby už měli tuhle pouť za sebou.

Jejich pátrání toho dne skončilo skoro dřív než začalo. Po necelé hodině Gavilanova stopa náhle skončila. Vystoupili na vrchol jedné strže a na Stresův varovný sykot nejprve zpomalili a pak se zastavili. Dole, mezi téměř na plocho zdusanou spleť rostlinstva, kde muselo dojít k nějakému šílenému zápasu, ležely cáry wisteronových pavučin. Stresa se naklonil do strže, obezřetně čenichal kolem a zase se stáhl. Upřel na Wren tmavé lesklé oči.

"Hsssttt. Dostal ho, Wren Elesedilovi." Wren nad tou děsivou představou, kterou v ní ostnokotovo konstatování vyvolalo, zavřela oči. „Jak je to dlouho?"

„Ssspptt. Ne moc. Asi šest hodin. Hádal bych, že teprve od půlnoci. Sít Elfského prince polapila a zadržela ho do wisteronova příchodu. Rwwlll. Ta bestie si ho odnesla."

„Streso, kam?"

Drahý nastražil uši. "Myslím, že do svého doupěte. Jedno má nad hlubokou proláklinou uprostřed In Ju."

Wren cítila, jak ji opět zaplavuje pocit marnosti. Ovšem, doupě — musí existovat. "Žádná stopa po žezle Ruhk?"

Ostnokot zavrtěl hlavou. „Je pryč."

Když ho tedy Gavilan na místě nezanechal, což by asi nikdy nedopustil, má ho stále u sebe. Proti své vůli se zachvěla. Vzpomněla si na krátké setkání s Wisteronem cestou do Arborlonu. Vybavila si pocit, jaký v ní vyvolalo jeho pouhé projití.

Ubohý bláhový Gavilan. Ted' již nemá žádnou naději.

Pohlédla na ostatní, na jednoho po drahém. "Žezlo Ruhk musíme získat zpět. Bez něj odejít nemůžeme."

„Ne, Lady Wren, to nemůžeme," zopakoval Triss s pevným pohledem.

Garth stál a mohutné ruce měl skleslé podél těla. Stresa zježil ostny a pozvedl k ní tvář s tupým čenichem. "Rnwwll. Wren z Elfů, nic menšího jsem od vás neočekával. Hsstt. Budete ale muset použít Elfských kostek, sspppttt, Elfské kouzlo, máme-li přežít. Proti wisteronovi to bude nutné "

„Já vím." pronesla šepem a cítila, jak se od ní odděluje poslední stopa předešlého života.

„Chhttt. Ne, že by to nebylo jedno. Phhftt. Wisteron je —"

"Streso," přerušila ho klidně. "Nemusíš jít."

Ticho té chvíle spočinulo proti pralesní cloně. Ostnokot si vzdychl a přikývl. "Phhftt. Došli jsme společně už tak daleko, vidíte? Škoda dalších slov. Zavedu vás tam."

Kapitola 25

V DLOUHÉM A HLUBOKÉM TICHU nekonečné noci Paranoru, v zapomnění jeho šedého a neměnného soumraku seděl Walker Boh a strnule zíral do prázdna. Ruku na stole měl sevřenou v pěst a prsty obemknuté jako železné pásy kolem Černé Elfské kostky. Víc se dělat nedalo — žádné další možnosti ke zvážení, žádné jiné volby k odhalení. Dospěl k názoru, že je možné to tak provést a zbývalo už jediné — vyzkoušet správnost či chybnost svého předpokladu.

„Snad by sis měl dát trochu víc na čas," navrhoval mu Cogline klidně.

Stařec seděl proti němu jako křehký kostnatý přízrak, téměř průhledný v místech, v nichž ho zachycovalo světlo. Čím víc, tím líp, pomyslel si Walker Boh zoufale. Od vrásčitého obličeje a hlavy odstávaly starci bílé slámové vlasy jako prach a hábit na něm visel jako prádlo pověšené na šňůře k usušení. Oči ve vpadlých důlcích se mu leskly. Cogline se ztrácel, vytrácel se do minulosti, vracel se z Paranoru na místo, z něhož byl odvolán. Protože Paranor nespočine v lidském světě, dokud se nenajde druid, který by se o to postaral. Má se jím stát Walker Boh, vyvolený časem a osudem.

Zrakem spočinul na Rumorovi. Kocour se plížil podél protější zdi studovny, v níž seděli. Černé tělo měl tak mlhavé a nehmotné jako stařec. Shlédl na sebe. Také se vytrácí, i když ne tak rychle. V každém případě má šanci; muže odejít, kdy se mu zlíbí. Ale Cogline s Rumorem ne. Oba jsou k Citadele vázáni na celou věčnost, nenajde-li on, Walker Boh, způsob, jak ji vrátit do lidského světa.

Je dost zvláštní, že jsem tu cestu našel, pomyslel si. Ten objev ho ale děsil. Neměl jistotu, zda se mu ho podaří zvládnout.

Cogline se pohnul. Ozval se chrastot suchých kostí. „Další četba by uškodit neměla," vedl si vytrvale svou.

Walker nasadil ironický úsměv. „Další četba a nezbyde z vás už vůbec nic. Stejně jako z Rumora, Citadely a možná dokonce i ze mne. Staře, Paranor se ztrácí. Nelze si nic předstírat. A kromě toho, už není co číst, co objevovat, co bych vlastně už nevěděl."

„Jsi si pořád jistý, že se nemýlíš, Walkere?"

Jistý. Kromě úplné nejistoty si Walker nebyl jistý ničím. Černá kostka je smrtelně nebezpečný rébus. Odhadni její působnost špatně a skončíš jako Kamenný král, kterého vlastní kouzlo obklopilo a zahubilo. Kouzlo, jemuž nejvíc důvěřoval. Nebo Uhl Belk, který věřil, že kouzlo Kamene ovládne a stálo ho to všechno.

„Hádám," odpověděl. „Nic víc."

Otevřel ruku a Elfská kostka se ocitla na světle. Spočívala mu v prohlubni dlaně — hladké plošky a ostré hrany, matná a neproniknutelná, síla sama v sobě, moc nade vše, s čím se kdy setkal. Vzpomněl si na pocit, který zakusil při jejím použití po návratu do Citadely. Tehdy si myslel, že se tím vše vyřeší, že tak splní úkol, který mu uložil Allanon, že tak dojde k návratu ze zapomnění. Vybavoval si poryv síly, která jej spojila s Citadelou, prolínání masa a krve s kamenem a maltou, regeneraci svého těla v napůl ducha a napůl člověka, proměnu umožňující mu vstoupit do Paranoru, aby se tak mohl dopídit, co ještě zbývá udělat.

Proměna bytí.

Uvnitř se setkal s Coglinem a Rumorem a vyslechl jejich vyprávění. Stařec mu vylíčil, jak přežili útok přízračného, když je vzal pod ochranu kouzelný štít jednoho svazku Historie druidů a přenesl je do Paranoru. I když už Walker vynesl Paranor z místa zapomnění, do něhož ho vyslal Allanon, nedojde k jeho úplnému návratu, dokud se mu nepodaří objevit způsob, jak transformaci dokončit. Dokud se nestane druidem, jak bylo předurčeno. Do té doby bude Paranor vězením, které je schopen opustit pouze on —

vězením, které se rychle vytrácí do prostoru, odkud se vynořilo.

"Hádám," opakoval skoro jen sám pro sebe.

Opakovaně pročetl svazky Historie druidů a snažil se dozvědět, co je třeba udělat, ale nenašel nic. Jak se stát druidem se v Historii nikde neuvádělo. V zoufalství ho napadlo, že ztratil důvod. A v tom se rozpomněl na Divousovy vize, z nichž dvě se už vyplnily a ke třetí, uvědomil si, má dojít právě zde.

Pohlédl starci přímo do tváře. „Stojím v hradu bez života, který je zašlý nepoužíváním. Za sebou mám smrt, které nedokážu uniknout. Neúnavně jde po mě. Vím, že jí musím utéci, ale přesto nemohu. Dovoluji, aby se přiblížila. Sahá po mně. Cítím v sobě zvláštní chlad, takže přestávám vnímat konec vlastního života. Za mnou stojí temný duch, pevně mě svírá, brání mi v útěku. Tím duchem je Allanon.“

Do té chvíle šlo o důvěrnou litanii. Cogline trpělivě přikyvoval. "Tvá vize, řekl si. Třetí ze tří."

"Dvě se už naplnily, ale žádná, jak jsem předpokládal. Divous miluje hry. Ale tentokrát hodlám těch hrátek využít ve svůj prospěch. Zním podrobnosti té vize, vím, že se má odehrát zde v Citadele. Potřebuji jenom rozluštit její význam, oddělit pravdu od lži."

„Ale jestliže se mylíš..."

Walker Boh vzdorně zavrtěl hlavou. „Nemylím se.“

Pohybovali se na důvěrně známé pudě. Walker už starci všechno vypověděl, protože si na někom s bystrým úsudkem potřeboval ověřit kazy, které třeba přehlédl. Vyslovoval svou vizi, aby se přesvědčil, jak vyzní.

Klíčem ke všemu byla Černá kostka.

Zpaměti si opakoval krátký osamocený úryvek zapsaný v Historii druidů:

Po odstranění zůstane Paranor pro lidský svět na celou věčnost ztracen, bude ve svém vyhnanství uvězněn a neviditelný. Jediné kouzlo má moc jej navrátit zpět — jedna Elfská kostka, avšak v kombinaci s nezbytnými vlastnostmi srdce, rozumu a těla. Každý, kdo má důvod a právo, ovládne toto kouzlo do náležitého konce.

Teprve teď se ujistil, že Černá kostka má sloužit k návratu Paranoru ze současného stavu polobytí a získat mu k tomu přístup. Jazyk zápisu ale neuváděl míru použití Elfské kostky. Stálo tam, že moc ke zpětnému návratu Paranoru má jediné kouzlo. Jediné kouzlo. Černá elfská kostka. O jiném kouzlu ani zmínka. Nikde. Na stránkách všech svazků druidské Historie nebylo o návratu Paranoru do lidského světa ani slovo.

Předpokládejme tedy, že Černá kostka obsahuje vše, co je třeba, ale musí se použít nejednou, dvakrát nebo i třikrát, než se celý proces návratu dokončí.

Ale vůči čemu se jí má použít?

Odpověď se zdála zřejmá. Kouzlo, které Allanon před třista lety uvolnil do Citadely, bylo zdrojem "hlídacího psa". Mohl se pohybovat volně ze dvou důvodů: kvůli ničení nepřátel Citadely a kvůli odesílání a udržování Paranoru v prostoru zapomnění, až do správného odvolání nazpět. To kouzlo byla živá bytost. Mohli jste ho vnímat v hradním zdívu; mohli jste ho slyšet, jak se hýbe ve vlastním nitru. Hlídalo a naslouchalo. Dýchalo. Bylo tam a čekalo. Má-li být Citadela vrácena do Čtyřzemí, je třeba uvěznit Allanonem uvolněné kouzlo.

Rozumně se dalo předpokládat, že tohle dokáže úspěšně zvládnout pouze další kouzelná forma. Takovým jediným kouzlem, které se nabízelo, jediným, o němž se zmiňovala druidská Historie v souvislosti s Paranorem, byla Černá elfská kostka.

Dobrá, tolik potud. Druidské kouzlo, které potírá jme druidské kouzlo. Dávalo to smysl: vyhlášená moc Černé kostky negující moc jiných kouzel. Jediné kouzlo, stálo v úryvku. A Walker ho samozřejmě musí ovládnout. Kdysi to už provedl, což dokazovalo, že je toho schopen. *Ten, kdo má důvod a právo.* On sám. Použij kouzla Černé kostky proti kouzlu "hlídacího psa" a uzavři ho. Použij Černou kostku a vrať Paranor zpět.

Stále ale cosi chybělo. Nic nevysvětlovalo, jak se Černá kostka bude chovat. Bylo to nekonečně složitější než jen kouzlo prostě vyvolat a ponechat mu volný průběh. Černá

kostka potlačuje jiná kouzla tím, že je pohlcuje do sebe — a do svého majitele. Tak už Walkera Boha jednou pozměnila. Tehdy, když jí použil k návratu Paranoru a ke vstupu do něj. Z celého člověka se změnil v cosi nehmotného. Jaká další změna by ho čekala, použije-li Černé kostky proti kouzlu „hlídacího psa“? K jaké další přeměně by mělo dojít?

A pak si pojednou uvědomil dvě věci.

Za prvé, že pořád není druidem a že se jím nestane, dokud se k tomu nebude cítit oprávněný. Že jeho oprávněnost nevzejde ze studia ani učení či moudrosti získané četbou svazku druidské Historie, že není předurčena či předem dána, nýbrž, že se dostaví ve chvíli, kdy najde způsob, jak si podrobit "hlídacího psa", který střeží Citadelu, a vrátí Paranor zcela nazpět do lidského světa, jak mu Allanon uložil.

Za druhé, že třetí vize, kterou mu Divous vyjevil, ta, která se má odehrát v Paranoru, ta, v níž je konfrontován se smrtí a není schopen utéci, protože jej pevně svírá Allanonův duch, právě takhle vize byla záklitem toho okamžiku.

Jeho argumenty byly přesvědčivé. Kdyby existoval lepší způsob, druidové by tenhle tak nedotknutelný proces k zápisu nepředložili. Černou kostku může použít pouze Walker Boh. Jen on má to právo. Její použití nějak spustí požadovanou přeměnu. Kdyby to bylo nutné vědět, jistě by Walker potřebné našel. Mnohé z druidského kouzlení závisí na pochopení — použití Černé kostky, shannarského Meče a dokonce i Písně přání. Zdálo se rozumné, že to bude platit i v tomto případě.

Jeho úvahy třetí Divousovu vizi jen stmelovaly. K popsané konfrontaci určitě dojde. Doslovné chápání víte naznačovalo, že taková konfrontace bude mít za následek Walkerovu smrt, a že ho vlastně Allanon vehnal svým úkolem do zkázy, které přes veškerou snahu nemůže zabránit. Ale bylo to příliš povrchně zjednodušené. A nedávalo to smysl. Proč by ho Allanon vyslal na mhle dlouhou pouť jen proto, aby ho stihla jistá smrt? Musí existovat jiný výklad, jiný význam. Dával přednost výkladu, který jedním životem končil a druhým začínal, který ho jednou provždy ustavoval druidem.

Cogline si tak jistý nebyl. Předešlé dvě Divousovy vize Walker neodhadl dobře. Proč je tak přesvědčený, že se mu nepovede stejně i zde? Vize nikdy nejsou tím, čím se zdají. Jsou jako pokřivené částičky polopravdy zahalené ve lžích. Pouští se do nějaké děsivé hry. První vize ho stála paži a druhá Poupě. Třetí ho nebude stát Hic? Asi je rozumnější se domnívat, že je třetí vize otevřená více výkladům, z nichž kterýkoliv se za správné souhry okolností může odehrát, včetně Walkerovy smrti. Cogline navíc trápilo, že Walker nemá jasnou představu, jak použití Černé kostky přeměnu ovlivní, jak si má podrobit „hlídacího psa“ druidů, a jak má vrátit nazpět samotný Paranor. Prostě, jak to má všechno fungovat. Zřejmě to nebude tak jednoduché, jak si to Walker představuje. Bude to zahrnovat také bolest, nesmírné úsilí a samu reálnou možnost nezdaru.

A tak spolu diskutovali. Sem a zase tam. Déle, než si Walker hodlal přiznat. O několik hodin později už byli natolik unaveni, že se omezovali na poslední výměny zběžných upozornění. Walker byl v duchu rozhodnutý a oba to věděli. Chystal se svou teorií vyzkoušet, hodlal tu bytost vyhledat a utkat se s ní, s bytostí, kterou Allanon zanechal volně v Paranoru. Chystal se k jejímu zkrocení za pomoci Černé kostky. Hodlal zjistit pravdu o Černé kostce a skoncovat s poslední z nenáviděných Divousových vizí.

Kdyby se tak dokázal zvednout od stolu, vzít talisman a jít.

I když se to před Coglinem stále pokoušel zastírat zatvrzelými pohledy a sebevědomými slovy, svazoval ho strach. Tolik nejistoty a tolik hádanek. Přiměl se prsty obemknout Černou kostku. Sevřel ji tak silně, až pocítil bolest.

"Půjdu s tebou." nabízel se Cogline. "I Rumor."

"Ne."

"Asi bychom si nějak měli pomáhat."

"Ne." opakoval Walker. Vzhlédl a pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, že bych byl nerad. Ale v tomhle mi pomoci nemůžete. Ani jeden z vás. S tímhle mi nepomůže nikdo."

Cítil bolest v místech, kde bývala chybějící paže. Jakoby tam jaksi byla a on ji jen prostě

nevidí. Neklidně se pohnul. Snažil se uvolnit svaly, které se křečovitě stáhly. Pořád seděl a debatoval se starcem. Ten pohyb mu dodal impulz, a tak se přinutil vstát. Cogline se rovněž zvedl. V polosvětle, ve slábnoucí průsvitnosti Citadely, si hleděli do tváří.

„Walkere.“ Vyslovil stařec tiše jeho jméno. „Druidové z nás obou udělali své bytosti. Změnili nás v každém směru a přinutili dělat věci proti naší vůli. Zapletli jsme se do záležitostí, které bychom byli raději pominuli. Neodvážuji se teď s tebou přít o důvody jejich manipulací. Jsme oba v situaci, kdy už na tom stejně nesejde.“

Naklonil se vpřed. „Ale řeknu ti, rád bych, aby sis pamatoval, že si své potulné rytíře vybrali moudře.“ Unaveně a smutně se usmál. „Mnoho štěstí.“

Walker obešel stul, zdravou paží starce objal a pevně přitiskl. Okamžik ho podržel, pak ho pustil a poodstoupil.

„Děkuji vám,“ zašeptal.

Žádná další slova. Zhluboka se nadechl, přešel k Rumorovi a podrbl ho mezi vztyčenýma ušima. Zahleděl se mu do světlých očí, pak se otočil a vyšel ze dveří.

PROCHÁZEL PUSTOU OHROMNOU chodbou pomalými a obezřetnými kroky jakoby snad zdi mohly zaslechnout jeho příchod, jakoby se jeho záměry daly předvídat. Směřoval do středu Citadely. Kolem splývaly v bezbarvých záhybech stíny jako noční košile halící jeho mysl. Pohroužil se do její svatyně a vyvolával kolem sebe v ochranných obalech rozhodnost a sílu vůle. Vyvolával z hloubi svého nitra odhodlání, které mu dá šanci přežít.

Neměl totiž vůbec potuchy, k čemu dojde, až se utká s druidským hlídačem a vyvolá kouzlo Černé kostky, aby si ho podrobil. Cogline má pravdu; nebude to bezbolestné a proces proměny bude složitější, než si hodlá přiznat. Půjde o zápas, z něhož třeba vůbec nemusí vyjít jako vítěz. Kéž by lépe věděl, do čeho jde. Ale nemá smysl, přát si něco, co nikdy nebylo. Metody druidů jsou navěky mlčenlivé.

Zahnul do hlavní chodby. Mířil teď ke dveřím, které se otevíraly do Citadely — a ke studni, v níž dřímá hlídač. Nebo možná odpočívá, protože se Walkerovi zdálo, že je kouzlo vzhůru a ve střehu, že očima sleduje jeho cestu po tvrzi, že se za ním plíží v čeření měňavého světla jako neviditelná přítomnost. Byl tam také Allanonův duch, tiskl se mu na záda. Cítil svalovou křeč v ramenech, které mu svíraly velké ruce. Pohání mě, už mě pevně drží, pomyslel si. Byl k této konfrontaci hnán jako kus dřeva na hřebenu vlny za povodně a nedokázal se vymanit.

Allanone, promluv na mne, zaprosil v duchu.

Porad', co si počít.

Ale žádná odpověď se nedostavila.

Objevovaly se a mizely dveře prázdných místností, ztemnělé chodby, další haly a koridory. Opět ucítil bolest v chybějící paži. Kéž by byl zase zdravý, i kdyby jen pro chvíli konfrontace. Zdravou rukou pevně sevřel Černou kostku. Cítil, jak se mu její hladké plošky a ostré hrany konejšivě vrývají do masa. Umí její sílu vyvolat, ale nedokáže předjímat, co udělá. *Zničí tě*, dostavila se nezvaná myšlenka. Dýchal zvolna a zhluboka, aby se uklidnil. Snažil se rozpomenout na odstavec o použití Kamene v Historii druidů, ale paměť mu najednou selhala. Pokoušel se vzpomenout na vše, co se na stránkách svazku dočetl, ale nedařilo se mu to. Všechno v něm tálo, ztrácelo se v poryvech hrůzy a pochyb, které jej chtivě a výhružně zaplavovaly. Nevzdávej se, povzbuzoval se. Vzpomeň si, kdo jsi, co ti [bylo přislíbeno a co sis sám předsevzal.

Ta slova se podobala suchému listí ve větru.

Před ním se do kamenného zdiva otevíralo široké a klenuté loubí, které bylo tak temně zastíněné jako v noci.

Byla tam řada vysokých kovových dveří. Vstup ke studni Citadely druidů.

Walker Boh k nim přistoupil a zastavil se. Všude kolem slyšel šepot hlasu, mučivých a trýznivých po Divousově způsobu. Hned mu říkaly, aby se vrátil a vzápětí zase naléhaly, aby pokračoval dál. Byl to šílený vír protikladného nabádání. Odkudsi z nitra vyvstávaly

vzpomínky, ale ne jeho vlastní. Vnímal jejich pohyb podél páteře jako protahování prstů, které se kroutí a stahují. Před sebou viděl štěrbinami a spárami dveřního rámu náznak zlověstné nazelenalé sondy. Za sebou vnímal pohyb.

V tom okamžiku skoro utekl. Kdyby to byl schopen udělat, zahodil by Černou kostku a běžel jako o život. Opustil by všechno odhodlání i cíl. Jeho strach byl očividný: tak hmatatelný, že se zdálo, že kdyby natáhl ruku, muže se ho dotknout. Neměl tvář, jak očekával. Ten strach neměl nic společného s konfrontací, příslibem vize ba dokonce ani s jeho vlastní smrtí. Sahal mino tyto hranice. Bylo to něco tak nedotknutelného, že to nebyl schopen určit a současně si byl jistý, že tam je.

Ale Allanonův duch ho držel pevně. Stejně jako v té vizí — záměr osudu, času a manipulace věku ve spojení se zárukou, že naplní cíl, který mu druidi uložili.

Napřáhl před sebe zaťatou pěst: díval se tak na svou ruku jakoby patřila někomu jinému a sledoval, jak se opírá do kovových dveří.

Nehlučně se otevřely.

Walker prošel. Tělo měl při tom ztuhlé a hlavu lehkou a plnou drobných hrůzou naplněných varovných výkřiků. *Nedělej to, šeptaly. Nedělej to.*

Bez dechu se zastavil. Stál na úzké kamenné podestě poblíž studny Citadely. Podél zdi věže se jako had s ostnitým hřbetem vinulo vzhůru schodiště. Vyřízlými štěrbinami v kameni pronikalo mdlé šedavé světlo a propichovalo stíny. Pod ním nic než prázdnota — obrovská zející propast, v níž se rozléhalo duté echo kovových dveří, když se za ním zabouchly. Naslouchal tlukotu vlastního srdce v uších. Naslouchal venkovnímu tichu. Pak se v propasti něco pohnulo. Z jakýchsi obrovských plic vycházel rychlý a zlobný dech. Zaplálo a vzápětí pohaslo nazelenalé světlo. Měnilo se v mlhu, která se začala líně svíjet.

Walker Boh vnímal rozlehlý prostor Citadely, který se kolem něj prostíral, jako úděsnou tíhu, již není schopen uniknout. Obklopovaly jej tuny kamene a temnota, která je halila, se podobala rubáši smrti. Mlha se zvedala. Ponuré starobylé kouzlo, „hlídací pes“ druidů, se probudilo a chystalo na průzkum. Blížilo se k němu rychlým a kradmým pohybem, vinulo se po kameni a rozežíralo tmu jako bažina, která ho beze stopy pohltí.

Ještě by mohl utéci, ale na jistotu už bylo příliš pozdě. Už spustil něco, co je třeba dokončit. Čas a události jej konečně dostihly a nyní tu sám musí rozluštit hádanku svého života utvářeného druidy. Přinutil se postoupit k okraji podesty. Jeho křehké tělo se proti oceánu energie dole zdálo jako kapka.

Zasyčelo na něj jakoby vidělo. Šepotem vyjádřené poznání. Zdálo se, že se sbírá, byla v něm patrná jakási sevřenost pohybu.

Walker pozvedl ruku s Černou kostkou.

Počkej.

Ozvalo se z mlhy. Walker strnul. Ten hlas patřil Divousovi.

Znáš mě?

Divous? Jak by to mohl být Divous? Walker prudce zamrkal. Mlha začala ve svém středu nabývat tvaru. Vytvořil se jakýsi sloup zelenkavého svíjení, které se provrtávalo vzhůru do světla. Zvedalo se přes stíny neústupně a s jistotou, až nakonec spočinulo před ním, zavěšeno v prostoru a tichu.

Pohled!

Stalo se lidskou bytostí zahalenou v plášti s kápí a bez tváře. Její paže se roztáhly a chystaly se Walkera obejmout.

Prsty na rukou se jí křivily a ohýbaly.

Kdo jsem?

Zjevila se nějaká tvář — stíny a světlo měnící se v mlze. Walker měl pocit jakoby mu byla odtržena duše.

Tvář, kterou spatřil, byla jeho vlastní.

V TEMNÉ ODLOUČENOSTI sklepení, v němž byly uskladněny svazky Historie druidů,

se kymácivě vztyčil Cogline. Něco se děje. Něco. Cítil to ve vzduchu, vibrace, která pohla stíny. Vrásčitou tvář měl staženou soustředěním; stařeckým pohledem zíral do prostora. Nesmírné a neměnné ticho porušeno nebylo, čas se zastavil, ale přesto...

Na opačné straně místnosti škulb kocour Rumor hlavou a tiše vztekle zavrňel. Nahrbil se a stočil tak jakoby pátral po nepříteli, který se učinil neviditelným. Také něco zaznamenal. Coglinův zrak těkal zprava doleva. Na stole před ním se rozechvěly stránky otevřené knihy.

Bezmyšlenkovitým pohybem si těsněji přitáhl hábit a pomyslel na vše, co ho přivedlo až sem, na vše, co už prožil. Po tolika letech a za jakou cenu? uvažoval. Tu ale nezaplatí on, nýbrž Walker Boh.

Musím udělat, co mohu, rozhodl se.

Jednou z dovedností, kterou si zapamatoval ze své druidské minulosti, se soustředil hluboko do sebe. Sestupoval do hloubi vlastního nitra, dokud se zcela neoprostil a nebyl schopen odchodu. Dokázal tak cestovat na krátké vzdálenosti, zahlédnout v sobě malé světy Stále v duchu prolétal chodbami tvrze a při tom všechno viděl i slyšel. Prosmýkal se tmou a šedým polosvětlem do věže Citadely.

Našel tam Walkera Boha ztuhlého nerozhodností tváří v tvář nesmrtelnosti a smrti. Uvědomil si, co se stalo.

Jeho hlas zazněl překvapivě klidně.

Walkere. Použij Černou kostku.

WALKER BOH USLYŠEL v mysli starcův hlas jako šepot a cítil, jak jeho tělo odpovídá. Napřáhl paži a tělo se mu napjalo.

Bytost před ním se zasmála. *Ještě mě nepoznáváš?*

Poznával i nepoznával. Bylo toho příliš najednou, něco z toho poznával a něco ne. I když ten hlas — nedalo se splést. Patřil Divousovi. Trýznil, soužil, volal jeho jméno.

Už jsi se potkal se třetí vizí, vid'. Walkere?

Walker byl vyděšený. Jak by se tohle mohlo přihodit? Jak může být Divous bytostí, kterou si přišel podrobit, a současně ztělesněním uvězněným v Černavě? Jak by se to mohlo odehrávat na dvou místech zároveň? To nedává smysl! Divouse nestvořili druidové. Jejich kouzla byla jiná a protikladná. Ale ten hlas, pohyb, dojem z té bytosti...

Přízrak před ním se zvětšoval a přibližoval.

Jsem tvá smrt. Walkere Bohu. Jsi připraven mě obejmout?

V tom Walkerovi na mysli opět vytanula třetí vize. Stejně jasně, jako když se mu ukázala poprvé — za ním duch Allanona, pevně ho svírá, před ním temný stín, příslib smrti, a všude kolem druidská tvrz.

Proč neutíkáš? Uteč ode mne!

Jediné, čeho je schopen, aby nezačal ječet. Tápal od přízraku pryč a zoufale prosil o pomoc na všechny strany. Coglinův hlas se vytratil jakoby pohřben v té ponuré hrůze. Odhodlání a cíl se kolem něj rozptylovaly rozcupovány na kousky. Přestože byl stále naživu. Walker Boh se rozpadal.

Ale jakási jeho nepatrná součást se nevzdávala. Pevně se přidržovala vzpomínky na to, co ho sem přivedlo a k jakému slibu se zavázal — že nezemře bez boje a v zapomnění. Coglinova tvář stále setrvala. Měla sveřepý pohled a rty se jí pohybovaly, jak se pokoušela promluvit.

Walker se ponořil do sebe pro jedinou věc, kterou si léta uchovával, pro jádro nenávisti, kterou pohřbil v mysli. Týkala se toho, co mu druidové udělali. Rozdmýchával ji, až vzplála. Pozdvihl ji v dlani k tváři a umožnil, aby ji ožehla. Vdechoval ji, dokud strach nedonutil k ústupu, dokud nezůstala jen zloba.

Pak se stala podivná věc. Hlas bytosti před ním se změnil. Stal se jeho vlastním. Zněl divoce a zoufale.

Prchej, Walkere Bohu!

Už nevycházel z mlhy; vycházel z něj! Volal své jméno, naléhal sám na sebe, aby uprchl! Co se to děje?

A v tom pochopil. Nenaslouchal přízraku před sebou, ale sám sobě. Slyšel vlastní hlas, trik vlastního podvědomí — Divousův trik, uvědomil si. Přízrak se Walkerovi implantoval do mozku spolu se třetí vizí i sugescí jeho smrti, hlas, jenž ho o ní přesvědčoval, aby nabył jistoty, že jde o samotného Divouse, který se dostavil, aby ho smrti zbavil. Odplata za potomky Brina Ohmsforda — o to jde Divousovi především. Kdyby Walker hlas poslechl, pochybil byl ve svém odhodlání a odklonil se od cíle, který ho přivedl.

Ne!

Rozevřel prsty a Černá kostka vzplála.

Nesvětlo se bleskově mihlo, šířilo se jako inkoust podél zastíněného zdiva Citadely a obklopovalo mlhu. *Už žádné další hrátky!* Walkerův výkřik byl euforický, nehlasný výkřik v jeho mysli. Divous — tak zákeřný a zvrhlý — jej téměř zničil. *Už nikdy znovu. Nikdy...*

Pak se všechno začalo odehrávat najednou. Nesvětlo se mísilo a spojovalo s mlhou. Tunelem magického temna se jako zelenkáva pulzující zuřivost vlévala mlha. Walker měl pouhý okamžik na to, aby zadržel dech a položil si otázku, co se pokazilo a zda nakonec v přechytračení Divouse neselhal, protože vzápětí se kouzlo druidů ocitlo na něm. Explodovalo v něm, takže v bezmocném zoufalství zaječel. Cítil nepopsatelnou bolest, ohnivou a doběla rozžhavenou září. Připadalo mu jakoby do něj vstoupil někdo druhý a byl jím unášen na magickém kouzle, které se odčerpávalo z mlhavého útočiště. Tělesná přítomnost pronikající do kostí, svalů, kůže i krve, až po Walkerovu nejzazší snesitelnost. Šířila se a běsnila, až měl dojem, že se roztrhne. Pak došlo ke změně pocitu. Odstartoval jiný druh bolesti. Zaplavily ho vzpomínky, ohromné a zdánlivě nekonečné. Za vzpomínkami následovaly doprovodné pocity, emoce nabitě hrůzou, strachem a nejistotou i lítostí. Walkerem Bohem se v nezadržitelném přívalu valilo mnoho dalších smyslových vjemů. Potácivě couval, snažil se odolat, uskakovat jim stranou. Ruka s námahou sevřela Černou kostku ve snaze odrazit ten útok, ale tělo ho již neposlouchalo. Obě kouzla ho svírala — kouzlo Černé kostky i mlhy — pevně ho držela. Tak jako Allanon a přízrak smrti ve třetí vizí!

U všech démonů! Neměl nakonec pravdu Divous?

Spatřil jiná místa a doby, díval se na tváře mužů, žen a dětí, které neznal, stával se svědkem událostí, které se vynořovaly a bledly. A nad tím vším vnímal jakousi škubavou sérii emocí, jež vyzařovala z bytosti v jeho nitru. Walker ztratil orientaci. Byl transportován do mysli svého vetřelce. Muže? Ano, muže, usuzoval, muže, který prožil nespočet životů a staletí, daleko víc než kterýkoliv obyčejný člověk, kdosi natolik odlišný...

Představy se pojednou změnily. Zahlédl nějaké shromáždění černých hábitů, temné postavy skryté za zdmi tvrze, zavřené v komorách, kam světlo sotva dosáhlo, shrbené nad starobylými knihami. Učili se, četli, psali, studovali a diskutovali...

Druidové!

A tehdy poznal pravdu — nelibé a šokující poznání, které všechno to běsnění proťalo jako čepel britvy.

Bytost, kterou jím mlha unášela, byl Allanon — jeho vzpomínky, zkušenosti, pocity i myšlenky, vše, kromě tělesnosti, kterou smrtí ztratil.

Jak tohle Allanon dokázal? Ptal se sám sebe Walker nevěřícně, zatímco zápolil s dechem proti přívalu vzpomínek a dusnému příkrovu myšlenek druhého. Ale odpověď už znal. Kouzlo druidů umožňovalo téměř cokoliv. Jako semena vysetá před tři sta lety. Potom proč? I na to se dostavila rychlá odpověď jako rudá záře jistoty. Takhle mu mělo být předáno vědění druidů. Všechno, co Allanon znal a cítil bylo uskladněno v té mlze, jeho vědomosti se v ní uchovávaly po tři sta let a čekaly na svého následovníka.

Walker ale cítil, že tu existuje ještě něco dalšího. Takhle měl být také zkoušen. Tak se mělo rozhodnout, má-li se stát druidem.

Přestal hloubat zatímco jím dál proudily představy, jejichž smysl již chápal, vše z

moudrosti druidů, vše, co Allanon získal od svých předchůdců, studiem i vlastním životem. Jako šlépěje v měkké půdě se Walkerovy otiskovaly v mozku a měly drsný a ohnivý dotek, každá jako uhlík přiložený mu na kůži. V jakési lavině sestupovala slova a dojmy. Takové množství a tak rychle. *Nechci to!* ječel hrůzou, ale krmení neustávalo. Neúprosně a cíleně — Allanonovo sebevtištění do Walkera. Bránil se mu a tápavě pátral v bludišti představ po nějakém pevném bodu. Ale nesvětlo Černé kostky se chovalo jako trychtýř, který odmítal přerušení a pokračoval v odčerpávání zelenavé mlhy, dál ji vstřebával a sváděl do jeho těla. Hlasy vyslovovaly slova, tváře se otáčely a hleděly na něj, scény se měnily a čas kvapil — skladba všech těch let, které Allanon strávil bojem na ochranu ras, péčí o zachování druidské moudrosti a dohledem nad nadějemi a cíly, jež První Rada před staletími vytyčila. Walker Boh, který se všeho toho dění stal účastníkem, zjišťoval, co to znamenalo nejen pro Allanona, ale i pro ty, jejichž životu se dotkl. Sám na sobě zakoušel vliv života bezmála deseti století.

Pak náhle představy zmizely — hlasy, tváře i nadčasové scény, vše, co na něj útočilo. Zmizely v náhlém poryvu, takže opět stanul osamělý v Citadele. Zhroucená postava u kamenné zdi.

Stále naživu.

Vratce se vzpřímil a shlédl na sebe, aby se ujistil, že je celý. Uvnitř vnímal syrovost, která připomínala do ruda osmahlou kůži z přemíry slunce, vtisk veškeré moudrosti druidů, všeho, co Allanon zamýšlel odkázat. Jeho duch se cítil jako omámený a mysl nasycená. Ale nedokázal tu moudrost spojitě ovládat. Jakoby jeho vůle nepůsobila či neovládala. Zřejmě se nedokáže soustředit.

Před ním pulzovala Černá kostka. Nesvětlo se jako most klenulo do šera, stále spojeno se zbytkem mlhy — vířivé a tetelivé masy zlověstného nazelenalého světla, které syčelo, prskalo a sbíralo se jako kočka před skokem.

Walker se napřímil. Byl slabý a vratký. Znovu dostal strach, protože cítil, že se chystá něco dalšího, že to nejhorší teprve přijde. Mysl se mu rozběhla na plné obrátky. Co by měl udělat pro přípravu? Mnoho času už není...

Mlha vyrazila do nesvětla. Blížila se k Walkerovi a v mžiku jej obklopila. Dokázal zahlédnout její zlobu, zaslechnout její zuřivost a cítit její divokost. V gejíru bolesti se mu prodrala novou kůží znalostí. Walker zařval a ohnul se bolestí. Tělo se mu křečovitě stáhlo. Měnilo se pod příkrovem svého hábitu. Cítil, jak se mu kroutí kosti. Zavřel oči a strnul. Mlha se v něm svíjela, usazovala a krmila ho. Prožíval děsivý nápor.

Celý život, v němž se Walker Boh snažil utéci před vším, co mu předurčili druidové, se rozložil, aby se tak zmapoval jeho průběh. Nakonec v něm selhal. Odešel tedy vypátrat Černou kostku a poté Paranor s jeho moudrostí, kterou měl objevit, měl-li se stát druidem. I když tento úkol přijal, sliboval si, že zůstane sám sebou, ať je mu předurčeno cokoliv. Nyní, ve zlomku času, zatímco jej proměňovalo běsnění toho, co se skrývalo v mlze, byl zbaven zbytku nadějí pro sebemenší míru vlastního rozhodování. Namísto toho setrvává s nejtemnější součástí Allanonovy duše. Jednalo se o to nejkrutější z druida, o skladbu ze všech období, kdy byl nucen záměrně nebo okolnostmi provádět něco, co si ošklivil, všechny situace, kdy musel utrácet životy, víry, naděje i pravdy, celá ta léta tvarování a hnětení ducha i srdce, dokud nebyly natolik pečlivě ukovány a stejně nerozbitné jako nejtvrďší kov. Byla to přehlídka hranic Allanonova bytí, k nimž se musel vydávat. Odhalovalo to tíhu odpovědnosti provázející moc. Živě vykreslovalo chápání všeho, co poskytovaly zkušenosti. Bylo to drsné, rozeklané a hrůzné, akumulace deseti normálních životních běhu, která Walkera zaplavila jako vodní příval přes stěnu hráze. Snášel se do temnoty ve spirálách, slyšel vlastní výkřiky a také Divousův smích, u něhož nedokázal rozpoznat, jestli jde o iluzi nebo skutečnost. Před průletem jeho ducha se rozptylovaly myšlenky, jeho naděje a víry. Nedalo se nic dělat — síla kouzla byla příliš mocná. Předem se té obludné síle poddal. Očekával smrt.

A přesto nějak na životě lpěl. Vyzkoušel si na tom temném přívalu svou výdrž, a to

způsoby, které by byl nepovažoval za možné, ale zničit ho nedokázal. Nedokázal přemýšlet — bylo to spojeno s příliš velkou bolestí. Nepokoušel se chápat, ztracen v bezedné jámě. Naslouchání mu nebylo k ničemu, protože všude kolem něj zněla ozvěna jeho vlastního křiku. Zdálo se, že je unášen sám sebou, zápolil s dechem a bojoval o život. Šlo o zkoušku, kterou předjímal — druidský rituál přeměny. Přival do něj bezcitně bil, naplňoval ho bolestí a zanechával uvnitř zlomeného. Všechno se smývalo, jeho víra i chápání, vše, co jej po tak dlouhou dobu drželo. Dokáže takovou ztrátu přežít? A když ano, čím se stane?

Proplouval vlnami utrpení pohroužen do sebe a sílu kouzla snášel na pokraji odolnosti, jen palec před utonutím. Cítil, že se může ve zlomku vteřiny ztratit a uvědomoval si, že míra jeho původního já mu nemůže být odňata. Nedokázal to zastavit. Nevěděl, zda o to vůbec stojí. Bezmocně se nechal unášet.

Bezmocně.

Kéž by zas byl tím, za koho se považuje. Kéž by splnil všechny sliby, které si předsevzal. Kéž by plně ovládal svůj život. Kéž by o životě a smrti rozhodoval.

Bezmocně.

Walker Boh.

Téměř nevědomky se odděloval od vědomého myšlení. Místo toho jej poháněly emoce až příliš původní na to, aby je identifikoval. V tomto stavu Walker Boh odvrhl svou letargii a explodoval vlnami bolesti, nesvětla, temného kouzla a časem i prostorem jako zářivé smítko ohnivého běsů. Vnímal, že opět nabývá vnitřní rovnováhu, váhu mezi životem a cípem smrti. A když nakonec protrhl hladinu černého oceánu, která mu hrozila utonutím, jediným zvukem, jenž zaslechl vytrysknout z vlastních plic, byl nekonečný výkřik.

Kapitola 26

BYLO POZDĚ DOPOLEDNE. Poslední tři z devítičlenné družiny se obezřetně plahočili pralesní spleť In Ju. Kráčeli za Stresovým zavalitým ostnitým tělem, které se neúnavně nořilo hlouběji do šera.

Wren vdechovala odporně páchnoucí vlhký vzduch a naslouchala tichu.

Rachot Killeshan byl daleko od místa, kterým se právě klopotně ubírali. Jako zvukový horizont se šířil zemí i vzduchem, hluboký a zlověstný. Morrowindlem zmítaly otřesy podobné varování před výbuchem, který se nadále chystal. Ale v pralese byl naprostý klid. Třpytivá vlhkost halila In Ju od hlavy k patě, prosakovala stromy, křoviny, byliny i trávu jako pokrývka tlumící zvuk a skrývající pohyb. Prales připomínal omračující zelenou klenbu, jejíž jednotlivé stěny vytvářely nespočet vzájemné propojených prostor a chodeb, které se kroutily a splétaly v bludiště hrozící zadušením. Větve nad hlavou se proplétaly a vytvářely strop, který clonil světlo a prostíral se nad změtí bažinatého terénu s pohyblivými písky a bahnem. Ozývalo se bzučení neviditelného hmyzu a z mlhy vydávala skřeky zvěř. Ale nikde se nic nepohnulo. Jakoby tam km nebyl život.

Ted' už se wisteronovy pavučiny vyskytovaly všude, ohromná síť, která se vrstvila po stromech jako pruhy gázy. V pavučinní visely mršiny, zbytky tvorů vysátých ze života, pozůstatky obludiny hostiny. Většinou šlo o malé jedince: větší kořist si wisteron odnášel do doupěte.

A to se prostíralo kdesi nedaleko vpředu.

Wren pozorovala okolní stíny. Spíš než ticho ji k tomu nutila naprostá nepřítomnost pohybu. Dostala se na mrtvé místo, do pustiny, do které živé bytosti nepatřily, do podsvětí říše, kterou prochází na vlastní nebezpečí. Stále očekávala zachycení nějakého barevného záblesku, zčeření vody nebo záchvěv listu či trávy. Ale In Ju byla tak strnulá jakoby ji pokrýval led. Ted' už se pohybovali hluboko ve wisteronově rajónu, kam se nic neodvažovalo.

Nic, než oni.

Wren držela Elfské kostky v pevně sevřené ruce, nyní již mimo váček, připravená k jejich použití proti očekávanému a neodvratnému. Neoddávala se žádným iluzím. Věděla, co ji to bude stát. Nenalhávala si, že by se mohla jejich použití vyhnout, že by jim k záchraně mohla stačit dovednost tuláků. Nerozebírala, zda je moudré kouzlo vyvolat, když ví, jak ji jeho moc ovlivňuje. Wisteron bylo monstrum, které dokázala přemoci pouze síla Elfských kostek. Kouzla použije, protože je to jejich jediná zbraň, kterou vlastní, a která bude mít v nadcházejícím zápase nějaký význam. Pokud bude váhat, pokud se opět stane obětí nerozhodnosti, zahynou všichni.

Ztěžka polkla přes sucho v hrdle. Zvláštní, že má tak vyprahlo v krku a celé tělo mokré. Dokonce i dlaně se jí potily. Jak daleko už zašla od doby toulek po Tirfingu s Garthem, jež se nyní jevila jako jiný život, bezstarostný, bez odpovědnosti, odpovědný pouze jí a časovému diktátu.

Jestlipak ještě někdy uvidí Západní území.

Šero vpředu se vtěsňovalo do kapes hluboké tmy, které měly pohled norných děr. Mlha se ovíjela a proplétala mezi kmeny stromu a ostatním porostem jako had. Horní větve pokrývalo pavučiní a vyplňovalo mezi nimi prostor — silné zpola průsvitné pruhy, které se třpytily vlhkem. Stresa zvolnil a ohlédl se na ně. Nepromluvil. Nemusel. Wren po obou bocích vnímala Trisse s Garthem, mlčenlivé a v očekávání. Kývla na Stresu a pokynula mu, aby pokračoval.

V tom si vzpomněla na babičku. Jaký pocit by asi Ellenroh měla, kdyby tam byla? Představovala si, jak by reagovala. Viděla její tvář, ohnivé modré oči v kontrastu s

pohotovým úsměvem i onen impozantní smysl pro klid, který odvrhoval stranou všechny pochyby a obavy. Ellenroh Elessedil. Královna Elfů. Zdálo se, že babička vždycky všechno tak zvládala. Ale ani to k její záchraně nestačilo. A na co, uvažovala sklesle, mám spoléhat já? Jistě, na kouzlo — ale to odpovídá síle svého manipulátora a Wren by v té chvíli dala před vlastní silou přednost raději té babiččině. Postrádala Ellenrohinu sebedůvěru: chyběla jí jistota. I když byla odhodlána znovu získat žezlo Ruhk s Lodenem a donést elfy bezpečně na Západní území, aby tak splnila své sliby, cítila se z masa a kostí, ne jako ze železa. Mohla by selhat. Mohla by zahynout. Do takových úvah se vkrádal strach, kterého se nikdy nezbaví.

Triss do ní zezadu narazil, až poskočila. Tiše a spěšně se omluvil a couvl. Wren naslouchala tepotu krve, který jí zněl v uších a prsou jako míra nepatrné vzdálenosti mezi životem a smrtí.

Vždy si sebou bývala tak jistá...

Vpředu se něco mihlo, blýsknutí tmavého pohybu proti zeleni. Stresa zježil ostny, ale nezpomalil. Prael se přes záplavu mokřadní trávy otevíral do porostu akácií, které na sebe vzájemně ztěžka naléhaly. Půda tam byla narušená a bahnitá. Družina sledovala ostnokota vlevo podél úzkého zdvihu. Pohyb se objevil znovu, hbitý, náhlý a tentokrát jej nezpůsobila jediná bytost. Wren se ho pokoušela sledovat. Asi nějaký hmyz, pomyslela si, protáhlý, úzký a s mnoha končetinami.

Stresa vyhledal o málo větší políčko půdy než vlastní tělo a otočil se k nim.

„Phhfft. Viděli jste?“ řekl tiše a chraplavě. Přikývli.

„Mrchožrouti! Říká se jim orpové. Hsssst! Sežerou cokoliv. Ha, všechno! Živí se zbytky po wisteronovi. Ještě jich hodně uvidíte, než tady skončíme. A když, nemějte strach.“

„Jak daleko ještě?“ Promluvila tiše Wren a sklonila se blíž. Ostnokot vystrčil hlavu. „Pořád kupředu,“ zabručel. „Necítíte ty zdechlíny?“

„Co je to támhle vzadu?“

„Ssssttt! Jak to mám vědět. Wren z Elfů? Ještě pořád žiju!“

Wren jeho vyzývavý pohled ignorovala. „Podíváme se. Když to půjde. Když ne, stáhneme se a rozhodneme, co dál.“

Postupně pohlédla na Gartha a Trisse, aby se ujistila, že pochopili a pak se vzpřímila. Faun se jí držel jako druhá kůže. Než budou pokračovat dál, musí stromového kníkala sundat.

Prodírali se trávou a mezi hroutícími se stromy. Orpové se teď vynořovali ze všech stran. Rozptylovali se dřív, než se k nim přiblížili. Podobali se obřím stříbřitým rybám, zatímco se hbitě a nehlučně ztráceli v zemi nebo dřevě. Wren se je pokoušela nebrat na vědomí, ale nebylo to snadné. Kolem bublala a prskala vodní hladina močálu, první zvuk, který zas po čase zaslechli. Vzdálenost od Killeshan se stále zvětšovala. Vyšli z trávy a ponořili se mezi stromy, kolem nich se po vrstvách usazovalo šero. Opět se rozhostilo ticho, prostor byl pustý a neživotný. Wren dýchala zvolna a zhluboka. Rukou svírala Elfské kostky.

Pak vyšli z akáciového lesíku a přešli blátivým úsekem k nějakému háji, který tvořily obrovské jedle. Jejich větve vzájemně prorůstaly v těsném objetí. Všude visely pavučinové pruhy, a jak se blížili k opačnému konci plošiny, zachytil Wrenin pohled na okraji háje roztroušené kosti. Zleva i zprava vystřelovali orpové, letmo přelétli plošinou a zmizeli v listoví vpředu.

Stresa zvolnil tempo v jakési plížení.

Došli na konec plošiny, po čtyřech se prosmýkli otvorem mezi stromy a strnuli. Za stromy se rozkládala hluboká strž. Jako kamenný ostrov usazený v močálu. Z jejího dna vyrůstaly ve změti tmavé jedlové kmeny, které jakoby pospolu svazovaly stovky pavučin. Visely v nich mršiny a dno strže posévaly kosti. Nad tím vším proplouvali jako třpytivý pohyblivý koberec orpové. Rokli ozařovalo šedavé rozptýlené světlo prosvítající mlhou a smogem do kalných stínů. Nad celou scénou spočíval pach smrti zachycovaný skalami,

stromy a mlhou. Ve wisteronově doupěti byl klid. Vyjma přeletujících orpů se nic nepohnulo.

Wren ucítila na rameni stisk Garthovy ruky. Vzhledla a viděla, že na něco ukazuje. Proti nim visel s roztaženými rukama v síťové houpačce z pavučiny Gavilan. Elesedil. Modré oči bez života a strnulé, ústa rozevřená v nehlasném výkřiku. Byl zbaven vnitřností. Tělo měl od hrudi po břicho rozpárané. V prázdné dutině se matně leskla žebra. Veškeré tělesné šťávy byly odsáté. Zbyla pouhá slupka, groteskní a děsivá lidská parodie.

Wren se za svůj krátký život se smrtí dost často setkávala, ale na tohle připravena nebyla. *Nedívej se!* napomínala se zuřivě. *Takhle si ho v paměti neuchovávej!* Přesto se dívala a věděla, že nikdy nezapomene.

Garth se jí dotkl podruhé a ukázal dolů do rokle. Nahlédla tam zprvu bez pochopení, ale vzápětí její pohled zachytil žezlo Ruhk. Leželo přímo pod Gavilanovými ostatky. Spočívalo na koberci ze starých kostí. Nad ním se nevšímavě vznášeli orpové. Na jeho konci byl stále připevněn Loden. Wren dala kývnutím najevo, že pochopila a už přemýšlela, jak by se mohli k talismanu dostat. Pojednou přestala zírat do jednoho místa a znovu se pátravě rozhlédla.

Kde je wisteron?

V tom ho uviděla vysoko ve větvích na jedné straně strže. Nehybně visel v síti z vlastních pavučin, zahalený v mlžném oparu. Byl sbalený do obrovské koule a nohy měl zasunuté pod sebou, takže svým vzhledem připomínal špinavý mrak. Pokrývaly ho trnité chlupy, které splývaly s mlhou. Zdálo se, že spí.

Wren potlačila nával děsu, který v ní jeho spatření vyvolalo. Letmo pohlédla na ostatní. Dívali se všichni. V tom se wisteron pohnul, roztáhl překvapivě vyzábělé tělo a vystrčil několik nohou. Následovalo zalesknutí drápu a objevila se ohavná hmyzu podobná hlava se zvláštním sosákem. Pak se opět sbalil a znehybněl.

Elfské kostky ve Wrenině ruce se začaly rozpalovat. Naposled zoufale pohlédla na Gavilana, pak přistoupila k ostatním a společně vykročili z lesa. Mlčky se vraceli po vlastní stopě přes plošinu, až dospěli do akáciového porostu, v němž v těsném kruhu poklekli.

Wren zapátrala v očích ostatních. „Jak bychom se mohli dostat k žezlu Ruhk?“ zeptala se klidně. Gavilanův obraz jí ulpíval v paměti tak silně, že stěží dokázala myslet na něco jiného.

Garth zdvihl ruce a zaposunkoval. *Jeden z nás se bude muset do rokle vydat.*

„Ale wisteron to zaslechne. Kostí budou chrupat jako vaječné skořápky, jakmile se na ně vstoupí.“ Postavila Fauna vedle sebe. Jeho temná očka k ní vzhlížela upřeně a záměrně.

„Mohli bychom někoho dolů spustit?“ zeptal se Triss.

„Phhhfft! Bez hluku nebo pohybu to nepůjde,“ odsekl Stresa. „Wisteron — sssttt — nespí. Jenom to předstírá. Zaznamená to!“

„Měli bychom tedy počkat až usne,“ přesvědčoval Triss. „Nebo vyčkat, až se vydá na lov, až odejde na obhlídku svých sítí.“

„Nevím, pochybuji, zda na to máme tolik času...,“ začala Wren.

„Hssstt! Nesejde na tom, zda ho je či není dost!“ Skočil jí do řeči popuzeně Stresa. „I když bude na lovu nebo na obhlídce sítí, zvětří náš pach! Pozná, že jsme tady!“

„Uklidni se,“ upokojovala ho Wren. Viděla, že ostnatec o krok ucouvl a sraštil kočičí obličej.

„Musí přece existovat nějaký způsob,“ řekl tiše Triss. „K cestě do rokle a zpět potřebujeme jen pár minut. Třeba by pomohlo nějaké rozptýlení, odvedení pozornosti.“

„Možná,“ souhlasila Wren a neúspěšně se na něco pokoušela připadnout.

Faun tiše zašvitořil na Stresu, který reagoval podrážděně.

„Jo, kníkale, žezlo! Cože? Phfft! A buď už zticha, ať mohu přemýšlet!“

Použij Elfské kostky, zaposunkoval v tom Garth. Wren zhluboka povzdechla. „Na odvedení pozornosti?“ Octlí se tam, kde to s jistotou předpokládala. „Dobrá, ale nechci,

abychom se rozdělili. Nikdy bychom se znovu nenašli."

Garth zavrtěl hlavou. *Ne k odvedení pozornosti, ale jako zbraně.*

Wren se strnule zahleděla.

Vyříd' ho dřív, než to udělá on s námi. Jedním rychlým úderem.

Triss jí v očích zahlédl nejistotu. „Co navrhuje Garth?“ zeptal se.

Jeden rychlý úder. Ovšem. Garth má pravdu. Bez boje žezlo Ruhk zpátky nedostanou. Je směšné předpokládat něco jiného. Proč nevyužít momentu překvapení? Zaútočit na wisterona dřív, než on na ně. Zabít ho nebo alespoň zmrzačit dřív, než bude mít šanci jim ublížit.

Wren se opět zhluboka nadechla. Ovšem, snad by mohla, bude-li muset. Potíží je v tom, že neví, zda kouzlo Elfských kostek postačí k přemožení něčeho tak rozměrného a dravého jako je wisteron. A kouzlo závisí přímo na ní. Pokud nebude mít dost síly, ukáže-li se, že je wisteron až moc silný, všechny je odkáže do záhuby.

Ale na druhou stranu, jakou má volbu? Lepší způsob, jak se k žezlu dostat, neexistuje. Nepřítomně sáhla dolu, aby pohladila Fauna, ale nenahmátla ho.

"Faune?" Odtrhla zrak od Gartha, stále zahloubána do aktuálního problému. Jak se pohnula, orpové se rozprchli. V prohlubních, které zanechaly její vysoké boty, se hromadila voda. Průzorem v porostu, v němž se krčili, zachytila pohledem stromového kníkala v okamžiku sestupu do rokle.

Faune!

Stresa ho rovněž uviděl. Otáčel se s ostny naježenými vpřed. "Bláznivý, sssttt, kníkal! Wren z Elfů, on vás slyšel! Ptal se, co si přejete. Nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost, phfftt, ale..."

"Žezlo?" Wren se zapotácěla a zrak jí obestřela hrůza. "Myslíš, že se vydal pro žezlo?"

Potom se ihned dala do pohybu. Vyrasila z podrostu na plošinu a běžela co nejtišeji. Zapomněla, že s nimi Faun umí rozmlouvat. Už dlouho se o to stromový kníkal ani nepokusil. Sevřela se jí hrud'. Věděla, jak jí je ten tvoreček oddaný. Udělal by pro ni cokoliv.

Ted' se to chystal prokázat.

Faune! Ne!

Dech se jí zrychlil a zkrátil. Chtělo se jí vykřiknout, zavolat stromového kníkala zpátky. Ale nemohla; výkřikem by probudila wisterona. Dospěla na druhý konec plošiny, orpové se rozlétli do všech stran jako ponuré záblesky proti mokřině. Za sebou slyšela Trisse s Garthem, jejich dupot. Stresa ji nějak předstihl, zase byl jednou rychlejší, než očekávala. Už se prodíral mezi stromy. Wren se chvatně kradla za ním a dech se jí při zvolnění zadrhl v hrdle.

Faun již sestoupil do poloviny srázu, klouzal po kamenech hladce a nehlučně. Přes cestu mu ležely pruhy pavučin, ale vyhýbal se jim snadno. Nahoře v síti nehybně zavěšen spočíval těsně sbalený wisteron. Visely tam rovněž Gavilanovy ostatky, ale Wren se na ně dívat odmítla. Místo toho se soustřeďovala na Fauna, na jeho sestup zastavující srdce. Uvědomovala si Stresu vzdáleného několik stop a zploštělého na skalním okraji. Garth s Trissem se k ní přidali, každý jí stál těsně po jednom boku. Triss ji na obranu uchopil a snažil se ji zatáhnout zpět. Vzteklym pohybem se mu vytrhla. Pozvedla ruku s Elfskými kostkami.

Faun se dostal na dno rokle a vydal se napříč. Tančil přes koberec vysušených kostí jako pírkó, opatrně si vybíral cestu, našlapoval jako kočka. Choval se stejně nehlučně a bezvýznamně jako orpové, kteří se před ním rozptylovali. Nahoře dál podřimoval wisteron, neviděl nic. Smogem našedlá mlha mezi nimi prolínala v hustých oponách a halila kníkala do svých cípů. *U všech démonů, proč jsem ho nepodržela?* Krev bušila Wren v uších jakoby odměřovala běh vteřin. Faun se ztratil v mlze. Pak byl opět k zahlédnutí, nyní zcela na opačném konci, přikrčený nad žezlem.

Je příliš těžké, pomyslela si Wren zoufale. Nemůže ho uzvednout.

Přesto se to Faunovi nějak dařilo. Uvolnil ho z vrstev kosterních pozůstatků. Kolébavě ho uchopil do drobných ruček a vydal se zpět. Podobal se při tom provazochodci, protože žezlo, které bylo třikrát tak dlouhé jako on, používal jako balanční tyče. Wren bez dechu sklesla na kolena.

Triss do Wren naléhavě šťouchl a ukázal. Wisteron ve visuté síti se hýbal, protahoval si údy. Probouzel se. Wren se začala zvedat, ale Garth ji zase spěšně stáhl. Wisteron se opět sbalil do klubka a zatáhl údy. Faun pokračoval v cestě k nim, drobnou tvář strnulou a šlachovité tělíčko napnuté. Dospěl k blízké straně rokle a zastavil se.

Wren zkoprněla. *Faun neví, jak vyšplhat!*

Tehdy si Killeshan náhle odkašlala a vychrlila oheň. Byla na míle daleko, natolik vzdálená, že se ten zvuk v tichu podobal sotva zabrumlání. Ale erupce vyvolala hluboko v zenu nárazové vlny, vibrace, které se od horské výhně šířily jako kola po vhození kamene do vody. Dospívaly až do In Ju a k wisteronovu ostrovnímu doupěti, kde rychle začala řetězová reakce. Nárazové vlny nabíraly na síle a rychle se měnily v teplo, které explodovalo ve fontáně páry z blat přímo za Wren.

Wisteron se okamžitě probral, napjal v pavučině nohy, hlavou na jakési silné nekostěné stopce otáčel jako na obrtlíku a jeho černé zrcadlové oči pátraly. Faun, kterého otřesy a exploze zastihly nepřípraveného, se splašeně rozběhl do svahu, ztratil pozornost a ihned se zřítíl nazpět. Při pádu žezla Ruhk zachřestily kosti. Wisteronovo syčení soupeřilo se sykotem gejzíru. Spouštěl se po pavučině oslepující rychlostí. Zpola pavouk, zpola opice, celkově monstrum.

Ale Garth byl rychlejší. Rychlostí stínu vrhaného prolétajícím oblakem za noci se přehoupl přes okraj rokle. Seskakoval dolu skalnatým srázem jako blesk, aniž by zpomalil. Se zachrastěním polámaných kostí přistál na dně, sklonil se pro žezlo Ruhk a popadl ho. Faun se vyšplhal do bezpečí jeho širokých zad. Garth se chvatně chystal k výstupu, když ho zakryl wisteronův stín. Obluda se spouštěla po pavučině, aby ho rozdrtila na placku.

Wren se vztyčila, otevřela ruku, paži natáhla před sebe a vyvolala sílu Elfských kostek. Reagovala stejně rychle jako myšlenka, vystřelila vpřed v oslepujícím ohnivém svazku. Zasáhla stále se spouštějícího wisterona, udeřila do něj jako mohutná pěst a v obrátcích ho odrazila. Wren vnímala, jak ji opouští všechna síla. Při náhlém popudu zachránit Gartha nic nezadržela. V okamžiku ji prostoupil bujarý pocit a zase se ztratil. Překvapeně lapala po dechu, začínala omdlévat a Triss ji zachytil kolem pasu. Stresa na ně zavolal, aby se dali na útěk.

Garth se supěním vylezl z rokle. Obličej měl zbrocený potem, v jedné ruce žezlo Ruhk a Fauna v druhé. Stromový kníkal přeběhl k Wren. Chvěl se. Po čtyřech se zuřivě proplazili mezi stromy a vyrazili přes blata.

Wren se s obavou ohlédl přes rameno.

Kde je wisteron?

Objevil se o chvíli později. Nedospěl k nim po zemi, jak očekávala, ale po vrcholcích stromů. Prorazil větrovým stromové koruny, zjevil se v jakémsi šedavém oblaku a dopadal na ně jako kámen. Triss se vrhl k Wren a vystrčil ji z jeho dráhy; protože jinak by ji byl rozdrtil. Stresa, který se změnil v jehelník, odletěl obloukem. Wisteron zasyčel. Jedna jeho drápatá končetina se ježila ostnokatovými ostny. Dopadl ve skrčené poloze. Garth pustil žezlo a postavil se mu tváří v tvář, krátký meč tasený. Obouruč ťal wisterona do obličeje, ale minul, protože bestie ucouvla. Vyplivla na Gartha vařící spršku, která se vzduchem propalovala jako oheň.

"Jed!" vykřikl odkudsi Stresa, že to zaznělo jako z hloubi studně, takže Garth padl k zemi jakoby splynul s blátem.

Wisteron zaútočil v okamžiku, kdy se Garth složil k zemi. Wren se vyškrábala na nohy a roztáhla paže. Elfské kostky vzplály, kouzlo odpovídalo. Plamen explodoval do wisterona zezadu a odrazil ho v mračnu kouře a páry. Wren vítězoslavně vykřikla a vydala se za ním. Před očima radou mlhu, jak ji síla kouzla v náhlém poryvu opět zaplavila. Nedokázala

myslet; mohla pouze působit. Sbírala v sobě kouzlo a útočila. Stále znovu dopadal na wisterona plamen, bušil do něj a spaloval jej. Obluda syčela a vřískala, otáčela se a pokoušela se postavit. Koutkem oka Wren viděla, jak se Garth potácivě staví na nohy. Jednou rukou popadl ze země žezlo Ruhk, do drahé krátký meč. Obr byl obalený blátem. Jen ho zahlédla a vzápětí na něj zapomněla. Kouzlo působilo jako závoj, který halí a zastírá. Připomínalo elixír, který ji naplňoval úžasem, nadšením a sálavou hřejivostí. Cítila se nepřemožitelná. Měla pocit, že všechny převyšuje!

Ale pak ji síla náhle zase opustila, ve zlomku času odčerpána. Plamen v ruce jí pohasl. Ochranitelsky sevřela prsty a klesla na kolena. Garth s Trissem k ní ihned přiskočili a vlekli ji pryč, táhli ji jako děcko, běželi zpátky přes blátivou pláň. Odkudsi se zjevil Faun, vyšplhal jí po noze a zabořil se jí do ramene. Stresa dál svolával varovná a srozumitelná slova. Jeho hlas při tom vycházel odkudsi ze zadu, ze starého porostu.

Tehdy z mlhy vystřelil wisteron, byl popálený a kouřilo se z něj. Jeho vyzábělé tělo se podobalo vlčímu při útěku. Vrhł se na ně, takže se všichni rozptylovali. Wren se na všech čtyřech potácela ve stínu obludy. Byla zpola omráčená, stále slabá, bláto v očích i ústech. Její ochránci se ji zoufale snažili zachránit. Garth stál obkročmo nad ní a roztácel široký meč nad hlavou ve smrtelném oblouku. Zatímco obra zatlačoval, odletovaly z Wisterona menší i větší kusy těla. Triss přiskočil, zuřivě řal a odsekl obludě, pod níž stál, jeden z údů ranou, při níž zaskřípěla kost. Zkažený vzduch naplňovaly výkřiky a řev.

Ale Wisteron byl největší a nejsilnější ze všech démonů na Morrowindlu, ze všech přízračných, kteří se zrodili z chybného použití Elfského kouzla. Stačil na ně na všechny. Švihl ocasem a odrazil Trisse, takže přistál o třicet stop dál v bezvládné hromadě. Když ho Garth rychlým sekem po hlavě chybil, rozpárala mu bestie šaty černou drápatou končetinou až na tělo a vyrazila mu meč. Garth ihned tasil krátký meč, ale druhý úder ho v kotrmelcích poslal k zemi. Převalil se přes Wren a přistál bezmocně na zádech.

Kdyby tehdy nebylo Fauna, byli by ztraceni. Wren teď ležela zcela bezbranná před wisteronem. Faun, který se o ni bál, skočil přeseho přímo do obličeje jako kvičící chlupatá koule. Jeho ručky trhaly a páraly. Wisterona to překvapilo, instinktivně couval, stahoval se nazpět. Natahoval se po kníkalovi, aby tu bezvýznamnou hrozbu rozmáčkł, ale Faun byl příliš hbitý a už mu šplhal po zbrázděném hřbetu. Wisteron se rozdrážděně stočil dokola a snažil se kníkala polapit.

Vstaň! Příkazovala si Wren a s námahou se pokoušela postavit. Elfské kostky v její ruce byly dobřela rozpálené.

Pak se vrátil rozedraný a zkrvavený Garth, krátký meč se blyštel proti světlu. Jediný mohutný úder srazil wisterona na zadní. Druhý mu téměř zmrzačil jednu přední končetinu. Wisteron syčel, svíjel se a hroutil. Faun se osvobodil skokem a bleskurychle zmizel. Garth zatočil širočinou ve smrtelném oblouku. Její čepel zasahovala, sekala a svištěla vzduchem.

Wren se vypotácela na nohy. Sálající horkost Elfských kostek jí přecházela z ruky do prsou a odtud do hloubi srdce.

Před ní leželo žezlo Ruhk, které Garthovi vypadlo z ruky.

V tom se wisteron obrátil a vyprskł na Gartha spršku tekutého jedu. Tentokrát nebyl obr dost rychlý. Sprška ho zasáhla do prsou a páčila jako kyselina. Garth klesł omráčeně do bahna a převalováním se snažil očistit.

Wisteron se ihned ocitł na něm. Jednou drápatou Končetinou jej přišpendlil k zemi a začal ho drtit.

Wren sevřela Elfské kostky oběma rukama a naposledy vyvolala plamen. Explodoval z ní takovou silou, že ji odhodil vzad jako rána pěstí. Wisteron dostal plný zásah, zdvihlo ho to jako bezmocnou mršinu a odrazilo. Obklopil ho oheň podobný běsnícímu peklu. Wren postupovala vpřed a bělavý žár kouzla se jí odrážel v očích. Wisteron se stále snažil vymanit, snažil se na dívku dosáhnout. Na čtyři se mezi nimi pozvedł Garth, byl samá krev a zlomenou čepel širočiny svíral v ruce. Wren se vše zpomalilo v jakési ploužení, v sen,

který se odehrával pouze v její mysli. Triss se jevil jako neurčitá silueta, která se klopýtavě vracela z mlhy, Stresa jako hlas bez těla, Faun jako vzpomínka a svět jako měnlivá nekonečná mlha. Z potrhaného a zchromlého těla na ni vzhlížel Garthův ponurý pohled. U nohou jí leželo žezlo Ruhk s Lodenem, poslední naděje elfů, jejich bezpečné plavidlo, jejich šance na život. Všechno to setřásla a pohroužila se do síly Elfských kostek, do kouzla vlastní krve, vytvářela ho a směřovala ho při tom s vědomím ukrytým v jakémsi temném koutě mysli, že její vlastní naděje na život klesla až k tomuto bodu.

Wisteron před ní se opět vztyčoval.

Pomoz mi! vykřikla do ticha vlastní mysli.

Pak zamířila plamenem na bláto, na němž Wisteron spočíval, a tavila je v kaši tak tekutou a poddajnou jako pohyblivé písky. Wisteron se zakymácel vpřed a poklesl na kolena. Bahno bublalo a prskalo jako výron z Killeshan. Obluda se v něm bořila a byla jím vsakována. Wisteron syčel a plival, pokoušel se osvobodit. Ale vlastní váha, která nebyla zanedbatelná, jej stahovala; jeho údy nedokázaly najít žádnou oporu. Plamen Elfských kostek sálal v jeho okolí a vykrajoval bahno stále hlouběji, stále ho rozšiřoval v bezednou jámu Wisteron se zuřivě zmítal, ale neúprosně klesal. Zvuk jeho vřeštění zmrazil prostor do ticha. Pak se nad ním bahno zavřelo a zvířený povrch se zaleskl žlutooranžovým plamenem, který pohasl.

Kapitola 27

WRENINY PRSTY SE sevřely nad Elfskými kostkami jako mechanické přívěšky, které jakoby náležely někomu jinému. Oheň odpověděl ještě jedním vzplanutím a pohasl. Chvíli stála strnule na místě, neschopná najít v sobě sílu k pohybu. V hlavě cítila prázdnotu, měla pocit lehkosti, měla dojem jakoby o půl kroku zaostávala za časem. Kouzlo v ní syčelo a prskalo. Drobnými výboji jí vystřelovalo do paží i dolních končetin, takže lapala po dechu a chvěla se. Obtížně se jí dýchalo: prudě měla sevřenou, v hrdle sucho a syrovo.

Plameny, které sežehly blátivý povrch, se před ní zmenšovaly v modré jazýčky a ztrácely se v páře. Garth stále spočíval na čtyřech, hlavu měl skloněnou a prudě se mu dmula. Kolem hluboká a nehybná In Ju.

Pak neznámo odkud vyrazil Faun, vyšplhal Wren po paži a otíral se jí o krk a rameno. Tiše kničel. Pod vlivem teplého kožíšku zavřela oči a uvědomila si, jak jí ten tvoreček zachránil. Je to zázrak, že jsme ještě naživu, pomyslela si.

Konečně se pohnula, donutila se udělat jeden krok a pak další. Poháněl ji strach o Gartha a pohled na všechnu krev kolem. Přiměla se k odvržení posledního náznaku euforie, zbytku kouzla, které v ní tápalo po touze zakusit tu sílu znovu, vsunula Elfské kostky do kapsy a spěšně poklekla vedle přítele. Garth pozvedl hlavu a pohlédl na ni. Obličej měl zablácený téměř k nepoznání, ale tmavé oči byly zářivé a určité.

„Garthe,“ zašeptala.

Na levé straně měl trhlínu od ramene k žebrům a hrudě do černa sežehlou jedem. Blátivý obal pomohl zpomalit krvácení, ale rány bylo třeba vyčistit, aby se neinfikovaly.

Něžně sňala Fauna a pak objala Gartha. Pokoušela se ho dostat na nohy. Sotva s ním dokázala pohnout.

„Počkejte,“ zvolal nějaký hlas. „Pomohu.“

Byl to Triss. Vypotácel se z mlhy a vypadal jen o trochu lépe než Garth. Byl pruhovaný blátem a bahnitou vodou. Levá paže mu zplihle visela; v pravé nesl krátký meč. Jednu stranu tváře měl celou zakrvácenou.

Zdálo se, že si kapitán Královské gardy svá zranění ani neuvědomuje. Přehodil si Garthovu paži přes ramena a zvedl obra na nohy, Za Wreniny podpory se vrátili blátivou plání do starého akáciového porostu.

V dohledu se objevil hlučně Stresa. Ostny rozestřené do všech stran. „Tudy! Phhffff! Sem dovnitř! Do stínu!“

Dovlekli Gartha na kousek suché země, která vytvářela jakousi kolébku ve spleti stromových kořenů a znovu ho položili. Wren mu hbitě rozpárala tuniku. Měla jen zbytek pitné vody, ale všechnu ji použila na očištění Garthových ran. Zbytek podala Trissovi k omytí obličeje. Šrám sešila jehlou a nití a ovázala obra látkovými pruhy, které natrhala ze zbytku rezervního ošacení. Garth ji při tom pozoroval, tichý a nehybný jakoby se snažil rozpomenout na její tvář. Několikrát mu zaposunkovala, ale sotva přikývl a posunky neopětoval. To, co viděla, se jí nezamlouvalo.

Pak se pustila do ošetření Trisse. Zranění tváře bylo povrchové, sotva hluboká odřenina. Ale levou paži měl zlomenou. Napravila ji, nařezala dřevěné dlahy a připoutala je jeho opaskem. Když skončila, vážně a zahanbeně jí poděkoval. Usmála se na něj.

Teprve potom si opravdu vzpomněla na žezlo Ruhk, které stále leželo kdesi venku v blátě. Spěšně se pro něj vydala. Vyšla ze starého porostu a přecházela blátivou pláň. Orpové se před ní po přiblížení rozprchávali jako třpytivé kousky stříbrného světla. Vzduch byl prázdný a nehybný, ale za mlhavou clonou se zlověstně rozléhal zvuk rachotu Killeshan a země odpovídala chvěním. Našla žezlo Ruhk tam, kde upadlo a zvedla ho. Loden se třpytil jako chomáč jisker. Tolik ztraceno v jeho prospěch, pomyslela si, ve

prospěch elfů, kteří jsou v něm uvězněni. Zakoušela smutný okamžik lítosti, jakousi naléhavou potřebu všechno odvrhnout a utopit v bahně jako wisterona. Elfové, kteří kouzlem napáchali tolik škody, kteří stvořili přízračné s jejich ambicemi, a kteří zanechali Čtyřzemí, za něž odpovídali, zdivočelým kmenům, by snad ani neměli existovat. Současně ale také věděla, že nejde o chybu současných elfů, nikoliv této generace, a že není správné vinit celý národ z odpovědnosti za činy, které spáchalo jen několik jedinců. Allanon jistě spoléhal, že tak bude uvažovat. Jistě předvídal, že pozná pravdu a sama si zvolí moudré řešení jeho úkolu. *Najdi elfy a vrať se clo Čtyřzemí.* Mnohokrát přemýšlela proč. Domnívala se, že už tomu začíná rozumět. Kdo může napravit všechno zlo líp než právě elfové? Kdo může vést zápas proti přízračným?

Vracela se plání a usedala na ni strnulost. Poslední stopy kouzelné euforie vymizely. Byla unavená, smutná a podivně ztracená. Věděla ale, že by se takovým pocitům neměla poddávat. Opět získala žezlo Ruhk, před sebou má cestu k pobřeží a setkání s Tygrem Tajem. A stále tu byli ti démoni.

Na okraji lesíku čekal Stresa. Jeho chraplavý hlas zněl varovným šeptem. „Hsstt, Wren z Elfů, je ošklivě poraněný. Váš obří přítel. Mějte se na pozoru. Ten jed je ošklivá věc. Phffttt. Možná s námi nebude schopen jít.“

Náhle a podrážděně ostnokota odbila. „Dokáže to,“ odsekla.

S Trissovou pomocí postavila Gartha na nohy a vyrazili. Bylo po poledni, světlo přes smogovou clonu mdlé a mlhavé a horko jako pokrývka odpařující vlhkost. Stresa vedl, pracně si klesl cestu pralesním bludištěm a vybíral takovou, která trojici za ním umožňovala snadnější průchod. In Ju působila dojmem jakoby wisteronův skon zničil vše, co v ní žilo. Ale Wren její nehybnost přisuzovala převážně pozemským otřesům. Živočichové Morrowindlu vycítili, že něco není v pořádku a alespoň na chvíli odložili běžné aktivity, stáhli se do úkrytu a vyčkávali, co se bude dít.

Wren během pochodu sledovala Garthovu tvář. Viděla mu v očích napětí, povšimla si bolestné masky, která se mu šířila těsně mezi kůží a kostmi. Nedíval se na ni, pohled měl cílevědomě upřený na cestu před sebou. Držel se zpříma jen pouhým odhodláním.

Od té doby, co vyšli z In Ju a vstoupili do lesnaté pahorkaté krajiny, se zešeřilo. Objevili mýtinu, kterou protékal pramen. Wren tedy mohla znovu vyčistit Garthovy rány. K jídlu nic neměli. Všechny potraviny snědli nebo poztráceli a neměli jistotu, které z ostrovních plodin jsou bezpečné a požitelné. Museli si vystačit s pramenitou vodou. Triss vyhledal dostatek suchého dřeva na rozdělání ohně, ale téměř ihned se dalo do deště, a tak bylo ve chvíli všechno mokré. Opět se choulili v úkrytu akácie s rozložitou korunou, těsně vedle sebe proti pronikající tmě. Stresa po chvíli přešel k místu, kde mohl držet hlídku a mumlal si při tom cosi o jediném, který je natolik fit, aby se té práce zhostil. Wren nic nenamítala; napůl souhlasila. Světlo rovnoměrně přecházelo ze stříbrné do šedé a nakonec černé barvy. Les se měnil. Náhle ožíval pohybem, protože touha po potravě pudila zvířata ze skrýší, ale žádné se nepokusilo přiblížit k jejich útočišti. V lenivých cárech se mezi stromy a trávou proplétala mlha. Z listů tiše odkapávala voda. Faun ve Wrenině náruči zakničel a přitiskl se k ní.

O půlnoci explodovala Killeshan. Chrlila oheň v prškách jisker a plamenných trosek, vyvrhovala popel a dým. Hluk, který způsobila, byl děsivý, hukot, jenž tříštil noční klid a vše se polekaně budilo. Počáteční exploze rychle přešla v jakousi sérii rachotů, jež se násobily, až se celý ostrov otřásal. I přes vzdálenost, v níž se nacházeli, byla erupce viditelná jako rudá záře v temnotě. Zvedala se k obloze jakoby tam byla zavěšena. Téměř současně se země štěpila v malé trhliny, z nichž se v gejzírech zvedala vařící a syčící pára. Ve tmě kolem úkrytu splašeně pobíhala ostrovní fauna. Prchala nazdařbůh, poděšena intenzitou otřesu, hlukem a září. Skupinka se krčila u akácie a potlačovala nutkání přidat se k ní. Ale Wren věděla, že prchat v takové tmě je nebezpečné, a Stresa jí také hned připomněl, že je třeba, aby zůstali až do svítání.

Erupce pokračovaly celou noc, jedna za druhou, řadou hromových kašlů a ohnivých

křečí, které hrozily rozpolcením ostrova napříč. Vysoko na svazích Killeshan zaplály plameny, když láva zahájila svůj sestup k moři. S rachotem drceného kamene se hroutily skály jako laviny, které jediným trhnutím uvolňovaly celá horská úbočí. Obrovské stromy se lámaly uprostřed a padaly k zemi.

Wren zavřela oči a neúspěšně se pokoušela usnout. Před rozbřeskem se Stresa zvedl a vydal se prozkoumat další cestu. Místo na stráži za něj převzal Triss. Wren s Garthem osaměli. Obr spal přerušovaně, tvář se mu koupala v potu a tělo se křečovitě zachvívalo. Měl horečku a horkost jeho těla byla hmatatelná. Sledovala, jak se kroutí a zmítá nevolí a současně si vybavovala vše, co už spolu prošli. Dřív se o něj bála, ale nikdy ne tolik jako teď. Zčásti její obavu zvětšoval pocit bezmoci. Morrowindl je pro ni pořád neznámý svět a ví o něm jen málo. Stále se vracela k myšlence, že musí existovat ještě něco navíc, co by pro přítele mohla udělat, jen kdyby věděla co. Vzpomněla si na Ellenroh, kterou postihla podobná horečka jako Gartha, horečka, které nikdo z nich nerozuměl. Ztratila babičku; nehodlala ztratit nejlepšího přítele. Znovu se ujišťovala, že je Garth dost silný, že má ohromnou odolnost. Dokáže přežít cokoliv; vždycky to dokázal.

Rozednívalo se. Wren právě zavřela oči před únavou a skleslostí, když ji obr překvapil lehkým dotekem na paži. Zvedla hlavu a jak na něj pohlédla, začal posunkovat.

Rád bych, abys pro mě něco udělala.

Přikývla a její prsty opakovaly vyřčená slova. „Co?“

Bude to pro tebe těžké, ale je to nutné.

Pokoušela se setkat s jeho pohledem, ale nepodařilo se jí to. Byl příliš obrácený do stínu.

Chci, abys mi odpustila.

„Odpustila, za co?“

V něčem jsem ti lhal. Opakovaně. Už od té doby, co jsem tě poznal.

Vrtěla hlavou, cítila se zmateně a podrážděně, byla do morku kostí unavená:

„Lhal v čem?“

Jeho pohled nikdy nelhal. *O tvých rodičích. O tvé matce i otci. Znal jsem je. Věděl jsem, kdo jsou a odkud pocházejí. Věděl jsem všechno.*

Strnule civěla, spíše neochotná uvěřit tomu, co slyší.

Wren, vyslechni mě. Tvá matka chápala důsledek Eowenina proroctví, daleko lépe než královna. Proroctví říkalo, že máš-li přežít, musíš být z Morrowindlu odvedena, ale říkalo také, že se jednou vrátíš, abys elfy zachránila. Tvá matka správně usoudila, že ať bude tvá služba vlastnímu lidu jakákoliv, bude nějak spojena se zlem, které stvořili. Tohle jsem tehdy nevěděl; ale tušil jsem to. Znal jsem rozhodnutí tvé matky, abys byla trénována k dostatečné síle a mohla tak překonat jakékoliv nebezpečí, jakéhokoliv nepřitele či zkoušku, která se od tebe bude vyžadovat. Proto tě svěřila mně.

Wren byla ohromená. „Tobě? Rovnou tobě?“

Garth se pohnul. Posunul se do sedu, aby si víc uvolnil ruce. Namáhavě chroptěl. Wren si všimla krve prosakující obvazy jeho poranění.

Přišla s manželem za tuláky. Poslali ji Nebeští jezdci. Přišla k nám, protože jí bylo řečeno, že jsme ze svobodných nejsilnější a že naše děti cvičíme od narození, aby přežily, protože přežití je nejtvrďší součástí každodenního života tuláků. Vždycky jsme byli psanci a jako takoví jsme přišli na to, že je nezbytné být silnější než ostatní.

Tvoji rodiče tedy navštívili můj rod, kmen žijící na pláních pod Myrianem, a vyptávali se, zda by se mezi námi nenašel někdo, kdo by byl ochoten ujmout se zaškolení jejich dcery. Chtěli mít dceru vycvičenou po tuláckém způsobu, přáli si, aby učení začalo co nejdříve, až dospěje do vhodného věku, přáli si, aby se naučila přežívat ve světě, kde je všechno nepřátelské. Byl jsem jim doporučen. Mluvili jsme spolu, já a tví rodiče. Souhlasil jsem, že budu tvým učitelem.

Odkašlal si. Byl to hluboký trýznivý zvuk, který se mu vydral hluboko z prsou. Na okamžik sklonil hlavu a nabíral dech.

„Garthe.“ řekla Wren nyní polekaně. „Povíš mi to později, až si odpočineš.“

Zavrtěl hlavou. *„Ne. Chci to dopovědět. Nosil jsem to v sobě příliš dlouho.“*

„Ale vždyť sotva dýcháš, sotva můžeš...“

Jsem silnější než myslíš. Na okamžik jí stiskl a pak pustil ruku. Bojíš se, že bych třeba mohl zemřít?

Potlačila slzy. „Ano.“

Tolik tě to děsí? Po tom všem, co jsem tě naučil?

„Ano.“

Zamrkal tmavýma očima a zvláště se na ni zahleděl.

Nezemřu tedy, dokud nebudeš připravená to pro mě udělat.

MLčky přikývla, i když nerozuměla, co tím má na mysli. Vyhýbala se jeho pohledu a přála si jedině: jen ať zůstane naživu, i kdyby to mělo stát cokoliv.

Vydechl se silným zachřestěním. *Dobrá. Tedy, tvá matka. Byla taková, jak ti už bylo řečeno silná, laskavá, rozhodná a oddaná tobě. Dospěla ale k rozhodnutí, že se musí vrátit ke svému lidu. Myslím, že se tak rozhodla už před opuštěním Morrowindlu. Tvůj otec se tomu podřídil. Důvod jejího rozhodnutí neznám; vím jen, že tvá matka byla nespočetnými způsoby vázána na svou matku a svůj lid, a že ji tvůj otec zoufale miloval. V každém případě došlo k dohodě, že budeš poslána k Ohmsfordům do Břidlicového údolí, kde zůstaneš do pěti let, což je počáteční věk pro výuku tuláckého děvčete, a poté budeš předána mně. Mělo se ti povědět, že matka byla tulačkou a otec Ohmsford, a že tvými předky byli elfové. Nic jiného jsi se dozvědět neměla.*

Wren vrtěla nevěřícně hlavou. „Proč, Garthe? Proč to všechno přede mnou držet v tajnosti?“

Protože tvá matka věděla, jak je nebezpečné ovlivňovat průběh věštby. Mohla se pokusit udržet tě v bezpečí a zabránit ti v návratu na Morrowindl. Mohla s tebou zůstat a o předurčení ti povědět. Ale jakého zla by se třeba mohla dopustit, kdyby se do toho vložila? O věštbách toho věděla dost, aby takovou hrozbu chápala. Věřila, že je lepší, abys dospěla, aniž poznáš podrobnosti Eoweniny předpovědi a aby sis svůj osud našla sama, ať má být jakýkoliv. Mně řekli, abych tě připravil.

„Takže ty jsi všechno věděl? Úplně všechno? Věděl jsi i o Elfských kostkách?“

Ne. O Elfských kostkách ne. Stejně jako ty jsem je považoval za pomalované hrací kostky. Řekli mi, abych ti pověděl odkud pocházejí, že to je tvoje dědictví po rodičích. Měl jsem se postarat, abys je neztratila. Myslím, že tvá matka byla přesvědčena, že tak jako tvůj osud i síla Elfských kostek se odhalí sama, až nadejde čas.

„Ale ty jsi tohle věděl po celou dobu mého dospívání? I poté, když jsem se vydala do Kamenného krbu, když jsem byla vyslána k záchraně elfů?“

Ano, věděl.

„A nic jsi mi neřekl?“ Poprvé se jí v hlase objevil zlostný podtón. Dopad jeho slov začínal působit. „Ani slovo, i když jsem se ptala?“

Nemohl jsem.

„Co míníš tím „nemohl“?“ Přiložila další polínko.

„Proč?“

Protože jsem to tvé matce slíbil. Zapřísahal jsem, abych to utajil. O pravé povaze dědictví jsi se neměla nic dozvědět, ani o Elessedilech. Arborlonu či Morrowindlu, ani o proroctví. Měla jsi k tomu dojít sama, pouze řízením osudu. Nikterak jsem ti v tom neměl pomáhat. Až přijde čas, měl jsem tě provázet, budu-li chtít. Měl jsem tě chránit, co nejlépe. Ale říkat jsem ti neměl nic.

„Vždycky?“

Obrovi zachrastilo v prsou a jeho prsty zaváhaly-. *Odpřísahal jsem to. Odpřísahal jsem, že ti nic nepovím, dokud se věštba nenaplní, dokud se nevrátíš do Arborlonu, dokud sama neodhalíš pravdu o sobě, dokud nesplníš, co ti osud určil vykonat na pomoc Elfskému národu. Slíbil jsem to.*

Wren sklesla do dřepu. Zaplavil ji pocit marnosti.

Nikomu nevěř, varovala ji Addershag. *Nikomu.* Domnívala se, že význam těch slov pochopila. Domnívala se, že rozumí.

Ale tohle...

"Ach, Garthe," řekla tiše a zděšeně. „Věřila jsem ti!"

Wren, nic jsi tím neztratila.

„Ne?"

Mlčky a nehybně na sebe zírali. Zdálo se, že se na Wren kupí a na bedra jí dosedá tíha všeho, co prožila od Coglinova příchodu už před tolika týdny. Tolik trýznivých útěků, tolik smrtí, taková veliká ztráta — cítila ji v celku, nahromaděnou v jediném okamžiku, v této hrozně a nečekaně pravdě.

Kdybys proroctví znala před naplněním, možná by bylo všechno jinak. Tvá matka to tak chápala. I tvůj otec. Snad bych ti to řekl, kdybys mohl, ale vázal mě slib. Jeho velká silueta se pohnula a ostře řezané rysy tváře se zdvihly do světla. Řekni mi, zda jsem se měl zachovat jinak. Wren, pověz mi, zda jsem měl porušit svůj slib.

Upřel na ni tmavé a bezvýrazné oči.

„Ne," připustila konečně, slzy v očích. „Ne, neměl." Zahleděla se jinam, cítila se prázdná a ztracená. „Ale to je na nic. Všichni mi lhali. Každý. Dokonce i ty. Garthe. Addershag měla pravdu a právě to mě bolí. Tolik lži, příliš mnoho tajemství a já nesdílela ani jedno."

Měla skloněnou hlavu a tiše plakala. „Někdo mi měl důvěřovat. Celý můj život se změnil a já k tomu nemohla nic povědět. Podívej, co se stalo!"

Zlehka ji pohladil po ruce. *Wren, přemýšlej. Vždy sis rozhodovala sama. Možnost volby pro tebe nikdo nestvořil; nikdo ti cestu neukazoval. Kdybys znala pravdu, kdybys znala očekávání, která se do tebe vkládala, bylo by to stejné? Mohla bys v takovém případě mluvit o vlastním rozhodování?*

Znovu se na něj zahleděla. Váhala.

Bylo by lepší, kdybys věděla, že jsi vnučkou Ellenroh Elessedil, kdybys znala pravou povahu Elfských kostek, kdybys věděla, že až dospěješ, bude se od tebe očekávat, že se vydáš na Morrowind, a že podle proroctví před tvým narozením zachrániš elfy? Jak bys pak jednala svobodně? Čím by ses stala?

Zhluboka se nadechla. „Nevím. Ale možná jsem měla dostat možnost to sama posoudit."

Světlo už bylo výraznější. Rozbřesk se prodíral kdesi za clonou mlhy a stromů. Faun zvedl hlavu z Wrenina klína, v němž nehybně ležel. Triss se vynořil z šera, stanul a mlčky je pozoroval. Noční zvuky se vytratily a překotný pohyb ustal. V dálce pokračovalo hromování Killeshan, nezmírněné, neúprosné a zlověstné. Země se nejistě otřásala a plameny z lávy se zvedaly do šedého dýmu a popela.

Garth se opět pohnul, jeho ruce posunkovaly. *Dělal jsem jen to, o co mě požádali, co jsem slíbil. Kéž by tě nebylo nutné klamat. Kéž bych ti byl mohl dát šanci, o níž jsi žádala.*

Dlouze se na něj zadívala a potom přikývla. "Já vím."

Jeho energická osmahlá tvář byla ztuhlá soustředěním. *Na matku s otcem se nezlob. Věřili, že tak je to nejsprávnější.*

Opět přikývla. Mluvením se neobtěžovala.

Musíš najít způsob, jak nám všem odpustit.

Ztěžka polkla. „Kéž...kéž by to tolik nebolelo."

Wren, podívej se na mě.

Neochotně a ostražitě se podvolila.

Dosud jsme neskončili. Je tu ještě jedna věc.

Cítila, jak se jí hluboko v žaludku usazuje chlad, úzkost z čehosi, co tušila, ale zatím si plně neuvědomovala. Všimla si, že se z lesa vynořil Stresa, pohyboval se hlučně a ztěžka, byl ošlehaný větrem a mokrá. Cestou k nim zpomalil jakoby pochopil, že se něco děje, snad nějaká výměna názorů, odhalení, něco soukromého.

„Streso," pozdravila Wren rychle ve snaze vyhnout se dalšímu povídání s Garthem.

Ostnokat přelétl kočičí tváří z jednoho na druhého. "Už můžeme vyrazit." řekl. „Vlastně, měli bychom. Ta hora sestupuje. Dříve nebo později se dostane až sem."

„Musíme si pospíšet." souhlasila Wren a vstala. Popadla žezlo Ruhk a pak pohlédla nervózně na zraněného přítele.

„Garthe?"

Nejdřív si musíme promluvit o samotě.

Hrdlo se jí znovu stáhlo. „Proč?"

Požádej ostatní, aby kousek poodešli a počkali na nás. Řekni jim, že nám to nebude trvat dlouho.

Váhala a pak pohlédla na Stresu s Trissem. "Potřebuji chvíli s Garthem. Jděte napřed a počkejte na nás. Prosím."

MLčky na ni zírali, pak neochotně přikývl. Triss s hubenou tváří bez výrazu jako první. Stresa s ostrým podezíravým pohledem.

"Fauna vezměte sebou." požádala dodatečně, sňala kníkala z bidýlka na svém rameni a postavila ho jemně na zem.

Stresa na tvorečka zasyčel, takže úprkem vyrazil do lesa. Ohlížel se na ni smutným vědoucím pohledem. "Budete-li nás potřebovat Wren z Elfů, zavolejte."

Když odešli, když zvuky jejich kroků dozněly, obrátila se přímo na Gartha. Žezlo svírala oběma rukama. „Oč jde?"

Obr přikývl. *Nelekej se: Tady. Sedni si vedle mě. Chvilku poslouchej a nepřerušuj.*

Zachovala se podle jeho přání. Poklekla tak blízko, že se jednou nohou dotkla jeho těla. Vnímala horkost, která z něj sálala. Mlha a mdlé světlo způsobovaly, že se v šedavém odstínu jevil neurčitě a svět kolem byl střapatý a dusný parnem.

Odložila vedle sebe žezlo Ruhk a Garthovy mohutné ruce se daly do posunkování.

Něco se se mnou děje. Uvnitř. Myslím, že wisteronův jed. Rozlézá se ve mně jako živočich, jako oheň, který škvaří a umrtvuje. Cítím, jak se činí, jak mě proměňuje. Je to ošklivý pocit.

"Znovu očistím rány, převážu je."

Ne, Wren. To, k čemu dochází teď, s tím nemá nic společného. Je to za hranicí všeho, co můžeš udělat. Mám jed v těle, je v něm všude.

Dýchal chvatně a neklidně. „Jestli jsi příliš slabý, poneseš tě."

Zprvu jsem byl zesláblý, ale slabost už ustoupila. Zase nabývám sílu. Ale tahle síla není moje.

Civěla na něj, vlastně nechápala, ale zároveň pociťovala úzkost. Zavrtěla hlavou. "Co to říkáš?"

Pohlédl na ni s plamennou rozhodností. Jeho temný pohled byl tvrdý a tvář ostře řezaná jakoby vytesaná z kamene. *Wisteron byl přízračný. Jako drakulové. Vzpomínáš na Eowen?*

Zachvěla se, ucukla a pokusila se vstát. Zachytil ji a zadržel na místě tak, aby na sebe stále viděli. *Podívej se na mě.*

Snažila se, ale nedokázala to. Viděla ho i neviděla, uvědomovala si jeho obrysy, ale nedokázala vnímat barvy a odstíny mezí nimi, jakoby jejich vnímáním mohlo odhalit skutečnost, které se obávala. „Pusť mě!"

Pak se v ní všechno zhroutilo a rozplakala se. Plakala bez hlesu, takže ji prozrazovaly jen záškuby ramen. Zavřela oči před zlostí z vnitřních pocitů, před hrůzou okolního světa, před děsivou cenou, kterou zřejmě stále znovu vyžaduje. Ale Gartha viděla dokonce i tam — vyleptaného do vlastní paměti — onu vážnou důvěryhodnost a sílu vyzařující mu z tváře, úsměv, který rezervoval vždy jen pro ni, moudrost, přátelství a lásku.

„Nemohu tě ztratit," zašeptala, aniž by se už zabývala posunky. Ta slova se podobala zamumlání. „Nemohu!"

Pustil ji. Otevřela oči. *Podívej se na mě.*

Zhluboka se nadechla a udělala to.

Pohled' mi do očí.

Poslechla. Dívala se do duše nejstaršího a nejdůvěrnějšího přítele. Opačný pohled se zlověstě rudě třpytil.

Už to začíná, posunkoval.

Zavrtěla hlavou v zuřivém popření.

Nemohu dopustit, aby k tomu došlo. Wren. Ale nedokážu to sám. Ne tak, abych měl jistotu. Musíš mi pomoci odejít.

"Ne."

Jednou rukou sklouzl k opasku a vytáhl dlouhý nůž. Jeho jako břitva ostrá čepel se zableskla v polosvětle. Zachvěla se a odtáhla, ale Garth ji uchopil za zápěstí a vnutil jí rukojeť nože do dlaně.

Jeho ruce rychle a pravidelně zaposunkovaly. *Mnoho času nám už nezbývá. Prožili jsme spolu hezké chvíle. Nelituji ani jediné. Wren, jsem na tebe pyšný. Jsi moje síla, moudrost, dovednost, zkušenost, můj život, vše, co jsem, to nejlepší ze mne. A přesto jsi svá, v každém ohledu jiná. Jsi tím, čím jsi se stát měla - děvče z tuláků, které se stalo královnou elfů. Víc už ti dát nemohu. Je vhodný čas se rozloučit.*

Wren nemohla dýchat. Viděla nezřetelně. „Tohle po mně nemůžeš žádat! Nemůžeš!"

Musím. Nikdo jiný tu není. Nikdo, na koho bych se mohl spolehnout, že to provede řádně.

„Ne!" Upustila nůž jakoby jí spálil kůži. „Raději bych," dusila se pláčem, „sama byla mrtvá!"

Sáhl pro nůž a opatrně jí ho znovu vtiskl do ruky. Zas a zas vrtěla hlavou a stále znovu opakovala, že ne. Dotkl se jí a znovu ji přiměl, aby mu pohlédla do očí. Teď se třásl; možná jen chladem, ale snad i z jiného důvodu. Rudý třpyt byl výraznější, intenzivnější.

Wren, už usínám. Krade mi mé vlastní já. Musíš si pospíšet. Udělej to rychle. Nedopusť, abych se stal... Nemohl dokončit, protože se mu roztrásl také ruce. Dokážeš to. Dost často jsme to cvičili. Sám si věřit nemohu. Mohl bych třeba...

Wren měla svalstvo natolik strnulé, že se dokázala sotva pohnout. Letmým pohledem se ohlédla přes rameno v domněnku, že zavolá na Stresu nebo Trisse, zoufale po někom zatoužila. Věděla ale, že jí nikdo nepomůže. Nikdo, kdo by to dokázal provést. Rychle se zase otočila. „Musí přece existovat nějaký protijed, ne?" Řekla rozčileně. "Zeptám se Stresy! Bude vědět! Přivedu ho!"

Mocné ruce ji přerušily. *Stresa už pravdu zná. Viděla jsi mu ji na očích. Nedá se nic dělat. Nic není. Nech to být. Pomoz mi. Vezmi nůž a použij ho.*

"Ne!"

Musíš.

„Ne!"

Vymrštil jednu ruku jakoby ji chtěl uhodit, takže instinktivně odpověděla obranným blokem, ruka s nožem se pozvedla a strnula těsně nad jeho hrudí. Oba zavřeli oči. Na okamžik se z Wren všechno odplavilo, vyjma děsivého vědomí, co je třeba udělat. Ta skutečnost ji ochromila. Zadržela dech. *Wren, rychle...* Nepohnula se. Vzal ji za ruku a zlehka ji snižoval, dokud čepel nespočinula proti jeho tunice, proti jeho hrudi. *Udělej to.*

Pomalou potřásala hlavou, úporně, ze strany na stranu, sotva vnímatelným pohybem.

Wren. Pomoz mi.

Pohlédla na něj, zahleděla se mu hluboko do očí, do rudé záře, která jej stravovala, která vyvstávala z děsu, jenž v něm narůstal. Vzpomněla si jak vedle něj stála jako děcko, tenkrát, když ji poprvé poslali k tulákům, jak mu byla sotva po kolena. Vzpomínala, jak si s ním v deseti, hubená jako bič a odolná jako houžev, hrála v lese na honěnou. Vzpomínala, jak si hráli, pořád a bez konce, a jak to vše neustále směřovalo k jejímu výcviku a výuce. Na tváři ucítila jeho dech. Cítila jeho blízkost a pomyslela na příjemný pocit bezpečí, který jí poskytovala v dětství.

"Garthe," zašeptala zoufale. Cítila, jak se jeho velké ruce zvedly a sevřely její. Tehdy mu dlouhý nůž pohroužila do prsou.

Kapitola 28

PAK SE DALA DO BĚHU. Vběhla z mýtiny do lesa, znecitlivělé žalem, poloslepá slzami a před sebou, jako štít, svírala obouruč žezlo Ruhk. Probíhala stíny a polosvětlem časného ostrovního rána, aniž by vnímala vzdálený rachot Killeshan a otřesy Morrowindlu v odezvě, zcela mimo vše, vyjma potřeby úniku z času a místa Garthovy smrti, i když věděla, že své paměti uniknout stejně nedokáže. S nedbalou přezíravostí se prodírala křovisky a větrovím, vysokou trávou a trnitými porosty, probíhala podél hřebenu překrytých ztuhlou lávou a přebíhala přes odumřelé dřevo a jiné roztroušené trosky. To neběželo její tělo, ale mysl.

Garthe!

Bez konce jej vyvolávala a štvála se za vzpomínkami, které na něj měla, jakoby ho zachycení alespoň jediné mohlo vrátit do života. V duchu ho viděla, jak odbíhá jako fantasmagorický přízrak. V prostora před ní se jí zjevovaly a mizely jeho části. Byly to rozmarné a vzdálené představy z minulosti. Viděla se ho pronásledovat jako mnohokrát, když ji učil přežít. Viděla se ten poslední den v Tirfingu, než se objevil Cogline a všechno se jednou provždy změnilo. Pobíhala tehdy po myrianském pobřeží a hledala stopy. Sledovala, jak seskakuje ze stromu — veliký, tichý a hbitý. Cítila, jak se s ní chytá do křížku, cítila, jak se mu vysmeká, pozvedá dlouhý nůž a bodá. Slyšela se smát. *Jsi mrtvý, Garthe!*

A teď to byla skutečnost.

Nějak, aniž by kdy vyšlo jasně najevo jak, narazila na zbytek družiny. Na zbytek, který přežil. Na Trisse, kromě ní posledního elfa, a na Stresu s Faunem. Vpotácela se mezi ně, zuřivě se jim vyhnula jako by šlo o překážku a pádila dál. Samozřejmě se za ní pustili, doháněli ji, volali na ni, vyptávali se, co se stalo a kde je Garth."

Odpovídala, že pryč a vrtěla hlavou. Už nepřijde.

Ale to je dobře. Je to tak v pořádku.

Už je v bezpečí.

V běhu zaslechla, jak se Triss znovu ptá. *Co se stalo?* a Stresovu odpověď, *Hsssstt, nevidíš?* Slova, která mezi sebou pronášeli šepem a kradmo, aniž by si Wren uvědomovala jejich význam, aniž by ji to zajímalo. Faun jí ze stezky vyskočil na paži a majetnický se přimkl, ale drsně ho setřásla. Nestála o doteky. Sotva dokázala vydržet ve vlastní kůži.

Vynořila se z lesa.

"Lady Wren!" Zaslechla Trissovo zvolání.

Potom se škrábala do lávového svahu, chytala se ostré skály a cítila, jak jí rozdírá ruce a kolena. Supěla, kašlala a dusila se slovy, která nevycházela. Žezlo Ruhk jí vypadlo z rukou. Nechala ho ležet. Všeho se zbavovala, celého svého já, nemocná jen z pomyšlení na něj. Měla jedinou potřebu — prchat, unikat a běžet až do úplného vyčerpání, až už nebude kam.

Když se konečně zhroutila, zůstala na svahu ležet vyčerpaná, vzlykající a bez vůle. První k ní dospěl Triss. Konejšil ji jako děcko, uklidňoval slovy a drobnými doteky a snažil se jí vytvořit takovou míru pohody, jakou potřebovala. Pomohl jí vstát, otočil ji a vedl zpátky do lesa. V jedné ruce nesl žezlo Ruhk, druhou ji podpíral a vedl ji tím ranním časem jako ovčák zbloudilé jehně. Nijak na ni nenaléhal, šlo mu jen o to, aby neustávala v chůzi. Stresa šel první. Jeho zavalité tělo se pro ni stalo opěrným bodem, na který se zaměřila, stále se měnícím objektem, k němuž se pohybovala. Jedna noha, druhá... zas a zas. Faun se jí znovu pokusil vyškrábat po noze do náruče a tentokrát jeho dotěrnost uvítala. Přitiskla kníkala blíž k sobě a znovu se laskala s teplem a hebkostí jeho tělíčka.

Putovali tak celý den. Kumpáni na cestě, která nevyžaduje slov. Několikrát se zastavili k odpočinku. Wren od Trisse přijala vodu, kterou jí podal k napití, i ovoce, které jí vložil do dlaně, aniž by ji zajímalo odkud pochází a není-li k jídlu nebezpečné.

Den potemněl s nakupením mraků od jednoho obzoru ke druhému a s houstnutím smogu pod nimi. Killeshan za nimi teď hřměla nezvladatelnými erupcemi a v táhlých gejzírech chrčila k obloze oheň, kouř a popel. Ve vzduchu se vznášel hutný pach síry, ostrov se otrásal a kymácel. Když se konečně setmělo, koupal se horský hřeben v krvavě rudé koróně, která opětovně zaplála při každé erupci a sesílala ze vzdálených svahu ohnivě stružky tam, kde láva stékala k moři. Balvany praskaly a skřípaly, zatímco je roztavená hornina strhávala a stromy hořely v jakémsi ostrém praskotu zoufalství. Vítr ustal, na vše sedala mlha a ostrov se změnil v klec s plamennými mřížemi, v níž na sebe obyvatelé vyděšeně a v nervózním zmatku naráželi.

Stresa je tu noc utábořil ve skalní rozsedině, kterou ze tří stran obklopoval les drátovitých holých kmenů bez olistění a kůry. Přikrčili se ve tmě zády ke skalní stěně a pozorovali zuřící požár venku, který oslnivě zářil. Od pobřeží je dělil ještě asi den cesty, den cesty od setkání s Tygrem Tajem a zkáza ostrova hrozila bezprostředně. Wren se už natolik vzpomatovala, že si to nebezpečí plně uvědomovala. Srkala vodu z šálku, který jí podal Triss, naslouchala zvuku jeho hlasu, který k ní neustával tiše a konejšivě promlouval a rozpomínala se při tom, co má udělat a také na Tygra Taje, jenž jí v tom měl pomoci.

„Trissi,“ promluvila nečekaně jakoby ho uviděla poprvé. Vyslovila jeho jméno vděčně, takže se mu na tváři objevil úlevný úsměv.

Krátce poté se zjevili démoni, přízrační z Morrowindlu, první, kterým se podařilo uprchnout před ohnivým výronem Killeshan. Prchali po svazích k pobřeží ztracení, zmatení a připravení zabít vše, co se jim připele do cesty. Potácivě se vynořovali z ohnivě záře jako nahodilé děsy a bezmyšlenkovitě útočili. Reagovali instinktivně a pod vlivem vlastního podivného běsů. Stresa zaslechl jejich příchod, jeho našpicované slechy zaznamenaly, jak se blíží, takže ostatní varoval chvíli před napadením. Triss jejich vpád zachytil s taseným mečem. Odolával mu a téměř ho odvracel stranou. I když vládl jen jednou zdravou paží, byl jim skoro rovnocenným soupeřem. Ale démoni byli šílení strachem a jako bez rozumu. Z rodné pahorkatiny je hnalo cosi nad míru jejich chápání. Tyhle lidské bytosti pro ně nebyly tak hrozné. Obraceli se a znovu útočili, odhodláni se vybíť na zdroji, který se nabízel.

Ale teď se do boje s nimi pustila i Wren, stravovaná vlastním běsem, Chladně a s rozumem vysílala kouzlo Elfských kostek, které jimi prořezávalo jako břitva.

Nebezpečí si uvědomili příliš pozdě. Kouzlo je dohánělo, takže mizeli v ohnivých prškách a vyděšeném jekotu. V mžiku zbýval jen kouř a popel. Po celou noc přicházeli další, v malých hloučcích, které vyrazily ze tmy v zuřivých nápurech, jež je unášely k rychlé a jisté smrti. Wren je bezcitně a bez lítosti zahubila a pak se plamenem zaměřila na okolní les, dokud se nerozhořel tak jako výše položené svahy, po nichž stékaly dýmající lávové řeky. Těsně před úsvitem byl prostor v rozsahu padesáti yardů kolem úkrytu holý a dýmající. Kostnice těl zčernalých k nepoznání, hřbitov, na kterém přežili jen oni. Beze spánku a odpočinku proti útočníkům. Úsvit je zastihl s vpadlými očima a strnulými pohledy. Proti svítání roztřepené a přízračné postavy. Triss měl zranění na pultuctů nových míst, šaty v cárech a kromě krátkého meče ztratil nebo zlomil všechny zbraně. Wren měla tvář šedou od popela a ruce se jí třáslы vlivem náporu síly Elfských kostek. Stresovy ostny se ježily do všech stran a zdálo se, že nikdy nezplihnou. Faun se vedle Wren krčil jako stočená pružina.

Zatímco se od východu plížilo světlo v podobě stříbřitého východu slunce přes clonu mlhy, ohně a kouře, vyprávěla Wren konečně ostatním, co se stalo s Garthem. Potřebovala to sdělit, protože se chtěla zbavit osamocené břemene, které nesla, hořkého povědomí, které sdílela jen sama v sobě. Šeptem jim vyprávěla v tichu, které se rozhostilo po posledním z útočníku. Znovu se rozplakala a myslela, že snad už nikdy

neustane. Ale slzy tentokrát očišťovaly. Jakoby něco z té bolesti odplavily. Poslouchali ji mlčky. Kapitán Královské gardy, ostnokot a stromový kníkal. Těsně pohromadě, aby jim nic neuniklo, dokonce i Faun, který se jí uvelebil na rameni, ať už jejím slovům rozuměl či ne.

„Rwwll. Wren z Elfů, bylo to nutné.“ řekl jí Stresa vážně, když domluvila.

„Tys to věděl, vid?“ Zareagovala otázkou.

„Hssstt. Ano. Pochopil jsem, co jed způsobí. Ale povědět jsem vám to nemohl, Wren z Elfů, protože byste tomu stejně nechtěla věřit. Musel vám to povědět sám.“

Ovšem, ostnokot má pravdu, i když už na tom vlastně nezáleží. Hovor se poněkud protáhl. Světlo zvolna prosvítalo šerem a projasňovalo okolí, okolní svět zuhelnatělých pozůstatků, z něhož k obloze dál stoupal v chomáčovitých spirálách kouř a země se neustále zachvívala zlostným nesouhlasem Killeshan.

„Lady Wren, položil za vás život,“ řekl Triss vážně. „Když se na vás wisteron sápal, postavil se před vás a snažil se mu v tom zabránit. Nikdo z nás by si tak nevedl. Pokoušeli jsme se, ale jen Garth měl tu sílu. Tuhle vzpomínku si na něj zachovejte.“

Ale Wren stále cítila, jak tlačí na rukojeť dlouhého nože, jak mu klouže do srdce, stále cítila, jak jí tiskne ruce, skoro jakoby ji zbavoval odpovědnosti. Ty ruce bude vnímat pořád, pomyslela si. Stále bude vidět obsah jeho pohledu.

Brzy poté se znovu vydali na cestu. Přešli zuhelnatělé noční bitevní pole, za nímž se prostírala svěže zelená denní krajina. Směřovali k poslednímu úseku cesty, jež je dělil od pobřeží. Otřesy pod nohama neustávaly a plameny lávových řečišť hořely blíž, jak stékaly horským úbočím. Všemi směry kolem nich prchala zvěř, dokonce ani démoni se už nezastavovali, aby na ně zaútočili. Vše prchalo z dosahu palčivého žáru, poháněno běsněním Killeshan k břehům Modrého předělu. Morrowindl se pozvolna měnil v ohnivý kotel, jenž se užíral z vlastního středu. Všude se začínaly objevovat rozsáhlé trhliny. Otevíraly se do tmy, která syčela a dštila vařící páru. Svět, který během uplatňování Elfského kouzla prosperoval mizel a za několik dní z něj zbydou jen neživotná skaliska a popel. Doslova za pochodu vznikl kolem zbytku prchající družiny nový svět, po jehož dokončení již po starém nebude ani památky.

Sešli do lučin zarostlých vysokou trávou, jež se vázaly na poslední úseky původního porostu ohraničujícího pobřeží. Tráva se už začínala kroutit a chřadnout. Byla zadýmená a zapařená žárem a plyny, které z ní vypalovaly život. Pod podrážkami se jim rozpadal suchý a odumřelý křovitý porost. Všude po okolí plál na ohraničených skalnatých úsecích oheň a vpravo od nich se hlubokou roklí neúnavně prodírala porostem divokého býlí tenká ohnivě rudá stuha směrem k akáciovému háji, který bezmocně čekal jakoby ochromený neblahou předtuchou. Z výšin pralesa In Ju, kde porost pomalu prohořival až k úrovni vodní hladiny a močál se již počínal vařit, se dolů klikatily mračna černých sazí. Odkudsi mimo výhled pršely shůry jako kroupy z mraků kameny a popel, které neustále vyvrhovala neutuchající vulkanická erupce. Vítr se obracel a viditelnost se horšila. Polední obloha byla tak sychravá, šedá a mlhavá jako podzimní soumrak.

Wren se cítila jako omámená, jako součást vzduchu, který vdechovala. Jakoby se jí kosti v těle uvolnily. Plamen z kouzla Elfských kostek stále plál a jiskřil jako řeřavé uhlíky. Zkoumala okolní terén a zdálo se jí, že nemůže zaostřit. Všechno bylo unášeno jako mraky.

"Streso, jak daleko ještě?" Zeptala se.

„Ještě daleko.“ zabručel ostnokot, aniž by se otočil.

„Phhfftt. Pokračujte dál Wren z Elfů.“

Poslechla s vědomím, že jí ubývá sil a nepřítomně uvažovala, zda je příčinou tak časté používání kouzla nebo vyčerpání. Těsně vedle sebe vnímala Trisse, který jí jednou paží objal kolem ramen.

„Opřete se o mě,“ řekl tiše a přidal její tíhu ke své. Se sklonkem slunce k západu se luka vytratila. Dospěli k původnímu porostu. Na jihu už stál v plamenech. Nejvyšší větve

hořely a k obloze se vlnil kouř. Rychle se jím prodírali, smýkali se a klouzali po mechu, listí a uvolněných kamenech. Stromy byly nehybné a holé jako pilíře nějaké haly zastřešené nízkou zavěšenými mraky a mlhou. Z mížného oparu zaznívalo všude kolem vzdálené mručení a vytí.

Cesta se vlekla. Jednou se po straně opodál pohnulo něco obrovského, Stresa se k tomu obrátil čelem a zježil ostny. Ale neobjevilo se nic, takže po chvíli pokračovali dál. Zpředu zazníval zvuk vody narážející o skaliska, mořský příboj. Wren zjistila, že se usmívá. Žezlo Ruhk při tom pevně tiskla k prsům. Stále máme naději, pomyslela si unaveně. Stále je šance k úniku.

Pak, konečně, zatímco se za nimi ztrácelo denní světlo a vpředu se zapadající slunce rozzářilo stříbřitě rudým svitem, vyšli ze zalesněného úseku a stanuli na vysokém ostrohu, z něhož se upřeně zahleděli na širokou rozlohu Modrého předělu. Vzduch kolem nich zahaloval dým a popel, ale obzor za jejich clonou byl ohnivě plamenný.

Družina popošla klopýtavě vpřed a zastavila se. Útes prudce spadl rozeklanými skalisky k pobřežní čáře. Nikde ani známka po pláži, ani náznak po Tygru Tajovi.

Wren se ztěžka opřela o žezlo a zapátrala po obloze. Prostírala se do nedohledna. Nesmírná a prázdná prostora.

„Tygře Taji!“ Zašeptala zoufale.

Triss ji pustil a poodešel, aby si útes prohlédl.

„Tam dole,“ hlásil po chvíli a ukazoval k severu. Tam je pláž, pokud se nám na ni podaří dostat.“

Ale Stresa už vrtěl šedou hlavou. „Ssssstt! Budeme se muset vrátit tím lesnatým terénem. Znovu do kouře a mezi zvířata, která se v něm ukrývají. A to není moc chytrý nápad, když se zrovna stmívá. Phffft!“

Wren bezmocně sledovala zapadající slunce na mořském obzoru, které začínalo mizet. Za chvíli bude tma. Došli už tak daleko, pomyslela si a šeptem, který mohla slyšet jen ona, si řekla: *Ne!*

Odložila žezlo Ruhk a vyndala Elfské kostky. Podržela je před sebou a vyslala bílé kouzlo od jednoho konce nebe ke druhému, jasný plamen na pozadí šedavého soumraku. Světlo zablikalo jako oheň a zmizelo. Stáli a společně sledovali jeho průlet, pozorovali příchod noci a dívali se, jak zapadající slunce barví oblohu.

Za nimi se začínali houfovat lovci, z pahorkatiny sestupovali další démoni, přízraky, které je buď stopovaly nebo je vábilo kouzlo. Jejich stíny se strkaly na soumravném pomezí, mručely, vyly a neustále se šinuly blíž. Wren s přáteli uvízla na útesu. Byli polapeni na útesu, který strmě spadl k moři. Wren slyšela chřestot vlastních kostí, dechu a selhávající síly. Nedalo se příliš očekávat, že se tam nakonec shledají s Tygrem Tajem. Příliš nepatrná naděje. Přesto se jí odmítala zbavit. Bude-li třeba, použije kouzlo ještě jednou. Navíc.

Stejně ho už pro přežití další noci mnoho nezbyvá. Nemá k jeho použití dost síly, ani v ostatních jí mnoho nezbyvá.

Triss se zašel podívat na přízraky mezi stromy, byl sehnutý, napjatý, zlomenou paží svěřenou a paží s mečem ohnutou a připravenou.

„Zůstaňte na místě.“ upozornil ostatní.

„Támhle!“ Varoval Stresa.

Něco se vymrštilo ze tmy, nějaký silný tvor, který do Trisse vrazil a porazil ho na zem. Za ním vyrazil další a Stresa ho zasypal sprškou ostnu. Wren vymrštila ruku s Elfskými kostkami prudce vzhůru a vyvolala kouzlo, které sežehlo nejbližší bytosti. Spěšně se s jekotem stahovaly. Triss ležel na zemi v bezvědomí.

Wren sklesla vyčerpáním na kolena.

„Sssttt, vstaňte!“ zavrčel Stresa zoufale.

Z lesa se nanovo oddělila hrstka pokřivených postav a začala se přibližovat.

„Vstaňte!“

V tom téměř úplné ticho prořal skřek jakoby vytržený z lidské bytosti a přes útes přeletěl obrovský stín. Jakési drápy pročísly koruny stromů a přiměly tak útočníky, aby se rozptýlili do tmy. Wren se nevěřícně zahleděla k obloze, neschopná promluvit. *Že by spatřila...?* Stín přelétl a jeho temná křídla se proti obloze podobala nožům. Z hrdla mu vyrazil další skřek.

„Spirite!“ Vykřikla Wren.

Roch se znovu otočil a kolmo se snášel na okraj útesu, na němž se zuřivým bitím křídel dosedl. Seskočila z něj malá šlachovitá postava, která něco divoce vykřikovala a ječela. „Haló, tudy, pospěšte, rychle! Nezůstanou vylekaní dlouho!“

Tygr Taj!

Když pak Wren vytáhla Trisse na nohy a doklopýtali společně k mužíkovi, opravdu to byl Tygr Taj, na něhož si pamatovala z doby před všemi těmi týdny: vrásčitý a s úsměvem v opálené tváři, hastroš z kostí a kůže, drsné ruce připravené a bystré zářící oči. Pohlédl na ni a její přátele, na žezlo Ruhk, které nesla, a zasmál se.

„Wren Elesedilová,“ pozdravil. „Držíte slovo, děvče! Vrátila jste se ze smrti a našla mě, vrátila jste se, abyste mi plivla do tváře na důkaz, že jste to nakonec dokázala! Ztraceně, vy musíte být ze železa!“

Měla takovou radost, že ho vidí, že se ani nepřela.

PAK JIM TYGR TAJ řekl, aby rychle vyšplhali na Spirita. To ale až po ostrém pohledu na Stresu a kousavé poznámce, že by si měl ostny raději držet při těle. Zamumlal něco o Wrenině volbě společníků, zabalil ostnokota do koženého přehozu a vysadil jej nahoru. I když Stresa zůstal klidný a povolný, oči mu nejistě těkaly. Fauna si Wren připevnila na záda, vylezla na Spirita a před sebe vytáhla napůl bezvědomého Trisse, aby ho mohla přidržovat. Protože neměla volné ruce, vtlačila si žezlo Ruhk do postroje pod nohama. Wren s Tygrem Tajem si počínali rychle, pronásledováni vrčením a mračením, jež se neslo z lesní temnoty a poháněni obavou z bytostí, jež se tam skrývaly. Ze šera dvakrát vystřelili démoni jakoby k útoku, ale pokaždé je Spiritův zlobný skřek zase zahnal. Zdálo se jim, že to trvá věčnost, ale nakonec se usadili. Když Tygr Taj naposledy v rychlosti přehlédl řemení postrojů, vyšvihl se na Rocha.

„A teď vzhůru, starý brachu!“ Vzkřikl důrazně.

S posledním skřekem rozestřel Spirit obrovské perutě a odlepil se od země. Ze skrytu vyrazila hrstka démonů. Běžela za nimi, aby je chytila. V poslední zoufalé snaze přebíhali útes. Několik se jich zachytilo Rochova peří a stahovali obřího ptáku dolů. Ale Spirit se oklepal, otočil se a zuřivě hrábl drápy, takže útočníci odpadli do tmy. Když se Roch dostal nad Modrý předěl a začal stoupat, Wren se naposledy rychle ohlédla. Morrowindl se ve tmě podobal žhavé peci, byl celý zahalený v mlze, páře a popílku. Ústí Killeshan chrílilo proudy roztavené lávy, ohnivé řeky, které stékaly k moři.

Zavřela oči a už se neohlédla.

Neměla nejmenší tušení, jak dlouho té noci letěli. Snad hodiny; možná jen minuty. Zatímco se usilovně snažila neusnout vyčerpána téměř k nečitelnosti, přidržovala Trisse a současně se držela bezpečnostního řemení. Faun ji pažemi objímal kolem krku. Byl hřejivý, hebký a Wren cítila na krku jeho ustrašený dech. Stresa kdesi vzadu byl zticha. Zaslechla, že na ni Tygr Taj něco zavolal, ale jeho slova se ztratila ve větru. O odpověď se nesnažila. Přízračně se jí před očima vznášel pohled na Morrowindl oněch posledních okamžiků, drsný a nepoddajný, noční můra, která se do spánku nikdy neuchylí.

Když přistáli, lhostejno po jaké době, byla ještě tma, ale obloha kolem Wren jasná a zářivá. Spirit dosedl na malý atol, který se zelenal vegetací. Vzduchem se linula sladká vůně květin. Wren ty vůně vděčně vdechovala a spouštěla se při tom ze Spiritova hřbetu. Pak se strnule natáhla pro Trisse a Stresu. Představ si, pomyslela si omámeně — měsíc a hvězdy, noční záře jejich svitu, žádná mlha, žádný oheň.

„Tudy, děvče,“ upozorňoval Tygr Taj mírně a vzal ji za paži. Zavedl ji na palouk s

hebkou trávou, kde si lehla a ihned usnula.

Slunce na obzoru bylo rudé, když se opět vzbudila. Podobalo se nachové kouli, která vystupovala k obloze černé bouřkovými mraky z karmínové červeně zbarvené mořské vody. Zdálo se, že se bouřkové mraky a rudá záře zabydlují v jediném místě země i oblohy. Pozvedla se na loket a zahleděla se na ten zvláštní úkaz. Jak je to možné, žasla v duchu. V tom se tiše ozval Tygr Taj, který u ní držel hlídku. „Spěte dál, slečno Wren. Ještě je noc. Táhle to je Morrowindl, celý v plamenech. Explodoval. Hádám, že z něj už brzy nic nezbyde.“

Znovu usnula, a když se probudila, bylo poledne Slunce sedělo vysoko na bezmračné modré prostoře nad hlavou, vzduch byl hřejivý a svěží. V náporu moře na útesy zaznívalo ptačí trylkování. Odkudsi poblíž se ozývalo Faunovo švitoření. Vstala, aby se podívala a zjistila, že kníkal sedí na kameni a tahá za popínavou rostlinu, aby z ní mohl oštipovat listy.

Triss ještě spal a Stresa byl z dohledu. Spirit seděl opodál na okraji útesu a upřeně zíral nezakrotným pohledem na pustou vodu.

Tygr Taj se vynořil za ptákem a zvolna k ní přistoupil. Podal jí vak s ovocem a chlebem a odvedl ji od spícího Trisse. Posadili se do palmového stínu.

„Už odpočatá?“ Zeptal se a Wren přikývla. „Najezte se. Musíte mít hlad. Vypadáte jako byste nejedla několik dní.“

Vděčně se najedla a potom přijala džbánec lehkého piva, který jí nabídl. Pila, až myslela, že pukne. Faun se obrátil a zářivýma, zvědavýma očima je pozoroval.

„Zdá se, že jste získala nové přátele,“ prohlásil Tygr Taj, když skončila. „Elfa a ostnokota znám podle jména, ale jak se jmenuje tenhle tvor?“

„To je stromový kníkal. Jmenuje se Faun.“ Wren se mu zahleděla do očí. „Tygře Taji, díky, že jste nás neopustil. Spoléhala jsem na vás.“

„Ohó!“ Odsekl. „Jako bych nevěděl, jak se věci mají! Ale pochyby jsem měl, děvče. Domníval jsem se, že by vaše pošetilost mohla předběhnout váš zápal. Skoro to tak vypadá.“

Přikývla. „Skoro.“

„Po výbuchu sopky jsem se po vás vracel pátrat každý den. Viděl jsem tu explozi na dvacet mil daleko. Říkal jsem si: ona s tím určitě něco udělá; myslel jsem, že mi dáte nějaký signál! A vy jste to udělala nebo ne?“ Ušklíbl se. Tvář mu svraskla jako stará kůže. „Beztak jsme se Spiritem prováděli jeden oblet za den a hledali vás. Zrovna jsme končili poslední noční oblet, když jsem zahlédl vaše světlo. Jinak by zůstalo bez odezvy. Ale stejně, jak jste to provedla?“ Našpulil rty a pak pokrčil rameny. „Ne, zadržte, nic mi neříkejte. Ať se propadnu, nejde-li o kouzlo Pozemních elfů. Radši ať o tom nic nevím.“

Odmlčel se. „V každém případě mám velkou radost, že jste zase v bezpečí.“

Vděčně se pousmála. Potom chvíli seděli mlčky a hleděli do země. Rybožraví ptáci se jako bílé šipky střemhlav snášeli a hroužili do vody. Křídla stažená vzad, dlouhé krky natažené. Faun slezl ze svého posedu, vydrápal se Wren po paži a zabořil se jí do ramene.

„Hádám, že to váš obří přítel nezvládl.“ pronesl konečně Tygr Taj.

Garth. Bolest z té vzpomínky jí naplnila oči slzami. Zavrtěla hlavou. „Ne. Nezvládl.“

„To je mi líto. Myslím, že budete jeho ztrátu ještě dlouho cítit, vidíte?“ Jeho bystrá očka se zahleděla stranou. „Určité typy bolesti se nehojí snadno.“

Nepromluvila. Myslela v té chvíli na babičku a Eowen, na Sovu a Gavilana Elessedila, na Corta s Dalem, na všechny, které ztratila v zápase o únik z Morrowindlu, na celou tu bolest, kterou v sobě nesla. Upřeně se přes vodní hladinu zahleděla do dáli a pátrala po, obzoru. Konečně našla, co hledala. Temný dusivý kouř na obzoru. Tam, kde oheň zvolna měnil Morrowindl v popel a skálu.

„A co elfové?“ Zeptal se Tygr Taj. „Soudě z toho, že je jeden s vámi, předpokládám, že jste je našla.“

Znovu se na něj zahleděla. Otázka ji překvapila, protože na okamžik zapomněla, že tam s ní nebyl. „Ano, našla jsem je.“

„A Arborlon?“

„Arborlon také. Tygře Taji.“

Chvilí na ni civěl a pak zavrtěl hlavou. „Nedají si říci, že? Nenechají toho.“ Pronášel ta slova suše a v hlase nezastíral hořkost.

„A teď je s nimi konec, jsou ztraceni. Všichni. Blázni.“

Je to tak, blázni, pomyslela si. Ale ne ztracení. Ještě ne. Pokusila se Tygru Tajovi povědět o Lodenu, snažila se najít slova, ale nedokázala to. Ještě bylo příliš obtížné o čemkoliv z toho mluvit. Stále byla příliš blízko zlému snu, který za sebou zanechala, stále jí zmítaly drsné pocity, jež vyvolávala dokonce i ta nejryzejší pomyšlení. Kdykoliv si na to vzpomněla, měla pocit jakoby jí stahovali z kůže. Měla dojem jakoby ji spaloval oheň a propaloval se až do kostí. Elfové, oběti vlastní nemístné víry v moc kouzla — kolik už si z ní sama odnesla? Zachvěla se při tom pomyšlení. Jednalo se o skutečnosti, které bude třeba promýšlet a zvažovat, o motivy, které bude nutné zkoumat a o životy, které bude zapotřebí znovu nastolit.

„Tygře Taji,“ řekla klidně. „Elfové jsou tady se mnou. Nesu je...“ Zaváhala, zatímco na ni vyčkávavě hleděl. „Nosím je v srdci.“ Čelo mu zbrázdil zmatek. Sklopila oči a prohlížela si své prázdné ruce. „Je těžké rozhodnout, zda tam patří.“

Zavrtěl hlavou a zachmuřil se. „Neděláte dobře. Pokud jde o mne, tak ne.“

Usmála se. „Mějte se mnou chvíli trpělivost, ano? Už žádné další vyptávání. Ale až se dostaneme tam, kam směřujeme, dozvíme se společně, zda se elfové z lekcí na Morrowindlu něčemu přiučili.“

V tom se začal budit Triss. Lenivě se ve spánku převaloval. Vstali, aby ho upokojili. Wren se při tom rozběhly hlavou myšlenky. Jako zkušený žonglér vyvažovala požadavky přítomnosti s potřebami minulosti, životy elfů s nebezpečím jejich kouzla, víru, kterou ztratila, s pravdami, které našla. Pohybovala se kolem společníku mlčky, zahloubána do sebe a v naprostém soustředění, a i když tam s nimi byla, duchem se ocitla znovu na Morrowindlu, kde sledovala hrůzu jeho kouzlem podmíněného vývoje, objevovala ponurá tajemství jeho tvůrců a rekonstruovala domky šílených a děsivých dní vlastního zápasu za naplnění úkolů, které jí byly uloženy. Čas strnul a zatímco před ní stál jako socha, vytesán z mrazného a nehybného sebezpytování, mohla se zbavit posledního potřesaného hábitu, jímž byl její předešlý život ona nevinność bytí předcházející Coglina, Allanona i její pouť za vlastní minulostí, a vpravit se alespoň rámcově do současné role, která jí byla předurčena.

Nashledanou. Wren.

Faun jí na rameni zakručel a dožadoval se pozornosti. Věnovala mu to málo, co mohla.

O hodinu později se ostnokat, stromový kníkal, kapitán Královské gardy. Nebeský jezdec a dívka, která se stala královnou elfů, rozletěli na Spiritově hřbetě na východ do Čtyřzemí.

Kapitola 29

DOSAŽENÍ PEVNINY trvalo zbytek dne. Když se konečně zviditelnilo pobřeží jako temná rozeklaná hradba proti nadcházející noci, slunce na západním obzoru se podobalo mdlé stříbřité tavenině.

Stmívalo se a než sestoupili na útes, jenž shlížel na opuštěné Horské hnízdo, vyšly hvězdy a měsíc. Těla měli ztuhlá křečí a unavená, oči ztěžklé. Letní pach listí a půdy se nesl z lesa za nimi, když se ukládali ke spánku.

"Pfffttt! Tu vaši zemi bych mohl mít rád. Wren z Elfů," řekl jí Stresa než usnula.

Za rozbřesku letěli dál, podél pobřežní čáry na sever. Tygr Taj seděl těsně za Spiritovou štíhlou hlavou, oči zahleděné vpřed a na nikoho nepromluvil. Když mu Wren řekla, kam se chce vydat, zadíval se na ni tvrdým pohledem a od té chvíle se na ni ani letmo nepodíval. Proletěli vzdušnými proudy na západ přes pohoří Irrybis a přes Kamennou ostruhu do Sarandanonu. Souš pod nimi se třpytila zelenými lesy, černou půdou, azurovými jezery, stříbřitými řekami a duhově zbarvenými poli planého kvítí. Zdálo se, že je svět dole bez poskvrnky a jako vymodelovaný; z téhle výšky nebyla choroba, kterou jej postihli přízrační, zjevná. Hodiny plynuly pomalu a líně a cestujícím na Rochovi se naplňovaly vzpomínkami. Takové nádherné dny vyvolávaly touhu, aby nikdy neskončily, ale spojenou s vědomím, že zítra bude všechno jinak.

V poledne přistáli na louce na jižním okraji Sarandanonu, a snědli nějaké ovoce, sýr a kozí mléko, které poskytl Tygr Taj. Mezi stromy poletovali ptáci a drobná zvířátka mizela po větvích a v norách. Faun všechno pozoroval jakoby to viděl poprvé. Stresa nasával vzduch a kočičí tvář měl při tom sraštělou a zkřivenou. Triss už byl natolik v pořádku, že sám seděl i stál, i když byl stále ovázaný, měl dlahu a energickou tvář zjizvenou a pohmožděnou. Často se na Wren usmál, ale oči zůstávaly zasmušilé a nepřítomné. Tygr Taj si dál hleděl jen sám sebe. Wren si byla vědoma, že se mu její přání nezamlouvá, a že by se jí rád vyptával, ale není k tomu ochoten. Je to podivín, pomyslela si.

Po jídle pokračovali v dalším letu. Sletěli údolím ke Zpívající řece. Do půli odpoledne se drželi říčního kontu v severním směru. Pohybovali se pomalým a rovnoměrným plachtivým letem až do západu slunce.

Když dosáhli Koledy, blížil se soumrak. Skalní stěna se zvedala ve strohém kontrastu z východního říčního břehu v rozsáhlou skalnatou plošinu, mimo níž se ještě výš tyčila ochranná věžovitá skaliska a porosty listnáčů. Plato bylo pusté a kamenité. Rozeklaná prostora, na níž vyrůstaly pouze ohraničené trsy křovištní trávy.

Právě na vrcholu Koledy byl postaven Arborlon. A právě odtud bylo město před sto lety odneseno.

Tygr Taj navedl Spirita k sestupu a obrovský Roch hladce dosedl do středu plošiny. Jezdci z něj jeden po druhém sestupovali. Wren s Tygrem Tajem se mlčky činili vedle sebe. Rozbalili Stresu a postavili ho na zem. Chvilí postávali v jednom hloučku a zírali přes pustou planinu na ztemnělý les na východě a na skalnatý sráz na západě. Krajina v, okolí plošiny byla zamlžená a šerá a nebe mělo neurčitý nachově zlatavý nádech.

„Ssssttt! Co je tohle za místo?“ Zeptal se Stresa znepokojeně a strnule se rozhlížel po rozeklané planině.

"Domov," odpověděla Wren nepřítomně, pohroužena kdesi hluboko v sobě.

„Domov! Sssppph!“ Zděsil se ostnokat.

„Co tady pohledáváme, nevádí-li vám, že se ptám?“ Vyštěkl Tygr Taj, který se už déle nedokázal ovládat.

„To, o co mne požádal Allanonův duch," odpověděla Wren.

Natáhla se ke Spiritovu řemení a vytáhla žezlo Ruhk. Ořechová rukojeť byla poničená a

zaprášená, kdysi lesklý povrch matný a zašlý. Na jednom konci se upevněn v drápotivých úchytech třpytil s tlumenou a znavenou vytrvalostí ve slábnoucím světle Loden.

Wren spodek žezla opřela o zem a oběma rukama ho před sebou sevřela. Upřela oči na Kámen a znovu se v duchu vrátila na Morrowindl, do dlouhých nekonečných, mlhavých a šerých dní, k démonickým přízračným, k obludám a padacím jámám, ke všem těm hrůzám zrozeným z Elfského kouzla. Z paměti jí vyvstával ostrovní svět a zaplňoval ji jako šílený milenec odsouzený k zániku, příliš nebezpečný každým svým obětím.

Defilovaly před ní mrtvé tváře — Ellenroh Elessedil, již byla svěřena starost o elfy, a která ji zase předala jí; Eowen, která viděla příliš mnoho z budoucnosti; Aurina Striata, jenž jí byl přítelem; Gavilana Elessedila, jenž jím být mohl; Corta s Dalem, své ochránce; a konečně Gartha, který měl vlastnosti všech předešlých dohromady. Mlčky a uctivě je zdravila a každému slibovala, že míra vloženého se navrátí, že bude uchovávat to, co jí bylo postoupeno, a že bude ctít cenu, kterou si celá pouť vyžádala.

Zavřela oči a minulost tak zaplašila. Znovu je otevřela a upřeně se zahleděla do tváří shluklých kolem. Její úsměv byl na okamžik úsměvem její babičky. „Trissi, Streso. Tygře Taji i ty, malý Faune — jste teď mými nejlepšími přáteli a mohu-li, ráda bych, abyste se mnou zůstali, abyste se mnou byli, co nejdéle. Držet vás nehodlám — ani tebe, Trissi. Nežádám to po tobě. Žádám vás všechny, abyste se svobodně rozhodli.“

Nikdo nepromluvil. V očích měli nejistotu, náznak zmatku.

Faun popošel dopředu a zatahal ji za nohu.

„Ne, maličký,“ řekla. Pokynula ostatním. „Pojďte se mnou.“

Přecházeli přes Koledu — děvče, elf, Nebeský jezdec, jeho Roch a dva tvorové z Morrowindlu — za sebou vlekli prachem vlastní stíny. Ze stromů zazníval ptačí zpěv, skály se hroužily do nastávající tmy a dole se neúnavně čeřila Zpívající řeka.

Když došli na okraj skály, otočila se a několik kroků poodešla, takže za ní ostatní zaostali. Hleděla nazpět přes pláň k lesu, zpět do stmívání. Nad lesem právě vycházely hvězdy. Podobaly se zářícím špendlíkovým hlavičkám proti houstnoucí tmě. Sevřela v rukou žezlo Ruhk. Dlouho už tuhle chvíli předjímal, a teď, když se dostavila, není ani nervózní ani vzrušená, ale jen unavená. Kdysi přemýšlela, zda dokáže kouzlo Lodenu vyvolat, až nadejde čas — jak se rozhodne, jaký bude mít pocit. Pomyslela si, že o tom přemítala bezdůvodně. Žádnou nerozhodnost teď nepociťovala. Asi to uměla odjakživa. Nebo to, možná vyřešila kdesi cestou. Stejně na tom nesejde. Věděla dokonce, jak kouzlo funguje, i když jí to babička nikdy nevysvětlila. Protože to nebylo nutné? Protože se jednalo o instinktivní jednání? Wren to s jistotou nevěděla. Dost na tom, že kouzlo umí vyvolat, a že je k tomu konec konců předurčena.

Vdechovala hřejivý vzduch, jako když jej ve slábnoucím světle odčerpává. Naslouchala zvuku vlastního srdce.

Pak otáčením pohroužila žezlo Ruhk do země. Jde o kouzlo ze země, vyprávěla jí Eowen. Celé bylo kouzlem země, jeho moc odčerpávána z jejích prvků. To, co ze země vzešlo, musí se do ní také vrátit.

Upřela zrak na třpytivé plošky Lodenu. Svět kolem znehybněl a přestal dýchat.

Uvolnila sevření rukou na žezle. Dotýkala se jeho pokřiveného leštěného dřeva jen dotečky prstů lehkými jako peří, jako když se milénka mazlí. Věděla, že na ně potřebuje jen zavolat. Jen pomyslet, nic víc. Jenom tohle udělej. Otevři svou mysl pouze faktu jejich existence, jejich života v dimenzích Kamene. Nediskutuj a nepři se. Prostě je vyvolej. Přiveď je nazpět. Požádej o ně.

Ano.

Tohle udělám.

Loden ve tmě jasně vzplál jako fontána bílého světla, které se mihlo vpřed jako plamen a poté s oslepující intenzitou narůstalo. Wren cítila, jak se jí žezlo Ruhk v rukou zachvívá a začíná se zahřívat. Sevřela ho pevněji, oči mhouřila před jasnem a pak je zavřela úplně. Světlo vzrůstalo a začalo se rozšiřovat. Obsahovalo tvar a pohyb. V tom se zvedl vítr.

Zdalo se, že odnikud. Proháněl se planinou, rozfoukával světlo a šířil je po celém jejím prostoru, k lesům, skalinám a zase zpět, od jednoho konce ke druhému. Svištěl a hučel, i když všechn ten hluk neměl žádný vliv, protože jej pohlcovalo světlo.

Wren se pokusila ohlédnout na přátele, aby se ujistila, že jsou v pořádku, že jim kouzlo neublížilo, ale zdálo se, že není schopna otočit hlavou. Rukama teď pevně obemykala žezlo a byla s ním spojená, zapojená do jeho činnosti, zcela mu odevzdána.

Světlo ozařovalo skalnatou planinu. Vrstvilo se na sebe a rostlo do výšky, až zakrylo okolní stromy a skály, až se do něj složila obloha a všechno se zbarvilo do stříbrna. Ozval se trhavý zvuk, jako když se láme skála a usazuje se něco těžkého. Wren mohla štěrbinami očí zahlédnout ve světle tvary, které se zvětšovaly a dostávaly podoby domů a stromů, silnic, pěšin, trávníků a parků. Arborlon se vracel do života. Wren sledovala jeho zhmotňování jakoby přes zamlžené okno zmáčené stružkami deště. Uprostřed oživujícího města se jako třpytivý stříbrnouchový oblouk tyčil v mlze Ellcrys. Cítila, jak jí začíná ubývat síla. Moc kouzla se odkrádala k vlastní existenci. Přistihla se, že se jen stěží drží zpřímá. Bílé světlo zářilo a vířilo jako mraky před bouří, nabíralo na síle, až se zdálo, že musí vše v jeho dosahu za hromového rachotu explodovat.

Pak začalo slábnout, rovnoměrně pohasínalo, bledlo do tmy jako se voda vsakuje do písku.

Wren věděla, že proces obnovy skončil. V mlze viděla Arborlon, zahlédla dokonce i lidi stojící v hloučcích na pomezí jasu a vyhlízející za něj. Splnila, o co ji požádala babička i to, čím ji pověřil Allanon a úspěšně docílila i toho, čím ji pověřili také ostatní, dosud však ne toho, co si předsevzala sama. Nikdy totiž nepostačí pouhé navrácení elfů a jejich města na Západní území.

Nebude stačit jejich návrat do Čtyřzemí, návrat národa z dobrovolného exilu. Ne, po všech hrůzách Morrowindlu. Ne, zná-li pravdu o přízračných. Ne, žije-li s obavou, že by se kouzla zase mohlo zneužít. Životy elfů jí byly svěřeny po jiných; dovede je zpět po svém.

Sevřela ruce kolem žezla Ruhk a vyslala zbylé kouzlo ke splnutí se světlem, aby se vše, co z něj zbývalo, propálilo do země. Odčerpávala ho v jakémsi závěrečném běsu, takže třpytivým vzduchem praskal a explodoval jako oheň. Záblesk za zábleskem se kouzlo rozlétalo. Neustávala. V všechno ho utrácela, vyprazdňovala žezlo i Kámen, vypalovala tu sílu, dokud naposledy nevzplála a nepohasla.

Obnovila se tma. Na okamžik spočinula v nočním vzduchu mlha, která se posléze rozptýlila v prachové částičky, jež se začaly usazovat. Sledovala jejich pohyb a pod nohama si nyní povšimla trávy, která tam dříve nerostla, vnímala vůně stromů, květin, hořící smůly, vařených jídel, dřeva, kovu a života. Podél tmavé linie žezla Ruhk se zadívala k městu. Hleděla na obnovený Arborlon, na budovy osvětlené lucernami, na ulice a aleje, které se táhly do délky a šířky podobné stužkám.

A viděla spousty lidí. Stáli před ní elfové, shromáždění na okraji města. Zírali do široka rozevřenýma očima a žasli. V popředí stáli elfští gardisté s tasenými zbraněmi. Dívala se na ně a všimla si, že hledí přímo na ni a žezlo Ruhk. Vnímala nevěříčné mumlání Tygra Taje i to, že k ní přistoupil Triss a stanul jí po boku. Uvědomovala si i Stresovu a Faunovu přítomnost. Cítila jejich teplo v zádech jako drobné doteky, jež se jí tetelí na kůži.

Ze zástupu se vynořili Barsimon Oridio a Eton Shart a zvolna kráčeli vpřed. Ve vzdálenosti asi tuctu stop se zastavili. Zdálo se, že ani jeden není schopen promluvit.

Wren se opřela o žezlo Ruhk a vzpřímila se. Poprvé si povšimla Lodenu. Třpytivé plošky potemněly. Kouzlo se vrátilo do země. Loden se změnil v obyčejný kámen.

Přiblížila si žezlo k obličejí a zjistila, že je zuhelnatělé, křehké a bez života. Uchopila ho do obou rukou, ohnula je přes přizvednuté koleno, zlomila je na dva kusy a ty odhodila na zem.

„Elfové, jsme opět doma,“ řekla těm dvěma, kteří před ní stáli s otevřenými ústy, „a nikdy už neodejdeme.“

Triss postoupil dopředu. Tělo měl stále samý obvaz a dlahu, ale v očích se zračila

pýcha a rozhodnost. Došel k místu, odkud byl dobře vidět, postavil se poblíž velitele Elfské armády a ministerského předsedy a zvolal: "Královská gardo!"

Její příslušníci se ihned začali řada za řadou sdružovat před svým kapitánem. Ze zástupu zazníval jako výraz očekávání tlumený hovor.

Potom se Triss obrátil čelem k Wren, zvolna poklekl na jedno koleno a vzdal jí poctu přiložením pravé ruky na srdce. Ve tmě za ním blikaly jako světlušky městské lucerny. „Wren Elesedilová, Královna Elfů!" Oznámil. „Královská gardo k vašim službám!"

Jako jeden muž následovali elfští gardisté jeho příkladu, poklekali a drmolivě opakovali jeho slova. Někteří z davů si počínali stejně a připojovali se k nim stále další. Poklekl i Eton Shart a pak, po chvilkovém zaváhání, rovněž Barsimon Oridio. Zda z vlastního popudu či jen v odezvě na Trisse, to se Wren nikdy nedozvěděla. Zatímco před ní poklekali, zatímco před ní poklekal celý elfský národ, její úděl od Ellenroh, její nalezený lid, stála nepohnutě. A když postoupila vpřed, aby jej pozdravila, měla v očích slzy.

DRUIDSKÁ CITADELA SE naposledy zachvěla jako masivní kamenný kolos, jenž se vrtí ze spánku, a znehybněla.

Cogline vyčkával. Opíral se o těžký stůl, oči měl zavřené, hlavu sehnutou a ujišťoval se, že se mu vrací síla. Znovu se nacházel ve sklepení, v němž se uchovávaly svazky druidské Historie. Přicházel k sobě poté, co se vypravil hledat Walkera Boha, poté, co opustil vlastní tělo po jednom z druidských způsobů. Našel Walkera a varoval ho, ale nedokázal zůstat — byl příliš zesláblý, příliš starý, hrstka ztuhlých kostí plných bolesti. Spotřebovalo to všechnu jeho energii. Udělal, co mohl.

Čekal a otřesy se nevracely.

Konečně se vzpřímil, pustil se stolu, otevřel oči a opatrně se rozhlížel. Nejprve si všiml sám sebe — rukou a paží, pak těla, viděl se celý. Byl opět pohromadě. Zadržel dech, zkusmo zamnul rukama a dotýkal se, aby se ubezpečil, že to, co vidí, je skutečné. Průsvitnost zmizela, znovu měl tělo z masa a krve. Rumor se k němu přikradl a strčil do jeho hastrošího těla velkou hlavou tak tvrdě, že starce málem srazil. I kocour byl zase v pořádku, už neměl neurčité obrysy a odstíny, už se nepodobal přízraku.

A místnost — kamenné zdi byly drsné a čisté, měly ostré a detailní barvy, jejich hrany a plochy definovaly látka a světlo.

Cogline se zvolna a zhluboka nadechl. Walker to dokázal. Vrátil Paranor zpět do lidského světa.

Vyšel z malé místnosti přes studovnu do chodeb Citadely. Rumor našlapoval za ním. Chodby ozařovalo sluneční světlo. Pronikalo vysokými okny a v jeho záři tančila drobná prachová smítka. Starcův pohled zachytil náznak bílých oblaků na modré obloze. Ucítil vůni stromu a trávy, která se nesla letním vzduchem.

Zpátky.

Naživu.

Začal hledat Walkera Boha. Procházel chodbami Citadely, jeho kroky se měkce otíraly o kamennou podlahu. Zpředu slyšel neurčitý zvuk, který zazníval od díží pevnosti. Byl to tichý lomoz, nafukování jako... A pak pochopil. Šlo o oheň, který krmil Citadelu ze zemského jádra, a který byl po celou dobu vychladlý a mrtvý. Znovu ožil s návratem Paranoru.

Vrátil se do haly vedoucí ke studni pod Citadelou.

V šeru před ním se cosi pohnulo.

Cogline zpomalil a zastavil se. Rumor se přikrčil a zamručel. Z temna se vynořila nějaká postava a přecházela k místu, kam nedosahoval sluneční svit. Byla celá černá a bezvýrazná. Přibližovala se, světlo ji začínalo určovat. Zahalený muž s kápí na hlavě, v šeru vysoký a štíhlý. Pohyboval se pomalu a cílevědomě.

„Walkere?" Zeptal se Cogline.

Druhý muž neodpovídal. Ve vzdálenosti necelého tuctu stop od Coglina se zastavil.

Rumorovo mručení přešlo v silné zafunění. Muž zvedl paži a sňal si kápi.

"Povězte mi, co vidíte," pronesl Walker Boh.

Cogline strnule civěl. Byl a nebyl to Walker Boh. Měl tytéž rysy, ale byl nějak větší, a i když měl světlou pleť, zdálo se, že je černý jako mokrý popel. Jeho vizáž byla tak temná jakoby pohlcovala veškeré světlo. Tělo, dokonce i pod hábitem, vyvolávalo dojem, že je oděné v brnění. Levá paže mu stále chyběla. V pravé držel Černou kostku.

„Povězte,“ znovu ho vyzval Walker.

Cogline se mu upřeně zahleděl do očí. Byly lhostejné, tvrdé a bezedné. Cogline měl dojem, že se dívají skrze něj.

"Vidím Allanona." odpověděl tiše stařec.

Walker Boh se krátce zachvěl. "Je mou součástí, Cogline. Tohle zanechal na stráži Citadely, když ji odeslal ze Čtyřzemí; tohle na mne čekalo v té mlze. Obsahovalo to všechny, všechny druidy — Galaphila, Bremena, Allanona, všechny. Takhle si předávali své vědomosti, jeden na druhého — jakýmsi spojením ducha s tělem. Bremen nesl všechnu moudrost, když se stal posledním z druidů. Předal ji Allanonovi, který ji pak postoupil mně."

Oči mu zářily; byly v nich plaménky, které Cogline nedokázal určit. „Mně!“ Vzkřikl náhle Walker Boh. „Jejich učení, nauky, historii i šílenství — všechno, čemu jsem tak dlouho nedůvěřoval, a čemu jsem se tak dlouho vyhýbal! Předali mi to úplně všechno.“ Třásl se a Cogline najednou dostal strach. Tenhle muž, kterého tak dobře znal, jeho žák, občas také přítel, byl teď nějaký jiný, člověk předělaný tak jistě jako se den mění v noc.

Walker Boh sevřel ruku kolem Černé Elfské kostky a zvedl ji před sebe. „Hotovo, starče, a nelze to změnit. Allanon má svého druida a jeho Citadela se ocitla opět v lidském světě. Jeho úkol jsem splnil. A on do mne vložil svou vlastní duši!“ Jeho ruka poklesla jakoby stažena závažím. „Domnívá se, že mým prostřednictvím stvoří nové druidy. Dědictví Brina Ohmsforda. Poskytuje mi svou moc, moudrost, pochopení i vlastní historii. Poskytuje mi dokonce i svou tvář. Díváte se na mě a vidíte jeho.“

Do temných očí mu vstoupil nepřítomný pohled. „Ale já mám svou vlastní sílu, kterou jsem získal přežitím obřadu přeměny, jenž mi připravil. Hrůza vědět, co znamená stát se druidem. Ani při tomto procesu jsem nebyl předělán úplně.“

Pevně se zahleděl na Coglina, přistoupil k němu a ruku mu položil kolem útlých ramen. „Cogline, vy a já.“ řekl šeptem. "Minulost a budoucnost, jsme vším, co z druidů zbylo. Bude zajímavé se dozvědět, zda-li se nám podaří odlišit."

Pomalu starce otočil a společně se chodbou vraceli zpět. Rumor za nimi okamžik civěl a pak začenal po podlaze v místech, kudy kráčely Walkerovy nohy. Jakoby se snažil určit jeho pach. Posléze se obezřetně vydal za nimi.

Shannarova Elfí královna

Ze Západní země elfové vymizeli...

Wren Ohmsfordová, dívka se shannarskou krví, přišla ze Západní země, kde žila jako tulačka. Tak jako Par Ohmsford a Walker Boh byla povolána na pomoc v boji Allanonova ducha proti totalitní moci Federace. Musela najít elfy, kteří ze svých tvrzí zmizeli před více než sto lety...

Nikdo nevěděl, kam zmizeli - nikdo, až na Addershag, nevidomou vědmu ze západu. Na její radu se Wren se svým strážcem Garthem vydali na pobřeží Modrého předělu, kde zapálili oheň a nechali jej po tři dny hořet. S nečekanou pomocí, kterou jejich vatra přilákala, se dostali na ostrov Morrowindl a našli poslední elfy, ale ocitli se při tom v takových nebezpečích, o nichž se jim ani nesnilo. A Wren odhalila pravdu o své minulosti...

ISBN 80-86139-32-8